Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kipling, Rudyard.; Rudyard Kipling ; oversat af A. Halling.
Titel | Title:	Kim
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel, 1911
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

112

T KONGELIGE BIBLIOTEK
A 1.-2.S 58 8°

58 0 8 05249 6

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

KIM

I

Инв. № 2671

RUDYARD KIPLING

KIM

OVERSAT AF A. HALLING

FØRSTE DEL

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— T. BRANNER —
1911

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

TREDIE OPLAG

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

FØRSTE KAPITEL.

Han sad — til Trods for alle Regler og Politibestemmelser — overskrævs paa Kanonen Zam-Zammah paa dens Murstensplatform ligeoverfor det gamle Ajaib-Gher — Vidunderhuset, som de Indfødte kalder Musæet i Lahore. Den, som ejer den „ildspruddende Drage" Zam-Zammah, ejer Panjab; thi den store, grønne Broncekanon er altid det første Stykke Bytte, som Erobreren tilegner sig.

Der var en vis Undskyldning for Kim — han havde sparket Lala Dinanaths Dreng ned fra Kanonens Tapper — i den Omstændighed, at Englænderne ejede Panjab, og Kim var Englænder. Skønt Solen havde brændt hans Hud saa sort som nogen Indfødts; skønt han med Forkærlighed talte de Indfødtes Sprog, og sit Modersmaal paa en afbrudt, usikker Maade og med fremmed Akcent; skønt han omgikkes Basarens Smaadrenge aldeles som Ligemænd — var Kim alligevel hvid, en fattig hvid af de allerfattigste. Den Kvinde af blandet Race, som havde Opsyn med ham (hun røg Opium og havde en Marschandiserbod paa Torvet, hvor de billige Droskers Holdeplads er) fortalte Missionærerne, at hun

var Kims Moster; men hans Moder havde været Barnepige i en Oberstfamilie og havde ægtet Kimball O'Hara, en ung Fanesergeant af det irske Regiment „Maverickerne". Han fik senere en Ansættelse ved Sind, Panjab og Delhi-Jærnbanen, og hans Regiment rejste hjem uden ham. Konen døde af Kolera i Firozipur, og O'Hara slog sig paa Flasken og paa at drive hid og did langs Banelinien med den klarøjede, tre Aar gamle Dreng. Velgørende Foreninger og Præster, som vilde Barnet vel, stræbte at indfange ham, men O'Hara gled ud af deres Hænder, indtil han traf den opiumrygende Kvinde, der gav ham Smag for Opium, hvorefter han tilsidst døde, saadan som fattige hvide Mænd dør i Indien. Hans Efterladenskaber bestod af tre Dokumenter; det ene kaldte han sit *ne varietur*, fordi disse Ord stod skrevne under hans Underskrift derpaa; det andet var hans „Afsked", og det tredje var Kims Fødselsattest. Disse Papirer, plejede han at sige i sine begejstrede Opiumstimer, vilde nok en Gang gøre lille Kimball til en stor Mand. Kimball maatte ikke for nogen Pris skille sig ved dem, thi de hørte med til et stort Trolddomsværk — Trolddom af den Slags, som Mænd udøvede derovre paa den anden Side af Musæet i det store blaa og hvide Jadoo-Gher — Trolddomshuset, eller, som vi kalder det, Frimurerlogen. Det vilde, sagde han, altsammen indtræffe en Gang i Tiden, og da vilde Kims Horn blive oprejst mellem Piller — kæmpemæssige Piller — af Skønhed og Styrke. Selve Obersten vilde komme ridende paa sin Hest i Spidsen for det fineste

Regiment i hele Verden og gøre sin Opvartning hos Kim — lille Kim, hvem det skulde gaa bedre her paa Jorden, end det var gaaet hans Fader. Ni hundrede Djævle af første Klasse, hvis Gud var en rød Tyr paa en grøn Mark, vilde tjene Kim, hvis de da ikke havde forglemt O'Hara, stakkels O'Hara, der havde været Arbejderformand paa Firozipur-Banen. Saa plejede han at græde bitterlig i sin skrøbelige Rørstol paa Verandaen. Det var Grunden til, at Kvinden efter hans Død syede Pergamentet, Papiret og Fødselsattesten ind i et Læder-Amuletetui og bandt det fast om Kims Hals.

„Og en skøn Dag," sagde hun med en uklar Erindring om O'Haras Spaadomme, „vil der komme en rød Tyr paa en grøn Mark og" — her slog hun over i Engelsk — „ni hundrede Djævle."

„Javel," svarede Kim, „jeg skal nok huske det. En rød Tyr og en Oberst paa en Hest vil komme, men først, sagde min Fader, kommer de to Mænd, som gør alting rede. Saadan er det altid gaaet til, sagde min Fader, og saadan gaar det altid, naar et Trolddomsværk skal sættes i Gang."

Hvis Kvinden havde sendt Kim op til Stadens Jadoo-Gher med de omtalte Dokumenter, vilde Provins-Logen naturligvis have taget sig af ham og sendt ham til Frimurernes Vajsenhus oppe i Bjærgene. Men hun havde nu ingen Tillid til „Trolddommen", efter hvad hun havde hørt om den. Kim havde ogsaa sine egne Anskuelser. Da han kom til Uskæls Aar og Alder, lærte han at undgaa Missionærer og hvide Mænd af et alvorligt Ydre, som spurgte, hvem

han var, og hvad han bestilte. Thi Kim havde sin store Styrke i ingenting at bestille. Ganske vist kendte han den vidunderlige, muromgærdede Stad Lahore ligefra Delhi-Porten til det ydre Forts Grav; han var Kammerat med Mennesker, hvis Levned var sælsommere end alt, hvad Harun al Raschid nogensinde havde drømt; han levede selv et Liv saa mærkværdigt som noget i Tusind og een Nat. Men Missionærer og Velgørenhedsselskabers Sekretærer kunde ikke se det skønne deri. Hans Øgenavn i alle Stadens Kvarterer var „Alverdens lille Ven"; og da han var smidig og lidet iøjnefaldende, udførte han meget ofte om Natten paa de af Kvinder opfyldte Hustage Ærinder for blankhudede og elegante unge Verdensmænd. Det var naturligvis Rænkespil, det vidste han godt — som han overhovedet havde haft Kendskab til alt muligt Ondt, ligefra den Tid, da han havde lært at tale; men han elskede denne Leg for dens egen Skyld — at liste sig forsigtigt gennem mørke Stræder og Gyder, at klavre op ad en Vandrende, at se og høre Kvindernes Verden heroppe paa de flade Tage, og saa at flygte i hovedkulds Hast fra Hus til Hus i Skjul af det varme Mørke. Saa var der en Mængde hellige Mænd, asketilsmurte Fakirer ved deres Murstensaltre under Træerne ved Flodbredden, med hvem han stod paa en helt fortrolig Fod — hilste dem, naar de vendte tilbage fra deres Tiggervandringer, og spiste af samme Fad som de, naar ingen saa det. Kvinden, som havde Opsyn med ham, forlangte under mange Taarer, at han skulde bære evropæisk Dragt — Bukser, Skjorte og en stærkt

medtaget Hat; men naar Kim var ude paa sine Forretningsekspeditioner, fandt han det bekvemmere at smutte i en Hindus eller Mohammedaners Klædning. En af de unge Verdensmænd — det var ham, som blev funden død paa Bunden af en Brønd den Nat, da der var Jordskælv — havde en Gang foræret ham en fuldstændig Hindudragt, saadan som Gadedrengene af lav Kaste gik med den, og Kim gemte den paa et hemmeligt Sted under nogle Bjælker paa Nila Rams Tømmerplads bag Panjabs Højesteret, hvor de duftende Deodarstammer, som flaades ned ad Ravi, bliver oplagte for at tørres. Naar Kim havde Forretninger eller Fornøjelser for, benyttede han disse sine Ejendele og kom saa først hjem ved Daggry, dødstræt af at raabe efter en Bryllupsprocession eller hyle ved en Hindufest. Undertiden var der Mad at faa hjemme, men oftere var der ikke noget, og saa gik Kim sin Vej igen for at spise hos sine indfødte Venner.

Mens han sad og trommede med Hælene mod Zam-Zammah, afbrød han nu og da sin Leg med lille Chota Lal og Abdallah, Syltetøjshandlerens Søn, for at gøre en uhøflig Bemærkning til den indfødte Politibetjent, som stod paa Vagt over Rækker af Fodtøj udenfor Musæets Dør. Den svære Panjabmand grinede taalmodigt; han havde kendt Kim i lange Tider. Det samme havde Vandbæreren, der vandede den tørre Vej med sin Gedeskindssæk. Det samme havde Jawahir Singh, Musæets Tømmermand, der stod bøjet over nogle nye Pakkasser. Det samme havde alle de Mennesker, der var i Sigte, med Und-

tagelse af Bønderne ude fra Landet, der skyndte sig henimod Vidunderhuset for at betragte de Redskaber, som Folk lavede i deres egen Provins og andre Steder. Musæet var nemlig for indisk Kunst og Haandværk, og enhver som søgte Oplysninger, kunde bede dets Bestyrer om en Forklaring.

„Gaa ned! Gaa ned! Lad mig komme op!“ raabte Abdallah og klavrede op af Zam-Zammahs Hjul.

„Din Fader var en Postejbager, din Moder stjal *ghi*,“ sang Kim. „Alle Muselmænd faldt ned af Zam-Zammah for længe siden!“

„Lad mig komme op!“ peb lille Chota Lal med den guldbroderede Hue. Hans Fader var en Mand paa en halv Million Pund Sterling, men Indien er det eneste virkelig demokratiske Land i hele Verden.

„Hinduerne faldt ogsaa ned af Zam-Zammah. Muselmændene puffede dem ned. Din Fader var en Postejbager — —“

Han standsede; thi rundt om Hjørnet, fra den larmende Moti-Basar, kom der sjokkende en Mand, hvis Lige Kim aldrig havde set, skønt han troede, at han kendte alle Kaster. Manden var næsten seks Fod høj, klædt i en meget folderig Dragt af et snavset Tøj, der lignede et Hestedækken, og ikke en eneste Fold af den kunde Kim udtyde som betegnende for noget ham bekendt Haandværk eller Profession. Ved hans Bælte hang et langt Pennefoderal af Jærntraadsfiligran og en Rosenkrans af Træ, af den Slags, som hellige Mænd bærer. Paa Hovedet havde han en Slags kolossal Kunstnerhue. Hans Ansigt var gult og rynket ligesom Fook Shings, den kinesiske Sko-

magers i Basaren. Hans Øjne var skæve, idet Øjenkrogene var drejede opad, og de lignede to smaa Striber af Onyx.

„Hvem er han dér?“ sagde Kim til sine Kammerater.

„Maaske er han en Mand,“ sagde Abdallah med Fingeren i Munden og gloede.

„Ja, det er sikkert nok,“ svarede Kim. „Men han ligner ikke nogen Mand i Indien, som jeg nogensinde har set.“

„Maaske han er Præst,“ sagde Chota Lal, der fik Øje paa Rosenkransen. „Se! Han gaar ind i Vidunderhuset!“

„Nej, nej,“ sagde Politibetjenten og rystede paa Hovedet. „Jeg forstaar ikke dit Tungemaal.“ Betjenten talte Panjabi. „Halløj, du, Alverdens Ven, hvad er det, han siger?“

„Send ham herhen,“ sagde Kim, idet han lod sig glide ned fra Zam-Zammah og slog op med sine bare Hæle. „Han er en Fremmed, og du er en Bøffel.“

Manden vendte sig hjælpeløst bort og sjokkede henimod Drengene. Han var gammel, og hans uldne Kappe stank endnu af Bjærgpassernes ildelugtende Bynke.

„Børn, hvad er dette for et stort Hus?“ sagde han paa temmelig godt Urdu.

„Ajaib-Gher, Vidunderhuset!“ svarede Kim uden at give ham nogen Titel — saasom Lala eller Mian. Han kunde ikke gætte sig til Mandens Tro.

„Aha! Vidunderhuset! Kan enhver gaa derind?“

„Det staar skrevet over Døren — alle kan træde ind."

„Uden at betale?"

„Jeg gaar ind og ud, som jeg vil. Og jeg er ingen Bankier," lo Kim.

„Ak, jeg er en gammel Mand. Jeg vidste det ikke."

Og dermed vendte han sig, fingererende ved sin Rosenkrans, atter halvt om mod Musæet.

„Hvad er din Kaste? Hvor er dit Hus? Er du kommen langvejsfra?" spurgte Kim.

„Jeg kom over Kulu — fra hinsides Kailas — men hvad véd I derom? Fra Bjærgene, hvor" — han sukkede — „Luften og Vandet er friske og kølige."

„Aha! Khitai (en Kineser)," sagde Abdallah stolt. Fook Shing havde en Gang jaget ham ud af sin Skomager-Bod, fordi han havde spyttet paa Gudebilledet ovenover Støvlerne.

„Pahari (en Mand fra Bjærgene)," sagde lille Chota Lal.

„Ja, mit Barn, en Mand fra Bjærgene — fra Bjærge, som du aldrig vil faa at se. Har du hørt tale om Bhotiyal (Tibet)? Jeg er ingen Khitai, men en Bhotiya (Tibetaner), siden du endelig vil vide det — en Lama — hvad man i eders Tungemaal kalder en *guru*."

„En *guru* fra Thibet," sagde Kim. „En saadan Mand har jeg aldrig set. Er Folk i Tibet da Hinduer?"

„Vi er Mænd, som følger den midterste Vej. Vi lever i Fred i vore Lamaklostre, og jeg er draget ud

for at se de fire hellige Steder før min Død. Nu véd I, som er Børn, ligesaa meget som jeg, der er gammel." Han smilede godmodigt til Drengene.

„Har du spist?"

Han famlede indenfor sin Kappe og fremdrog en slidt Tiggerskaal af Træ. Drengene nikkede; alle Præster af deres Bekendtskab var Tiggere.

„Jeg er ikke sulten for Øjeblikket." Han drejede Hovedet som en gammel Skildpadde i Solskin. „Er det sandt, at der findes mange Billeder i Lahores Vidunderhus?" Han gentog de sidste Ord ligesom en, der vil være sikker paa at huske en Adresse.

„Det er sandt," svarede Abdallah. „Huset er fuldt af hedenske Afguder. Du er altsaa en Afgudsdyrker?"

„Bryd dig ikke om, hvad han siger," sagde Kim. „Det er Regeringens Hus, og der er ingen Afgudsdyrkelse i det, men kun en Sahib med et hvidt Skæg. Kom med mig, saa skal jeg vise dig Vej."

„Fremmede Præster æde Drenge," hviskede Chota Lal.

„Og han er en Fremmed og tilmed en *but-parast* (Afgudsdyrker)," tilføjede Mohammedaneren Abdallah.

Kim lo.

„Han er ny her i Staden. Løb I hjem til eders Moders Skød, dér er I i Sikkerhed. Kom saa!"

Kim drejede paa det klirrende Tælleapparat; den gamle Mand fulgte efter og standsede forbavset. I Forsalen stod opstillet de større Værker af den græco-buddhistiske Billedhuggerkunst, frembragte for —

ja, Videnskabsmændene véd, for hvor lang Tid siden — af længst forglemte Arbejdere, hvis Hænder, ikke uden Held og Duelighed, famlede efter det paa en saa mystisk Maade nedarvede græske Greb paa Tingene. Der var Billedhuggerarbejder i Hundredevis, Relieffriser, Brudstykker af Statuer, Stenplader fulde af Figurer, som havde dækket Teglstensmurene paa de buddhistiske *stupa*'er og *vihara*'er i det Nordlige, og som nu, udgravede og etiketterede, var Musæets Stolthed. Undrende og med aaben Mund vendte Lamaen sig hid og did og standsede endelig i henrykt Beskuen af et stort Hautrelief, som forestillede den Allerhøjeste Buddhas Kroning eller Apotheose. Herren var fremstillet siddende paa en Lotus, og Relieffet var hugget saa dybt, at dens Blomsterblade næsten stod frit ud. Rundt om ham stod et tilbedende Hierarki af Konger, Ældste og tidligere Buddhaer. Forneden var et lotusbegroet Vand med Fiske og Vadefugle. To Devaer med Sommerfuglevinger holdt en Guirlande over hans Hoved, og ovenover dem bar et andet Par en Baldakin, der kronedes af Bodhisats juvelbesatte Hovedsmykke.

„Herren! Herren! Det er selve Sakya Muni," udbrød Lamaen næsten hulkende; og ganske sagte begyndte han den vidunderlige buddhistiske Paakaldelse af Guden:

„Til Ham, den Morgenrøde klar,
hvem Maya under Hjærtet bar,
Anandas Herre, Bodhisat — —"

„Og han er her!" vedblev han. „Saa er den

allermest ophøjede Lov her ogsaa. Det er en god Begyndelse paa min Pilgrimsfærd. Og hvad det er for et Arbejde! Hvad det dog er for et Arbejde!"

„Der kommer Sahiben," sagde Kim og smuttede bort til en Side, ind mellem Montrene i Fløjen for Kunst og Industri. En hvidskægget Englænder stod og saa paa Lamaen, som gravitetisk vendte sig, hilste ham og efter nogen Famlen trak en Lommebog frem, op af hvilken han tog en Stump Papir.

„Ja, det er mit Navn," sagde Englænderen og smilede over den klodsede, barnlige Skrift.

„En af os, som havde gjort Pilgrimsfærden til de hellige Steder — han er nu Abbed i Lung-Cho Klosteret — gav mig det," stammede Lamaen. „Han talte ogsaa om disse." Hans magre Haand pegede skælvende rundt omkring.

„Velkommen da, o Lama fra Tibet. Her er Billederne, og jeg er her" — han kastede et Blik paa Lamaens Ansigt — „for at samle Kundskaber. Kom med ind i mit Kontor." Den gamle Mand rystede af Spænding.

Kontoret var kun et lille Rum, som ved Træskillerum var adskilt fra den af Skulpturer opfyldte Gang. Kim lagde sig ned med Øret til en Revne i den af Heden stærkt medtagne Cedertræsdør og følgende sit Instinkt gav han sig til at lure og lytte.

Det meste af, hvad der blev sagt, gik over hans Forstand. Lamaen talte, i Begyndelsen tøvende, til Bestyreren om sit eget Kloster Suchzen, ligeoverfor de „farvede Klipper", fire Maaneders Vandring fra Lahore. Bestyreren fremtog en stor Bog med Foto-

grafier i og viste ham selve Klosteret højt paa dets Klippetinde skuende ud over den vældige Dal med de mangefarvede Bjærglag.

„Javist, javist!“ Lamaen satte et Par kinesiske Hornbriller paa sin Næse. „Her er den lille Dør, gennem hvilken vi bringer Brænde ind før Vinteren. Og du — I Englændere kender til alle disse Ting? Han, som nu er Abbed i Lung-Cho, fortalte mig derom, men jeg troede det ikke. Og Herren — den Allerfortræffeligste — æres Han ogsaa her? Kender I Hans Liv?“

„Det staar indgravet paa Stenene. Kom og se, hvis du har udhvilet dig.“

Ud i Hovedhallen sjokkede Lamaen og med Bestyreren ved sin Side gennemgik han Samlingen med en Troendes Ærefrygt og en Kenders vurderende Instinkt.

Begivenhed efter Begivenhed i den skønne Historie læste han ud af de halvt forvitrede Stenbilleder, hist og her noget forvirret af de for ham ukendte græske Reminiscenser, men henrykt som et Barn ved ethvert nyt Fund. Hvor der var et Hul i Rækkefølgen, som for Eksempel ved Bebudelsen, kunde Bestyreren supplere det manglende fra sin store Stabel Bøger — franske og tyske, med Fotografier og Gengivelser.

Her var den fromme Asita — en Pendant til Simeon i Kristi Historie — med det hellige Barn paa sit Skød, mens Forældrene lyttede til hans Ord; her var Begivenhederne i Legenden om Devadatta; her var den onde Kvinde, som beskyldte Herren for Urenhed og blev fuldstændig knust; her var Miraklet, som

forbavsede Ildtilbederne; her var Bodhisat som Prins i kongelig Pragt; hans vidunderlige Fødsel; hans Død i Kusinagara, hvor den svage Discipel besvimede; og saa var der næsten utallige Fremstillinger af hans Meditation under Bodhitræet, og Tilbedelsen af Tiggerskaalen var anbragt allevegne. I Løbet af faa Minutter indsaa Bestyreren, at hans Gæst ikke var en almindelig Tiggermunk, som kun forstod at tælle sin Rosenkranses Perler, men at han var en velbegavet og lærd Mand. Og de gennemgik det altsammen en Gang til, mens Lamaen tog sig den ene Pris Tobak efter den anden, pudsede sine Briller og pludrede løs med Jærnbanefart i en forbløffende Blanding af Urdu og tibetansk. Han havde hørt tale om de kinesiske Pilgrimme Fo-Hians og Hwen-Thiangs Rejser, og var meget begærlig efter at faa at vide, om der gaves nogen Oversættelse af deres Beretning. Han trak Vejret dybt, mens han hjælpeløst bladede i Beals og Stanislas Juliens Bøger. „Det er altsammen her. Men det var et aflaaset Skatkammer." Saa blev han roligere og lyttede ærbødigt til Brudstykker, som Bestyreren oversatte paa Urdu fra Bladet. For første Gang hørte han om evropæiske Lærdes Arbejder og hvorledes de ved Hjælp af disse og Hundreder af andre Vidnesbyrd har naaet til at identificere Buddhismens hellige Steder. Derpaa viste Bestyreren ham et vældigt Landkort med en Mængde gule Prikker og Linier paa. Hans brune Fingre fulgte Bestyrerens Blyant fra Punkt til Punkt. Her var Kapilavastu, her det midterste Rige, her Mahabodi, Buddhismens Mekka; og her var Kusinagara, det Sorgens

Sted, hvor den Allerhelligste døde. Den gamle Mand bøjede sit Hoved over Papiret og tav en Stund, og Bestyreren tændte sig en frisk Pibe. Kim var falden i Søvn. Da han vaagnede, gik Samtalen atter livligt og drejede sig nu om Ting, som laa mere indenfor hans Fatteævne.

„Og saaledes gik det til, o du Visdommens Kilde, at jeg besluttede at vandre til de hellige Steder, som Hans Fod har betraadt — til Hans Fødested Kapila, derfra til Maha Bodhi, som er Buddh Gaya, til Munkeklosteret og til Hans Dødssted."

Lamaen sænkede sin Stemme.

„Og jeg kom herhid alene. For fem—syv—atten —fyrretyve Aar siden randt det mig i Sind, at den gamle Lov ikke følges paa tilbørlig Vis; thi, som du véd, har der bredt sig over den et Dække af Djævelskab, Trolddom og Afgudsdyrkelse. Netop som Barnet udenfor sagde for lidt siden. Ja, netop som Barnet sagde, af *but-parasti*."

„Saaledes gaar det med alle Religioner."

„Mener du? Jeg læste mit Klosters Bøger, og de var kun udtørret Marv, og det nyere Ritual, som vi, der følger den forbedrede Lov, har betynget os selv med — det havde heller ingen Værdi i disse gamle Øjne. Selv den Allerfortræffeligstes Disciple ligger i evig Kiv og Strid med hverandre. Det er altsammen Blændværk. Ja, *maya*, Blændværk. Men jeg attraar noget andet." — Det rynkede, gule Ansigt nærmede sig Bestyrerens til tre Tommers Afstand, og Pegefingerens lange Negl trommede paa Bordet. „Eders lærde Mænd har, som disse Bøger lærer, fulgt den

Velsignedes Fødder paa alle deres Vandringer; men der er Ting, som de ikke har udfundet. Jeg véd intet — intet véd jeg — men jeg gaar for at befri mig fra Tingenes store Hjul, og det ad en saare bred og aaben Vej." Han smilede med en højst aabenhjærtig Triumf. „Som Pilegrim til de hellige Steder erhverver jeg mig Fortjeneste. Men der er noget mere end det. Lyt nu, og jeg vil fortælle dig en Sandhed. Da vor naadige Herre endnu var en Yngling og søgte sig en Mage, sagde Mænd i hans Faders Gaard, at han var for ung til at indgaa Ægteskab. Det véd du jo?"

Bestyreren nikkede og undredes paa, hvad der nu vilde komme.

„Da anstillede de den tredobbelte Styrkeprøve. Og ved Bueprøven knækkede Herren først den Bue, som de gav ham, og forlangte en, som ingen kunde spænde. Det véd du?"

„Det staar skrevet. Jeg har læst det."

„Og Pilen fløj forbi alle andre Mærker og langt, langt bort, ud af Syne. Tilsidst faldt den ned; og hvor den berørte Jorden, sprang der en Kilde frem, der blev til en Flod; og ved Herrens Godhed og den Fortjeneste, han erhvervede sig, inden han frigjorde sig selv, er denne Flods Natur saaledes, at hvo som bader i den, lutres for al Besmittelse og alle Pletter af Synd."

„Saaledes staar det skrevet," sagde Bestyreren sørgmodigt.

Lamaen trak Vejret dybt.

„Hvor er den Flod, o du Visdommens Kilde? Hvor faldt Pilen?“

„Ak, min Broder, det véd jeg ikke,“ svarede Bestyreren.

„Hvorfor vil du lade, som om du har glemt det — den eneste Ting, som du ikke har fortalt mig? Du maa da sikkert vide det? Se, jeg er en gammel Mand! Jeg spørger med mit Hoved mellem dine Fødder, o du Visdommens Kilde. Vi véd, at han spændte Buen! Vi véd, at Pilen faldt til Jorden! Vi véd, at Kilden vældede frem! Hvor er da Floden? Min Drøm bød mig at finde den; derfor begav jeg mig af Sted, og nu er jeg her. Men hvor er Floden?“

„Dersom jeg vidste det, tror du da ikke, at jeg vilde raabe det ud?“

„Ved et Bad i den opnaar man Befrielse fra Tingenes store Hjul,“ vedblev Lamaen uden at lægge Mærke til Bestyrerens Ord. „Pilens Flod! Tænk dig bedre om! Det er maaske kun en lille Strøm — udtørret af Heden? Men den Allerhelligste vilde da aldrig saadan bedrage en gammel Mand?“

„Jeg véd det ikke. Jeg véd det ikke.“

Lamaen stak atter sit Ansigt med de tusind Rynker tæt hen til Englænderens.

„Jeg sér, at du ikke véd det. Da du ikke følger Loven, er denne Sag skjult for dig.“

„Ja — skjult — skjult.“

„Vi er begge bundne, du og jeg, min Broder. Men jeg“ — han rejste sig og svøbte sit bløde, tykke Klædebon om sig — „jeg gaar for at frigøre mig. Kom du med!“

„Jeg er bunden," svarede Bestyreren. „Men hvor gaar du hen?"

„Først til Kashi (Benares); hvorhen vel ellers? Dér vil jeg møde en Mand af den rene Tro i et Jain-Tempel i hin By. Han er ogsaa en af dem, der søger i Hemmelighed, og af ham kan jeg maaske lære noget. Kan hænde, at han drager med mig til Buddh Gaya. Derfra mod Nord og Vest til Kapilavastu, og dér vil jeg søge efter Floden. Eller nej, jeg vil søge overalt, hvor jeg kommer hen — thi ingen kender Stedet, hvor Pilen faldt til Jorden."

„Og hvorledes vil du komme af Sted? Det er en lang Vej til Delhi, og endnu længere til Benares."

„Jeg vil rejse dels ad Landevejen, dels med Togene. Da jeg var kommen ned fra Bjærgene, rejste jeg fra Pathankot og hertil med et Tog. Det gaar hurtigt. I Begyndelsen var jeg forbavset over at se de høje Stænger ved Siden af Banen stadig skyde op og op med deres Traade" — han efterlignede Telegraftraadenes tilsyneladende bølgeformige Bevægelser, mens Toget suser forbi. „Men senere blev jeg træt af at sidde og længtes efter at gaa, som jeg plejer."

„Og kender du Vejen?" sagde Bestyreren.

„Aa, hvad det angaar, saa behøver man blot at gøre et Spørgsmaal og betale Penge, saa sørger de dertil ansatte Personer for, at man kommer, hvorhen man vil; det fik jeg allerede at vide i mit Kloster af sikre Underretninger," svarede Lamaen stolt.

„Og hvornaar drager du af Sted?" vedblev Bestyreren med et Smil over den Blanding af gammel-

dags Fromhed og nymodens Fremskridt, som er fremherskende i vore Dages Indien.

„Saa snart som muligt. Jeg besøger de Steder, hvor Han levede, indtil jeg kommer til Pilens Flod. Jeg har ogsaa set et Papir, hvorpaa stod skrevet de Timer, da Togene gaar sydpaa."

„Og hvorledes faar du Føde?" — Lamaer har som Regel en klækkelig Sum Penge hos sig, men Bestyreren ønskede at forvisse sig om, at hans Gæst ikke vilde komme til at lide nogen Mangel.

„Paa Rejsen vil jeg bære Herrens Tiggerskaal. Ja. Ligesom Han vandrede, saaledes vil ogsaa jeg vandre og give Afkald paa de Lettelser, mit Kloster kan skaffe mig. Da jeg forlod Bjærgene, havde jeg en *chela* (Discipel) med mig, som tiggede til mig, saadan som Loven kræver det; men mens vi rastede en Stund i Kulu, blev han angreben af en Feber og døde. Nu har jeg ingen *chela*, men jeg vil selv bære Tiggerskaalen og derved sætte godgørende Mennesker i Stand til at erhverve sig Fortjeneste."

Lamaen nikkede resolut med Hovedet. Lærde Doktorer fra et Kloster plejer ikke at tigge, men han var en Enthusiast.

„Saa være det," sagde Bestyreren smilende. „Men lad nu ogsaa mig faa Lov til at erhverve mig Fortjeneste. Vi er jo Værkfæller, du og jeg. Her er en ny Bog med hvidt engelsk Papir; og her er to og tre spidsede Blyanter, tykke og tynde, alle gode til at skrive med. Laan mig nu dine Briller."

Bestyreren saa igennem dem. Glassene var slemt ridsede, men Slibningen var næsten ganske den sam-

me, som i hans egne; dem stak han nu Lamaen i Haanden og sagde: „Prøv disse."

„Som en Fjer! Saa lette som en Fjer paa mit Ansigt!" Den gamle Mand vendte og drejede henrykt Hovedet og slog Krøller paa sin Næse. „Jeg føler dem næppe! Og hvor tydeligt jeg ser!"

„De er af *bilaur* (Krystal) og kan ikke ridses. Gid de maa hjælpe dig til din Flod, thi de er dine."

„Jeg vil modtage dem og Blyanterne og den hvide Bog," sagde Lamaen, „som et Tegn paa Venskab mellem Præst og Præst — og nu —" han famlede ved sit Bælte, løsnede Pennefoderalet af Jærntraadsfiligran og lagde det paa Bestyrerens Bord. „Tag dette som en Erindring om mig — mit Pennefoderal. Det er gammelt — ligesom jeg."

Det var unægtelig et Stykke meget gammelt kinesisk Kunstindustri af en Jærnart, som ikke fremstilles nu til Dags. Bestyrerens Fingre havde kløet efter det ligefra første Øjeblik. Lamaen vilde ikke paa nogen Maade lade sig overtale til at tage sin Gave tilbage.

„Naar jeg vender hjem efter at have fundet Floden, skal jeg bringe dig et skrevet Billede af Padma Samthora — saadan et, som jeg plejede at male paa Silke i mit Kloster. Ja — og et af Livets Hjul," smaalo han, „thi vi er Værkfæller, du og jeg."

Bestyreren vilde have holdt paa ham; thi der er kun faa Mennesker i Verden, som endnu kender Hemmeligheden med at fremstille de traditionelle buddhistiske Penseltegninger, der er, om man saa tør sige, halvt skrevne og halvt malede. Men Lamaen gik sin Vej med løftet Hoved, standsede et Øjeblik

foran en stor Statue af den grublende Bodhisat, og passerede saa ud gennem Tælleapparatet.

Kim fulgte ham som hans Skygge. Hvad han havde hørt, havde sat ham i stærk Spænding. Denne Mand var noget aldeles nyt for ham, og han havde i Sinde at undersøge ham nærmere, ligesom han vilde have undersøgt en ny Bygning eller en ukendt Festlighed i Staden Lahore. Lamaen var hans Fund, og han vilde lægge Beslag paa dette Fund. Men Kims Moder havde ogsaa været fra Irland.

Den gamle Mand standsede ved Zam-Zammah og saa sig om, indtil hans Blik faldt paa Kim. Pilegrimsfærdens Begejstring var kølnet for en Stund, og han følte sig gammel, ensom og meget sulten.

„Du maa ikke sætte dig under den Kanon," sagde Politibetjenten overlegent.

„Høh! Din Ugle!" lød Kims Svar paa Lamaens Vegne. „Sæt du dig kun under Kanonen, hvis du har Lyst. Hvornaar var det du stjal Mælkekonens Tøfler, Dunnoo?"

Dette var en fuldstændig ugrundet Beskyldning, Frugten af en øjeblikkelig Indskydelse, men den stoppede Munden paa Dunnoo, som vel vidste, at Kims skingrende Hyl kunde kalde Legioner af Basarens Drenge sammen, dersom det gjordes nødig.

„Naa, hvem tilbad du saa derinde?" begyndte Kim nedladende, idet han satte sig paa Hug i Skyggen ved Siden af Lamaen.

„Jeg tilbad ingen, mit Barn. Jeg bøjede mig for den ypperste Lov."

Kim akcepterede denne nye Gud uden Spor af

Sindsbevægelse. Han kendte adskillige Snese i Forvejen.

„Og hvad vil du nu gøre?"

„Tigge. Jeg mindes nu, at det er længe siden, at jeg har spist og drukket. Hvorledes er Tiggernes Skik og Brug her i Staden? Tigger de i Tavshed, som vi gør i Tibet, eller med lydelige Ord?"

„De, som tigger i Tavshed, sulter i Tavshed," svarede Kim med et af de Indfødtes Ordsprog. Lamaen forsøgte at rejse sig, men sank tilbage igen med et Længselssuk efter sin Discipel, der var død i det fjærne Kulu. Kim betragtede ham med Hovedet paa Siden, overvejende og interesseret.

„Giv mig Skaalen. Jeg kender Folkene i denne Stad og véd, hvem der er godgørende. Giv mig den, saa skal jeg bringe dig den fyldt tilbage."

Den gamle Mand rakte ham Skaalen med et Barns Ligefremhed.

„Hvil du dig nu. Jeg kender Folkene."

Han traskede af Sted til en *kunjri*, en Grønthandlerske af lav Kaste, hvis aabne Bod laa ligeoverfor Sporvejslinien, der førte ned til Motibasaren. Hun og Kim var gamle Bekendte.

„Hoho! Er du bleven *yogi* (en hellig Mand), siden du gaar med Tiggerskaal?" udbrød hun.

„Nej," svarede Kim stolt. „Men der er kommen en ny Præst til Staden — en Mand, hvis Lige jeg aldrig har set."

„Gammel Præst, ung Tiger," svarede Konen vredt. „Jeg er led og ked af Præster! De slaar ned paa vore Varer ligesom Fluer. Er min Søns Fader

en Godgørenhedens Brønd, at han skulde kunne give til enhver, der beder?"

„Aa nej," svarede Kim. „Din Mand er snarere *yagi* (ondskabsfuld) end *yogi* (hellig). Men denne Præst er virkelig ny; og Sahiben i Vidunderhuset har talt med ham som med en Broder. O min Moder, fyld mig denne Skaal. Han venter."

„Den Skaal? Det er jo en Kurv saa stor som en Komave! Du er ligesaa høflig som Shivas hellige Tyr; den har allerede i Morges ædt Størstedelen af en Kurv Løg for mig. Og saa skulde jeg oven i Købet fylde din Skaal! Se bare, der kommer den igen."

Kvarterets store, musegraa Brahmintyr trængte sig frem blandt den brogede Hob med en stjaalen Pisang hængende ud af Mulen. Den styrede lige løs paa Boden i fuld Bevidsthed om sit Privilegium som helligt Dyr, sænkede Hovedet og prustede tungt langs med Kurvenes Række, førend den traf sit Valg. Op fløj Kims haarde lille Hæl og ramte den lige paa den sorte, fugtige Snude. Den fnyste arrigt og sjokkede væk tværs over Sporvejsskinnerne, dirrende af Raseri.

„Der kan du se, nu har jeg reddet mere end det tredobbelte af, hvad Skaalen kan rumme. Naa, Moder, giv mig saa en Smule Ris og lidt Tørfisk ovenpaa — Ja, og saa en Smule Karri!"

En Brummen lød fra Butikkens Baggrund, hvor en Mand laa.

„Han jog Tyren bort," sagde Konen med sagte

Stemme. „Og det er en god Gerning at give til de Fattige."

Hun tog Skaalen og leverede den tilbage fuld af varm Ris.

„Men min *yogi* er ikke en Ko," sagde Kim alvorligt og lavede med Fingrene et Hul i Toppen af Rishøjen. „En Smule Karri kunde gøre godt, og en friskbagt Kage, og jeg tror ogsaa, at han vilde synes om en Mundfuld Syltetøj."

„Det er jo et Hul ligesaa stort som dit Hovede," sagde Konen ærgerligt. Men ikke desto mindre fyldte hun det med god, dampende Karri, lagde en tør Kage ovenpaa og en Klat klaret Smør paa Kagen, og klaskede en Klump sure Tamarinder ved Siden af. Kim betragtede Anretningen med lystne Øjne.

„Det er godt. Naar jeg er her i Basaren, skal Tyren ikke faa Lov at komme til dette Hus; den er en altfor fræk Tigger."

„Og hvad er du?" lo Konen. „Men du skulde tale godt om Tyre; har du ikke fortalt mig, at en Dag vil der komme en rød Tyr fra en Mark for at hjælpe dig? Naa, pas nu paa, at du ikke taber det, og bed den hellige Mand om at velsigne mig. Maaske kender han ogsaa et Lægemiddel for min lille Piges daarlige Øjne. Spørg ham om det, o du Alverdens lille Ven."

Men Kim var hoppet af Sted allerede førend hun blev færdig, og undgik med Held Pariahunde og sultne Bekendte.

„Saaledes tigger vi, som forstaar os paa det," sagde han stolt til Lamaen, som gjorde store Øjne

ved Synet af Skaalens Indhold. „Spis nu — jeg vil spise med. Halløj, *bhistie!*“ raabte han til Vandbæreren, som vandede Crotonbuskene udenfor Musæet, „kom her med noget Vand! Vi Mænd er tørstige.“

„Vi Mænd!“ gentog *bhisti*'en leende. „Mon en hel Skindsæk fuld er nok til et saadant Par? Naa, saa drik da, i den Barmhjærtiges Navn.“

Han lod en tynd Straale rinde ned i Kims Hænder, og Drengen drak paa de Indfødtes Maade; men Lamaen hentede et Bæger frem fra sin Klædnings uudtømmelige Folder og drak med stor Højtidelighed.

„*Pardesi* (en Udlænding),“ forklarede Kim, da den gamle Mand i et ukendt Tungemaal fremsagde noget, som øjensynligt var en Bordbøn.

De spiste sammen med stor Tilfredshed og tømte Tiggerskaalen. Derpaa tog Lamaen sig en Pris Tobak af en kolossal Trædaase, fingererede en Stund ved sin Rosenkrans og sank saa hen i Alderdommens rolige Søvn, mens Zam-Zammahs Skygge blev længere og længere.

Kim drev hen til den nærmeste Tobaksbutik, der ejedes af en temmelig livlig ung Mohammedanerinde, og tiggede sig en ildelugtende Cigar af den Slags, som sælges til de indfødte Studenter ved Panjab-Universitetet, som efterligner Englændernes Sædvaner. Denne dampede han paa, mens han sad paa Hug under Kanonen og grublede, og Resultatet af hans Grublerier blev, at han pludselig og sagte forsvandt i Retning af Nila Rams Tømmerplads.

Lamaen vaagnede først, da Aftenlivet var begyndt i Staden, Lygterne tændtes og hvidklædte Skrivere og underordnede Embedsmænd vendte hjem fra Regeringens Kontorer. Han stirrede forvirret i alle Retninger, men ingen saa til ham, undtagen en Hindudreng i en snavset Turban og isabellafarvede Klæder. Pludselig bøjede han Hovedet ned mod sine Knæ og begyndte at jamre sig.

„Hvad er der?" spurgte Drengen og stillede sig foran ham. „Er du bleven bestjaalet?"

„Det er min nye *chela* (Discipel), som er gaaet fra mig, og jeg véd ikke, hvor han er."

„Hvad var din Discipel for en Mand?"

„Det var en Dreng, som kom til mig i Stedet for ham, der døde, for den Fortjenestes Skyld, som jeg erhvervede mig ved at bøje mig for Loven derinde." Han pegede over mod Musæet. „Han kom til mig for at vise mig et Spor, som jeg havde tabt. Han førte mig ind i Vidunderhuset, og med sine Ord gav han mig Mod til at tale til Billedernes Bevogter, hvorved jeg blev opmuntret og fik friske Kræfter. Og da jeg var mat af Sult, tiggede han til mig, som en *chela* bør tigge til sin Lærer. Pludselig blev han sendt mig; pludselig er han forsvunden igen. Jeg havde i Sinde at ville lære ham Loven paa Vejen til Benares."

Kim stod helt forbavset ved at høre dette, thi han havde jo beluret Samtalen i Musæet og vidste derfor, at den gamle Mand talte Sandhed, hvilket er noget, som en Indfødt sjælden gør ligeoverfor en Fremmed.

„Men nu forstaar jeg, at han kun blev sendt for

det enkelte Formaals Skyld. Og deraf véd jeg, at jeg skal finde en vis Flod, som jeg søger."

„Pilens Flod?" sagde Kim med et overlegent Smil.

„Er du en ny Udsending?" udbrød Lamaen. „Til ingen har jeg talt om min Søgen, undtagen til Billedernes Præst derinde. Hvem er du?"

„Din *chela*," sagde Kim ligefrem og satte sig paa Hug. „Jeg har aldrig i hele mit Liv set nogen, som lignede dig. Jeg vil gaa med dig til Benares, og jeg mener ogsaa, at en Mand, der er saa gammel som du, og som siger Sandheden til Folk, han tilfældig træffer i Tusmørket, han trænger i høj Grad til en Discipel."

„Men Floden — Pilens Flod?"

„Aa, det hørte jeg, den Gang du talte med Englænderen. Jeg laa udenfor Døren."

Lamaen sukkede.

„Jeg troede, at du var en Fører, der var bleven mig beskaaret. Sligt hændes jo stundom — men jeg er ikke værdig dertil. Du kender altsaa ikke Floden?"

„Nej, jeg gør ikke." Kim lo lidt usikkert. „Jeg drager ud for at lede efter — efter en Tyr — en rød Tyr paa en grøn Mark, som skal hjælpe mig."

Som en ægte Dreng havde Kim altid straks sine egne Planer, naar en af hans Bekendte havde noget for; og som en ægte Dreng havde han virkelig tænkt hele tyve Minutter i Træk over sin Faders Spaadom.

„Hjælpe dig — hvortil mit Barn?" spurgte Lamaen.

„Gud maa vide det; men saadan sagde min Fader.

Jeg hørte dig fortælle inde i Vidunderhuset om alle de sælsomme Steder i Bjærgene, og naar en, der er saa gammel og saa lidt — saa vant til at tale Sandhed — kan drage ud for blot at finde en Smule Flod, synes det mig, at jeg ogsaa burde gaa paa Rejser. Hvis det er bestemt, at vi skal finde disse Ting, saa finder vi dem — du din Flod, og jeg min Tyr og de stærke Piller og nogle andre Genstande, som jeg ikke kan huske."

„Det er ikke Piller, men et Hjul, som jeg vil befri mig fra," sagde Lamaen.

„Det kommer ud paa et. Maaske jeg bliver gjort til Konge," sagde Kim med stor Sindsro og forberedt paa alt muligt.

„Jeg vil lære dig andre og bedre Ønsker paa Vejen," svarede Lamaen med myndig Røst. „Lad os saa gaa til Benares."

„Ikke i Aften; der er Røvere paa Vejen. Vent, til det bliver Dag."

„Men her er intet Sted, hvor vi kan sove."

Den gamle Mand var vant til Ordenen i Klosteret, og skønt han sov paa den blotte Jord, som Reglerne bestemmer, foretrak han dog at bevare Sømmeligheden i saa Henseende.

„Vi kan godt faa Natteherberge i Kashmir-Karavanserajet," sagde Kim og lo af hans Forfærdelse. „Jeg har en Ven dér. Kom!"

De hede og menneskefyldte Basarer straalede af Lys, mens de to banede sig Vej gennem Trængselen af alle Nordindiens Menneskeracer. Lamaen tossede af Sted som en drømmende; det var første Gang, at

han befandt sig i en stor Fabriksby, og de overfyldte Sporvogne med deres stadig pibende Bræmser forskrækkede ham. Halvt puffet, halvt bugseret, naaede han endelig den store Port til Kashmir-Karavanserajet — en vældig, aaben, firkantet Plads ligeover for Banegaarden, omgiven af hvælvede Søjlegange, hvor Kamel- og Hestekaravanerne tager ind, naar de vender hjem fra Centralasien. Her var alle Slags Folk fra det Nordlige i Færd med at passe deres tøjrede Heste og knælende Kameler; med at læsse Baller og Pakker paa eller af Dyrene; med at hale Vand til Aftensmaden op af Brøndene med de knirkende Spil; med at give de vrinskende, blankøjede Hingste Hø; med at banke de gnavne Karavanehunde; med at betale deres Kameldrivere; med at antage nye Staldkarle; med at bande, raabe, diskutere og gøre Løjer i den opfyldte Gaard. Søjlegangene, op til hvilke man kom ad en tre, fire Murstenstrin, var som en Nødhavn rundt om dette oprørte Hav. De var for Størstedelen udlejede til Handelsmænd, ligesom man i Evropa udlejer Buerne under en Viadukt. Rummet mellem Søjle og Søjle var ved Hjælp af Mursten eller Brædder afsondret i Værelser, der lukkedes med svære Trædøre og klodsede Hængelaase af de Indfødtes Tilvirkning. At en Dør var laaset, betød, at Ejermanden var bortrejst, og nogle faa kluntede — undertiden meget kluntede — Kradserier med Kridt eller Malerfarve meddelte, hvor han var taget hen. For Eksempel: „Lutuf Ullah er draget til Kurdistan.“ Og nedenunder stod der et haltende Vers: „O Allah, du, som tillader Lus at leve

paa en Kabulmands Kjortel, hvorfor har du ladet denne Lus Lutuf leve saa længe?"

Stadig dækkende Lamaen mod ophidsede Mennesker og ophidsede Dyr, gik Kim rundt langs Søjlegangen til Gaardens anden Ende — den nærmest ved Banegaarden — hvor Hestehandleren Mahbub Ali boede, naar han kom hertil fra den mystiske Landejendom, som han havde hinsides de nordlige Passer.

Kim havde haft mange Forretninger med Mahbub i sit korte Liv — især mellem sit tiende og sit trettende Aar — og den store, svære Afghaner, som farvede sit Skæg rødt med Kalk (thi han var en ældre Mand og holdt ikke af, at de graa Haar begyndte at vise sig) kendte og satte Pris paa Drengens Egenskaber som Sladderhank. Stundom gav han Kim Ordre til at passe paa en Mand, der ikke havde det mindste at gøre med Heste — at følge efter ham en hel Dag og afgive Melding om hvert eneste Menneske, som han talte med. Kim afgav Rapport om Aftenen, og Mahbub lyttede uden et Ord eller en Bevægelse. Det var naturligvis Rænkespil af en eller anden Slags. Det vidste Kim godt; men det betalte sig ikke at sige et Muk derom til andre end Mahbub, som gav ham dejlig Mad, skoldende hed fra Serajets Marketenderi, og een Gang hele otte Annas*) i rede Penge.

„Der er han," sagde Kim og gav en ondskabsfuld Kamel et Rap over Snuden. „Halløj, Mahbub Ali!"

*) En Rupi har 16 Annas. O. A.

Han standsede foran en mørk Hvælving og smuttede ind bagefter den forvirrede Lama.

Hestehandleren laa, med sit brede, broderede Bokhari-Bælte løsnet, paa et Par Hestedækkener af Silke og dampede dovent paa en kolossal Sølv-Hukah. Han drejede Hovedet ganske ubetydeligt ved Tilraabet, og da han kun saa den høje, tavse Skikkelse, kluklo han helt nede i sit brede Bryst.

„Allah! En Lama — en rød Lama! Det er en lang Vej fra Lahore til Passerne. Hvad bestiller du her?"

Lamaen holdt mekanisk Tiggerskaalen frem.

„Guds Forbandelse ramme alle Vantro!" sagde Mahbub. „Jeg giver ikke noget til en luset Tibetaner; men spørg mine Baltier derhenne ved Kamelerne. De vil maaske sætte Pris paa dine Velsignelser. Halløj, Staldkarle, her er en af jeres Landsmænd! Se til, om han er sulten."

En raget, krybende Balti, der var kommen ned til Indien med Hestene, og som i ethvert Tilfælde af Navn var en Slags Buddhist, bøjede sig slesk for Præsten og bad med mange tykke Gutturallyd den hellige Mand om at tage Plads ved Staldkarlenes Baal.

„Gaa!" sagde Kim og gav ham et lille Puf, og Lamaen gik, mens Kim blev staaende mellem Søjlerne.

„Gaa!" sagde Mahbub Ali og tog atter fat paa sin Hukah. „Løb din Vej, lille Hindu. Guds Forbandelse ramme alle Vantro! Tig hos dem af mine Folk, som er af din Tro."

„*Maharaj* (store Konge),“ peb Kim med Hindutiggernes sædvanlige Tiltaleform og inderlig fornøjet over Situationen, „min Fader er død — min Moder er død — min Mave er tom.“

„Tig hos mine Mænd derhenne blandt Hestene, siger jeg. Der er sikkert nogle Hinduer i mit Følge.“

„O, Mahbub Ali, er jeg da en Hindu?“ sagde Kim paa engelsk.

Hestehandleren viste intet Tegn paa Forbavselse, men kiggede frem under sine buskede Øjenbryn.

„Alverdens lille Ven,“ sagde han, „hvad betyder dette?“

„Intet. Jeg er nu den hellige Mands Discipel, og vi drager paa Pilegrimsfærd sammen — til Benares, siger han. Han er splittergal; og jeg er ked af Staden Lahore og længes efter ny Luft og nyt Vand.“

„Men for hvem arbejder du? Hvorfor kommer du til mig?“ Hans Stemme var helt hæs af Mistænksomhed.

„Hvem skulde jeg ellers komme til? Jeg har ingen Penge, og det duer ikke at rejse uden Penge. Du vil sælge mange Heste til Officererne. Det er nogle meget smukke Heste, disse nye; jeg har set dem. Giv mig en Rupi, Mahbub Ali, og naar jeg kommer i Besiddelse af min Rigdom, vil jeg give dig en Forskrivning og betale den tilbage.“

„Hm,“ sagde Mahbub Ali, og Tankerne foer hurtigt gennem hans Hovede. „Du har aldrig før løjet for mig. Kald paa Lamaen — og træd du tilbage i Mørket.“

„Du kan være ganske rolig, hans Ord vil bekræfte mine," sagde Kim leende.

„Vi drager til Benares," sagde Lamaen, saasnart han forstod Meningen af Mahbub Alis Spørgsmaal. „Drengen og jeg. Jeg gaar for at søge efter en vis Flod."

„Nok muligt — men Drengen?"

„Han er min Discipel. Han er bleven sendt mig, tror jeg, for at vise mig Vejen til Floden. Jeg sad under en Kanon, da han pludselig kom til mig. Slige Ting er tidligere hændet de Lykkelige, hvem der er bleven beskikket en Fører. Men nu husker jeg dog, at han sagde, at han var af denne Verden — en Hindu."

„Og hans Navn?"

„Det spurgte jeg ikke om. Er han ikke min Discipel?"

„Hans Hjemstavn — hans Folk — hans Landsby? Er han Muselmand — Sikh — Hindu — Jain — af lav Kaste eller af høj?"

„Hvorfor skulde jeg spørge? Der gives hverken lav eller høj paa den midterste Vej. Naar han er min *chela*, vil eller kan da nogen tage ham fra mig? Thi, forstaa mig ret, uden ham vil jeg ikke kunne finde min Flod."

Han rokkede højtideligt med Hovedet.

„Ingen skal tage ham fra dig. Gaa og sæt dig blandt mine Baltier," sagde Mahbub Ali, og beroliget ved dette Løfte sjokkede Lamaen bort.

„Er han ikke splittergal?" spurgte Kim og traadte

atter frem i Lyset. „Hvorfor skulde jeg lyve for dig, Hadji?*)“

Mahbub dampede i Tavshed paa sin Hukah. Saa begyndte han, næsten hviskende:

„Amballa ligger paa Vejen til Benares — hvis I to virkelig drager derhen?“

„Pyh! Jeg siger dig jo, at han ikke forstaar at lyve — saadan som du og jeg gør.“

„Og dersom du vil bringe et Budskab for mig til Amballa, vil jeg give dig Penge. Det angaar en Hest — en hvid Hingst, som jeg solgte til en Officer, sidste Gang jeg kom tilbage fra Bjærgene. Men den Gang — kom nærmere og hold dine Hænder frem, som om du tiggede — den Gang var den hvide Hingsts Stamtavle ikke fuldstændigt optegnet, og Officeren, som nu er i Amballa, bad mig finde ud af den.“

Derefter beskrev Mahbub Hesten og Officerens Ydre og vedblev saa:

„Det Budskab, du skal bringe Officeren, lyder altsaa: „Nu er den hvide Hingsts Stamtavle bragt fuldstændig i Orden.“ Deraf vil han vide, at du kommer fra mig. Saa vil han spørge: „Hvilket Bevis har du?“ og du skal svare: „Mahbub Ali har givet mig Beviset.““

„Og alt det blot for en hvid Hingsts Skyld,“ sagde Kim fnisende og med spillende Øjne.

„Denne Stamtavle vil jeg nu give dig — paa min egen Manér — og tillige nogle onde Ord.“

---

*) Hadji kaldes blandt Mohammedanerne den, som har udført en Pilegrimsfærd til Mekka. O. A.

En Skygge gled forbi bagved Kim, og derefter en gumlende Kamel. Mahbub Ali løftede Stemmen:

„Allah! Er du maaske den eneste Tigger i Staden? Din Moder er død, og din Fader er død. Ja, saadan siger de allesammen. Naa ja —". Han vendte sig bort, som om han følte efter noget paa Gulvet ved Siden af sig, og kastede saa en Skive blødt, fedtet Mohammedanerbrød til Drengen. „Gaa og læg dig blandt mine Staldkarle for i Nat — du og Lamaen: I Morgen skal jeg se, om jeg har Brug for dig i min Tjeneste."

Kim luskede bort med Tænderne i Brødet. Som han ventede, fandt han deri en lille Pakke sammenfoldet Silkepapir viklet ind i Voksdug, og desuden tre Sølvrupier — en kolossal Rundhaandethed. Han smilede og gemte baade Pengene og Papiret i sit Læder-Amuletetui. Lamaen, som var bleven fortræffeligt beværtet af Mahbubs Baltier, laa allerede og sov i en Krog i en af Staldene. Kim lagde sig ved Siden af ham og lo. Han vidste, at han havde gjort Mahbub Ali en Tjeneste, og ikke et eneste kort Minut troede han paa Historien om Hingstens Stamtavle.

Men Kim havde ingen Mistanke om, at Mahbub Ali, der var kendt som en af de dygtigste Hestehandlere i Panjab, en rig og driftig Forretningsmand, hvis Karavaner trængte dybt, dybt ind i Landet nord for Bjærgpasserne — at han stod optegnet i en af den indiske Regerings allerhemmeligste Bøger som C. 25 1 B. To eller tre Gange om Aaret plejede C. 25 at indsende en lille Historie, daarlig fortalt, men

højst interessant og som Regel fuldstændig sand — den kunde nemlig kontrolleres ved Hjælp af de Rapporter, der blev afgivne af R. 17 og M. 4. Den drejede sig om alle de smaa Fyrster og Riger langt oppe i Bjærgene, om Opdagelsesrejsende af andre Nationer end den engelske, og om Handelen med Skydevaaben; den var, kort sagt, en lille Brøkdel af den uhyre Mængde „Underretninger", paa Grundlag af hvilke den indiske Regering handler. Men for kort Tid siden havde fem Konger og Forbundsfæller — som slet ikke burde have Lov til at indgaa Forbund med hinanden — faaet Meddelelse af en venligsindet Magt nordpaa om, at Nyheder fra deres Rige paa en mærkelig Maade var sivet ned i Britisk Indien. Vedkommende Kongers Premierministre blev meget ubehageligt berørte deraf og traf deres Forholdsregler — paa østerlandsk Manér. Blandt mange andre fattede de ogsaa Mistanke til den stortalende, rødskæggede Hestehandler, hvis Karavaner traskede i Sne til Bugen gennem deres Moradser. I det mindste blev der paa den Rejse to Gange skudt fra et Baghold paa hans Karavane, og tilsidst gjorde Mahbubs Folk Kaal paa tre fremmede Slyngler, der maaske — eller maaske ikke — var lejede til at gøre Kaal paa dem. Af denne Grund havde Mahbub undgaaet at gøre Holdt i Peshawar, hvor der ikke var rigtig sundt for ham, og var uden Standsning rejst videre til Lahore, hvor han nu opholdt sig i Forventning om, at der vilde hænde et eller andet mærkeligt, thi han kendte sine Landsmænd.

Og Mahbub Ali havde noget hos sig, som han

ikke ønskede at beholde i sit Værge en Time længere end nødvendigt — nemlig en Pakke omhyggeligt sammenfoldet Silkepapir viklet ind i Voksdug — en upersonlig, uadresseret Beretning, med fem mikroskopiske Knappenaalshuller i det ene Hjørne, som paa den skammeligste Maade forraadte de fem forbundne Konger, den venskabelige nordlige Magt, en hinduisk Bankier i Peshawar, et Geværfabrikantfirma i Belgien, og en indflydelsesrig, halvt uafhængig mohammedansk Hersker i det Sydlige. Dette sidste var R. 17's Værk, som Mahbub havde faaet overgivet paa den anden Side af Dorapasset og nu skulde aflevere paa R. 17's Vegne, da denne selv paa Grund af Omstændigheder, som han intet Herredømme havde over, ikke kunde forlade sin Iagttagelsespost. Dynamit var ligesaa uskyldigt som Mælkevand i Sammenligning med den Rapport, som C. 25 var Overbringer af. Og selv en Østerlænding med en Østerlændings Anskuelser om Tidens Værdi kunde forstaa, at jo før den kom i de rette Hænder, des bedre. Mahbub havde intet særligt Ønske om at dø en voldsom Død, fordi han havde Udfaldet af et Par Familiefejder paa den anden Side af Grænsen i sin Haand, og naar han havde aflagt sit Regnskab denne Gang, havde han i Sinde at slaa sig til Ro som en mere eller mindre dydig Borger. Ikke en eneste Gang efter sin Ankomst for to Dage siden var han gaaet udenfor Serajets Port, men havde paa en ostentativ Maade afsendt det ene Telegram efter det andet til Bombay, hvor han havde nogle af sine Penge staaende i en Bank, til Delhi, hvor en Kompagnon og Landsmand af ham opholdt

sig for at sælge Heste til en Agent for en Stat i Radjputana, og til Amballa, hvor en Englænder i stor Spænding forlangte en hvid Hingsts Stamtavle. Den offentlige Brevskriver, som kunde engelsk, satte nogle fortræffelige Telegrammer sammen, som for Eksempel: „Creighton, Lavrbærbanken, Amballa. — Hesten er Araber, som allerede meldt. Beklager Stamtavlens Forsinkelse; oversætter den for Øjeblikket." Og senere til samme Adresse: „Beklager højlig Forsinkelsen; skal snart sende Stamtavlen." Til sin Kompagnon i Delhi telegraferede han: „Lutuf Ullah. — Har pr. Telegram krediteret dig 2000 Rupier i Luchman Narains Bank." Alt dette var jo lutter Forretningssager, men hvert eneste af disse Telegrammer blev grundig drøftet af Folk, som ansaa sig for at være interesserede i Sagerne, førend de blev bragte til Telegrafstationen paa Banegaarden af en dum Balti, som tillod alle og enhver at læse dem paa Vejen.

Da Mahbub saaledes, for at bruge hans eget maleriske Sprogs Udtryk, havde plumret Nysgærrighedens Brønde med Forsigtighedens Stok, var Kim netop dumpet ned til ham som sendt fra Himlen; og Mahbub Ali, der var ligesaa energisk som samvittighedsløs og vant til at benytte sig af alle Slags pludselige Chancer, havde paa Stedet presset ham i sin Tjeneste.

En omflakkende Lama med en Dreng af lav Kaste til Tjener kunde maaske vække et Øjebliks Interesse, mens de vandrede omkring i Indien, Pilegrimmenes Land; men ingen vilde fatte Mistanke til dem eller — hvad der var vigtigere — udplyndre dem.

Han raabte paa Ild for at tænde sin Hukah igen og gav sig til at undersøge Sagen nøjere. Selv om det værste skulde hænde, og Drengen kom i Fortræd, kunde Papiret ikke kompromittere nogen. Og saa vilde han selv senere i Ro og Mag tage til Amballa — om end med en vis Fare for at vække ny Mistanke — og mundtlig gentage sin Rapport til rette Vedkommende.

Men R. 17's Rapport var hele Sagens Kærne, og det vilde være overordentlig ubehageligt, hvis den ikke kom, hvorhen den skulde. Imidlertid — Allah var stor, og Mahbub Ali vidste med sig selv, at han havde gjort alt, hvad der for Øjeblikket kunde gøres. Kim var det eneste Menneske i Verden, der aldrig havde fortalt ham en Løgn. Det vilde have været en skæbnesvanger Plet paa Kims Karakter, hvis Mahbub ikke havde vidst, at ligeoverfor andre kunde Kim i Mahbubs Forretninger eller til sine egne Formaals Fremme — lyve som en Østerlænding.

Saa trillede Mahbub Ali tværs over Serajet til Huset, hvor de Furier bor, som maler deres Øjenbryn og sætter Fælder for Fremmede. Her opsøgte han med en vis Omhu et bestemt Pigebarn, der, efter hvad han havde Grund til at tro, var særlig gode Venner med en elskværdig kashmirsk Pandit*), der havde passet hans taabelige Balti op for at faa Telegrammerne at læse. Det var naturligvis en stor Dumhed af Mahbub Ali at gøre dette; thi de gav sig til at drikke Likør, lige stik imod Profetens Lov, og Mahbub blev kanonfuld, og hans Tales Sluser aabnede

*) Lærd Brahmin. O. A.

sig, og han forfulgte „Glædens Blomst“ med sine berusede Fødders Spark, indtil han faldt om, ligesaa lang han var, blandt Hynderne, hvorefter Glædens Blomst med Assistance af en elskværdig Pandit gennemsøgte hans Klæder omhyggeligt fra Top til Taa.

Omtrent ved den samme Time hørte Kim lette Fodtrin i Mahbubs tomme Bolig. Hestehandleren havde mærkværdigt nok ladet sin Dør staa uaflaaset, og hans Folk var optagne af at fejre deres Tilbagekomst til Indien med et helt Faar, som deres Herre havde skænket dem. En blankhudet ung Herre fra Delhi, væbnet med et Nøgleknippe, som Blomsten havde løsnet fra den bevidstløse Mands Bælte, gennemsøgte hver eneste Kasse, Bylt, Maatte og Sadeltaske i Mahbubs Eje endnu mere methodisk, end Blomsten og Panditen gennemsøgte Ejermanden.

„Og jeg tror,“ sagde Blomsten haanligt en Time senere, mens hun støttede sin ene runde Albue paa den snorkende Kødklump, „at han ikke er andet end et Svin af en afghansk Hestehandler og ikke har en Tanke i sit Hoved undtagen Kvinder og Heste. Desuden er det jo muligt, at han allerede har sendt det bort — dersom han da nogensinde har haft det.“

„Nej — da Sagen angaar de fem Konger, vilde han bære det nærmest ved sit sorte Hjærte,“ sagde Panditen. „Fandt du intet?“

Manden fra Delhi, som netop traadte ind, lo og rettede paa sin Turban.

„Jeg søgte mellem hans Tøflers Saaler, mens Blomsten søgte i hans Klæder. Denne er ikke den

rette Mand. Der er ikke meget, som undgaar mit Blik."

„De sagde ikke, at netop denne var Manden," bemærkede Panditen tankefuldt. „De sagde: „Se efter, om han er Manden, thi vort Raad er bekymret." "

„Det nordlige Land er jo ligesaa fuldt af Hestehandlere, som en gammel Kjortel af Lus. Baade Sikandar Khan og Nur Ali Beg og Farrukh Shah handler paa de Egne," sagde Blomsten.

„De er endnu ikke komne hertil," sagde Panditen. „Dem maa du senere besnære."

„Pyh!" sagde Blomsten med inderlig Væmmelse og puffede Mahbubs Hoved ned fra sit Skød. „Jeg tjener saamænd mine Penge surt. Farrukh Shah er en Bjørn, Ali Beg en Pralhans og gamle Sikandar Khan — uf! Gaa nu! Jeg vil sove. Svinet her rører sig ikke før Daggry."

Da Mahbub vaagnede, holdt Blomsten ham en drøj Prædiken om Drukkenskabens Synd.

Asiatere plejer ikke at blinke skælmsk til sig selv, naar de ved List har besejret deres Fjende, men Mahbub Ali var meget nær ved at gøre det, mens han rømmede sig, strammede sit Bælte og dinglede af Sted i de tidlige Morgenstjærners Skær.

„Saadan et gammelt, forslidt Kneb," sagde han til sig selv. „Som om ikke hver eneste Tøs i hele Peshawar benyttede det! Men det blev for Resten nydeligt gjort. Gud maa vide, hvor mange flere der er paa min Vej med Ordre til at undersøge mig — maaske med en Kniv. Nej, Drengen maa til Amballa — og det med Jærnbanen — thi det haster med den

Skrivelse. Jeg vil blive her, gøre Kur til Blomsten og drikke Vin som en ægte afghansk Handelsmand."

Han standsede et kort Stykke fra sin Bolig. Der laa hans Mænd i dyb Søvn, men der var ikke Spor at se af Kim eller Lamaen.

„Op med dig!" raabte han og pirrede ved en af de Sovende. „Hvor er de to gaaet hen, som laa her i Gaar Aftes — Lamaen og Drengen? Savnes der noget?"

„Nej," brummede Manden. „Den gamle Galning rejste sig ved andet Hanegal og sagde, at han vilde til Benares, og saa førte Drengen ham bort."

„Guds Forbandelse ramme alle Vantro!" sagde Mahbub i en inderlig Tone og kravlede brummende i Skægget ind i sin Bolig.

Men det var Kim, som havde vækket Lamaen — Kim, der, med det ene Øje ved et Knasthul i Plankerne, havde set Manden fra Delhi undersøge Kasserne. Dette var ikke nogen almindelig Tyv, der vendte og drejede Breve, Regninger og Sadler — ikke nogen slet og ret Indbrudstyv, der stak et lille Knivsblad ind i Mahbubs Tøflesaaler og pillede Sadeltaskernes Sømme saa behændigt fra hinanden. I første Øjeblik havde Kim villet raabe Gevalt — det langtrukne *choor — choor!* (Tyv! Tyv!), som om Natten bringer hele Serajet paa Benene; men han saa nøjere til og drog saa med Haanden om sit Amuletetui, sine egne Slutninger af, hvad han saa.

„Det maa hænge sammen med den Løgn om Hestens Stamtavle," sagde han til sig selv, „og med den Pakke, som jeg skal bringe til Amballa. Det er vist

bedst, at vi kommer af Sted nu. De, som roder i Tasker med Knive, vil maaske snart rode i Maver med Knive. Der maa sikkert stikke et Fruentimmer bag dette. Halløj! Halløj!" hviskede han den letsovende gamle Mand ind i Øret. „Kom! Det er paa Tide — paa Tide, at vi begiver os paa Vandring til Benares."

Lamaen rejste sig lydigt, og som to Skygger gled de ud af Serajet.

ANDET KAPITEL.

De traadte ind paa den fæstningsagtige Banegaard, der laa helt sort nu henimod Nattens Slutning; kun over Godsoplagspladsen, hvor de tunge Tog, der fører Korn fra det Nordlige, bliver rangerede, straalede det elektriske Lys.

„Dette er Djævles Værk!“ sagde Lamaen og gøs tilbage for det hule, genlydende Mørke, Glimtene af blanke Skinner mellem de murede Perroner og Virvarret af Bjælker oppe under Taget. Han stod i en kæmpemæssig Stenhal, hvis Gulv syntes at være brolagt med Lig — men det viste sig at være tredie Klasses Passagerer, som havde taget deres Billetter den foregaaende Aften og nu laa og sov i Ventesalen. Alle Døgnets fire og tyve Timer er lige gode i en Østerlændings Øjne, og Passagertrafiken ordnes i Overensstemmelse hermed.

„Her er det, at Ildvognene kommer. Der staar en Mand bagved det Hul“ — Kim pegede paa Billetudsalget — „og han vil give dig et lille Stykke Papir, hvorpaa du kan køre til Amballa.“

„Jamen vi skal jo til Benares,“ svarede Lamaen vrippent.

„Det kommer ud paa et. Altsaa til Benares Skynd dig nu, ellers kommer Toget!“

„Tag du Pungen.“

Lamaen, der ikke var saa vant til Jærnbaner, som han havde villet give det Udseende af, foer sammen, idet det sydgaaende Morgentog 3,25 brusede frem. De Sovende foer op, og Banegaarden fyldtes af Larm og Raab, Skraal af Vandsælgere og Syltetøjshandlere, Brøl af indfødte Politibetjente, og skingrende Hyl af Kvinder, der samlede deres Kurve, deres Børn og deres Mænd om sig.

„Det er Toget — ikke andet end Toget. Det kommer ikke herhen. Vent mig her!“

Forbavset over Lamaens umaadelige Enfoldighed (thi han havde rakt ham en lille Pose fuld af Rupier) forlangte Kim en Billet til Benares. Den søvnige Embedsmand brummede og tilkastede ham en Billet til den nærmeste Station, ikke mere end seks engelske Mil borte.

„Nej,“ sagde Kim og undersøgte den med et smørret Smil, „dette her kan maaske lade sig gøre med Bønder, men jeg boer i Lahore. Det blev meget behændigt gjort, *babu**). Giv mig saa en Billet til Amballa.“

Babu'en skulede arrigt til ham og leverede ham den rigtige Billet.

„Og saa en til Amritsar,“ vedblev Kim, som ikke havde i Sinde at anvende Mahbub Alis Penge til noget saa tarveligt som en Køretur til Amballa. „Den

*) Ordet er egentlig Bengali og betyder Fyrste eller Herre; det bruges nu i Tiltale som Ækvivalent for det engelske »Sir«.
O. A.

koster saa og saa meget, og jeg skal altsaa have saa og saa mange Smaapenge igen. Jeg kender til Jærnbaner. — Aldrig har en *yogi* trængt til en *chela* i saa høj Grad som du," vedblev han muntert til den helt fortumlede Lama. „Hvis jeg ikke havde været, vilde de have smidt dig ud af Toget i Mian Mir. Denne Vej — kom!"

Han gav Pengene tilbage og beholdt kun en Anna for hver Rupi af, hvad Billetten til Amballa havde kostet, som sin Provision. I Asien har det fra Arilds Tid været Skik at tage Provision af alt muligt.

Lamaen trykkede sig foran den aabne Dør til en tredie Klasses Kupé.

„Gjorde vi ikke bedre i at gaa?" sagde han med mat Stemme.

En sværtbygget sikhisk Haandværker stak sit skæggede Ansigt frem:

„Er han bange? Du skal ikke være bange. Jeg kan godt huske den Tid, da jeg selv var bange for Toget. Kom kun herind! Jærnbanen er Regeringens Værk."

„Jeg frygter ikke," sagde Lamaen. „Har I Plads til to derinde?"

„Her er ikke Plads til saa meget som en Mus!" skreg en Kone, der var gift med en velstaaende Landmand — en hinduisk Jat fra Jallandars frugtbare Omegn. I Nattogene gaar det ikke saa strængt til som i Dagtogene, hvor det nøje paases, at Kønnene holdes afsondrede, hvert i sine Vogne.

„O min Søns Moder, vi kan vel nok gøre Plads,"

sagde hendes Husbond med den blaa Turban. „Hjælp Barnet op. Ser du ikke, at det er en hellig Mand?“

„Og jeg har Skødet fuldt af halvfjerdsindstyve Gange syv Pakker! Hvorfor beder du ham ikke ligesaa gærne om at sætte sig paa mit Knæ, du skamløse Menneske? Men saadan er Mændene altid!“

Hun saa sig om for at indhøste Bifald. En Glædespige fra Amritsar, som sad ved Vinduet, snøftede bag sit Slør.

„Kom ind! Kom ind!“ raabte en tyk hinduisk Aagerkarl, som bar sin Regnskabsbog i et Klæde under Armen. Han tilføjede med en fed Smisken: „Man skal være venlig mod de Fattige.“

„Javel, til syv Procent om Maaneden og med Prioritet i den Kalv, der ikke er født endnu,“ sagde en ung Dogra-Soldat, der rejste sydpaa med Orlov. Alle lo.

„Gaar dette Tog til Benares?“ spurgte Lamaen.

„Ja vist saa. Hvorfor skulde vi ellers tage med det? Kryb nu ind, ellers kører det fra os!“ raabte Kim.

„Se!“ skingrede Pigebarnet fra Amritsar. „Han er aldrig før steget op i en Jærnbanevogn. Se bare!“

„Nej, hjælp ham hellere,“ sagde Landmanden, idet han strakte en stor brun Næve ud og halede ham ind. „Saadan bærer man sig ad, Fader.“

„Men — men — jeg sætter mig paa Gulvet. Det er imod Loven at sidde paa en Bænk,“ sagde Lamaen. „Og desuden bliver jeg stivbenet af det.“

„Jeg paastaar,“ begyndte Aagerkarlen og skød Læberne frem, „at der ikke er en eneste Regel for rigtig Levevis, som disse Tog ikke tvinger os til at

overtræde. Vi sidder for Eksempel Side om Side med Folk af alle mulige Kaster."

„Ja, og med de mest uforskammede og skamløse Mennesker," sagde Konen og skulede til Pigebarnet fra Amritsar, som koketterede med den unge Sepoy.

„Jeg sagde, at vi skulde køre ad Landevejen paa vor Vogn," sagde hendes Mand. „Derved vilde vi have sparet nogle Penge."

„Ja, og saa havde vi brugt det dobbelte af, hvad vi sparede, til at leve for paa Vejen. Det Spørgsmaal har vi jo drøftet ti tusind Gange."

„Ja, og med ti tusind Tunger," brummede han.

„Guderne hjælpe os stakkels Kvinder, hvis vi ikke en Gang maa tale. Oho! Han er af den Slags, som ikke tør se paa eller svare en Kvinde." Thi Lamaen, der holdt sig strængt til sin Ordens Forskrifter, tog ikke den ringeste Notits af hende. „Er hans Discipel af samme Kaliber?"

„Nej, Moder," svarede Kim rask. „Ikke naar Kvinden er smuk og fremfor alt godgørende mod dem, der sulter."

„Et ægte Tiggersvar," bemærkede Sikhen og lo. „Du fremkaldte det selv, Søster!"

Kim holdt bedende sine hule Hænder frem.

„Og hvorhen rejser du?" spurgte Konen, idet hun trak en halv Kage frem fra en fedtet Pakke og rakte ham den.

„Lige til Benares."

„I er maaske Gøglere?" spurgte den unge Soldat. „Kan I nogle Kunster til at fordrive Tiden med? Hvorfor svarer den gule Mand ikke?"

„Fordi han er en hellig Mand," sagde Kim kækt, „og tænker over Ting, som du ikke forstaar."

„Det kan meget let hænde sig. Vi Sikher fra Ludiana" — han udtalte Navnet med rungende Stemme — „bryder ikke vore Hoveder med Lærdomme. Vi kæmper."

„Min Søsters Broders Søn er *naik* (Korporal) i det Regiment," sagde den sikhiske Haandværker roligt. „Der er nok ogsaa nogle Kompagnier Dograer i det."

Soldaten saa arrig ud, thi en Dogra er af en anden Kaste end en Sikh. Bankieren smaalo.

„I mine Øjne er de alle ens," sagde Pigebarnet fra Amritsar.

„Det vil vi gærne tro," bemærkede Landmandens Kone med en ondskabsfuld Snøften.

„Nej, jeg mener, at alle, som tjener Sirkaren med Vaaben i Haand, hører saa at sige til samme Broderskab. Der gives et Broderskab, som bestaar i at være af samme Kaste, men udover dette er der" — hun saa sig undseligt om — „det Baand, som knyttes af *pulton* (Regimentet) — ikke sandt?"

„Min Broder staar ved et Jat-Regiment," sagde Landmanden. „Dograerne er flinke Folk."

„Det mente i det mindste dine Sikher," sagde Soldaten og skulede arrigt til den gemytlige gamle Fyr i Hjørnet. „Det mente d i n e Sikher, da vore to Kompagnier for ikke tre Maaneder siden kom dem til Hjælp ved Pirzai Kotal lige for Næsen af otte Afridi-Bannere paa Bjærgkammen."

Og saa gav han sig til at fortælle om en Grænsekamp, i hvilken Dogra-Kompagnierne fra Ludiana

havde udmærket sig. Pigebarnet fra Amritsar smilede; thi hun vidste godt, at han kun fortalte for at vinde hendes Bifald.

„Ak!“ sagde Landmandens Hustru, da Historien var til Ende. „Saa deres Landsbyer blev brændte og deres Smaabørn hjemløse?“

„De havde lemlæstet vore Faldne, men de maatte bøde haardt derfor, da vi Sikher tog dem under Behandling. Saadan gik det til. Er det Amritsar, vi nu er ved?“

„Ja, og her klipper de vore Billetter,“ sagde Bankieren og famlede i sit Bælte.

Lamperne begyndte at blegne i Daggryet, da Konduktøren, en Mand af blandet Race, gik sin Runde. Billeteftersynet er en langsom Forretning i Orienten, hvor Folk gemmer deres Billetter paa allehaande mærkværdige Steder. Kim rakte sin frem og fik Befaling til at staa ud.

„Jamen jeg skal til Amballa,“ protesterede han. „Jeg rejser med denne hellige Mand.“

„Du kan for mig rejse ad Helvede til, om du vil. Denne Billet gælder kun til Amritsar. Ud med dig!“

Kim brast i en Strøm af Taarer, erklærede, at Lamaen var hans Fader og hans Moder, at han var Lamaens Alderdoms Støttestav, og at Lamaen vilde dø uden hans Omsorg. Alle Folkene i Kupéen bad Konduktøren være barmhjærtig — Bankieren var særlig veltalende ved denne Lejlighed — men Konduktøren slæbte Kim ud paa Perronen. Lamaen blinkede med Øjnene; han kunde slet ikke rigtig opfatte Si-

tuationen. Og Kim opløftede sin Røst og græd udenfor Kupévinduet.

„Jeg er meget fattig. Min Fader er død — min Moder er død. O, alle I godgørende Mennesker, hvis jeg bliver ladt tilbage her, hvem skal saa pleje den gamle Mand?"

„Hvad — hvad skal det sige?" gentog Lamaen. „Han maa rejse med til Benares. Han maa følge med mig. Han er min *chela.* Hvis det blot er Penge, der skal betales —"

„Ti stille!" hviskede Kim. „Er vi maaske Rajaher, at vi skulde ødsle med vort gode Sølv, naar Alverden er saa godgørende?"

Pigebarnet fra Amritsar steg ud med sine Pakkenelliker, og det var hende, Kim holdt et vaagent Øje med. Han vidste, at Damer af hendes Profession er rundhaandede.

„En Billet — en lille Billet til Amballa — o du, som knuser Hjærter!" Hun lo. „Har du ingen Barmhjærtighed?"

„Kommer den hellige Mand nordfra?"

„Han kommer fra et Sted langt, langt oppe mod Nord," raabte Kim. „Oppe mellem Bjærgene."

„Der er Sne blandt Fyrretræerne deroppe mod Nord — paa Bjærgene er der Sne. Min Moder var fra Kulu. Køb dig saa en Billet og bed ham om at give mig sin Velsignelse."

„Ti tusind Velsignelser!" hylede Kim. „O hellige Mand, en Kvinde har af Barmhjærtighed givet os saa meget, at jeg kan følge med dig — en Kvinde

med et Hjærte af Guld. Nu løber jeg efter Billetten."

Pigebarnet saa op paa Lamaen, som mekanisk var kravlet ud paa Perronen efter Kim. Han bøjede Hovedet for ikke at komme til at se paa hende og mumlede en tibetansk Formular, mens hun gik forbi og forsvandt i Mængden.

„Hvad der kommer let, gaar let," sagde Landmandens Kone giftigt.

„Hun har erhvervet sig Fortjeneste," svarede Lamaen. „Hun var utvivlsomt Nonne."

„Der er ti tusind af den Slags Nonner alene i Amritsar. Kom herind igen, gamle Mand, ellers kører Toget uden dig," sagde Bankieren.

„Der var ikke blot tilstrækkeligt til Billetten, men ogsaa til en Smule Mad," sagde Kim og sprang op i Kupéen. „Spis nu, hellige Mand. Se der! Dagen gryr."

De gyldne, rosenrøde, safrangule og blegrøde Morgentaager rullede bølgende bort fra den flade, grønne Slette. Hele det rige Panjab strakte sig i den klare Sols Glans. Lamaen foer let sammen, hver Gang en Telegrafstang susede forbi.

„Togets Hurtighed er stor," sagde Bankieren med et beskyttende Grin. „Nu er vi allerede længere borte fra Lahore, end du kunde gaa i to Dage, og i Aften kommer vi til Amballa."

„Og derfra er der endnu langt til Benares," sagde Lamaen med træt Stemme og gumlede paa de Kager, som Kim havde rakt ham. Alle gav sig nu til at aabne deres Pakker og fortære Morgenmaaltidet,

hvorefter Sikhen, Landmanden og Soldaten stoppede deres Piber og fyldte Kupéen med en kvælende, skarp Røg, mens de hostede, spyttede og nød Tobakkens Velsmag. Bankieren og Landmandens Kone tyggede *pan**); Lamaen tog sig en Pris og talte Perlerne i sin Rosenkrans, mens Kim sad med korslagte Ben og smilede, mæt og veltilfreds.

„Hvilke Floder har I dernede ved Benares?" sagde Lamaen pludselig til Kupéen i Almindelighed.

„Vi har Ganges," svarede Bankieren, da den sagte Fnisen, som Spørgsmaalet havde fremkaldt, var ophørt.

„Og hvilke andre?

„Hvilke andre end Ganges?"

„Ja, jeg tænkte paa en vis Helbredelsens Flod."

„Det er netop Ganges. Hvo, der bader i den, renses for alle Synder og kommer til Guderne. Jeg har tre Gange gjort en Pilegrimsfærd til Ganges." Han saa sig stolt om.

„Det trængte du vist ogsaa til," sagde den unge Sepoy tørt, og den almindelige Latter vendte sig imod Bankieren.

„Renses — for atter at vende tilbage til Guderne," mumlede Lamaen. „Og saa paany gaa videre i Livets Rundkreds — stadig bunden til Hjulet." Han rystede vrippent paa Hovedet. „Men maaske det er en Fejltagelse. Sig mig, hvem skabte Ganges i Begyndelsen?"

„Guderne. Af hvilken Tro er du?" sagde Bankieren helt forbløffet.

---

*) Arekanødder indviklede i kalkbesmurte Betelblade. O. A.

„Jeg følger Loven — den allerfortrinligste Lov. Saa det var Guderne, der skabte Ganges? Hvad for en Slags Guder var det?"

Hele Kupéen betragtede ham forbavset. Det var ufatteligt, at nogen kunde være uvidende om Ganges.

„Hvem — hvem er din Gud?" spurgte Aagerkarlen tilsidst.

„Hør!" sagde Lamaen og tog Rosenkransen i Haanden. „Hør! Thi nu vil jeg tale om Ham. O I Hinds Folk, lyt til mine Ord!"

Han begyndte at tale om Herren, Buddha, paa Urdusproget, men revet med af sine egne Tanker gled han over i tibetansk og reciterede lange Sentenser fra et kinesisk Værk om Buddhas Liv. De godmodige, tolerante Mennesker hørte ærbødigt efter. Hele Indien er fuld af hellige Mænd, som fremstammer Evangelier i sælsomme Tungemaal, medtagne og fortærede af deres egen Ivers Ild, Drømmere, Vrøvlehoveder, Seere. Saadan har det altid været, og saadan vil det altid vedblive at være.

„Hm!" sagde Soldaten fra Ludiana. „Der var et mohammedansk Regiment, som bivouakerede ved Siden af os ved Pirzai Kotal, og en af deres Præster — han var *naik*, husker jeg — han profeterede, naar Aanden kom over ham. Men alle Gale staar i Guds Varetægt. Den Mands Officerer saa meget igennem Fingre med ham."

Lamaen, som nu pludselig huskede, at han var i et fremmed Land, gav sig igen til at tale Urdu.

„Hør nu Fortællingen om den Pil, som vor Herre udsendte fra sin Bue," sagde han.

Dette var langt mere efter deres Smag, og de lyttede nysgærrigt, mens han fortalte.

„O I Hinds Folk, jeg er nu draget ud for at søge efter denne Flod. Véd I noget, som kan vise mig paa rette Vej? Thi vi er jo alle Mænd og Kvinder, som kæmper med Jordelivets Møjsommeligheder."

„Ganges — og kun Ganges — kan afvaske Synd," mumledes der i hele Kupéen.

„Skønt vi sandelig ogsaa har gode Guder her i Omegnen af Jallandar," sagde Landmandens Kone og saa ud af Vinduet. „Se, hvor de har velsignet Sæden."

„At opsøge hver eneste Flod i Panjab, er ikke nogen ringe Ting," bemærkede hendes Husbond. „Jeg for mit Vedkommende er tilfreds med en Strøm, der efterlader godt Dynd paa mine Marker, og jeg takker Bhumia, Arnens Gud." Han trak paa sine muskuløse, brune Skuldre.

„Tror du, at vor Herre har været saa langt nordpaa?" spurgte Lamaen og vendte sig til Kim.

„Det kan godt være," svarede Kim beroligende og spyttede den røde *pan*-Saft ud paa Gulvet.

„Den sidste af de Store, der vandrede paa Jorden," sagde Sikhen med Vægt, „var Sikandar Jalkarn (Alexander den store). Han brolagte Jallandars Gader og byggede en stor Cisterne tæt ved Amballa. Brolægningen holder den Dag i Dag, og Cisternen er der ogsaa endnu. Din Gud har jeg aldrig hørt tale om."

„Lad dit Haar vokse og tal Panjabi," sagde den unge Soldat spøgende til Kim med et velbekendt Ordsprog fra det Nordlige, „det er alt, hvad der hører til at være en Sikh." Men han sagde det ikke synderlig højt.

Lamaen sukkede og sank sammen som en snavset, uformelig Masse. I Samtalens Pavser kunde de høre hans sagte, syngende: „*Om mane padme hum! Om mane padme hum!**)" — og den dumpe Klirren af Rosenkransens Træperler.

„Det trætter mig," sagde han tilsidst. „Den Fart og den Raslen trætter mig. Desuden, min *chela*, falder det mig ind, at vi maaske allerede har passeret Floden."

„Stille, stille," svarede Kim. „Floden var jo i Nærheden af Benares, og vi er endnu langt derfra."

„Jamen — hvis vor Herre kom nordpaa, kan det jo være en hvilkensomhelst af disse smaa Strømme, som vi har krydset."

„Ja, det véd jeg ikke noget om."

„Men du blev jo sendt til mig — blev du ikke sendt til mig? — for den Fortjenestes Skyld, som jeg havde erhvervet mig hjemme i Suchzen. Du traadte frem ved Siden af Kanonen — med to Ansigter — og to Dragter."

„Stille. Man maa ikke tale om disse Ting her," hviskede Kim. „Jeg var kun een. Tænk dig bedre om, saa vil du huske det. En Dreng — en Hindudreng — ved den store grønne Kanon."

---

*) En tibetansk Formular, som indleder enhver Opramsning af Bønner. Den betyder »Juvelen i Lotusblomsten« — hvormed der naturligvis sigtes til Buddha. O. A.

„Men var der ikke ogsaa en Englænder med hvidt Skæg — som sad omgiven af Billeder — og bestyrkede mig i min Tro paa Pilens Flod?"

„Han — vi — besøgte Ajaib-Gher i Lahore for at bede foran Gudernes Billeder dér," forklarede Kim det aabenbart lyttende Selskab. „Og Sahiben i Vidunderhuset talte med ham som med en Broder — det er sandt, hvad jeg siger. Han er en meget hellig Mand og kommer fra et Sted langt borte paa den anden Side af Bjærgene. Hvil du dig nu; om en Stund kommer vi til Amballa."

„Men min Flod — min Frelsens Flod?"

„Og saa vil vi, om du lyster, lede efter den Flod til Fods, saa at intet kan undgaa os, end ikke den mindste Bæk paa en Eng."

„Men du har jo selv noget at søge efter?"

Og Lamaen satte sig rank over Ende, meget fornøjet over sin gode Hukommelse.

„Ja vist saa," sagde Kim for at føje ham. Drengen var fuldstændig lykkelig ved saadan at rejse omkring i den store, godmodige Verden, tygge *pan* og se nye Mennesker.

„Det var en Tyr — en rød Tyr, som skal komme og hjælpe dig — og føre dig — hvorhen? Jeg har glemt det. En rød Tyr paa en grøn Mark, ikke sandt?"

„Nej, den vil ikke føre mig nogetsteds hen," sagde Kim. „Det var kun en Historie, som jeg fortalte dig."

„Hvad skal dette sige?" Landmandens Kone bøjede sig frem, og Armbaandene klirrede paa hendes

Arm. „Drømmer I begge to? En rød Tyr paa en grøn Mark, som skal føre dig til Himlen — eller hvordan var det? Var det et Syn? Eller er det bleven spaaet dig? Vi har en rød Tyr hjemme i vor Landsby hinsides Jallandar, og den græsser helst paa den allergrønneste af vore Marker."

„Giv en Kvinde en gammel Kællingehistorie og en Skrædderfugl et Blad og Traad, og de vil hver for sig lave de vidunderligste Ting," sagde Sikhen. „Alle hellige Mænd drømmer, og deres Disciple erhverver samme Ævne ved at følge dem."

„En rød Tyr paa en grøn Mark, ikke sandt?" gentog Lamaen. „Maaske du i et tidligere Liv har erhvervet dig Fortjeneste, saa at Tyren nu kommer for at belønne dig."

„Nej, nej, det var kun en Historie, som en eller anden fortalte mig — maaske for Spøg. Men jeg vil søge Tyren i Omegnen af Amballa, saa kan du lede efter din Flod og udhvile dig efter Togets Raslen."

„Det kan være, at Tyren véd, hvor Floden er — at den bliver udsendt for at vise os begge Vej," sagde Lamaen saa forhaabningsfuld som et Barn. Saa vendte han sig til Selskabet og pegede paa Kim: „Det er ikke længere siden end i Gaar, at han blev sendt mig. Jeg tror ikke, at han er af denne Verden."

„Tiggere har jeg truffet en Mængde af, og hellige Mænd med, men aldrig har jeg set en saadan *yogi* eller en saadan Discipel," sagde Konen.

Hendes Mand berørte sin Pande let med Fingeren og smilede. Men næste Gang Lamaen blev sulten, sørgede de for at give ham det bedste, de havde.

Endelig ankom de til Banegaarden i Staden Amballa, trætte, søvnige og støvede.

„Vi skal opholde os her en Tidlang i Anledning af en Proces," sagde Landmandens Kone til Kim. „Vi bor hos min Mands Fætters yngste Broder. I hans Gaard er der ogsaa Plads for din *yogi* og for dig. Tror du, at — at han vil velsigne mig?"

„O hellige Mand! En Kvinde med et Hjærte af Guld tilbyder os Herberge for Natten. Det er et venligt Land, dette Syden; tænk blot paa, hvor vi er blevne hjulpne siden Daggry!"

Lamaen bøjede sit Hoved og fremmumlede en Velsignelse.

„At fylde min Fætters yngste Broders Hus med Landstrygere — —" begyndte Manden, idet han tog sin svære Bambusstok paa Skulderen.

„Din Fætters yngste Broder skylder endnu min Faders Fætter noget fra hans Datters Bryllup," svarede Konen rask. „Lad ham sætte deres Fortæring paa den Regning. *Yogi*'en vil formodentlig tigge."

„Javel, jeg tigger til ham," sagde Kim, der kun længtes efter at faa Lamaen i Ly for Natten, for at han selv kunde opsøge Mahbub Alis Englænder og aflevere den hvide Hingsts Stamtavle.

„Og nu," sagde han, da han havde faaet Lamaen forankret i den indre Gaard i et net hinduisk Hus bag Kasernen, „nu gaar jeg bort for en Stund — for at — for at købe Mad til os i Basaren. Du maa ikke gaa herfra, førend jeg kommer tilbage."

„Men du kommer tilbage? Du kommer da ganske sikkert tilbage?" Den gamle Mand greb ham om

Haandleddet. „Og du vil komme tilbage i denne Skikkelse? Er det for sent at begynde at lede efter Floden i Aften?"

„Altfor sent og altfor møkt. Vær du blot ganske rolig. Tænk paa, hvor langt frem du er naaet paa din Vej — allerede hundrede *kos* (200 engelske Mil) fra Lahore."

„Ja — og endnu længere fra mit Kloster. Ak! Verden er stor og frygtelig."

Kim listede sig bort — saa lidet iøjnefaldende en Skikkelse, som nogensinde har baaret sin egen og nogle Snese tusind andre Menneskers Skæbne i et lille Læderetui omkring sin Hals. Mahbub Alis Anvisninger gjorde det temmelig utvivlsomt, i hvilket Hus Englænderen boede, og en Rideknægt, der netop kørte en Gig hjem fra Klubben, gjorde ham ganske sikker i sin Sag. Nu gjaldt det kun at finde selve Manden, og Kim smuttede gennem Havehækken og lagde sig i et Buskads tæt ved Verandaen. Huset straalede af Lys, og Tjenere bevægede sig derinde omkring Borde, dækkede med Blomster, Glas og Sølv. Lidt efter traadte en Englænder i Selskabsdragt ud i Haven, nynnende en Melodi. Det var for mørkt til at se hans Ansigt, og Kim prøvede sig derfor frem paa Tiggeres Manér.

„O du de Fattiges Beskytter!"

Englænderen traadte hurtigt henimod det Sted, hvor Stemmen kom fra.

„Mahbub Ali siger — —"

„Ha! Hvad siger Mahbub Ali?"

Han gjorde intet Forsøg paa at lede efter den

talende, hvad der overbeviste Kim om, at han forstod Situationen.

„Den hvide Hingsts Stamtavle er nu bragt i Orden."

„Hvilket Bevis er der?" spurgte Englænderen og slog med en tynd Kæp i Rosenhækken ved Siden af Kørevejen.

„Mahbub Ali har givet mig dette Bevis." Kim kastede den lille Pakke sammenlagt Papir op i Luften, og den faldt paa Gangstien ved Siden af Manden, som hurtigt satte Foden paa den, da en Gartner i det samme kom om Hjørnet. Saasnart denne var forbi, tog han Papiret op, lod en Rupi falde — Kim kunde høre den klirre — og gik hastigt ind i Huset uden at se sig om en eneste Gang. Kim skyndte sig at snappe Sølvmønten; men til Trods for sin Opdragelse var han Irlænder nok til at betragte Pengene som den mindst interessante Del af en Historie som denne. Hvad han ønskede, var at se Virkningerne af sin Bedrift; og i Stedet for at liste sig bort blev han derfor liggende i Græsset og kravlede langsomt nærmere til Huset.

Han saa — en indisk Bungalow er saa aaben, at man kan se tværs igennem den — Englænderen begive sig ind i et Værelse i et Hjørne af Huset, halvt Paaklædningsværelse og halvt Kontor, hvor der laa en Mængde Papirer og Depeschekasser og flød; her satte han sig for at studere Mahbubs Alis Budskab. Hans Ansigt, som blev fuldt belyst af Petroleumslampen, skiftede Udtryk og blev mørkt, og Kim, der

— som enhver Tigger maa være — var vant til at lægge Mærke til Ansigter, skrev sig det bag Øret.

„Will! Kære Will!“ kaldte en Kvindestemme. „Nu maa du virkelig komme ind i Dagligstuen; de er her om et Øjeblik.“

Manden læste stadig med anspændt Opmærksomhed.

„Will!“ sagde Stemmen fem Minutter efter. „Nu kommer h a n. Jeg kan høre Rytterne ude paa Kørevejen.“

Manden foer barhovedet ud af Huset, netop som en stor Landauer eskorteret af fire indfødte Kavallerister standsede foran Verandaen, og en høj, sorthaaret Mand, rank som et Spydskaft, steg ud bagefter en ung Officer, som lo muntert.

Fladt paa Maven laa Kim, saa nær ved Vognen, at han næsten kunde røre ved de høje Hjul. Hans Mand og den sorthaarede Fremmede udvekslede to Bemærkninger.

„Selvfølgelig, Hr. General,“ sagde den unge Officer rask. „Alting maa jo vente, naar der er Tale om en Hest.“

„Det skal ikke vare mere end en Snes Minutter,“ sagde Kims Mand. „De kan gøre Honnør i Huset — holde Gæsterne i godt Humør og saa videre.“

„Sig til en af Folkene, at han skal vente,“ sagde den høje Mand, hvorpaa de begge gik sammen ind i det lille Værelse, mens Landaueren rullede bort. Kim saa deres Hoveder bøjede over Mahbub Alis Brev og hørte Stemmerne — den ene lav og ærbødig, den anden skarp og afgørende.

„Det drejer sig ikke om Uger; det drejer sig om Dage — næsten Timer," sagde den ældste. „Jeg har ventet det i nogen Tid, men dette" — han lagde Fingeren paa Mahbub Alis Papir — „slaar Hovedet paa Sømmet. Grogan kommer her jo i Aften, ikke sandt?"

„Jo, Hr. General, og Macklin ogsaa."

„Godt, saa vil jeg selv tale med dem. Sagen vil naturligvis blive henvist til Statsraadet, men dette er et Tilfælde, hvor man er berettiget til at mene, at vi straks tør skride til Handling. Send en Meddelelse til Pindi- og Peshawar-Brigaderne. Det vil vende op og ned paa alt, hvad der hedder Sommerorlov, men det lader sig nu ikke undgaa. Det kommer der af, at man ikke gør Kaal paa dem for Alvor den første Gang. Otte tusind Mand vil vel være tilstrækkeligt."

„Og hvor meget Artilleri, Hr. General?"

„Det maa jeg tale med Macklin om."

„Det er altsaa Krig, Hr. General?"

„Nej. Afstraffelse. Naar man er bunden ved sin Forgængers Handlinger — —"

„Jamen sæt nu, at C. 25 har løjet."

„Hans Oplysninger stemmer overens med de andres. I Virkeligheden viste de Fyre allerede for et halvt Aar siden, hvad de fører i deres Skjold. Men Devenish holdt paa, at der dog var en Mulighed for at bevare Freden, og nu har de naturligvis brugt Tiden til at samle Forstærkninger. Afsend straks disse Telegrammer — efter det nye Chiffersystem, ikke det gamle — mit og Whartons. Og saa tænker jeg ikke, at vi behøver at lade Damerne vente længere. Resten

kan vi aftale efter Bordet. Jeg tænkte nok, at det vilde komme. Men det er Afstraffelse — ikke Krig."

Mens Kavalleristen galopperede bort, krøb Kim rundt til Husets Bagside, hvor han i Følge sine Erfaringer fra Lahore ventede, at han vilde kunne finde Føde — og Oplysninger. Køkkenet var fuldt af meget ivrige Kokkedrenge, og en af dem gav ham et Spark.

„Av!" skreg Kim og lod, som om han græd. „Jeg kom bare for at faa lidt Mad og til Gengæld hjælpe med ved Opvaskningen."

„Hele Amballa har været her i det samme Ærende. Skrup af med dig! Nu skal Suppen rettes an. Tror du maaske, at vi, som staar i Creighton Sahibs Tjeneste, trænger til fremmed Hjælp for at kunne klare en stor Middag?"

„Det er en meget stor Middag," sagde Kim og saa paa Tallerkenerne.

„Ja, det er intet Under. Æresgæsten er ingen ringere end Jang-i-Lat Sahib (den Øverstkommanderende)."

„Ho!" sagde Kim i den ægte Gutturaltone af Forbavselse. Nu havde han faaet at vide, hvad han vilde, og da Kokkedrengen vendte sig om, var han forsvunden.

„Og al den Staahej," sagde han til sig selv — han tænkte som sædvanligt paa Hindustani — „for en Hests Stamtavles Skyld! Mahbub Ali burde være kommen til mig for at lære at lyve en Smule. Hver Gang jeg tidligere har overbragt et Budskab, har det drejet sig om en Kvinde. Nu er det Mænd, og det er

bedre. Den høje Mand sagde, at de vil slippe en stor Hær løs for at afstraffe en eller anden et eller andet Sted, og at der skal sendes Bud derom til Pindi og Peshawar. Og der skal ogsaa Kanoner med. Bare jeg var krøbet lidt nærmere. Det er store Nyheder."

Han vendte hjem og fandt Landmandens Fætters yngste Broder i Færd med at drøfte Familiens Proces i alle dens Enkeltheder med Landmanden, hans Kone og nogle Venner, mens Lamaen blundede. Efter Aftensmaaltidet bød en eller anden ham en Vandpibe, og Kim følte sig i høj Grad voksen, mens han sad med skrævende Ben i Maaneskinnet, dampede paa Mundstykket af glatpoleret Kokosnødskal og fra Tid til anden indskød en Bemærkning i Samtalen. Hans Værtsfolk var uhyre høflige imod ham, thi Landmandens Hustru havde fortalt dem om hans Syn med den røde Tyr og om hans sandsynlige Herkomst fra en anden Verden. Desuden var Lamaen en stor og ærværdig Kuriositet. Familiens Præst, en gammel, tolerant Brahmin, kom paa Besøg lidt senere paa Aftenen og begyndte naturligvis straks en theologisk Diskussion for at gøre Indtryk paa Familien. I Trossagerne var de naturligvis alle paa deres Præsts Side, men Lamaen var deres Gæst og en Nyhed. Hans blide Venlighed og hans virkningsfulde kinesiske Citater, der lød som Trylleformularer, frydede dem i høj Grad; og i disse sympathetiske og jævne Omgivelser udfoldede han sig som Bodhisats egen Lotus og gav sig til at fortælle om sit Liv i de høje Bjærge ved Suchzen førend, som han sagde, „jeg drog ud for at søge Belæring."

Ved denne Lejlighed viste det sig, at han i hine mere verdslige Dage havde været en Mester i at stille Horoskoper og Nativiteter. Familiens Præst fik ham til at beskrive sine Methoder, og hver af dem gav Planeterne Navne, som den anden ikke forstod, og pegede opad paa de store Stjærner, der gled henover den mørke Nathimmel. Familiens Børn halede ustraffet i hans Rosenkrans, og han glemte helt Reglen, der forbyder at se paa en Kvinde, mens han talte om langvarige Snefog, Jordskred, spærrede Passer, de fjærne Bjærge, hvor man finder Safirer og Turkiser, og den pragtfulde, højtliggende Landevej, der tilsidst fører lige ind i selve det store Kina.

„Hvad mener du om ham?" sagde Landmanden sagte til Præsten.

„En hellig Mand — sandelig en hellig Mand. Hans Guder er ikke de virkelige Guder, men hans Fødder er paa den rette Vej," var Præstens Svar. „Og hans Nativitetsmethoder er vise og tilforladelige; men det gaar over din Forstand."

„Sig mig," sagde Kim dorsk, „om jeg vil finde min røde Tyr paa en grøn Mark, som det er bleven lovet mig."

„Kender du din Fødselstime?" spurgte Præsten og kroede sig af Vigtighed.

„Den var mellem første og andet Hanegal den første Nat i Maj Maaned."

„Hvilket Aar?"

„Det véd jeg ikke; men i samme Time, som jeg udstødte mit første Skrig, begyndte det store Jordskælv i Staden Srinagar i Kashmir."

Dette havde Kim hørt af den Kone, der tog sig af ham, og hun havde det atter fra Kimball O'Hara. Jordskælvet var bleven følt helt ned i Indien og stod i lang Tid som en mindeværdig Dato i hele Panjab.

„Aa!" udbrød en Kvinde spændt, thi denne Omstændighed syntes at gøre Kims overnaturlige Oprindelse sikrere. „Blev ikke den og dens Datter født i samme Time — —"

„Og hendes Moder fødte sin Husbond fire Sønner i fire Aar, allesammen vakre Drenge," sagde Landmandens Hustru, som sad udenfor Kredsen i Skyggen.

„Ingen, som er oplært i Kundskaben, har glemt, hvorledes Planeterne stod i deres Huse hin Nat," sagde Familiens Præst og begyndte at tegne Figurer i Gaardens Støv. „Du har i det mindste berettiget Krav paa Halvdelen af Tyrens Hus. Hvorledes lyder den Spaadom, der er bleven dig til Del?"

„En Dag," sagde Kim, fornøjet over den Opsigt, han vakte, „vil jeg blive gjort til en stor Mand af en rød Tyr paa en grøn Mark, men først vil der komme to Mænd og gøre alt rede."

„Ja, saadan begynder et Syn altid. Et tæt Mørke, der langsomt opklares, og snart efter kommer der en for ligesom at feje Stedet og gøre det rede; og derefter begynder Synet. To Mænd, siger du? Javist, javist. Naar Solen forlader Tyrens Hus, træder den ind i Tvillingernes. Deraf kommer det, at Spaadommen nævner to Mænd. Lad os nu tænke os om. Hent mig en Kvist, lille Ven."

Han rynkede Panden, tegnede noget i Støvet,

slettede det ud og tegnede atter mystiske Tegn — til Forundring for alle undtagen for Lamaen, som imidlertid med instinktmæssig Finfølelse undlod at blande sig i Sagerne.

Efter en halv Times Forløb kastede han Kvisten fra sig med en Brummen.

„Hm-m. Saaledes siger Stjærnerne: inden tre Dage er omme, kommer de to Mænd, som skal gøre alt rede. Og efter dem følger Tyren; men Tegnet ligeoverfor den er Krigens Tegn — og de væbnede Mænds."

„Der var ganske rigtigt en af Sikherne fra Ludiana i Kupéen fra Lahore," sagde Landmandens Kone forhaabningsfuldt.

„Væbnede Mænd — mange hundrede. Hvad har du at gøre med Krig?" vedblev Præsten til Kim. „Dit Tegn er et rødt og et vredt Krigens Tegn — en Krig, der meget snart vil bryde løs."

„Nej, nej," sagde Lamaen alvorligt. „Vi søger kun Fred og vor Flod."

Kim smilede, idet han mindedes, hvad han havde hørt de to Englændere tale om. Det var tydeligt nok: han var Stjærnernes Yndling.

Præsten slettede Horoskopet ud med sin Fod.

„Mere end dette kan jeg ikke se. Men om tre Dage kommer Tyren til dig, min Derng."

„Og min Flod? Min Flod?" udbrød Lamaen indtrængende. „Jeg havde haabet, at hans Tyr skulde føre os begge til Floden."

„Ak ja, den vidunderlige Flod, min Broder," sva-

rede Præsten. „Slige Ting hører ikke til det almindelige."

Næste Morgen vilde Lamaen absolut drage videre, skønt Husets Folk bad dem indstændigt om at blive. De gav Kim en stor Bylt med god Mad og næsten hele tre Annas i Kobberpenge til at bestride Rejsefornødenhederne med, og under mange Velsignelser saa de de to vandre sydpaa i Daggryets Skær.

„Det er Skade, at disse Folk og deres Lige ikke kan befries fra Tingenes Hjul," sagde Lamaen.

„Nej, i saa Fald vilde kun onde Mennesker blive ladt tilbage her paa Jorden, og hvem skulde saa give os Mad og Husly?" svarede Kim og traskede muntert af Sted med sin Byrde.

„Derovre flyder en lille Strøm. Lad os se paa den," sagde Lamaen og styrede fra den hvide Landevej ind over Markerne, hvorved han vandrede lige ind i en ren Hvepserede af Pariahunde.

TREDIE KAPITEL.

Bagved dem kom en vred Mand løbende, svingende en Bambusstok. Det var en Handelsgartner, af Kaste en Arain, og han dyrkede Grøntsager og Blomster, som han solgte i Staden Amballa. Kim var vel kendt med Folk af hans Kaliber.

„En saadan Mand," sagde Lamaen uden at tage Notits af Hundene, „er uhøflig mod Fremmede, voldsom i sin Tale og kender ikke til Godgørenhed. Lad hans Opførsel være dig et advarende Eksempel, min Discipel."

„Halløj, I skamløse Tiggere!" raabte Gartneren. „Væk med jer! Skrub af!"

„Vi gaar," svarede Lamaen med rolig Værdighed. „Vi gaar fra disse Marker uden at velsigne dem."

„Ja ja," sagde Kim og snøftede. „Hvis din næste Høst slaar fejl, saa kan du give din egen Tunge Skylden."

Manden trippede uroligt i sine Tøfler.

„Landet er fuldt af Tiggere," begyndte han halvt undskyldende.

„Og hvoraf vidste du, at vi vilde tigge af dig, Mali?" spurgte Kim bidende, idet han kaldte ham

ved det Navn, som en Handelsgartner holder mindst af. „Alt hvad vi ønskede var at betragte Floden derovre paa den anden Side af Marken."

„Floden!" fnyste Manden. „Fra hvilken By er I, at I ikke kan se, at det er en Kanal? Den løber saa lige som en Pil, og jeg maa betale for Vandet, som om det var smeltet Sølv. Der løber en lille Flod ovre i den Retning. Men hvis I trænger til Vand, kan jeg give jer det — og Mælk tilmed."

„Nej, lad os gaa til Floden," sagde Lamaen og traskede af Sted.

„Mælk og et Maaltid Mad," stammede Manden, mens han betragtede den høje, fremmedagtige Skikkelse. „Jeg — jeg vilde nødig bringe Ulykke over mig selv — eller over min Afgrøde; men der er saa mange Tiggere i disse drøje Tider."

„Læg Mærke til dette," vendte Lamaen sig til Kim. „Han lod sig forlede af Harmens røde Taage til at tale barskt til os; men nu da Taagen trækker bort fra hans Øjne, bliver han høflig og af venligt Sindelag. Velsignede være hans Marker! Tag dig i Agt, Gartner, for at fælde en overilet Dom om Menneskene."

„Jeg har kendt hellige Mænd, som vilde have forbandet dig og alt dit, ligefra Arnested til Kostald," sagde Kim til den skamfulde Gartner. „Er han ikke vis og hellig? Jeg er hans Discipel."

Han satte Næsen højt i Sky og skrævede med megen Værdighed over de smalle Agerrener.

„Der findes ingen Stolthed," sagde Lamaen efter

en Stunds Tavshed, „der findes ingen Stolthed blandt dem, der følger den midterste Vej."

„Men du sagde jo, at han var af lav Kaste og uhøflig."

„Af lav Kaste sagde jeg ikke, thi hvorledes skulde jeg kunne sige noget, som ikke er Tilfældet? Og hvad hans Uhøflighed angaar, saa gjorde han jo bagefter Bod for den, og jeg glemte Fornærmelsen. Desuden er han ligesom vi bunden til Tingenes store Hjul; men han kender ikke Vejen til Befrielse."

Han standsede ved en lille Bæk, der flød mellem Markerne og undersøgte Bredden, der var fuld af Hovspor.

„Hvorpaa vil du egentlig kende din Flod?" spurgte Kim og satte sig ned i Skyggen af nogle høje Sukkerrør.

„Naar jeg finder den, vil der sikkerlig blive givet mig en Aabenbaring. Men dette er ikke den rette, det føler jeg. O du mindste af alle Strømme, gid du dog kunde sige mig, hvor min Flod flyder! Men vær du velsignet og gør Markerne frugtbare."

„Se! se!" Og Kim sprang hen til Lamaen og trak ham tilbage. En gul og brun Stribe gled ud fra de mørke raslende Rør ned mod Bredden, strakte Halsen ud mod Vandet, drak og blev liggende stille — en stor Brilleslange med stive, stirrende Øjne uden Laag.

„Jeg har ingen Stok — jeg har ingen Stok," sagde Kim. „Men jeg vil hente en og knække Ryggen paa den."

„Hvorfor? Den er bunden til Hjulet ligesom vi

— et Liv, der stiger op og stiger ned — og den er saare fjærnt fra Befrielsen. Meget ondt maa det Støvets Barn have gjort sig skyldig i, som bliver iklædt denne Skikkelse."

„Jeg hader alle Slanger," sagde Kim. Ingen indfødt Opdragelse kan fuldstændig kue den Hvides Rædsel for Slanger.

„Lad den leve sit Liv til Ende."

Der lød en Hvæsen fra de bugtede Ringe, og Hætten begyndte at udspile sig.

„Gid din Forløsningsstund snart maa komme, Broder," vedblev Lamaen sagtmodig. „Har du maaske noget Kendskab til min Flod?"

„Aldrig har jeg set Mage til Menneske som dig," hviskede Kim overvældet. „Forstaar selv Slangerne dine Ord?"

„Hvem véd?"

Lamaen gik forbi Slangen, ikke en Fod fra dens løftede Hoved. Det lagde sig ned mellem de støvede Ringe.

„Kom du nu!" raabte han tilbage over sin Skulder.

„Nej Tak," svarede Kim. „Jeg gaar bagom den."

„Kom kun, den gør ingen Fortræd."

Kim tøvede et Øjeblik. For at give sin Befaling større Vægt nynnede Lamaen et kinesisk Citat, som Kim antog for en Besværgelse. Han adlød og skrævede over Bækken. Slangen rørte sig ikke.

„Aldrig har jeg set Mage til Mand," gentog Kim og tørrede Sveden af Panden. „Hvorhen skal vi nu gaa?"

„Det maa du bestemme. Jeg er gammel og en Fremmed, langt borte fra min Hjemstavn. Hvis ikke Jærnbanevognene altid fyldte mit Hoved med Støj som af djævelske Trommer, vilde jeg køre til Benares — — men alligevel, hvis vi kørte, gik vi maaske glip af Floden. Lad os opsøge nok en Flod."

Hvor den flittigt bearbejdede Jordbund giver tre, ja endogsaa fire Afgrøder om Aaret, over Marker med Sukkerrør, Tobak og lange hvide Ræddiker vandrede de af Sted hele Dagen og gjorde Afstikkere til ethvert Glimt af Vand; de vækkede Landsbyhunde og Bønder, der sov Middagssøvn; og Lamaen besvarede de utallige Spørgsmaal med uforanderlig Aabenhed. De søgte en Flod — en Flod, der bragte vidunderlig Frelse. Havde nogen hørt tale om en saadan Flod? Undertiden lo Folk, men hyppigere hørte de Historien til Ende og bød de Vandrende en Plads i Skyggen, en Drik Mælk og et Maaltid Mad. Kvinderne var altid venlige, og de smaa Børn var, som Børn er hele Verden over, snart undselige, snart forvovne. Aftenen fandt dem hvilende under det store Træ i en Landsby udenfor en Gaard med Mure og Tag af Ler, passiarende med Landsbyens Øverste, mens Kvæget blev drevet ind fra Græsgangene, og Kvinderne tilberedte Dagens sidste Maaltid. De havde overskredet det Bælte af Gartnerhaver, der omgiver den sultne Stad Amballa, og var naaede ud i det milebrede, grønne Hvedeland.

Landsbyens Øverste var en hvidskægget og elskværdig gammel Mand, vant til at modtage Fremmede. Han lavede et Sengested i Stand til Lamaen,

satte varm kogt Føde for ham, stoppede ham en Pibe, og saasnart Aftengudstjenesten i Landsbyens Tempel var forbi, sendte han Bud efter Præsten.

Kim fortalte Landsbyens ældste Børn Historier om, hvor stor og smuk en By Lahore var, om Jærnbanerejser og slige Ting, som kun et Storstadsbarn kender til, og Mændene passiarede imidlertid ligesaa langsomt som deres Kvæg tyggede Drøv.

„Jeg kan ikke finde Bund deri," sagde Landsbyens Øverste tilsidst til Præsten. „Hvorledes forstaar du hans Tale?"

Lamaen, som havde fortalt sin Historie, sad nu og talte sin Rosenkrans i Tavshed.

„Han er en Søgende," svarede Præsten. „Landet er fuldt af saadanne som han. Husker du ikke ham, der kom hertil i forrige Maaned — Fakiren med Skildpadden?"

„Jovist, men han havde da gode Grunde til at gøre, hvad han gjorde, thi selve Krishna havde vist sig for ham og lovet at optage ham levende i Paradiset, hvis han gjorde en Pilegrimsvandring til Prayag. Men denne Mand søger ikke nogen Gud, som jeg kender."

„Stille! Han er gammel, han kommer langvejsfra, og han er gal," svarede den glatragede Præst. „Hør mig." Han vendte sig til Lamaen. „Tre *kos* (seks engelske Mil) vestfor denne Landsby løber den store Vej til Kalkutta."

„Men jeg vil til Benares — til Benares."

„Vejen fører over Benares. Den krydser alle

Strømme paa denne Side af Hind. Nu er mit Ord til dig, hellige Mand: hvil dig her indtil i Morgen, slaa saa ind paa Vejen" (det var den store indiske Hovedlandevej, han mente) „og prøv hver eneste Strøm, som den passerer; thi hvis jeg har forstaaet dig rigtigt, virker din Flods Kraft ikke paa et enkelt Sted, men i hele dens Længde. Og hvis det er dine Guders Villie, kan du være forvisset om, at du da vil vinde din Frihed."

„Det er vel talt," svarede Lamaen, paa hvem denne Plan havde gjort et stærkt Indtryk. „Det vil vi gøre i Morgen, og velsignet være du, fordi du har vist mine gamle Fødder en saa lige Vej."

Han sluttede sine Ord med et dybt, nynnende kinesisk Recitativ, som gjorde Indtryk selv paa Præsten; Landsbyens Øverste blev et Øjeblik bange for, at det var en Besværgelse, som kunde bringe Ulykke, men ingen kunde ret længe se paa Lamaens aabne og ivrige Ansigt og tvivle paa ham.

„Ser du min *chela*?" sagde han, idet han dykkede ned i sin Snustobaksdaase og tog sig en Pris med vigtig Mine. Det var hans Pligt nu at gengælde Høflighed med Høflighed.

„Jeg ser — og jeg hører."

Landsbyens Øverste vendte Blikket mod Kim, der stod og passiarede med et Pigebarn i blaa Dragt, mens hun kastede Tjørne paa et Baal.

„Han søger ogsaa. Ikke en Flod, men en Tyr. Ja, en rød Tyr paa en grøn Mark vil en skøn Dag hæve ham til Hæder og Ære. Jeg tror, at han ikke

rigtigt er af denne Verden. Han blev sendt mig pludselig for at hjælpe mig med denne Søgen, og hans Navn er Alverdens Ven."

Præsten smilede.

„Halløj, Alverdens Ven!" raabte han gennem Baalets skarpe Røg. „Hvad er du?"

„Denne hellige Mands Discipel," svarede Kim.

„Han siger, at du er en *but* (en Aand)."

„Kan en *but* spise?" spurgte Kim med en skælmsk Blinken. „For jeg er sulten."

„Det er ikke mit Spøg," udbrød Lamaen. „En Astrolog i en Stad, hvis Navn jeg har glemt — —"

„Han mener Amballa, hvor vi sov i Nat," hviskede Kim til Præsten.

„Saa, var det Amballa? Naa, han stillede altsaa et Horoskop og erklærede, at min *chela* vilde finde sit Maal, inden to Dage er omme. Men hvad var det, han sagde, at Stjærnerne betød, Alverdens Ven?"

Kim rømmede sig og saa sig om i Kredsen af Landsbyens Graaskægge.

„Min Stjærne betyder Krig," svarede han højtideligt.

En og anden lo af den lille, pjaltede Skikkelse, der stod saa strunk paa Murstensplatformen. Hvor en Indfødt vilde have lagt sig ned, fik Kims hvide Natur ham til at holde sig oprejst.

„Javel, Krig," gentog han.

„Den Spaadom er sikker nok," brummede en dyb Stemme, „thi der er altid Krig langs Grænsen. Det ved jeg."

Det var en gammel, vissen Mand, som havde tjent

under Regeringen paa Oprørets*) Tid som indfødt Officer i et nyligt oprettet Kavalleriregiment. Regeringen havde pensioneret ham med en god Fæstegaard i Landsbyen, og skønt han havde maattet understøtte sine Sønner, der nu selv var graanede Officerer, og derfor var vedbleven at være en fattig Mand, var han dog en vigtig Personlighed. Engelske Embedsmænd — selv Vicestatholdere — drejede af fra Landevejen for at aflægge Besøg hos ham, og ved saadanne Lejligheder iførte han sig sin Uniform fra gamle Dage og stod saa rank som en Ladestok.

„Men dette bliver en stor Krig — en Krig paa otte tusind Mand," gjaldede Kims Stemme henover den hurtigt voksende Skare, saa at han blev helt forbavset derover.

„Rødfrakker**) eller vore egne Regimenter?" snærrede den gamle Mand i en Tone, som om han talte med en Ligemand. Og denne Tone gav de Tilstedeværende Respekt for Kim.

„Rødfrakker," gættede Kim. „Rødfrakker og Kanoner."

„Men — men det sagde Astrologen jo ikke et Ord om," udbrød Lamaen og tog sig den ene Pris større end den anden af bare Spænding.

„Nej, men j e g véd det. Det er bleven aabenbaret mig, som er denne hellige Mands Discipel. Der vil udbryde en Krig — en Krig paa otte tusind Rødfrak-

*) Det store indiske Oprør 1857. O. A.

**) D. v. s. engelske Soldater. Med »vore egne« mener den gamle Officer naturligvis indfødte Tropper. O. A.

ker. De vil blive udkommanderede fra Pindi og Peshawar. Det er ganske sikkert."

„Drengen har lyttet til Bysladder," bemærkede Præsten.

„Han har bestandig været ved min Side," svarede Lamaen. „Hvorfra kan han da vide dette, naar jeg ikke véd det?"

„Han bliver en behændig Gøgler, naar den gamle Mand er død," mumlede Præsten til Landsbyens Øverste. „Hvad er dog dette for et nyt Kneb?"

„Et Tegn! Giv mig et Tegn!" tordnede den gamle Soldat pludselig. „Hvis der skulde blive Krig, vilde mine Sønner have fortalt mig det."

„Naar alt er rede, vil dine Sønner uden Tvivl faa det at vide. Men der er en lang Vej fra dine Sønner til den Mand, i hvis Haand disse Ting ligger."

Kim begyndte at blive optaget af Legen, thi den mindede ham om Oplevelser fra fordums Dage, da han var *postillon d'amour* og for nogle faa Pices*) Skyld foregav at vide mere, end han virkelig vidste. Men nu spillede han om større Ting — Spændingen og Følelsen af Magt. Han trak Vejret og fortsatte:

„Gamle Mand, giv du m i g et Tegn. Kan en Underordnet befale otte tusind Rødfrakker at rykke ud — og Kanoner oven i Købet?"

„Nej."

Den gamle Mand svarede Kim, som om han var hans Ligemand.

„Véd du da, hvem han er, som giver Befalingen?"

*) Der gaar 3 Pie paa en Pice, 4 Pice paa en Anna, og 16 Annas paa en Rupi. O. A.

„Jeg har set ham."

„Vilde du kunne kende ham igen?"

„Jeg har kendt ham, lige siden han var Løjtnant i *top-khana* (Artilleriet)."

„En høj Mand. En høj Mand med sort Haar, og som gaar saadan?"

Og Kim gik et Par Skridt med en stiv, træmandsagtig Gang.

„Ja. Men det kan enhver have set."

Der var aandeløs Stilhed i Flokken under hele denne Samtale.

„Sandt nok," svarede Kim. „Men jeg vil vise dig noget mere. Se nu her. For det første gaar den store Mand saadan. Dernæst tænker han saadan." (Kim lagde Pegefingeren paa Panden og støttede Hagen i Haanden). „Saa vender og drejer han sine Fingre saadan. Og saa stikker han sin Hat ind under den venstre Arm."

Kim illustrerede denne Bevægelse og stillede sig op i Positur, der mindede om en Stork. Den gamle Mand stønnede, maalløs af Forbavselse, og Tilhørerne gøs.

„Ja — ja — ja. Men hvad gør han, naar han vil til at udstede en Befaling?"

„Han gnider sig bag i Nakken — saaledes. Saa slaar han i Bordet med den ene Finger og snøfter. Og saa siger han: 'Send det og det Regiment af Sted. Lad de og de Kanoner rykke ud.'"

Den gamle Mand rejste sig med Besvær og hilste.

„,Thi,'" vedblev Kim og oversatte paa de Indfødtes Sprog de vigtigste Sætninger af det, som han

havde hørt i Amballa, „ ‚thi,' siger han, ‚dette er noget, som vi burde have gjort for længe siden. Men det er ikke Krig — det er Afstraffelse. Snff!' "

„Det er nok. Jeg tror dig. Jeg har set ham saaledes i Slagenes Krudtrøg. Set og hørt. Det er ham!"

„Jeg saa ingen Røg" — Kims Stemme slog over i Spaamændenes sædvanlige ekstatiske, syngende Tone — „jeg saa dette i Mørke. Først kom en Mand for at gøre alt rede. Saa kom Ryttere. Og saa kom han og stod i en Straaleglans af Lys. Alt det andet fulgte efter, som jeg har fortalt. Gamle Mand, har jeg talt Sandhed?"

„Det er ham. Det er ganske utvivlsomt ham."

Skaren drog et langt skælvende Aandedræt og stirrede afvekslende paa den gamle Mand, der stadig stod i Retstilling, og paa Kims pjaltede Skikkelse i den purpurrøde Skumring.

„Sagde jeg ikke — sagde jeg ikke, at han var af den anden Verden?" udbrød Lamaen stolt. „Han er Alverdens Ven. Han er Stjærnernes Ven!"

„Ja, det kommer nu ikke os ved," raabte en Mand. „O du unge Sandsiger, dersom du er i Besiddelse af din Gave til alle Tider, saa har jeg en rødbroget Ko, og den er maaske oven i Købet en Søster til din Tyr — —"

„Hvad tror du, jeg bryder mig om det?" afbrød Kim ham. „Mine Stjærner bekymrer sig ikke om dit Kvæg."

„Jamen den er meget syg," faldt en Kvinde ind. „Min Mand er en Bøffel, ellers vilde han have valgt

sine Ord bedre. Sig mig, om den vil komme sig igen?"

Hvis Kim havde været en almindelig Dreng, vilde han have drevet Legen videre; men man kan ikke have kendt Staden Lahore og især Fakirerne ved Taksali-Porten i tretten Aar uden at have faaet et vist Kendskab til Menneskenaturen.

Præsten skævede en Smule bittert til ham med et stramt og surt Smil.

„Er her maaske ingen Præst i Landsbyen? Det forekommer mig, at jeg saa en stor Præst for et Øjeblik siden," udbrød Kim.

„Jamen —" begyndte Konen.

„Jamen du og din Mand haabede at faa Koen helbredet blot for en Haandfuld Taksigelser." Den Snært ramte; de var bekendte for at være det nærigste Par i Landsbyen. „Det er ikke rigtigt at snyde Templerne. Giv din egen Præst en ung Kalv, saa vil Koen give Mælk igen, inden en Maaned er omme, saafremt Guderne da ikke er saa vrede, at de ikke vil lade sig forsone."

„Du er en Mestertigger," mumlede Præsten i en venlig og bifaldende Tone. „En fyrretyveaarig Mands Snildhed kunde ikke have gjort det bedre. Du maa sikkerlig have gjort den gamle Mand rig?"

„En Smule Mel, en Smule Smør og en Mundfuld Kardemomme har jeg skaffet ham," svarede Kim, stolt over Rosen, men stadig forsigtig, „kan man kalde det Rigdom? Og desuden ser du jo nok, at han er gal. Men jeg har i det mindste den Nytte af at følge med ham, at jeg lærer Vejen at kende."

Han vidste, hvordan Fakirerne ved Taksali-Porten var, naar de talte sammen indbyrdes, og han kopierede selve Betoningen i deres udskejende Disciples Stemmer.

„Er hans Søgen da Sandhed eller kun et Skalkeskjul for andre Formaal? Det kunde jo være Skatte, han søgte efter."

„Han er gal — aldeles splittergal. Andet er der ikke i ham."

Nu kom den gamle Soldat hinkende og spurgte, om Kim vilde modtage Gæstfrihed hos ham for Natten. Præsten anbefalede ham at modtage Tilbudet, men holdt paa, at den Ære at beværte Lamaen tilkom Templet — hvorover Lamaen smilede, uden at ane noget ondt. Kim skottede fra den enes Ansigt til den andens og drog sine egne Slutninger af, hvad han saa.

„Hvor er Pengene?" hviskede han, idet han trak den gamle Mand med sig ud i Mørket.

„Paa mit Bryst. Hvor skulde de ellers være?"

„Giv mig dem. Giv mig dem hurtigt og sagte."

„Men hvorfor? Her skal der jo ikke købes nogen Billet."

„Er jeg din *chela*, eller er jeg ikke? Er jeg ikke en Beskytter for dine gamle Fødder paa Vejene? Giv mig Pengene, saa skal du faa dem tilbage ved Daggry."

Og dermed stak han Haanden ind under Lamaens Bælte og trak Pungen ud.

„Lad saa være — lad saa være," nikkede den gamle Mand. „Denne Verden er stor og frygtelig.

Aldrig har jeg vidst, at der var saa mange levende Mennesker i den."

Næste Morgen var Præsten i meget daarligt Humør, men Lamaen var straalende fornøjet; og Kim havde haft en højst interessant Aften hos den gamle Mand, der havde taget sin Ryttersabel frem, lagt den over sine magre Knæ og fortalt Historier om Oprøret og om unge Kaptajner, der nu i tredive Aar havde ligget i deres Grave, indtil Kim var faldet i Søvn.

„Luften her til Lands maa være sund," sagde Lamaen. „Jeg sover ellers let, som alle gamle Mænd gør; men i Nat har jeg sovet uden at vaagne, lige til det var højlys Dag. Jeg er helt tung i Hovedet endnu."

„Drik dig en stor Slurk varm Mælk," sagde Kim, som ikke faa Gange havde bragt Opiumsrygere af sit Bekendtskab dette Middel. „Det er paa Tide, at vi begiver os paa Vej igen."

„Den lange Vej, som krydser alle Hinds Floder," sagde Lamaen muntert. „Men hvorledes mener du, *chela*, at vi kan gengælde disse Folk, og især Præsten, deres store Venlighed? Ganske vist er de *butparast*, men det kan jo være, at de i et senere Liv vil blive bedre oplyste. Synes du, at jeg skal give en Rupi til Templet? Tingesten, som staar derinde, er rigtignok kun Sten og rød Maling, men et godt Menneskehjærte bør vi sætte Pris paa, naar og hvorsomhelst vi finder det."

„Hellige Mand," sagde Kim og løftede Hovedet rask ligesom de indiske Køer, der vandrede om paa Markerne, „har du nogensinde vandret alene?"

„Javist, mit Barn; fra Kulu, hvor min første *chela* døde, og til Pathankot. Naar Folk var gode imod os, plejede vi altid at ofre i deres Templer, og alle Mennesker var venlige overalt i Bjærgene."

„I Hind er det en anden Sag," svarede Kim tørt. „Deres Guder er mangearmede og onde; giv dig ikke af med dem."

„Jeg kunde have Lyst til at følge dig et lille Stykke paa Vej, Alverdens Ven — dig og den gule Mand," sagde en Stemme. Det var den gamle Soldat, der kom ridende i Pasgang henad Landsbyens Gade paa en mager, knoklet Pony. Han saa helt skyggeagtig ud i Daggryet. „Hvad vi talte om i Gaar Aftes fik Erindringens Kilder til at vælde frem i mit indtørrede Hjærte, og det var en Velsignelse for mig. Du har Ret: der ligger Krig i Luften. Jeg kan lugte den. Se her! Jeg har taget min Sabel med."

Han sad med lange, stive Ben paa sit lille Dyr, med den store Sabel ved sin Side og Haanden hvilende paa Saddelknappen, og stirrede med bister Mine ud over det flade Land mod Nord.

„Fortæl mig igen om, hvordan han viste sig for dig i dit Syn. Kom her, sæt dig op bagved mig; Dyret kan godt bære to."

„Jeg er denne hellige Mands Discipel," svarede Kim, medens de forlod Landsbyen. Dens Indbyggere syntes næsten bedrøvede ved at se dem gaa, men Præstens Farvel var køligt og afmaalt; han havde spildt god Opium paa en Mand, der ingen Penge havde hos sig.

„Vel talt. Jeg kender ikke synderligt til, hvor-

dan man skal omgaas hellige Mænd, men Respekt er altid en god Ting. Der er ingen Respekt blandt Folk nu til Dags — ikke en Gang naar en Statholder-Sahib kommer for at besøge mig. Men hvordan gaar det til, at en, hvis Stjærne fører ham til Krig, følger en hellig Mand?"

„Jamen han er virkelig og i Sandhed hellig," sagde Kim alvorligt. „Hellig i Ord og i Gærning. Han er ikke som andre. Jeg har aldrig set hans Mage. Vi er ikke Spaamænd eller Gøglere eller Tiggere."

„Du er det ikke, det kan jeg se; men den anden kender jeg ikke noget til. Han skridter for Resten dygtigt ud."

Morgenens Friskhed fik Lamaen til at traske af Sted med lange, jævne Skridt, der lignede en Kamels Gang. Han var dybt hensunken i Betragtninger og drejede mekanisk paa sin Rosenkrans.

De fulgte den ujævne og knudrede Bivej, der snoede sig henover Sletten mellem de store, mørkegrønne Mangolunde, mens de snedækkede Himalayabjærges Linie tegnede sig svagt langt ude mod Øst. Alle Mennesker var paa Arbejde i Marken, Brøndvinderne knirkede, Plovmændene raabte til deres Forspand, og Kragerne skreg. Selv Ponyen følte Morgenens Indflydelse og slog næsten over i Trav, da Kim lagde Haanden paa Stigbøjleremmen.

„Jeg angrer, at jeg ikke gav en Rupi til Templet," sagde Lamaen, da han naaede den sidste Perle af Rosenkransens en og firs.

Den gamle Soldat brummede noget i Skægget, hvorved Lamaen for første Gang blev ham var.

„Søger du ogsaa Floden?“ sagde han og vendte sig om mod ham.

„Dagen er ung endnu,“ var Svaret. „Hvilken Brug har vi for en Flod til at vande Hesten ved førend om Aftenen? Nej, jeg er kommen for at vise dig en Genvej til den store Landevej.“

„Det er en Høflighed, som jeg skal erindre dig, o Mand med det venlige Sind; men hvorfor fører du Sværd ved Lænd?“

Den gamle Soldat saa ligesaa skamfuld ud som et Barn, der bliver overrasket i at lege voksen.

„Sværd ved Lænd,“ sagde han og fingererede ved sin Sabel. „Aa, det var et Indfald af mig — en gammel Mands Indfald. Ganske vist har Politiet befalet, at ingen Mand i hele Hind maa bære Vaaben, men“ — han satte et muntrere Ansigt op og slog paa Sabelfæstet — „alle Betjentene her paa Egnen kender mig.“

„Det er ikke noget smukt Indfald,“ sagde Lamaen. „Hvad Gavn bringer det at dræbe Mennesker?“

„Saare ringe Gavn, det véd jeg nok. Men dersom slette Mennesker ikke nu og da blev dræbte, vilde det være en slem Verden for vaabenløse Drømmere. Jeg kan tale med, jeg som har set Landet ligefra Delhi og sydpaa overskyllet af Blod.“

„Hvilken Galskab havde da grebet Menneskene?“

„Guderne alene véd det — de sendte den som en Pestilens. En Galskab brød ud i hele Hæren, og Soldaterne rejste sig mod deres Officerer. Det var

det første Onde, men det vilde dog ikke have været uopretteligt, dersom de blot havde ladet det blive derved. Men de gav sig til at dræbe Sahibernes Hustruer og Børn. Og saa kom Sahiberne fra Landet hinsides Havet og gik saare strængt i Rette med dem."

„Saa vidt jeg erindrer, naaede et Rygte om al dette mig en Gang for længe siden. Folk kaldte det det sorte Aar, husker jeg."

„Hvilket Slags Liv har du ført, at du ikke kender det Aar? Et Rygte, siger du! Hele Verden hørte derom og skælvede."

„Vor Jord har aldrig skælvet undtagen een Gang — den Dag, da den Allerfortræffeligste modtog sin Aabenbaring."

„Hæ! Jeg saa i det mindste Delhi skælve, og Delhi er Jordens Navle."

„De vendte sig imod Kvinder og Børn, siger du? Det var en slet Handling, og Straffen for den kan ikke undgaas."

„Mange stræbte at undgaa den, men med saare ringe Held. Jeg stod den Gang ved et Kavalleriregiment, som opløste sig helt. Hvormange af de sekshundrede og firsindstyve Mand tror du forblev trofaste mod dem, i hvis Tjeneste de stod? Tre. Og af dem var jeg den ene."

„Saa meget desto større Fortjeneste indlagde du dig."

„Fortjeneste! Vi betragtede ikke det som Fortjeneste i de Dage. Min Slægt, mine Venner, mine Brødre faldt fra; de sagde: 'Englændernes Tid er

omme. Lad hver sørge for at skaffe sig selv en lille Ejendom.' Men jeg havde talt med Folk fra Sobraon, fra Chillianwallah, fra Mudki og Firozishah, og jeg sagde: ,Bi en Stund, saa vender Vinden sig. Der er ingen Velsignelse i dette Værk.' I de Dage red jeg halvfjerdsindstyve Mil med en engelsk *memsahib* (Kvinde) og hendes Barn foran mig paa Sadelen. Ja, den Gang havde jeg en Hest, som en Mand kunde være tjent med! Jeg bragte dem i Sikkerhed og vendte saa tilbage til min Officer — den eneste af vore fem, der ikke var bleven dræbt. ,Giv mig Arbejde,' sagde jeg, ,thi jeg er et Udskud af min egen Slægt, og min Fætters Blod er endnu vaadt paa min Klinge.' ,Vær du blot rolig,' sagde han. ,Vi har en stor Gærning for os. Og naar denne Galskab er overstaaet, kommer Belønningen.'"

„Ja, Belønningen kommer, naar Galskaben er overstaaet. Vist saa," mumlede Lamaen halvt for sig selv.

„I de Dage hængte de ikke Medailler paa alle og enhver, som tilfældigvis har hørt en Bøsse knalde af. Nej! Jeg var med i nitten Slag, i seks og fyrretyve Rytterfægtninger og i utallige smaa Sammenstød. Jeg fik ni Saar; og jeg bærer en Medaille, fire Hæderstegn og en Orden, thi mine Kaptejner, som nu er Generaler, mindedes mig, da *Kaiser-i-Hind* (Dronningen) havde regeret i halvtredsindstyve Aar og der var Fest i hele Landet. De sagde: ,Giv ham det indiske Riges Orden.' Og den bærer jeg nu om min Hals. Og desuden har Staten skænket mig min *jaghir* (Fæstegaard) som en fri Gave til mig og mine. Og

Vennerne fra de gamle Dage — nu er de Statholdere — kommer ridende til mig henover Markerne, højt til Hest, saa at hele Landsbyen kan se dem, og saa taler vi om de gamle Kampe, og den ene døde Vens Navn bringer os til at tænke paa det andet."

„Og derefter?" spurgte Lamaen.

„Ja, derefter drager de bort igen, men ikke førend Landsbyen har set dem."

„Og hvad vil du gøre tilsidst?"

„Tilsidst dør jeg vel."

„Og derefter?"

„Det maa Guderne om. Jeg har aldrig plaget dem med Bønner, og jeg tænker heller ikke, at de vil plage mig. Ser du, jeg har i mit lange Liv lagt Mærke til, at de Mennesker, der stadig vælter sig ind paa dem deroppe med Klager og Besværinger og Hyl og Graad, altid bliver hurtigt hentede bort her fra Jorden, ligesom vor Oberst i sin Tid plejede at sende Bud efter de aabenmundede Fyre fra det Sydlige, der snakkede for meget. Nej, jeg har aldrig trættet Guderne. Det vil de nok huske og give mig et roligt Sted, hvor jeg kan slaa mig ned i Skyggen og vente paa mine Sønner; jeg har tre, og alle er de Ressaldarer*) i Hæren."

„Og de er ligeledes bundne til Hjulet og gaar fra Liv til Liv, fra Fortvivlelse til Fortvivlelse," mumlede Lamaen sagte, „hidsige, urolige, begærlige."

„Ja," lo den gamle Soldat hen for sig. „Tre Ressaldarer ved tre forskellige Regimenter. De er lidt for meget hengivne til Spil, men det er jeg da

*) Indfødte Kavalleriofficerer. O. A.

endelig ogsaa. De maa jo nødvendigvis være godt beredne; og man kan ikke tage en Hest, som man i gamle Dage tog en Kvinde. Naa ja, min Gaard indbringer jo tilstrækkeligt til at betale for det altsammen. Hvad synes du om den? Det er godt vandede Jorder, men mine Folk snyder mig. Men jeg forstaar mig nu kun paa at tumle Folk med Lansen i Haanden. Uf! Jeg bliver vred og jeg forbander dem, og saa lader de, som om de er angergivne, men jeg véd godt, at bag min Ryg kalder de mig for en tandløs gammel Abe."

„Og har du aldrig ønsket dig noget andet?"

„Jo, jo — tusind Gange! At jeg atter havde en rank Ryg og Knæ, der kunde klemme Hestens Flanker, et hurtigt Haandled og et skarpt Øje, og den Marv i Knoklerne, der gør en til Mand. Aa, de gamle Dage — min Styrkes gode Dage!"

„Den Styrke er Svaghed."

„Den er bleven til det; men for halvhundrede Aar siden kunde jeg have vist dig noget andet," svarede den gamle Soldat og huggede Stigbøjlens Kant ind i Ponyens magre Flanke.

„Men jeg kender en Frelsens Flod."

„Jeg har drukket Gangesvand, indtil jeg nær havde faaet Vattersot. Alt hvad det skaffede mig, var Blodgang, men ingen Styrke."

„Jeg taler ikke om Ganges. Den Flod, jeg kender, skyller al Syndens Besmittelse bort. Har man svømmet over den og stiger op ad den anden Bred, er man sikker paa sin Frihed. Jeg kender ikke dit Liv, men dit Ansigt er en hæderlig og god Mands. Du

har fulgt din Vej uden at vige fra den, du har vist dig trofast, da det var vanskeligt at være det, i hint sorte Aar, om hvilket jeg nu erindrer andre Fortællinger. Betræd du nu den midterste Vej, som fører til Frihed. Hør den allerypperste Lov og jag ikke efter Skygger."

„Tal, gamle Mand," smilede Soldaten og førte hilsende Haanden op mod sin Turban. „I vor Alder bliver vi alle snaksomme."

Lamaen satte sig under en Mango, hvis Blades Skygge gled som et rudet Mønster frem og tilbage over hans Ansigt; Soldaten blev siddende rank paa sin Pony; og Kim lagde sig — efter først at have overbevist sig om, at der ingen Slanger var — i en Fordybning mellem to knudrede Rødder.

Der var en søvndyssende Summen af Insekter i det varme Solskin, en Kurren af Duer, og en ensformig Knirken af Brøndvinder ude paa Markerne. Lamaen begyndte at tale, langsomt og vægtigt. Efter ti Minutters Forløb lod den gamle Soldat sig glide ned af sin Pony — for at høre bedre, sagde han — og satte sig ned med Tøjlerne om sit Haandled. Lamaens Stemme blev svagere og hans Sætninger længere. Kim havde travlt med at se paa et graat Egern. Da det pludrende lille laadne Væsen forsvandt mellem Grenene, var baade Prædikant og Tilhørerkreds faldne i dyb Søvn; den gamle Officers kraftige Hoved hvilede paa hans Arm, og Lamaens var lænet tilbage mod Træets Stamme, paa hvilken Baggrund det tog sig ud som gult Elfenben. Et nøgent Barn kom trissende, gloede paa Gruppen og

gjorde saa, grebet af en pludselig Indskydelse af Ærefrygt, et højtideligt Buk for Lamaen; men uheldigvis var Ungen saa lille og saa tyk, at den trimlede over Ende midt i Bukket, og Kim brast i Latter ved Synet af de sprællende, buttede Ben. Ungen brølede himmelhøjt.

„Hallo! Hallo!“ udbrød Soldaten og sprang op. „Hvad er det? Hvordan lyder Ordren? — — Det er — — et Barn! Jeg drømte, at der blev blæst Allarm. Lille Ven — lille Ven — græd ikke. Har jeg sovet? Det var uhøfligt!“

„Jeg er bange! Jeg er bange!“ skraalede Barnet.

„Hvad er der at være bange for? To gamle Mænd og en Dreng? Hvordan skal du nogensinde blive til en Soldat?“

Lamaen var ogsaa vaagnet, men raslede med sin Rosenkrans uden at tage Notits af Barnet.

„Hvad er det for en?“ sagde Ungen og standsede midt i et Hyl. „Saadan en har jeg aldrig set. Giv mig den.“

„Haha,“ smilede Lamaen og trak Rosenkransen i Slyngninger henover Græsset:

„Her er en Mundfuld Syltetøj,
her er en Klump Kardemomme,
her har vi Hirse og Peber og Ris —
fylde det skal vore Vomme!“

Barnet hvinede af Fornøjelse og snappede efter de mørke, blanke Perler.

„Se, se!“ sagde den gamle Soldat. „Hvor har du den Sang fra, du Verdensforagter?“

„Jeg lærte den i Pathankot — mens jeg sad paa et Dørtrin," svarede Lamaen halvt skamfuld. „Det er rigtigt at være venlig mod Børn."

„Men jeg husker, at inden Søvnen overrumplede os, fortalte du mig, at man formørkede det sande Lys og lagde Hindringer paa sin egen Vej ved at tage til Ægte og sætte Børn i Verden. Falder Børn da ned fra Himlen i dit Land? Er det Vejen til Sandheden at synge Viser for dem?"

„Intet Menneske er helt fuldkommen," sagde Lamaen og rullede sin Rosenkrans sammen igen. „Løb saa til din Moder, mit Barn."

„Hør bare!" sagde Soldaten til Kim. „Nu skammer han sig over, at han har glædet et Barn! Der er gaaet en fortræffelig Familiefader tabt i dig, min Broder. Halløj, lille Ven!" Han kastede en Pice til Barnet. „Syltetøj er altid sødt." Og mens den lille Skikkelse dansede bort i Solskinnet, vedblev han: „De vokser op og bliver til Mænd. Hellige Mand, det gør mig ondt, at jeg faldt i Søvn midt under din Prædiken; tilgiv mig."

„Vi er to gamle Mænd," sagde Lamaen. „Fejlen er min; jeg lyttede til din Tale om Verden og dens Galskaber."

„Hør bare! Hvilken Skade kan det gøre dine Guder, at du leger med et Barn? Og du sang virkelig den Vise rigtig godt. Lad os nu drage videre, saa skal jeg synge dig Sangen om Nikal Seyn ved Delhi — den gamle Sang."

Og mens de vandrede ud fra Mangolundens Tusmørke, gjaldede den gamle Mands høje, skingrende

Stemme henover Markerne, idet han i langtrukne, klagende Toner sang om Nikal Seyn*) — den Sang, som synges i Panjab den Dag i Dag. Kim var henrykt, og Lamaen lyttede med dyb Interesse.

„Ak! Nikal Seyn er død — han faldt ved Delhi! Lanser fra Norden, hævn Nikal Seyn!"

Han sang den helt igennem for dem og slog Takt med den flade Klinge paa Ponyens Kryds.

„Og her kommer vi til den store Landevej," sagde han efter at have modtaget Kims Komplimenter (Lamaen bevarede en fornærmet Tavshed). „Det er længe siden, at jeg er redet saa langt, men Drengens Ord vakte det gamle Humør i mig. Se, hellige Mand — den store Vej, som er hele Hinds Rygrad. I næsten hele sin Længde er den overskygget ligesom her af fire Rækker Træer; paa den midterste Del af Vejen, der er haard og fast, foregaar den hurtige Færdsel. I de Tider, da der ingen Jernbaner var, rejste Sahiberne frem og tilbage her i Hundredevis. Nu befærdes den kun af Landboeres Vogne og sligt. Til højre og til venstre er Kørebanerne for de tunge Fragtvogne — de, som er læssede med Korn, Bomuld, Tømmer, Kalk og Huder. Man kan rejse i Sikkerhed her, thi langs hele Vejen ligger der Politistationer, kun nogle faa *kos* fra hinanden. Politiet er Tyveknægte og Pengeudpressere (jeg for mit Vedkommende mener, at Vejen hellere burde afpatrouil-

*) Der menes General John Nicholson, som døde den 23. September 1857 af et Saar, han havde faaet d. 14. s. M., medens han med stor Tapperhed ledede Stormen paa Delhi, Oprørernes Hovedsæde.
O. A.

leres af Kavalleri — unge Rekruter under en energisk Kaptejn) men i det mindste finder de sig ikke i Medbejlere. Alle Slags Mennesker og Folk af alle Kaster vandrer ad denne Vej. Se blot! Brahminer og Chumarer, Bankierer og Kedelflikkere, Barberer og Købmænd, Pilegrimme og Pottemagere — Alverden gaar og kommer. Denne Vej forekommer mig som en Flod, og jeg selv er som en strandet Træstamme efter en Oversvømmelse."

Og sandt er det, at den store Hovedlandevej frembyder et vidunderligt Skue. Den løber i lige Linie og har uden at blive overfyldt til Trængsel Plads til hele Indiens Færdsel paa en Strækning af femten hundrede engelske Mil. Det er en Strøm af Liv, som der ikke eksisterer Mage til i hele Verden.

De saa ned gennem de skyggefulde, grønne Hvælvinger og betragtede de Mennesker, der langsomt vandrede henad den hvide, brede Vej, og den lille Politistation ligeoverfor.

„Hvem vover at bære Vaaben trods Lovens Bud?" raabte en Betjent leende, da han fik Øje paa den gamle Soldats Sabel. „Er der ikke Politi nok til at udrydde alle Ildgærningsmænd?"

„Det er netop i Anledning af Politiet, at jeg har anskaffet mig den," lød Svaret. „Staar alting vel til i Hind?"

„Ressaldar Sahib, alt staar vel til."

„Jeg er ligesom en gammel Skildpadde, forstaar du, som stikker Hovedet ud og trækker det ind igen. Ja, dette er Hindustans Vej. Alle Mennesker kommer ad denne Vej — —"

„Søn af et Svin, skal du bruge den gode Del af Vejen til at ligge og kradse din Ryg paa? Fader til alle Skændselens Døtre og Husbond til ti tusind udydige Kvinder, din Moder hengav sig til en Djævel og blev forført dertil af sin Moder; alle dine Tanter i syv Slægtled har været næseløse! Og din Søster! — Hvilken Æselsdaarskab har faaet dig til at anbringe din Vogn her tværs over Vejen? Et brækket Hjul, siger du? Nu skal jeg give dig et brækket Hoved, saa kan du ved Lejlighed lappe sammen paa begge Dele!"

Denne Stemme og nogle skarpe Piskesmæld lød fra en Støvsky en halvhundrede Alen borte, hvor en Fragtvogn var gaaet i Stykker. En høj Kattiwar-Hoppe med lynende Øjne og dirrende Næsebor kom farende ud af Virvarret, prustende og dansende, medens dens Rytter styrede den tværs over Landevejen paa Jagt efter en raabende Mand. Rytteren var høj og graaskægget. Han sad paa det næsten vanvittige Dyr, som om han var støbt i et Stykke med det, og piskede med øvet Haand sit Offer under Hestens Spring.

Den gamle Soldats Ansigt straalede af Stolthed. „Min Søn!" sagde han kort og halede i Tøjlen for at faa Ponyens Hals til at krumme sig i en smuk Bue.

„Skal jeg prygles her i Politiets Paasyn?" skreg Fragtvognens Kusk. „Jeg forlanger Retfærdighed — —"

„Skal jeg standses her af en skraalende Abe, som vælter ti tusind Sække lige for Næsen af en ung

Hest? Det er den rette Maade at ødelægge en Hoppe paa."

„Det er sandt. Det er sandt. Men styre den kan han," sagde den gamle Mand. Kusken havde søgt Dækning under sin Vogn og truede nu med alle mulige Slags Hævn.

„Det er kraftige Folk, dine Sønner," sagde Politibetjenten roligt og stangede sine Tænder.

Rytteren afleverede et sidste Slag med sin Pisk og galoperede videre.

„Min Fader!" Han standsede Dyret og sprang af.

Ogsaa den gamle Mand kom ned fra sin Pony i en Fart, og derpaa omfavnede de hinanden, som Fader og Søn gør i Østerlandene.

FJERDE KAPITEL.

Derefter gav de sig til at tale sammen med sænkede Stemmer. Kim slog sig ned under et Træ, men Lamaen trak ham utaalmodigt i Ærmet.

„Lad os gaa videre. Flöden er ikke her."

„Ak, ak! Har vi ikke foreløbig gaaet langt nok? Vor Flod løber ikke fra os. Vær taalmodig, saa vil han give os en Almisse."

„Han dér," sagde den gamle Soldat pludselig, „er Stjærnernes Ven. Han fortalte mig Nyheden i Gaar. Han havde i et Syn set selve Manden udstede Ordrer til Krigen."

„Hm!" sagde Sønnen med en Stemme, der kom dybt nede fra hans brede Bryst. „Han har hørt Rygtet i Basarerne og slaaet Gevinst af det."

Hans Fader lo.

„I det mindste kom han ikke til mig for at tigge om en ny Stridshest og Guderne maa vide hvor mange Rupier. Har dine Brødres Regimenter ogsaa faaet Marschordre?"

„Jeg véd det ikke. Jeg tog Orlov og red hurtigt hjem til dig, for det Tilfældes Skyld at — —"

„For det Tilfældes Skyld at de skulde være

komne dig i Forkøbet med at tigge. I er nogle Spillere og Ødelande til Hobe! Men du har aldrig før været i Krig; dér faar du ganske vist Brug for en god Hest. Og en flink Tjener, og ligeledes en god Pony til de lange Marscher. Lad os se — lad os se."

Han trommede paa Sadelknappen.

„Her er ikke Stedet til at opstille Regnestykker, Fader. Lad os ride hjem til dit Hus."

„Saa betal i det mindste Drengen; jeg har ingen Pice hos mig, og han har bragt glædelige Tidender. Halløj, Alverdens Ven! Der staar en Krig for Døren, som du sagde."

„Jeg véd det; en stor Krig," svarede Kim roligt.

„Hæ!" sagde Lamaen, fingererende ved sin Rosenkrans og længselsfuld efter at komme videre.

„Min Herre forlanger ingen Løn af Stjærnerne. Vi bragte Nyheden — det kan du bevidne, vi bragte dig Nyheden, og nu gaar vi."

Og Kim strakte sin hule Haand en Smule frem.

Sønnen tilkastede ham en Sølvmønt og brummede noget om Tiggere og Gøglere. Det var et Fire-Anna-Stykke, og for de Penge kunde de leve højt i flere Dage. Lamaen, som saa det blanke Metal glimte i Solskinnet, fremdrævede en Velsignelse.

„Farvel, Alverdens Ven," raabte den gamle Soldat med sin skingrende Stemme, idet han drejede sin Ganger. „Een eneste Gang i alle mine Dage har jeg altsaa truffet en sand Profet — som ikke var i Hæren."

Fader og Søn red bort sammen; den gamle Mand sad ligesaa rank i Sadlen som den yngre.

En Panjabi-Politibetjent i gule Lærredsbukser kom slentrende tværs over Vejen. Han havde set Mønten blive kastet til Kim.

„Holdt!“ raabte han paa Engelsk med stor Værdighed. „Véd I ikke, at der er en Skat af to Annas for hver, hvilket giver fire Annas for jer begge, for enhver, som betræder Landevejen fra denne Sidevej? Det er efter Sirkarens Befaling, og Pengene anvendes til at plante Træer for og holde Vejen i smuk og god Stand.“

„Og holde Politiets Maver i smuk og god Stand,“ svarede Kim og smuttede udenfor Betjentens Rækkevidde. „Tænk dig om et Øjeblik, Mand med et Hoved af Dynd. Tror du, at vi kommer fra den nærmeste Dam ligesom din Svigerfader Frøen? Har du nogensinde hørt, hvad din Broder gjorde?“

„Hvad gjorde han da? Lad Drengen være i Fred,“ raabte en ældre Betjent umaadelig fornøjet, idet han satte sig ned paa Verandaen for at ryge en Pibe.

„Han tog Etiketten af en Flaske *belaitee-pani* (Sodavand) og klistrede den paa en Bro, og saa opkrævede han Skat af dem, der vilde over, og sagde, at det var efter Sirkarens Ordre. Det gik en Maaned, men saa kom der en Englænder og slog Hovedet i Stykker paa ham. Nej, Broder, jeg er fra Byen og ikke fra Landet!“

Betjenten trak sig flov tilbage, og Kim hujede ad ham et langt Stykke henad Vejen.

„Har du nogensinde set Mage til Discipel som jeg?“ raabte han muntert til Lamaen. „Alverden vilde have flaaet dig og plukket dig, inden du var kommen ti Mil fra Lahore, hvis jeg ikke havde vogtet dig.“

„Jeg grubler netop paa, om du ikke stundom er en Aand og stundom en ond Djævleunge,“ sagde Lamaen med et langsomt Smil.

„Jeg er din *chela*.“

Og dermed gav Kim sig til at gaa i Trit med Lamaen — i denne de vidtomflakkende Vandreres ubeskrivelige Gangart, som er den samme hele Verden over.

„Lad os gaa,“ mumlede Lamaen, og under hans Rosenkranses Raslen vandrede de i Tavshed Mil efter Mil. Lamaen var som sædvanlig dybt hensunken i Betragtninger, mens Kims klare Øjne var vidt aabne. Denne brede, smilende Livets Flod var efter hans Mening langt bedre end de snævre og overfyldte Gader i Lahore. Her var nye Mennesker og nye Ting at se paa ved hvert Skridt — Kastér, som han kendte, og Kaster, som laa fuldstændig udenfor hans Erfaring.

De mødte en Skare langhaarede, stramt lugtende Sansier med Kurve fulde af Firben og anden uren Føde paa deres Rygge og med mange Hunde snusende til deres Hæle. Disse Mennesker holdt sig til deres egen Side af Vejen og bevægede sig af Sted i et hurtigt, frygtsomt Trav, og alle andre Kaster veg langt til Side for dem, thi at berøre en Sansi medfører dyb Besmittelse. Bag dem kom en Mand, der

nylig var sluppen ud af Fængselet, vandrende gennem Alleen med lange og stive Skridt, som om han endnu havde Lænker om Fødderne; hans trinde Mave og blanke Hud bar Vidnesbyrd om, at Regeringen føder sine Fanger bedre, end de fleste hæderlige Mænd kan føde sig selv. Kim kendte godt den Gang og aalede ham i Forbigaaende med den. Saa spankulerede en Akali forbi, en sikhisk hellig Mand med vilde Øjne og flagrende Haar, klædt i sin Tros blaatærnede Dragt og med blanke Staalringe skinnende paa den høje, kegleformede blaa Turban; han var paa Hjemvejen fra et Besøg i en af de uafhængige sikhiske Stater, hvor han havde sunget de gamle Sange om Khalsas Hæder for Fyrster, der havde studeret ved Universiteter, og som bar Kravestøvler og hvide Bomuldsbenklæder. Kim tog sig vel i Agt for at opirre denne Mand; thi en Akalis Sind er pirreligt og hans Haand hurtig. Hist og her mødte de eller blev indhentede af broget klædte Skarer — hele Landsbybefolkninger, som drog til et eller andet Marked i Omegnen; Kvinderne vandrede bagved Mændene med Pattebørnene støttede paa Hoften, de ældre Drenge red paa Kæphest paa Sukkerrør, trak med Legetøjslokomotiver, som sælges for en Halvpenny, eller sendte Solglimt ind i de Voksnes Ansigter med billige Spejle. Ved første Blik kunde man se, hvad hver enkelt havde købt; eller hvis man havde nogen Tvivl, behøvede man kun at lægge Mærke til Kvinderne, som satte de brune Arme mod hinanden for at sammenligne de nye Armbaand af mat Glas, som kommer oppe fra de nordvestlige Provinser. Disse

lystige Folk kom kun langsomt af Sted; de raabte til hverandre, de standsede for at tinge med Syltetøjshandlere, eller for at bede foran et af de smaa Altre ved Siden af Vejen — stundom hinduiske, stundom mohammedanske — som begge Trosbekendelsers lavere Kaster enes om i skøn Upartiskhed. Saa kom en lang, blaa Linie, der steg og faldt ligesom Ryggen af en Kaalorm, der har travlt, til Syne gennem Vejens dansende Støv og travede forbi under et Kor af ivrigt snadrende Stemmer. Det var en Flok Changarer — de Kvinder, som har paataget sig Jordarbejdet ved alle Jærnbanerne i det Nordlige — en Skare platfodede, fuldbarmede, sværlemmede, blaaskørtede Jordslæbersker, der paa Grund af Rygter om nyt Arbejde skyndte sig nordpaa uden at spilde Tiden paa Vejen. De hører til en Kaste, i hvilken Mændene ikke har noget at sige, og de marscherede af Sted med Armene i Siden, vuggende Hofter og løftede Hoveder som Kvinder, der er vante til at bære tunge Byrder. Lidt efter drejede et Bryllupstog fra en Sidevej ind paa den store Hovedlandevej med Musik og Raab og en Duft af Morgenfruer og Jasminer, der endogsaa kvalte Stanken af Støvet. Man kunde se Brudens Bærestol gennem Støvskyerne som en forvirret Masse af rød Maling og Flitterguld, der rokkede af Sted, mens Brudgommens guirlandebehængte Pony drejede sig til Siden for at snappe en Mundfuld fra et forbikørende Hølæs. Kim stemmede i med i det Fyrværkeri af gode Ønsker og daarlige Vittigheder, der knaldede af fra alle Sider, og ønskede Parret hundrede Sønner og ingen Døtre, som

Ordsproget siger. Men endnu mere interessant og mere til at raabe Hurra over var det, naar en omflakkende Gøgler med nogle halvt dresserede Aber eller en pustende, mat Bjørn, eller en Kvinde, som bandt Gedehorn til sine Fødder og med dem paa dansede paa slap Line, fik Hestene til at blive sky og Kvinderne til at udstøde skingrende, langtrukne Hvin af Forfærdelse.

Lamaen løftede aldrig Øjnene. Han saa ikke Aagerkarlen, der skyndte sig af Sted paa sin stumprumpede Pony for at indkræve de blodige Renter; ikke heller den højrøstede lille Flok hjempermitterede indfødte Soldater, der stadig af gammel Vane marscherede paa Geled, men som var henrykte over at være slupne af med deres Benklæder og Jakker, og sagde de frygteligste Ting til de agtværdigste Kvinder, de kom forbi. Ikke en Gang Manden, der solgte Gangesvand, lagde han Mærke til, og Kim havde dog ventet, at han i det mindste vilde købe en Flaske af denne kostelige Vædske. Han stirrede stadig paa Jorden og traskede ligesaa stadig videre, Time efter Time, uden at se eller høre nogetsomhelst. Men Kim var i den syvende Himmel af Glæde. Den store Landevej var paa denne Strækning anlagt paa en Dæmning for at være beskyttet imod de vinterlige Oversvømmelser fra Bjærgene, saa at man vandrede hævet op over selve Landet ligesom paa en storslaaet Fæstningsmur og saa hele Indien ligge udbredt for sine Fødder til højre og til venstre. Det var et smukt Syn at se Fragtvognene belæssede med Korn og Bomuld og forspændte med talrige Okser kravle

henover Bivejene; man kunde høre deres knirkende og pibende Aksler en Fjerdingvej borte komme nærmere og nærmere, indtil de endelig under Raab og Skraal og Skældsord klavrede op ad den stejle Skraaning og drejede ind paa den faste Hovedlandevej, mens Kuskene skældte hinanden ud. Og det var et ligesaa smukt Syn at betragte Menneskene, naar de som smaa Klatter af rødt og blaat og blegrødt og hvidt og gult drejede af fra Vejen ned mod deres egne Landsbyer, spredtes i Grupper paa to og tre og blev mindre og mindre, efterhaanden som de drog henover den flade Slette. Kim følte alt dette, skønt han ikke kunde klæde sine Følelser i Ord; derfor lod han sig nøje med at købe skrællet Sukkerrør og spytte Marven ud paa Vejen. Lamaen tog sig en Pris fra Tid til anden. Tilsidst kunde Kim ikke længere holde Tavsheden ud.

„Det er et godt Land, dette Sydens Land," sagde han. „Luften er god, Vandet er godt. Ikke sandt?"

„Og alle er de bundne til Hjulet," sagde Lamaen. „Bundne fra Liv til Liv. Ingen af dem har skuet Vejen."

Og han vendte denne Verden Ryggen.

„Og nu har vi gaaet en lang og trættende Vej," sagde Kim. „Vi maa sikkert snart komme til en *parao* (Lejrplads, Hvilested). Skal vi gøre Holdt dér? Du ser jo, Solen er ved at gaa ned."

„Hvem vil give os Føde i Aften?"

„Det kommer ud paa et; hele Landet er fuldt af gode Mennesker. Og desuden" — han sænkede Stem-

men til den sagtest mulige Hvisken — „desuden har vi jo Penge."

Da de nærmede sig det Hvilested, der skulde være Enden paa deres Dagsrejse, blev Menneskestrømmen tættere. En Række Boder, hvori der solgtes meget tarvelig Mad og Tobak, en Stabel Pindebrænde, et Politivagthus, en Brønd, et Trug til at vande Hestene i, nogle faa Træer og under dem en sammentrampet Jord, plettet af den sorte Aske fra gamle Baal — saaledes ser en *parao* ved den store Hovedlandevej ud; naturligvis maa man medregne Tiggerne og Kragerne, begge lige sultne.

Solen sendte allerede brede gyldne Strimer ind mellem Mangotræernes lavere Grene; Dværgpapegøjerne og Duerne vendte hjem i Hundredevis; de sladrende, graaryggede Skader vandrede frem og tilbage i Grupper paa to og tre næsten lige for de Rejsendes Fødder og drøftede Dagens Hændelser; og en Uro og Raslen i Grenene sagde, at Flaggermusene var rede til at drage ud paa deres natlige Tog. Lyset svandt hurtigt; et Øjeblik farvede det Menneskenes Ansigter, Vognenes Hjul og Oksernes Horn røde som Blod. Saa faldt Natten paa. Luften blev straks anderledes at føle; der lagde sig et let, jævnt, blaaligt Taageslør over Landet; og skarpt og tydeligt lugtede man Brænderøgen og Kvæget og den behagelige Duft af Hvedekagerne, som bagtes i Asken. Aftenpatrouillen skyndte sig ud fra Politivagthuset med vigtige Rømninger og gentagne Ordrer, og Gløden i en Fragtmands Pibehoved skinnede rødt, mens Kims Blik mekanisk iagttog Solskærets sidste Flimren paa Mes-

singtængerne, som han havde taget Gløden fra Baalet med.

Livet paa *parao*'en lignede i høj Grad Livet i Karavanserajet, om end i en mindre Maalestok. Kim dykkede ind i det fornøjelige asiatiske Virvar, hvor man, naar man blot vil give Tid, kan finde alt, hvad et ikke for fordringsfuldt Menneske behøver.

Kims Fornødenheder var ikke mange, thi da Lamaen ingen Kastefordomme havde, kunde Maden jo købes i den nærmeste Bod; men som en Luksus købte Kim ogsaa en Haandfuld Kager af tørret Gødning til at tænde Baal med. Rundt omkring kom og gik Mænd imellem de smaa Baal og raabte paa Olie eller Syltetøj eller Korn eller Tobak og puffede til hinanden, mens de ventede paa at komme til ved Brønden. Og igennem Støjen af Mændenes Stemmer kunde man fra de fraspændte, med Skodder forsynede Vogne høre høje, skingrende Røster og Latter af Kvinder, hvis Ansigter Offentligheden ikke maatte faa at se.

Nu til Dags er Indfødte, som har faaet en god Opdragelse, af den Anskuelse, at naar deres Kvinder rejser — og de drager ofte omkring paa Besøg hos Slægt og Venner — sker det bedst og hurtigst ved at lade dem køre med Toget i en med Jalousier forsynet Kupé; og denne Skik griber mere og mere om sig. Men der er endnu Folk af den gamle Skole, som hænger fast ved deres Forfædres Sæder; og der er fremfor alt gamle Kvinder, som er langt mere konservative end Mændene, og som henimod deres Dages Ende begiver sig ud paa Pilegrimsfærd. Disse, som

er visne og lidet attraaværdige, har under visse Omstændigheder intet imod at afsløre sig. Efter at have været indelukkede i saa lang Tid, i hvilken de dog stadig har staaet i forretningsmæssig Forbindelse med Tusinder af Interesser udenfor, holder de nok af den aabne Landevejs Travlhed og Liv, af Forsamlingerne ved Helligdommene og af de utallige Lejligheder til at slaa en Sladder af med ligesindede gamle Damer. Meget ofte har en Familie efter lange Lidelser slet ikke noget imod, at en ældre Frue med rap Tunge og Jærnvillie forlyster sig med paa denne Maade at drage paa Æventyr rundt i Indien; thi en Pilegrimsfærd er unægtelig en Guderne velbehagelig Gærning. Derfor kan man i hele Indien, paa de mest afsides Steder som paa de folkerigeste, finde en og anden lille Skare graahærdede Tjenere, der bevogter en gammel Dame, som er mere eller mindre skjult bag Gardinerne paa en Vogn, trukken af Okser. Disse Mænd er støtte og diskrete Folk, og naar en Evropæer eller en Indfødt af høj Kaste er i Nærheden, trækker de Forhængene sammen for deres Herskerinde med den pinligste Omhu. Men til dagligt Brug træffes der ingen saadanne Forholdsregler. Den gamle Dame er, naar alt kommer til alt, et Menneske med mange menneskelige Skrøbeligheder og holder nok af at se paa Livet.

Kim bed Mærke i en pragtfuld ornamenteret *ruth* (Familievogn) med en smukt broderet, tvekuplet Himmel, der mindede om en topuklet Kamel. Den var netop kommen kørende ind paa *parao*'en, ledsaget af et Følge paa otte Mand, af hvilke to var bevæb-

nede med rustne Sabler — hvad der var et sikkert Tegn paa, at Vognens Ejerinde var en højtstaaende Personlighed, thi tarveligere Folk bærer ikke Vaaben. En stadig voksende Kaglen af Klager, Befalinger, Vittigheder, og hvad der i en Evropæers Øren vilde have lydt som Skældsord, lød inde mellem Gardinerne. Det var øjensynligt en Dame, der var vant til at herske.

Kim studerede Følget med kritisk Blik. Halvdelen af dem var tyndbenede, graaskæggede Oryaer fra Lavlandet. Den anden Halvdel var Bjærgfolk nordfra, klædte i Dyffel og med Filthatte. Denne Blanding var talende nok, selv om han ikke havde hørt de to Afdelingers uafladelige Skænderier. Den gamle Dame skulde paa Besøg sydpaa — rimeligvis hos en rig Slægtning, efter al Sandsynlighed hos en Svigersøn, der som et Tegn paa Ærbødighed havde sendt hende en Eskorte i Møde. Bjærgfolkene tilhørte hendes eget Folk — de var fra Kulu eller Kangra. Det var tydeligt nok, at hun ikke rejste for at bringe sin Datter til hendes Brudgom, thi i saa Tilfælde vilde Forhængene være trukne ganske tæt sammen og Vagten vilde ikke have tilladt nogensomhelst at nærme sig Vognen. En munter Dame med et livligt Sind, tænkte Kim, idet han balancerede med sine Gødningkager i den ene Haand og Maden i den anden og styrede Lamaen ved at puffe til ham med Skulderen. Der kunde maaske bringes noget ud af det Møde. Af Lamaen kunde han ingen Hjælp vente sig; men som samvittighedsfuld *chela* var det Kim en Fornøjelse at tigge for to.

Han tændte sit Baal saa tæt ved Vognen, som han turde, og ventede paa, at en af Eskorten skulde beordre ham bort. Lamaen lod sig synke træt ned paa Jorden, omtrent ligesom en stor, frugtædende Flaggermus slaar sig ned, og gav sig igen i Lag med sin Rosenkrans.

„Gaa længere bort, Tigger!“ raabte en af Bjærgfolkene paa daarligt Hindustani.

„Hæ! Det er kun en *pahari* (Mand fra Bjærgene),“ sagde Kim over sin Skulder. „Hvornaar er Bjærgæslerne blevne Herrer over hele Hindustan?“

Svaret var en hurtig og kraftig Skildring af de sidste tre Slægtled af Kims Stamtavle.

„Aa!“ Kims Stemme var blidere end nogensinde, mens han brækkede Gødningkagen i passende Stykker. „I mit Land vilde man kalde sligt Begyndelsen til en Kærlighedserklæring.“

En skarp, tynd, kaglende Latter bag Gardinerne gjorde Manden fra Bjærgene gal i Hovedet, og han afleverede en ny Salve.

„Ikke saa galt — ikke saa galt,“ sagde Kim kritisk. „Men tag dig i Agt, min Broder, at vi — jeg siger vi — ikke faar Lyst til at sende en Forbandelse eller to tilbage. Og vore Forbandelser svider.“

Oryaerne lo, og Manden fra Bjærgene sprang truende fremad. Lamaen løftede pludselig Hovedet, saa at hans vældige Hue blev fuldt belyst af Kims nys antændte Baal.

„Hvad er der?“ spurgte han.

Manden gjorde holdt som forstenet.

„Jeg — jeg — er bleven bevaret for en stor Synd," stammede han.

„Nu har Udlændingen nok endelig fundet sig en Præst," bemærkede en af Oryaerne sagte.

„Naa, hvorfor faar den Tiggerunge ikke nogle ordentlige Bank?" raabte den gamle Kvinde.

Manden gik hen til Vognen og hviskede noget ind mellem Gardinerne. Der blev ganske stille; saa hørtes der en Mumlen.

„Det gaar jo rigtigt godt," tænkte Kim, der lod, som om han hverken saa eller hørte.

„Naar — naar — han har spist," henvendte Fyren sig til Kim i en krybende Tone, „anmodes den hellige Mand om at beære en, der gærne vil tale med ham, med sin Nærværelse."

„Naar han har spist, vil han sove," svarede Kim overlegent. Det stod ham ikke fuldstændig klart, hvilken ny Vending Spillet havde taget, men det var hans faste Beslutning at drage Nytte af det. „Og nu vil jeg hente Mad til ham." Disse sidste Ord blev udtalte med høj Røst og endte i et Suk, ligesom af Træthed.

„Jeg — jeg og mine Landsmænd vil paatage os det — dersom det er tilladt."

"Det er tilladt," svarede Kim mere overlegent end nogensinde. „Hellige Mand, disse Folk vil bringe os Føde."

„Det er et godt Land. Hele Syden er et godt Land — en stor og frygtelig Verden," mumlede Lamaen søvnigt.

„Lad ham sove," sagde Kim, „men se til, at vi

bliver vel bespiste, naar han vaagner. Han er en meget hellig Mand."

En af Oryaerne gjorde igen en Bemærkning i en foragtelig Tone.

„Han er ikke en Fakir. Han er ikke en Tigger fra Slettelandet," vedblev Kim strængt, tilsynladende henvendende sig til Stjærnerne. „Han er den helligste af alle hellige Mænd. Han er hævet over alle Kaster. Jeg er hans *chela*."

„Kom herhen!" sagde den gamle, pibende Stemme bag Forhænget. Og Kim kom, med Bevidstheden om, at Øjne, som han ikke kunde se, stirrede paa ham. En skindmager, brun Finger, besat med svære Ringe, laa paa Vognens Kant. Den gamle Kone begyndte Samtalen.

„Hvem er han dér?"

„En umaadelig hellig Mand. Han kommer langt borte fra. Han kommer fra Tibet."

„Fra hvilket Sted i Tibet?"

„Fra hinsides Sneen — fra et meget fjærnt Sted. Han kan læse i Stjærnerne, stille Horoskoper og Nativiteter. Men han gør det ikke for Penge; han gør det for Venlighed og stor Barmhjærtighed. Jeg er hans Discipel. Jeg kaldes ogsaa Stjærnernes Ven."

„Men du hører ikke hjemme i Bjærgene."

„Spørg ham. Han vil fortælle dig, at jeg blev sendt til ham fra Stjærnerne for at vise ham Maalet for hans Pilegrimsfærd."

„Hæ! Husk vel paa, Hvalp, at jeg er en gammel Kvinde og ikke noget rent Fæ. Lamaer kender jeg, og dem viser jeg Ærbødighed; men du er ligesaa

lidt en ægte *chela*, som denne min Finger er en Vognstang. Du er en Hindu uden Kaste — en fræk og skamløs Tigger, og har maaske sluttet dig til den hellige Mand for Vindings Skyld."

„Arbejder vi da ikke alle for Vindings Skyld?" Kim skiftede Tone rask, ligesom Stemmen havde gjort. „Jeg har hørt" — dette var et Skud paa Lykke og Fromme — „jeg har hørt — —"

„Hvad har du hørt?" snærrede hun og trommede med Fingeren paa Vognkanten.

„Ja, jeg husker det ikke rigtigt — det var noget af Basarernes Bysladder og uden Tvivl Usandhed — at endogsaa Rajaher — smaa Rajaher fra Bjærgene — —"

„Men ikke desto mindre af ædel Rajput-Slægt."

„Ganske sikkert af ædel Slægt. At endogsaa de sælger de smukkeste blandt deres Kvinder for Vindings Skyld. Sælger dem til Folk sydfra."

Hvis der er noget i Verden, som de smaa Rajaher fra Bjærgene nægter, saa er det netop, at denne Beskyldning er sand. Men det er tilfældigvis netop en Ting, som Folk i Basarerne tror paa, naar de drøfter Indiens hemmelighedsfulde Slavehandel. I en skarp og harmfuld Hvisken forklarede den gamle Dame Kim nøjagtigt, hvad for en Slags ondskabsfuld Løgner han var. Hvis Kim havde hentydet til sligt, den Gang hun var ung, vilde han endnu samme Aften være bleven trampet ihjæl af en Elefant. Og dette var for Resten fuldstændig sandt.

„Ak! Ak! Jeg er kun en Tiggerhvalp, som

Skønhedens Øje sagde," vrælede han i overdreven Rædsel.

„Skønhedens Øje! Hvem er jeg, at du kaster Tiggernes Smigerord til mig?" Men hun lo alligevel ved at høre det længst forglemte Ord. „For fyrretyve Aar siden kunde du have sagt det om mig, og det ikke uden Sandhed. Ja, ogsaa for tredive Aar siden. Men det kommer der ud af denne Strejfen hid og did i Hind, at en Konges Enke maa puffes med alt Landets Bærme og spottes af Tiggere."

„Store Dronning," sagde Kim hurtigt, thi han kunde høre hende ryste af Harme. „Jeg er, hvad den store Dronning siger, at jeg er; men ikke desto mindre er min Herre en hellig Mand. Han har endnu ikke hørt den store Dronnings Befaling — —"

„Befaling? Skulde jeg kunne befale en hellig Mand — en Lovens Lærer — at komme og tale med en Kvinde? Aldrig!"

„Hav Medynk med min Dumhed. Jeg troede, at det var en Befaling — —"

„Nej, det var ikke. Det var en Anmodning. Kan denne hjælpe dig til at forstaa det?"

En Sølvmønt klirrede mod Vognens Kant. Kim tog den og bukkede dybt. Den gamle Dame indsaa, at hun maatte gøre sig gode Venner med ham, der var Lamaens Øjne og Øren.

„Jeg er kun den hellige Mands Discipel. Naar han har spist, vil han maaske komme."

„Aa, din Skurk, din skamløse Gavtyv!" Den ringsmykkede Pegefinger rystedes bebrejdende ad ham; men han kunde høre den gamle Dame klukle.

„Naa, hvad er der i Vejen?“ spurgte han og slog over i sin mest indsmigrende og fortrolige Tone — den kunde, som han godt vidste, kun faa Mennesker modstaa. „Er — er der maaske Trang til en Søn i din Familie? Tal kun frit, thi vi Præster —“

Dette sidste var et direkte Plagiat efter en af Fakirerne ved Taksaliporten.

„Vi Præster! Du er jo ikke gammel nok til at — —“ Hun standsede sin Vittighed med nok en Latter. „Tro mig, o Præst, at vi Kvinder af og til tænker paa andre Ting end Sønner. Og desuden har min Datter født en Søn.“

„To Pile i Koggeret er bedre end een, og tre er endnu bedre.“

Kim citerede dette Ordsprog med en tankefuld Hoste og med Blikket diskret fæstet paa Jorden.

„Sandt nok — sandt nok. Men det kommer maaske. Disse Brahminer nede sydpaa duer for Resten ikke en Smule. Jeg sendte dem Gaver og Penge og atter Gaver, og de profeterede.“

„Hæ!“ drævede Kim med uendelig Foragt — en Mand af Faget kunde ikke have gjort det bedre — „de profeterede!“

„Men først da jeg mindedes mine egne Guder, blev mine Bønner hørte. Jeg valgte en lykkevarslende Time og — maaske din hellige Mand har hørt tale om Abbeden i Lung-Cho Klosteret. Det var til ham, jeg henvendte mig, og se! da Tidens Fylde kom, skete alt, som jeg ønskede det. Brahminen i min Dattersøns Faders Hus har senere erklæret, at det var h a n s Bønner, der hjalp — men det er en lille

Fejltagelse, som jeg vil forklare ham, naar jeg kommer til Maalet for min Rejse. Og derefter vil jeg drage til Buddh Gaya for at bringe Offer for mine Børns Fader."

„Dér skal vi ogsaa hen."

„Et dobbelt Held!" kvidrede den gamle Dame. „Det bliver mindst til nok en Søn."

„O Alverdens Ven!"

Lamaen var vaagnet, og saa naivt som et Barn, der er forbavset over at befinde sig i en fremmed Seng, kaldte han paa Kim.

„Jeg kommer! Jeg kommer, hellige Mand!"

Kim sprang hen til Baalet, hvor han fandt Lamaen allerede omgiven af forskellige Fade med Mad, mens Mændene fra Bjærgene øjensynligt tilbad ham og Folkene fra Syden saa tvære ud.

„Bort! Træk jer tilbage!" raabte Kim. „Tror I maaske, at vi spiser i Paasyn af alle og enhver ligesom Hunde?"

Siddende med Ryggen halvt vendt mod hinanden, holdt de deres Maaltid i Tavshed, og Kim sluttede med en Cigaret af de Indfødtes Tilvirkning.

„Har jeg ikke sagt hundrede Gange, at dette Syden er et godt Land? Her træffer vi nu en dydig og højbaaren Enke efter en Rajah fra Bjærgene; hun er, efter hvad hun siger, paa Pilegrimsfærd til Buddh Gaya. Det er hende, som har sendt os disse Retter; naar du har udhvilet dig, vil hun gærne tale med dig."

„Er dette ogsaa dit Værk?" spurgte Lamaen og dykkede dybt ned i sin Snusdaase.

„Hvem ellers har vel vaaget over dig lige fra den Stund, da vor vidunderlige Rejse begyndte?“ Kims Øjne spillede af Fornøjelse, mens han pustede den skarpe Røg ud gennem Næseborene og strakte sig paa den støvede Jord. „Har jeg ikke sørget for, at du kunde have det godt i alle Maader, hellige Mand?“

„Velsignet være du,“ svarede Lamaen med en højtidelig Hovedbøjning. „Jeg har kendt mange Mennesker i mit lange Liv, og af Disciple ikke faa. Men til intet Menneske, hvis du da virkelig er født af en Kvinde, har mit Hjærte følt sig draget som til dig — betænksom, klog og tjenstvillig som du er, skønt noget af en lille Djævleunge.“

„Og jeg har aldrig set saadan en Præst som dig,“ sagde Kim og betragtede det godmodige, gule Ansigt Rynke for Rynke. „Det er ikke tre Dage siden, at vi begav os paa Vej sammen, og det er dog, som om det allerede var hundrede Aar.“

„Maaske har jeg i et tidligere Liv faaet Lov til at gøre dig en eller anden Tjeneste. Maaske“ — han smilede — „jeg har befriet dig fra en Fælde; eller jeg har fanget dig paa en Fiskekrog i de Dage, da Lyset endnu ikke var gaaet op for mig, og saa har jeg kastet dig tilbage i Floden.“

„Maaske,“ svarede Kim roligt. Han havde hørt den Slags Grublerier saa mange Gange, og det af Folk, hvem Englænderne ikke vilde have tiltroet en levende Fantasi. „Men hvad angaar Kvinden i Vognen derhenne, saa er det min Tro, at hun ønsker, at hendes Datter skal faa nok en Søn.“

„Det er noget, som ikke hører med til min Søgen efter den rette Vej," sukkede Lamaen. „Men hun er i det mindste fra Bjærgene. Ak, Bjærgene og Bjærgenes Sne!"

Han rejste sig og stavrede hen til Vognen. Kim vilde have givet sine Øren for at faa Lov til at gaa med, men Lamaen indbød ham ikke dertil; og de faa Ord, han opfangede, kunde han ikke forstaa, thi de talte sammen i en eller anden Dialekt fra Bjærgene. Kvinden syntes at stille Spørgsmaal, som Lamaen overvejede, førend han besvarede dem. Nu og da hørte Kim det nynnende Tonefald i et kinesisk Citat. Det var et underligt Billede, som Kim iagttog gennem sine halvaabne Øjenlaag. Lamaen stod rank og knejsende, mens de dybe Folder i hans gule Dragt dannede sorte Slagskygger i Lysskæret fra *parao*'en, saa at det mindede om Slagskyggerne paa en knudret Træstamme, der belyses af den nedgaaende Sol; han henvendte sig til en forgyldt og lakeret *ruth*, der i det samme usikre Lys straalede som en mangefarvet Juvel. Mønsteret i de guldindvirkede Forhæng løb op og ned, forsvandt og dannedes igen, mens de skælvede og bølgede i Nattevinden; og naar Samtalen blev ivrigere, udsendte den ringsmykkede Pegefinger smaa Lysglimt mellem Broderierne. Bag Vognen var en Mur af utydeligt Mørke, isprængt med smaa Blus og fyldt af halvt synlige Skikkelser og Ansigter og Skygger. Den tidlige Aftens Lyd var død hen i en ensformig, søvndyssende Summen, i hvilken den dybeste Tone var Oksernes stadige Brummen, mens de gumlede paa deres Halm, og den høje-

ste var en Bengali-Danserindes Klimpren paa hendes Strængeleg. De fleste Mænd havde spist og sad nu og dampede paa deres gurglende, gryntende Hukaher, der, naar der er rigtig god Træk i dem, giver en Lyd fra sig som Klokkefrøer.

Tilsidst kom Lamaen tilbage. En af Bjærgfolkene fulgte efter ham med et stukket Bomuldstæppe, som han omhyggeligt bredte ud ved Siden af Baalet.

„Hun fortjener ti tusind Børnebørn," tænkte Kim. „Ikke desto mindre vilde disse Gaver ikke være faldne i vor Lod, hvis jeg ikke havde taget mig af Sagen."

„En dydig Kvinde — og en vis Kvinde," sagde Lamaen og lod sig synke ned, Ledemod for Ledemod, ligesom en langsom Kamel. „Verden er fuld af Godgørenhed mod dem, der følger den rette Vej." Og han kastede godt og vel Halvdelen af Tæppet henover Kim.

„Og hvad sagde hun?" spurgte Kim og rullede sig ind i sin Andel af Tæppet.

„Hun rettede mange Spørgsmaal til mig og fremsatte mange Problemer — de fleste af dem var taabelige Æventyr, som hun havde hørt af djævletilbedende Præster, der giver sig ud for at følge den rette Vej. Nogle af dem besvarede jeg, og andre erklærede jeg for Daarskab. Mange bærer Kjortlen, men kun faa følger Vejen."

„Sandt. Det er sandt," bemærkede Kim i den tankefulde, forsonlige Tone, som man benytter, naar man ønsker at indgyde en anden Tillid og faa ham til at lette sit Hjærte.

„Men i Forhold til, hvad hun véd og forstaar, er hun saare retsindig. Hun ønsker meget, at vi vil drage med hende til Buddh Gaya; og hun sagde, at hun og vi skulde samme Vej mange Dagsrejser sydpaa."

„Naa, og saa?"

„Ja, bi blot lidt. Dertil svarede jeg, at min Søgen gik forud for alt. Hun havde hørt mange taabelige Sagn, men den store Sandhed om min Flod havde hun aldrig hørt. Saadan er Præsterne blandt de lavere Bjærge! Hun kendte Abbeden i Lung-Cho, men hun kendte ikke min Flod og heller ikke Fortællingen om Pilen."

„Naa, og saa?"

„Jeg talte derfor til hende om min Søgen og om Vejen og om andre Ting, der kunde gavne hende; men hun ønskede kun, at jeg skulde følge med hende og bede til, at hendes Datter maatte faa nok en Søn."

„Høhø! ‚Vi Kvinder' tænker ikke paa andet end Børn," brummede Kim søvnigt.

„Men da nu vor Vej for en Stund er den samme som hendes Vej, indser jeg ikke, at vi paa nogen Maade vilde afvige fra vor Søgen ved at ledsage hende i det mindste saa langt som til — nu har jeg glemt Stadens Navn."

„Halløj, du dér!" hviskede Kim i en skarp Tone, idet han vendte sig til en af Oryaerne, der laa nogle faa Alen fra ham. „Hvor ligger din Herres Hus?"

„Et lille Stykke paa den anden Side af Saharan-

pur, iblandt Frugthaverne." Og han nævnede Landsbyens Navn.

„Ja, saadan hed det Sted, jeg tænkte paa," sagde Lamaen. „Saa langt kan vi da i det mindste gaa med hende."

„Fluerne samler sig, hvor Aadselet er," bemærkede Oryaen i en aandsfraværende Tone.

„En Krage til den syge Ko, en Brahmin til den syge Mand." Kim henvendte dette Ordsprog, uden at give det nogen personlig Adresse, til de mørke Trætoppe over sit Hoved.

Oryaen brummede, men holdt sin Bøtte.

„Vi følger altsaa med hende, hellige Mand?"

„Er der nogen Grund til, at vi ikke skulde gøre det? Jeg kan jo dog træde til Side og undersøge alle de Floder, som Vejen passerer. Og hun ønsker, at jeg skal ledsage hende; hun ønsker det meget inderligt."

Kim kvalte en Latter i Tæppet. Naar denne bydende gamle Dame først var kommen sig af sin naturlige Ærefrygt for en Lama, vilde hun sandsynligvis sige Ting, som nok var værd at lytte til.

Han var lige ved at falde i Søvn, da Lamaen pludselig citerede et Ordsprog: „Snaksomme Kvinders Husbonder vil faa en stor Belønning i den anden Verden." Saa hørte Kim ham tage tre Priser Tobak i Træk og lo igen, indtil han faldt i Søvn.

Daggryet, straalende som Diamanter, vakte baade Mænd og Kvæg. Kim satte sig over Ende, gabede, rystede sig, og følte sig gennembævet af Fryd. Dette var at se sig om i Verden for ramme Alvor; dette

var Livet, saadan som han vilde have det — Travlhed og Raab, Folk, der spændte deres Bælter og pryglede løs paa deres Okser, knirkende Hjul, Baal, der blev tændte, og Mad, der blev lavet, nye Ting at se paa, hvorhen man saa vendte sit glade Blik. Morgentaagen lettede og rullede bort som et Støvsky, Papegøjerne fløj af Sted til en eller anden fjærn Flod i skrigende grønne Skarer, alle Brøndvinder indenfor Hørevidde var i fuld Gang. Indien var vaagnet, og Kim sad midt deri, mere lysvaagen og mere ivrig end nogen anden, og tyggede paa en Kvist, som han vilde bruge som Tandbørste, thi han havde optaget mange af de Indfødtes Skikke i dette Land, som han kendte og elskede. Han behøvede ikke at bryde sit Hoved med Madspørgsmaalet eller at give en eneste Skilling ud ved de af Menneskesværmen belejrede Boder. Han var Discipel hos en hellig Mand, der havde sluttet sig til en resolut gammel Dames Følge. Alt vilde blive lavet i Stand til dem, og de vilde faa en ærbødig Indbydelse til at sætte sig ned og spise. For Resten — tænkte Kim, mens han børstede sine Tænder — vilde deres Værtinde bidrage til at forhøje den Fornøjelse, han kunde have af Rejsen. Han betragtede hendes Okser kritisk, mens de brummende og pustende blev trukne frem og spændte i Aaget. Hvis de gik for hurtigt for ham — hvad der dog ikke var sandsynligt — vilde han kunne faa et mageligt Sæde paa Vognstangen, og Lamaen kunde sidde ved Siden af Kusken; Eskorten maatte naturligvis gaa. Ligesaa selvfølgeligt var det, at den gamle Dame vilde snakke en hel Del, og af hvad han allerede

havde hørt kunde han sige sig selv, at hendes Konversation ikke vilde være uden Vid. Hun var allerede i Færd med at befale, opmuntre, dadle, og, sandt at sige, bande sine Tjenere for deres Langsomhed.

„Bring hende hendes Pibe. For Gudernes Skyld, bring hende hendes Pibe," raabte en Orya, mens han trillede sine Sengklæder sammen til en uformelig Bylt. „Hun er ligesaa slem som Papegøjerne, der skraaler ved Daggry."

„Okserne! Halløj! Pas paa det forreste Par!" Dyrene rykkede tilbage og drejede rundt, thi en Kornvogns Hjulaksel var karamboleret med deres Horn. „Søn af en Ugle, hvor skal du hen?" raabte hun til den grinende Fragtkusk.

„Hallo! Hallo! Det er Dronningen af Delhi, der rejser til et af de hellige Steder for at bede Guderne om en Søn," raabte Manden tilbage over sit høje Læs. „Plads for Dronningen af Delhi og hendes Førsteminister, den graa Abe, som klatrer op ad sin egen Sabel!"

En anden Fragtvogn med et Læs Bark til et Garveri nede i det Sydlige fulgte tæt bagefter, og dens Kusk tilføjede et Par Komplimenter, mens *ruth*'ens Okser rykkede længere og længere tilbage.

Bag de bølgende Forhæng lød der en Salve af Skældsord. Den varede ikke længe, men i Henseende til udsøgt Kvalitet og svidende, ædende Træfsikkerhed overgik den alt, hvad selv Kim nogensinde havde hørt. Han kunde se Fragtkuskens nøgne Bryst krympe sig af Forbløffelse, og Manden gjorde straks

en ærbødig *Salaam* for Stemmen, sprang ned fra sin Vogn og hjalp Eskorten med at hale deres Vulkan ud paa Landevejen. Her fortalte Stemmen ham med oprigtige Ord, hvad for en Slags Hustru han havde ægtet, og hvad hun tog sig til i hans Fraværelse.

„O, *shabash*!" mumlede Kim, der ikke kunde skjule sin Beundring, mens Manden luskede bort.

„Godt gjort, ikke sandt? Men det er da ogsaa en Skam og Skændsel, at en stakkels Kvinde ikke kan drage hen for at bede til sine Guder uden at blive puffet og fornærmet af alt Hindustans Rakkerpak — at hun maa sluge *gali* (Skældsord) ligesom Mænd sluger *ghi* (Syltetøj). Men endnu forstaar jeg da at bruge min Tunge og kan sige et kraftigt Ord eller to i rette Øjeblik. Og endnu har jeg ikke faaet min Tobak! Hvem er den enøjede og elendige Skændselens Søn, som endnu ikke har stoppet min Pibe?"

Den blev skyndsomst rakt hende af en af Bjærgfolkene, og snart efter viste tykke Røgskyer, der bølgede ud fra alle Forhængets Sprækker, at Freden var genoprettet.

Hvis Kim den foregaaende Dag havde vandret stolt af Sted i Bevidstheden om at være en hellig Mands Discipel, spankulerede han i Dag med tidobbelt Stolthed i denne næsten kongelige Procession, som anerkendt Protégé af en gammel Dame med et fortryllende Væsen og et uopslideligt Mundlæder. Eskorten traskede, med Hovederne tilhyllede paa Indfødtes Vis, paa begge Sider af Vognen og hvirvlede kolossale Støvskyer i Vejret.

Lamaen og Kim gik lidt for sig selv; Kim tyggede paa et Stykke Sukkerrør og gik ikke af Vejen for nogen af ringere Stand end en Præst. De kunde høre den gamle Dames Tunge gaa ligesaa uafladelig som en Riskværn. Hun beordrede sin Eskorte til at fortælle hende, hvem de kom forbi paa Vejen, og saa snart de vel var komne bort fra *parao*'en, slog hun Forhængene til Side og kiggede ud, med kun en Trediedel af sit Ansigt skjult af Sløret. Hendes Folk saa ikke paa hende, naar hun tiltalte dem, og saaledes blev Sømmeligheden saa nogenlunde bevaret.

En mørkhaaret, gulbleg engelsk Politiinspektør travede forbi i fejlfri Uniform paa en træt Hest, og da han af hendes Følge saa, hvad for en Slags Personlighed hun var, gav han sig til at gøre Løjer med hende.

„O Moder," raabte han, „opfører man sig saadan i et *zenana* (Harem)? Sæt nu, at en Englænder kom forbi og saa, at du ingen Næse har?"

„Hvad?" lød hendes skingrende Svar, „har din egen Moder ingen Næse? Hvorfor raaber du det da ud paa offentlig Landevej?"

Det var en vellykket Riposte. Englænderen løftede Haanden med en Bevægelse som en Mand, der bliver ramt af et Fleuretstød. Han lo og nikkede.

„Er dette maaske et Ansigt, der kan lokke nogen væk fra Dydens Bane?"

Og hun trak sit Slør helt til Side og stirrede paa ham.

Det var paa ingen Maade noget skønt Ansigt, men Manden samlede sine Tøjler og kaldte det en Para-

disets Maane, en Retsindighedens Ødelægger og nogle flere fantastiske Benævnelser, som gjorde hende daanefærdig af Latter.

„Du er en *nut-cut* (Skælm),“ sagde hun. „Alle Politimænd er *nut-cut*'er; men Officererne er de værste. Aa, min Søn, alt det har du ikke lært i Tiden siden du kom herover fra *Belait* (Evropa). Hvem har ammet dig?“

„En *paharin* — en Kvinde fra Bjærgene — fra Dalhousie, Moder. Men gem nu din Skønhed i Skyggen, o du Uddelerske af Glæder.“ Og væk var han.

„Det er Folk af den Slags,“ begyndte hun med Kendermine, mens hun proppede Munden fuld af *pan*, „det er Folk af den Slags, der duer til at være Dommere og Politimænd. De kender Landet og Landets Sæder. Men de andre, der kommer helt grønne fra Evropa, som har diet hvide Kvinder og lært vort Tungemaal af Bøger, de er værre end Pestilens. De volder selv Konger Fortræd.“

Saa fortalte hun, uden at henvende sig til nogen i Særdeleshed, en lang, lang Historie om en uvidende ung Politimand, der havde chikaneret en eller anden lille Rajah oppe i Bjærgene, en fjærn Slægtning af hende, i en triviel Sag om en Landejendom, og hun sluttede med et Citat fra et Værk, der paa ingen Maade kunde siges at høre til Andagtslitteraturen.

Saa fik hun et nyt Anfald og befalede en af sin Eskorte at spørge Lamaen, om han ikke vilde komme hen til hendes Vogn og drøfte Religionsspørgsmaal. Altsaa trak Kim sig tilbage til Støvet og gav sig igen i Lag med sit Sukkerrør. I en Time eller mere skin-

nede Lamaens store Hue som en Maane gennem Støvskyerne, og saa vidt Kim kunde høre, græd den gamle Dame. En af Oryaerne gjorde halvvejs Undskyldninger for sin Uhøflighed den foregaaende Aften og sagde, at han aldrig havde set sin Herskerinde i saa blidt et Humør, hvilket vel maatte skyldes den fremmede Præsts Nærværelse. For sit eget Vedkommende troede han paa Brahminerne, skønt han, ligesom alle Indfødte, særdeles vel havde Øje for deres Snedighed og Begærlighed. Ikke desto mindre vilde han finde sig i en hvilkensomhelst Præst af en hvilkensomhelst Trosbekendelse i eller udenfor Indien, thi Brahminerne havde opirret hans Herres Hustrus Moder med deres Tiggerier, og hun havde jaget dem væk saa vrede, at de havde bandet hende og hendes Følge, hvilket var den virkelige Grund til, at en af de fjærmer Okser var bleven halt og at Vognstangen var knækket den foregaaende Aften. Alt dette besvarede Kim med vise og bifaldende Nik og bad Oryaen lægge vel Mærke til, at Lamaen ikke tog imod Penge, og at hvad der blev spenderet af Mad paa ham og Kim vilde blive gengældt hundrede Gange i det Held, som fra nu af vilde følge Karavanen. Fremdeles fortalte han Historier om Lahore og sang et Par Viser, som fik Eskorten til at le. Som et Storstadsbarn og vel kendt med de nyeste Sange af de moderneste Komponister — de er for Størstedelen Kvinder — var Kim disse Mænd fra en lille Landsby paa den anden Side af Saharanpur betydeligt overlegen; men han gjorde sig slet ikke til deraf.

Ved Middagstid drejede de af fra Vejen for at

holde Maaltid paa et Sted, hvor Støvet ikke kunde genere dem; Maden var god og rigelig og blev pænt serveret paa Tallerkener lavede af rene Blade. For at opfylde alle Forpligtelser, gav de Levningerne til nogle Tiggere og satte sig saa til at nyde deres Tobakspiber. Den gamle Dame havde trukket sig tilbage bag Forhængene, men deltog særdeles livligt i Samtalen, og hendes Tjenere sagde hende imod og skændtes med hende, som Tjenere gør overalt i Orienten. Hun sammenlignede den kølige Luft og Fyreskovene i Kangras og Kulus Bjærgegne med Sydens Støv og Mangolunde; hun fortalte en Historie om nogle gamle lokale Guder paa Grænsen af hendes Mands Rige; hun skældte frygteligt ud over den slette Tobak, som hun røg, spottede alle Brahminer og byggede aldeles uforbeholdent Luftkasteller om de mange Dattersønner, som hun haabede paa.

FEMTE KAPITEL.

Paany satte den langsomt traskende Procession sig i Gang, og hun sov, indtil de naaede det næste Stoppested. Det havde været en meget kort Dagsrejse, og der var endnu en Time til Solnedgang, hvorfor Kim gav sig til at se sig om efter noget at more sig over.

„Hvorfor sætter du dig ikke ned og hviler dig?“ sagde en af Eskorten. „Det er kun Djævle og Englændere, der vandrer frem og tilbage uden Grund.“

„Slut aldrig Venskab med Djævelen, en Abe eller en Dreng; ingen véd, hvad de kan hitte paa,“ sagde hans Kammerat.

Kim vendte dem haanligt Ryggen — han brød sig aldeles ikke om at høre den gamle Historie om, hvorledes Djævelen legede med Drengene og kom til at fortryde det — og spankulerede paa Lykke og Fromme henover Markerne.

Lamaen sjokkede bagefter. Hele Dagen, hver Gang de passerede en Strøm, var han drejet af fra Vejen for at se paa den, men havde i intet Tilfælde faaet Varsel om, at han havde fundet sin Flod. Uden at han selv mærkede det, havde for Resten Behage-

ligheden ved at have nogen at tale med i et fornuftigt Tungemaal og ved at blive agtet og æret som en højbaaren Dames aandelige Raadgiver ført hans Tanker en Smule bort fra hans Søgen. Og endvidere var han forberedt paa at tilbringe mange lange Aar med at søge, thi han havde intet af de Hvides Utaalmodighed i sin Sjæl, men derimod en brændende Tro.

„Hvor vil du hen?" raabte han efter Kim.

„Intetsteds; det var en kort Dagsmarsch, og hele dette Land" — Kim slog ud med Hænderne — „er nyt for mig."

„Hun er unægtelig en vis og skarpsindig Kvinde. Men det er vanskeligt at tænke, naar — —"

„Saadan er alle Kvinder." Kim talte som selve den vise Salomon.

„Udenfor mit Kloster var der en bred Stenterrasse," mumlede Lamaen og famlede ved sin slidte Rosenkrans. „Den bærer Spor af mine Fodtrin — dér vandrede jeg frem og tilbage med disse i Haanden."

Han raslede med Kuglerne og begyndte paa sit andægtige: „*Om mane padme hum*" — taknemmelig for den kølige, stille, støvfri Luft.

Kims ørkesløse Øjne flakkede hid og did henover Sletten. Han havde intet Maal for sin Omstrejfen, undtagen at undersøge nogle nærliggende Hytter, hvis Bygningsmaade forekom ham ny.

De kom ud paa en stor Strækning Engjord, som Aftenlyset farvede i brunlige og purpurrøde Nuancer, og paa hvis Midte der stod en Gruppe svære Mangotræer. Det slog Kim, at det var underligt, at der ikke

var opført et Tempel paa et Sted, der passede saa godt dertil; for slige Sager havde Drengen ligesaa skarpt et Blik som nogen Præst. Langt borte ovre paa den anden Side af Engen gik fire Mænd Side om Side, helt smaa at se til paa Grund af Afstanden. Kim holdt Haanden over Brynet og betragtede dem opmærksomt, og hans Øjne opfangede et Glimt af blankt Messing.

„Soldater," sagde han. „Hvide Soldater! Lad os en Gang se."

„Soldater træffer vi altid, naar du og jeg drager af Sted alene sammen. Men hvide Soldater har jeg aldrig set."

„De gør ingen Fortræd, undtagen naar de er drukne. Gem dig bag dette Træ."

De skjulte sig bag de tykke Stammer i Mangolundens kølige Tusmørke. To af de smaa Skikkelser standsede; de andre kom langsomt og søgende nærmere. Det var Folk, som et marscherende Regiment som sædvanlig havde sendt forud for at afmærke Lejrpladsen. De bar fem Fod lange Stænger med vajende Smaaflag og raabte til hinanden, mens de spredte sig over den flade Eng.

Endelig traskede de med tunge Skridt ind i Mangolunden.

„Her kunde det vel passende blive. Officerernes Telte under Træerne, og vi andre kan blive udenfor. Har de afmærket Plads til Trænet dér bagved?"

De raabte igen til deres Kammerater, og et svarende Brøl kom tilbage, blødt og dæmpet af Afstanden.

„Stik saa Flaget ned her."

„Hvad er det, de gør?" spurgte Lamaen højligt forbavset. „Dette er en stor og frygtelig Verden. Hvad er det for et Billede paa Flaget?"

En Soldat stak en af Stavene i Jorden et Par Alen fra dem, brummede misfornøjet, trak den op igen, raadslog med sin Kammerat, der saa sig om under de grønne Træer, og stødte den saa atter ned.

Kim stirrede med vidt opspilede Øjne, og hans Aandedræt blev kort og lød helt hviskende mellem de sammenbidte Tænder. Soldaterne traskede videre og ud i Solskinnet.

„O hellige Mand!" gispede Kim. „Mit Horoskop! Det som Præsten i Amballa tegnede i Sandet! Husker du, hvad han sagde? Først vilde der komme to Mænd for at gøre alting rede — paa et mørkt Sted — saadan som et Syn altid begynder."

„Men dette er ikke noget Syn," indskød Lamaen. „Det er denne Verdens Blændværk og intet andet."

„Og efter dem kommer Tyren — den røde Tyr paa den grønne Mark. Se! Dér er den!"

Han pegede paa Flaget, der smældede i Aftenvinden ikke fem Alen fra dem. Det var kun et ganske almindeligt lille Mærkeflag, men Regimentet, der altid holdt paa Pyntelighed i slige Sager, havde ladet det smykke med Maverick-Regimentets Vaabenmærke, den store røde Tyr paa en Baggrund af Irlands grønne Flagdug.

„Jeg ser — og nu mindes jeg," sagde Lamaen. „Det er sikkerlig din Tyr. Og de to Mænd kom ogsaa ganske rigtigt for at gøre alting rede."

„Og de var Soldater, — hvide Soldater. Hvad sagde Præsten? ‚Tegnet ligeoverfor Tyren er Krigens Tegn og de væbnede Mænds Tegn.' Hellige Mand, dette er en Ting, der vedkommer min Søgen."

„Sandt. Det er sandt." Lamaen stirrede stift paa det røde Billede, der lyste som en Rubin i Tusmørket. „Præsten i Amballa sagde, at dit Tegn var et Krigens Tegn."

„Hvad er der nu at gøre?"

„Vente. Lad os vente."

„Nu klarer Mørket op," sagde Kim. Det var jo naturligt, at den nedgaaende Sols Straaler tilsidst maatte falde ind mellem Træstammerne og i nogle Minutter fylde Lunden med deres bløde, gyldne Lys; men for Kim var dette en yderligere Opfyldelse af Amballa-Brahminens Spaadom.

„Hør!" sagde Lamaen. „Der er nogen, der slaar paa Tromme langt borte!"

Den fjærne Lyd, der klang saa spinkelt gennem den stille Luft, lignede i Begyndelsen en Pulsaares Banken i Hovedet. Men snart skingrede høje, skarpe Toner.

„Aha! Det er Musiken," forklarede Kim. Han vidste godt, hvordan Militærmusik lyder, men Lamaen blev forbavset.

Ude i Synskredsen kom en langsom, støvet Kolonne kravlende frem over Sletten. Saa førte Vinden Melodien ned mod dem, og de kunde høre Trommerne og Piberne falde ind. Det var Maverickernes Musikkorps, som spillede, mens Regimentet rykkede i Lejr; Folkene var nemlig ude paa en Marschøvelse

med fuld feltmæssig Oppakning. Den bølgende Kolonne drejede ind paa Engen med sit Træn bagved sig, delte sig og svingede til højre og venstre, der blev et Øjebliks Virvar som i en Myretue, og — —

„Men dette er jo Trolddom!“ udbrød Lamaen.

Rundt omkring paa Sletten rejste der sig Telt ved Telt. En Gruppe Mænd trængte ind i Lunden, slog i Tavshed et stort Telt op dér, rejste en otte, ni andre ved Siden af det, udpakkede Kasseroller, Pander og Bylter, som en Skare indfødte Tjenere straks lagde Beslag paa; og lige for Øjnene af Kim og Lamaen blev Mangolunden forvandlet til en regelmæssig By!

„Lad os gaa,“ sagde Lamaen og trak sig forskrækket tilbage, mens Baalene begyndte at flamme op og hvide Officerer med raslende Sabler spankede ind i Messeteltet.

„Træd tilbage i Skyggen. Ingen kan se udenfor et Baals Lyskreds,“ sagde Kim med Øjnene stadig fæstede paa Flaget. Han havde aldrig før set et Regiment af gamle, rutinerede Folk slaa Lejr i Løbet af en halv Time.

„Se! se! se!“ smaalo Lamaen. „Dér kommer en Præst.“

Det var Bennett, Regimentets anglikanske Feltpræst, som kom hinkende i sin støvede sorte Dragt. En af hans Menighed havde gjort en uhøflig Bemærkning om Kapellanens Tjenstiver, og for at beskæmme ham, havde Bennett den Dag marscheret Skridt for Skridt sammen med Folkene. Hans sorte Dragt, Guldkorset ved hans Uhrkæde, hans skægløse Ansigt og hans bløde, sorte, bredskyggede Hat

vilde overalt i Indien have betegnet ham som en hellig Mand. Han lod sig falde ned paa en Feltstol ved Messeteltets Dør og sparkede sine Støvler af. Tre fire Officerer samledes omkring ham og lo og gjorde Løjer med hans Bedrift.

„De hvide Mænds Tale savner i høj Grad Værdighed," bemærkede Lamaen, der dømte efter Klängen af deres Stemmer. „Men jeg har gransket den Præsts Aasyn, og jeg tror, at han er en lærd Mand. Tror du, det er sandsynligt, at han forstaar vort Sprog? Jeg vilde gærne tale til ham om min Søgen."

„Tal aldrig til en hvid Mand, førend han har spist sig mæt," sagde Kim med et vel kendt Ordsprog. „Nu vil de til at spise — men jeg tror ikke, at det nytter noget at tigge hos dem. Lad os vende tilbage til vor Lejrplads. Naar vi har spist, vil vi komme tilbage. Det var virkelig en rød Tyr — m i n røde Tyr."

De var begge paafaldende aandsfraværende, da den gamle Dames Følge satte Mad foran dem; derfor trængte ingen ind paa dem, thi det bringer ikke Held at volde Gæster Ulejlighed.

„Og nu," sagde Kim, mens han stangede sine Tænder, „vil vi vende tilbage til det Sted; men du, o hellige Mand, maa vente et lille Stykke borte, thi dine Fødder er tungere end mine, og jeg længes efter at se noget mere til den røde Tyr."

„Men hvordan kan du forstaa deres Tale? Gaa langsomt; Vejen er mørk," svarede Lamaen uroligt.

Kim lod, som om han ikke hørte dette Spørgsmaal.

„Jeg lagde Mærke til et Sted tæt ved Træerne," sagde han, „hvor du kan sidde, indtil jeg kalder paa dig. Nej," vedblev han, da Lamaen vilde gøre Indvendinger, „husk paa, at dette er min Søgen — efter min røde Tyr. Tegnet i Stjærnerne gjaldt ikke dig. Jeg kender lidt til hvide Soldaters Skikke, og jeg holder altid af at se noget nyt."

„Hvad kender du ikke til i denne Verden?" sagde Lamaen og satte sig lydigt ned i en lille Fordybning i Terrænet næppe halvandet hundrede Alen fra Mangotræerne, der hævede sig mørke mod den stjærnebesaaede Himmel.

„Bliv nu her, til jeg kalder."

Kim forsvandt i Tusmørket. Han vidste, at der efter al Sandsynlighed vilde være Skildvagter rundt omkring Lejren, og han smilede ved sig selv, da han hørte de tunge Fodtrin af et Par tykke Soldaterstøvler. En Dreng, som en maaneklar Nat kan smutte hen over Tagene i Lahore og benytte sig af hver eneste lille mørk Plet og Krog til at bringe sin Forfølger paa Vildspor, vil næppe lade sig standse af en Række Soldater, hvor godt indøvede de end er. Han viste dem den yderligere Foragt at krybe ind mellem to af dem, og — snart løbende, snart standsende, snart krybende, snart kastende sig fladt ned — begav han sig henimod det oplyste Messetelt, udenfor hvilket han trykkede sig tæt ind bagved et af Mangotræerne og ventede paa, at et eller andet tilfældigt Ord skulde give ham et Holdepunkt.

Det eneste, der nu laa ham paa Sinde var at faa noget mere at vide om den røde Tyr. Kims Viden var paa mange Punkter ligesaa ejendommeligt begrænset, som den paa andre var ejendommeligt omfattende, og han kunde ikke tænke sig andet, end at Soldaterne — de ni hundrede skinbarlige Djævle, som hans Fader havde profeteret om — efter Solnedgang bad til den røde Tyr, ligesom Hinduer beder til den hellige Ko. Det vilde i det mindste være fuldstændigt rigtigt og logisk, og Præsten med Guldkorset vilde altsaa være den Mand, hvem man burde spørge til Raads desangaaende. Paa den anden Side, tænkte Kim, der mindedes de alvorlige Præster, som han altid havde undgaaet i Lahore, vilde Præsten maaske være en ubehagelig og frittende Herre, der vilde forlange, at han skulde gaa i Skole og lære noget. Men var det ikke bleven bevist i Amballa, at hans Himmeltegn varslede om Krig og væbnede Mænd? Var han ikke Stjærnernes Ven ligesaa vel som Alverdens Ven, propfuld af frygtelige Hemmeligheder? Og til syvende og sidst — hvilket var Understrømmen for alle hans hastige Tanker — dette Æventyr var „morderligt Sjov" (skønt hans Sprog ikke havde noget Udtryk for dette Begreb), en herlig Fortsættelse af de gamle Dages Flugt henover Hustagene, og desuden var det Opfyldelsen af en storslaaet Forudsigelse.

Han laa fladt paa Maven og vrikkede sig med smaa Ryk frem mod Messeteltets Dør, med den ene Haand paa Amuletten, som var bunden om hans Hals.

Det var, som han havde ventet sig. Sahiberne var i Færd med at bede til deres Gud. Thi midt paa Messebordet — dets eneste Prydelse, naar de var paa Marschen — stod en Guldtyr, lavet af Bytte, der i gamle Dage var gjort i Sommerpaladset i Peking — en rød Guldtyr med sænket Hoved paa et Fodstykke af Irlands grønne Farve. Og alle Sahiberne strakte deres Glas frem mod Tyren og raabte i Munden paa hinanden.

Pastor Arthur Bennett plejede altid at forlade Messen, saasnart denne Skaal var drukken, og da han i Aften var temmelig træt efter sin Marsch, rejste han sig endnu pludseligere end ellers. Kim laa med Hovedet en Smule løftet og stirrede endnu paa sin Afgud paa Bordet, da Præsten traadte paa hans højre Skulderblad. Kim ømmede sig under Læderstøvlen, rullede sig til Side og rev Præsten over Ende, men denne, der var en behændig og kraftig Mand, greb ham i Struben og havde nær kvalt ham med det samme. Saa gav Kim ham et fortvivlet Spark i Maven. Pastor Bennett gispede og krympede sig, men slap ikke sit Tag, kom paa Benene igen og halede saa i Tavshed Kim til sit Telt. Maverickerne havde altid saa mange Narrestreger for, saa Præsten mente, at det ikke var værdt at slaa Allarm, førend han nøje havde undersøgt, hvem det var, han havde at gøre med.

„Hvad for noget? Det er jo en Dreng!“ udbrød han, idet han trak sin Fange hen i Skæret fra Lygten, der hang paa Teltpælen. Saa ruskede han ham dygtigt og vedblev: „Hvad bestiller du her? Du er nok

en Tyveknægt. *Choor? Mallun?* (En Tyv? Forstaar du?)"

Hans Ordforraad i de Indfødtes Sprog var stærkt begrænset, men Kim, forpjusket og ærgerlig som han var, besluttede at spille den Rolle, der saaledes blev ham tildelt. Mens han stræbte at faa Vejret igen, opfandt han en særdeles plausibel Historie om, at han var i Familie med en af Messens indfødte Kokkedrenge, og paa samme Tid holdt han omhyggeligt Øje med Præstens venstre Arm. Lejligheden kom; han dukkede sig for at smutte ud af Døren, men en lang Arm foer frem og greb ham i Nakken, saa at Amulettens Snor brast og Amuletten selv forblev i den lukkede Haand.

„Giv mig den. Aa, giv mig den. Den blev vel ikke borte? Giv mig Papirerne."

Drengen udstødte disse Ord paa Engelsk — de Indfødtes daarlige, ubehjælpsomme Engelsk — og det gav et Sæt i Præsten.

„Et Skapular," sagde han og aabnede Haanden. „Nej, en eller anden hedensk Amulet. Men hvad er det? Taler du Engelsk? Smaa Drenge, som stjæler, faar Prygl. Det véd du maaske?"

„Jeg stjæler ikke. Jeg har ikke stjaalet." Kim dansede omkring i Fortvivlelse ligesom en Terrier, der ser en løftet Stok. „Aa, giv mig den. Det er min Amulet. Du maa ikke tage den fra mig."

Præsten brød sig ikke om, hvad han sagde, men traadte hen til Teltdøren og kaldte højt. En svær, glatraget Mand viste sig.

„Jeg vil gærne bede Dem om et Raad, Pater Vic-

tor," sagde Bennett. „Jeg traf paa denne Dreng i Mørket udenfor Messeteltet. Under almindelige Omstændigheder vilde jeg have tildelt ham en Revselse og saa ladet ham gaa, thi jeg anser ham for en Tyv. Men det lader til, at han kan tale Engelsk, og at han tillægger en Amulet, der hang om hans Hals, en vis Værdi. Jeg tænkte, at De maaske kunde hjælpe mig."

Bennett troede fuldt og fast, at der mellem ham og den katholske Sjælesørger for Irlænderne i Regimentet laa en uoverskridelig Kløft; men det var vitterligt, at naarsomhelst den anglikanske Kirkes Repræsentant havde at gøre med et rent menneskeligt Problem, kaldte han som Regel Romerkirkens til Hjælp. Bennetts officielle Afsky for den babyloniske Kvinde og alle hendes Gærninger og alt hendes Væsen var stor, men ligesaa stor var hans private Respekt for Pater Victor.

„En Tyv, der taler Engelsk, siger De? Lad os se paa hans Amulet. Nej, det er ikke noget Skapular, Bennett."

Og han rakte Haanden frem.

„Men har vi egentlig Ret til at aabne den? En ordentlig Dragt Prygl — —"

„Jeg har i k k e stjaalet," forsikrede Kim. „Og du har sparket mig over hele Kroppen. Giv mig min Amulet, saa vil jeg gaa min Vej."

„Ikke saa rask! Lad os først se paa den," sagde Pater Victor og oprullede roligt stakkels Kimball O'Haras *ne varietur*, hans Afsked fra Regimentet og Kims Daabsattest. Paa denne sidste havde O'Hara

— med en eller anden forvirret Idé om, at han derved gjorde Vidundere for sin Søn — Snese af Gange kradset: „Sørg for Drengen. Sørg endelig for Drengen“ — og havde undertegnet det med sit Navn og sit Nummer i Regimentet.

„Alle Mørkets Magter!“ sagde Pater Victor og rakte Pastor Bennett de tre Papirer. „Véd du, hvad dette er?“

„Ja,“ svarede Kim. „De er mine, og jeg vil gærne bort herfra.“

„Jeg forstaar det ikke rigtigt,“ sagde Pastor Bennett. „Han har jo rimeligvis bragt dem med sig i et eller andet Øjemed. Det er maaske et Slags Tiggerkneb.“

„Jeg har aldrig set en Tigger, der var saa ivrig efter at komme væk fra dem, han vilde tigge hos. Det er en mystisk Historie, dette her. Tror De paa et Forsyn, Bennett?“

„Det skulde jeg haabe.“

„Ja, jeg tror paa Mirakler, og det kommer ud paa eet. Alle Mørkets Magter! Kimball O'Hara! Og hans Søn! Men Drengen er jo en Indfødt, og jeg har med egne Øjne set Kimball blive viet til Annie Shott. Hvor længe har du haft disse Papirer, Dreng?“

„Lige siden jeg var et lille Barn.“

Pater Victor traadte rask frem og aabnede Kims Skjorte i Brystet.

„Kan De se, Bennett, han er ikke synderlig mørkhudet. Hvad hedder du?“

„Kim.“

„Eller Kimball?"

„Maaske. Vil du nu ikke lade mig slippe?"

„Hvad hedder du mere?"

„Folk kalder mig *Kim Rishti ke.* Det vil sige Kim af Rishti."

„Hvad betyder det — ‚Rishti'?"

„Øje. Det var min Faders Regiment."

„Naa, irsk. Nu er jeg med."*)

„Ja. Det fortalte min Fader mig. Min Fader, han har levet."

„Hvor har han levet."

„Han har levet. Han er naturligvis død. Færdig."

„Naa saadan. Du har en ejendommelig kortfattet Maade at udtrykke dig paa."

Her afbrød Bennett:

„Det er jo muligt, at jeg har gjort Drengen Uret. Hvid er han, det er sikkert nok, skønt øjensynlig meget forsømt. Jeg er bange for, at jeg har slaaet ham for haardt. Men jeg tror ikke, at Spiritus — —"

„Saa giv ham et Glas Sherry da og lad ham sætte sig ned paa Sengen. Naa, Kim," vedblev Pater Victor, „der er ingen, som vil gøre dig Fortræd. Drik nu det dér, og fortæl os saa noget om dig selv. Men helst Sandhed, hvis du ikke har noget imod det."

Kim hostede en Smule, idet han satte det tomme Glas fra sig, og grublede. Dette lod til at være en Lejlighed, hvor man burde gaa forsigtigt frem og bruge sin Fantasi. Smaa Drenge, der snuser om i en

*) Det engelske Ord for »Øie«, eye, lyder ligesom den første Stavelse af Irish, »irsk«. O. A.

Lejr, faar i Reglen Prygl og bliver jaget bort. Men han havde ingen Bank faaet; Amuletten virkede øjensynligt til Gunst for ham, og det saa ud, som Horoskopet fra Amballa og de faa Ord, som han kunde huske af Faderens usammenhængende Fantaseren, passede aldeles vidunderligt. Hvorfor saa den tykke Præst ellers saa bevæget ud, og hvorfor gav den magre ham dette Glas hed, gul Vin?

„Min Fader, han døde i Lahore, den Gang jeg var ganske lille. Kvinden, hun havde en *kabarri*-Butik tæt ved Droskeholdepladsen." Kim kastede sig paa Hovedet ud i sin Historie, ikke ganske sikker paa, hvorvidt det vilde være tjenligt at tale Sandhed. „Mener du din Moder?"

„Nej!" — med en Gestus af Væmmelse. „Min Moder døde, den Gang jeg blev født. Min Fader fik disse Papirer fra Jadoo-Gher — hvad er det, det hedder paa Engelsk?" (Bennett nikkede til Tegn paa, at han forstod ham). „Fordi han var — en anset Mand — er det ikke saadan, det hedder?" (Bennett nikkede igen). „Det fortalte min Fader mig. Han sagde ogsaa, og det samme sagde Brahminen i Amballa, som tegnede Figurer i Sandet for to Dage siden, at jeg vilde finde en rød Tyr paa en grøn Mark, og at den Tyr vilde hjælpe mig."

„En forbavsende lille Løgnhals," mumlede Bennett.

„Alle Mørkets Magter, hvilket Land dette Indien dog er!" brummede Pater Victor. „Videre, Kim."

„Jeg har i k k e stjaalet. Desuden er jeg netop for Tiden Discipel hos en meget hellig Mand. Han

sidder udenfor. Vi saa to Mænd komme med Flag og gøre alting rede. Saadan gaar det altid til i en Drøm eller som Følge af en — en — Spaadom. Altsaa vidste jeg, at nu gik den i Opfyldelse. Jeg saa den røde Tyr paa den grønne Mark, og min Fader havde sagt: „Ni hundrede *pukka shaitans* (skinbarlige Djævle) og Obersten paa sin Hest vil sørge for dig, naar du har fundet den røde Tyr!" Da jeg saa Tyren, vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gøre; jeg gik bort, men kom igen, da det var bleven mørkt. Jeg længtes efter at se Tyren igen, og jeg saa den ogsaa og saa Sahiberne i Færd med at — at tilbede den. Jeg tror, at Tyren vil hjælpe mig. Det sagde den hellige Mand ogsaa. Han sidder her udenfor. I vil vel ikke gøre ham Fortræd, hvis jeg kalder paa ham? Han er meget hellig. Han kan bevidne alt, hvad jeg har sagt, og han véd, at jeg ikke er en Tyv."

„Officerer i Færd med at tilbede en Tyr! Hvad i al Verden skal det betyde?" sagde Bennett. „Discipel hos en hellig Mand! Er Drengen gal?"

„Det er O'Haras Dreng, det er sikkert nok. O'Haras Dreng i Pagt med alle Mørkets Magter. Det kunde have lignet hans Fader at udtale et Ønske i den Retning — naar han var fuld. Men lad os se paa den hellige Mand; han véd maaske noget."

„Han véd intet," sagde Kim. „Jeg vil vise jer ham, hvis I vil følge med mig. Han er min Herre. Saa kan vi bagefter gaa herfra."

„Alle Mørkets Magter!" var alt, hvad Pater Victor kunde sige, da Bennett marscherede af Sted med et fast Tag i Kims Skulder.

De fandt Lamaen, hvor han havde sat sig.

„Min Søgen er til Ende," raabte Kim i de Indfødtes Sprog. „Jeg har funden Tyren, men Gud maa vide, hvad der nu vil ske. De vil ikke gøre dig Fortræd. Kom med til den tykke Præsts Telt sammen med denne tynde Mand og se, hvad Enden bliver. Det er saa nyt og ukendt altsammen, og de kan ikke tale Hindi. Et Par ustriglede Æsler er de."

„I saa Tilfælde er det ikke rigtigt at spotte deres Uvidenhed," svarede Lamaen. „Men jeg er glad, dersom du er tilfreds, *chela*."

Værdig og umistænksom traadte han ind i det lille Telt, hilste paa de Gejstlige som en Kollega og satte sig ned tæt ved det aabne Kulbækken. Lygtens Lys, der kastedes tilbage fra Teltets gule Lærred, gød et rødgyldent Skær over hans Ansigt.

Bennett saa paa ham med den tredobbelt fornaglede Mangel paa Interesse, der udmærker Tilhængere af den Trosbekendelse, som beærer de ni Tiendedele af Menneskeheden med Fællesnavnet „Hedninger".

„Og hvad blev saa Enden paa din Søgen? Hvilken Gave har den røde Tyr bragt dig?" sagde Lamaen til Kim.

Bennett saa usikkert til Pater Victor, og Kim paatog sig for at fremme sine egne Formaal Hvervet som Tolk.

„Han siger: Hvad har I i Sinde at gøre?

„Jeg indser ikke," begyndte Bennett, „hvad denne Fakir har at gøre med Drengen, der sandsynligvis er hans Offer eller hans Medskyldige. Vi kan ikke tillade, at en engelsk Dreng — — Dersom han virkelig

er Søn af en Frimurer, bør han jo før jo heller anbringes i Frimurernes Vajsenhus."

„Det siger nu De som Sekretær ved Regimentets Loge," bemærkede Pater Victor. „Men derfor kan vi jo gærne fortælle den gamle Mand, hvad vi vil gøre. Han ser slet ikke ud som en Skurk."

„Efter mine Erfaringer lykkes det os aldrig at komme til Bunds i en Østerlændings Sjæl. Hør nu, Kimball, du skal gentage for denne Mand, hvad jeg nu siger, Ord for Ord."

Kim lyttede til Bennetts følgende Bemærkninger og begyndte saa at oversætte:

„Hellige Mand, den magre Taabe, der ligner en Kamel, siger, at jeg er Søn af en Sahib."

„Hvad skal det betyde?"

„Jo, det er ganske sandt. Jeg har vidst det lige siden min Fødsel; men han kunde kun opdage det ved at rive Amuletten fra min Hals og læse alle Papirerne. Han mener nu, at den, der en Gang har været en Sahib, altid maa være en Sahib, og de to har i Sinde at beholde mig her ved Regimentet eller sende mig til en *madrissah.* Nogt lignende er hændt før, men hidtil er jeg altid sluppet fra det. Det tykke Fæ mener det ene, og Kamelen mener det andet, men det er for Resten lige meget. Een Nat vil jeg blive her, og maaske een til; sligt har jeg oplevet før. Men saa vil jeg løbe bort og vende tilbage til dig."

„Men sig dem, at du er min *chela.* Fortæl dem, hvordan du kom til mig, da jeg var træt og forvirret. Fortæl dem om vor Søgen, saa vil de sikkert lade dig gaa med det samme."

„Jeg har allerede fortalt dem det. Men de lo og talte om Politiet."

„Hvad er det, du fortæller ham?" spurgte Pastor Bennett.

„Aa, han siger bare, at hvis I ikke lader mig gaa, vil det genere ham i hans Forretninger — hans paatrængende nødvendige private Forretninger."

Denne Frase var en Reminiscens af en Samtale, som han en Gang havde haft med en evrasisk Skriver i Kanaldepartementet. Men hos de to Præster fremkaldte den kun et Smil, hvad der ærgrede Kim.

„Og dersom I kendte hans Forretninger, vilde I ikke være saa forbandet ivrige for at lægge ham Hindringer i Vejen."

„Hvad er da det for Forretninger?" spurgte Pater Victor, ikke uden en vis Medfølelse, mens han betragtede Lamaens spændte Udtryk.

„Der findes her i Landet en Flod, som han saa inderlig ønsker at finde. Den blev frembragt af en Pil som — —"

Kim stampede utaalmodigt med Foden, mens han med Besvær oversatte sine Tanker paa kejtet Engelsk.

„Den blev skabt af Vor Herre Buddha, forstaar I, og naar man vasker sig i den Flod, vaskes alle ens Synder af, og man bliver saa hvid som Bomuld." (Kim var ikke ukendt med Missionærernes Jargon). „Jeg er hans Discipel, og vi maa finde den Flod. Den er os saa umaadelig vigtig."

„Fortæl det en Gang endnu," sagde Bennett.

Det gjorde Kim og udbredte sig yderligere om Æmnet.

„Men dette er jo den groveste Gudsbespottelse!“ udbrød den anglikanske Præst.

„Tys! Tys!“ sagde Pater Victor sympathetisk. „Jeg vilde give meget til, at jeg kunde tale de Indfødtes Sprog. En Flod, der vasker Synder bort! Og hvor længe har I ledt efter den?“

„Aa, i mange Dage. Og nu vilde vi gærne vandre videre for at lede efter den. Her er den ikke, forstaar I?“

„Ja vist forstaar jeg,“ svarede Pater Victor alvorligt. „Men vi kan ikke lade ham gaa sammen med den gamle Mand. Ser du, Kim, det vilde være en anden Sag, dersom du ikke var Søn af en Soldat. Sig til ham, at Regimentet vil sørge for dig og gøre dig til en ligesaa flink Mand som din — til saa flink en Mand, som du kan blive. Sig ham, at dersom han tror paa Mirakler, maa han ogsaa tro, at — —“

„Det er ikke nødvendigt at benytte sig af hans Lettroenhed,“ afbrød Bennett.

„Det gør jeg heller ikke. Han maa tro, at den Omstændighed, at Drengen er kommen herhen — til sit eget Regiment — mens han søgte efter sin Tyr, saa noget nær er et Mirakel. Tænk blot paa, hvor uforklarligt det er, Bennett. Denne ene Dreng i hele Indien, og saa vort Regiment fremfor alle andre, og mens vi er paa en Marschtur, løber han lige paa os! Det er jo aldeles tydelig Prædestination. Ja, sig ham, at det er *Kismet*. *Kismet*, *mallum?* (Skæbne, forstaar du?)“

Han vendte sig til Lamaen, hvem han ligesaa gærne kunde have fortalt om Mesopotamien.

„De siger“ — der kom Liv i den gamle Mands Blik ved Lyden af Kims Stemme — „de siger, at mit Horoskop nu er gaaet i Opfyldelse, og da jeg er bleven ført tilbage til disse Mennesker og deres røde Tyr — skønt jeg, som du selv véd, kun drog ud af Nysgærrighed — maa jeg nødvendigvis sendes til en *madrissah* og gøres til en Sahib. Nu lader jeg, som om jeg gaar ind paa deres Planer, men i værste Tilfælde vil vi kun være skilte fra hinanden et Par Dage; saa vil jeg smutte bort og følge Landevejen ad Saharanpur til. Derfor, hellige Mand, maa du forblive i Selskab med den Kvinde fra Kulu; du maa ikke paa nogen Maade gaa ret langt bort fra hendes Vogn, førend jeg kommer igen. Der er ingen Tvivl om, at mit Tegn er et Krigens og de væbnede Mænds Tegn. Se blot, de har givet mig Vin at drikke og bænket mig paa Hæderspladsen! Min Fader maa have været en stor Mand. Hvis de derfor vil give mig en hæderfuld Stilling iblandt dem, er det godt. Hvis ikke, er det ogsaa godt. Hvordan det end gaar, vil jeg løbe tilbage til dig, naar jeg er ked af dem. Men bliv du hos Rajput-Kvinden, ellers vil jeg ikke kunne finde dit Spor — — Javel, javel,“ tilføjede Drengen, „nu har jeg sagt ham alt, hvad I vilde have, at jeg skulde sige.“

„Saa ser jeg ingen Grund til, at han bliver her længere,“ sagde Bennett og stak Haanden ned i Bukselommen. „Detailspørgsmaalene kan vi senere undersøge. Men vi kan ikke tillade — —“

„Giv ham Tid; maaske han holder af Drengen,“ sagde Pater Victor og standsede den andens Haand.

Lamaen tog sin Rosenkrans frem og trak sin store Hovedbedæknings Skygge ned over Øjnene.

„Hvad mon han nu vil?"

Kim løftede Haanden.

„Han siger: Vær stille. Han ønsker at tale alene med mig. I kan jo ikke forstaa et eneste Ord af, hvad han siger, og jeg tror, at hvis I snakker med, vil han maaske forbande jer meget haardt. Naar han tager de Perler saadan i sine Hænder, forstaar I, ønsker han altid Stilhed."

De to Englændere sad tavse og kuede, men i Bennetts Blik var der et Udtryk, som spaaede ilde for Kim, naar han kom i hans Magt.

„En Sahib og en Sahibs Søn —" Lamaens Stemme var helt hæs af Smærte. „Men ingen hvid Mand kender Landet og dets Skikke saadan som du. Hvordan kan dette da være sandt?"

„Hvad gør det, hellige Mand? Husk paa, det er kun for en Nat eller to. Husk paa, jeg kan forandre mig hurtigt. Det vil altsammen blive, som det var, da jeg for første Gang talte til dig under Zam-Zammah, den store Kanon — —".

„Den Gang var du en Dreng i de hvide Mænds Dragt — da jeg første Gang betraadte Vidunderhuset. Og anden Gang, du kom, var du en Hindu. Hvad vil din tredie Inkarnation blive?" Han lo sørgmodigt. „Aa, *chela*, du har handlet urigtigt mod en gammel Mand, thi mit Hjærte havde aabnet sig for dig."

„Og mit for dig. Men hvor kunde jeg vide, at den røde Tyr vilde føre mig til d e t t e?"

Lamaen skjulte igen sit Ansigt og raslede nervøst

med Rosenkransen. Kim satte sig ved Siden af ham og greb en Flig af hans Klædning.

„Og det er altsaa sikkert, at Drengen er en Sahib?“ vedblev han med dump Stemme. „En Sahib ligesom han, der bevogtede Billederne i Vidunderhuset?“ Lamaens Kendskab til hvide Mænd var temmelig begrænset. Saa tilføjede han, ligesom det var en udenadlært Lektie, han fremsagde: „I saa Fald sømmer det sig ikke, at han handler anderledes, end Sahiber handler. Han maa vende tilbage til sit eget Folk.“

„For en Dag og en Nat og en Dag,“ sagde Kim ivrigt.

„Nej, la' vær', Kammerat!“ Pater Victor havde set Kim nærme sig Døren og stak nu et kraftigt Knæ frem i Vejen for ham.

„Jeg forstaar ikke de hvide Mænds Skikke. Præsten med Billederne i Vidunderhuset i Lahore var langt venligere end den magre Præst her. Denne Dreng vil blive taget fra mig. De vil gøre min Discipel til en Sahib? Ve mig, hvordan skal jeg da finde min Flod? Har de ingen Disciple? Spørg dem.“

„Han siger, at han er meget bedrøvet over, at han nu ikke kan finde sin Flod. Han siger: Hvorfor har I ingen Disciple, og hvorfor lader I ikke være med at plage ham? Han vil saa gærne vaskes ren for sine Synder.“

Hverken Bennett eller Pater Victor havde noget Svar paa rede Haand.

Kim vedblev paa Engelsk, stærkt grebet af Lamaens dybe Sorg:

„Hvis I nu vil lade mig slippe, saa vil vi gaa vores Vej ganske roligt og ikke stjæle. Vi vil søge efter den Flod, ligesom førend I fangede mig. Jeg vilde ønske, at jeg ikke var kommen herhen for at finde den røde Tyr og alt det. Nu bryder jeg mig slet ikke om den."

„Det er saamænd det bedste Stykke Dagværk, du nogensinde har gjort for dig selv, unge Mand," svarede Bennett.

„Du gode Gud, jeg begriber ikke, hvordan jeg skal trøste ham," sagde Pater Victor, som holdt opmærksomt Øje med Lamaen. „Han kan ikke faa Lov til at tage Drengen med sig, men han er alligevel et godt Menneske — jeg er sikker paa, at han er et godt Menneske. Bennett, hvis De rækker ham den Rupi, vil han forbande Dem fra Top til Taa!"

De sad og lyttede til hinandens Aandedræt — i tre — i hele fem Minutter. Saa løftede Lamaen Hovedet og saa tværs igennem dem og ud i det tomme Rum.

„Og jeg er en af dem, som vandrer paa den rette Vej," sagde han bittert. „Synden er min, og Straffen kommer over mig. Jeg har bildt mig ind — thi nu indser jeg, at det kun var Indbildning — at du var sendt mig for at hjælpe mig i min Søgen. Og derfor aabnede mit Hjærte sig for dig paa Grund af din Godhed og din Venlighed og din Ungdoms Klogskab. Men de, som følger den rette Vej, maa ikke lade sig optænde af nogen Attraa eller nogen Kærlighed, thi alt sligt er Bedrag. Som der staar hos — —" Han citerede et ældgammelt kinesisk Skrift,

støttede det med et andet og stivede dem begge af med et tredie. „Jeg bøjede af fra Vejen, min *chela.* Det var ikke din Skyld. Jeg frydede mig ved Synet af Livet, ved de nye Folk, vi traf paa Vejen, og ved din Glæde over at se alt dette. Jeg fandt Behag i dig — jeg som burde have tænkt paa min Søgen og kun paa min Søgen. Nu er jeg sorgfuld, fordi du bliver tagen bort og min Flod er langt borte fra mig. Det er Loven, som jeg har brudt."

„Alle Mørkets Magter!" sagde Pater Victor, der var en erfaren Skriftefader, og som, uden at forstaa Ordene, kunde høre Smærten dirre i hver Sætning.

„Nu forstaar jeg, at den røde Tyrs Tegn var et Tegn for mig saavel som for dig. Al Attraa er rød — og ond. Jeg vil gøre Bod og finde min Flod alene."

„Gaa da i det mindste tilbage til Kvinden fra Kulu," sagde Kim, „ellers farer du blot vild paa Vejen. Hun vil give dig Mad, indtil jeg kommer tilbage til dig."

Lamaen slog ud med Haanden for at vise, at han havde taget en urokkelig Beslutning.

„Og nu," vendte han sig til Kim i en ganske anden Tone, „hvad vil de nu gøre med dig? I det mindste kan jeg maaske erhverve mig Fortjeneste og derved udslette min fordums Brøde."

„De vil gøre mig til en Sahib — det er da deres Mening. Men i Overmorgen vender jeg tilbage til dig, du skal ikke være bedrøvet."

„Men hvilken Slags Sahib? Saadan en som denne — eller som den Mand?" Han pegede paa Pater Vic-

tor. „Eller saadan en som dem, jeg har set i Aften — Mænd, som bar Sværd og trampede tungt i Jorden?"

„Maaske."

„Det er ikke godt. Disse Mænd følger deres Attraa og opnaar Tomhed. Du maa ikke blive en af deres Slags."

„Præsten i Amballa sagde, at min Stjærne tydede paa Krig," indvendte Kim. „Jeg vil spørge disse Taaber — — Men det behøves da for Resten slet ikke. Jeg vil løbe min Vej i Nat, hvor megen Lyst jeg saa havde til at se de nye Ting noget næremre."

Kim rettede paa Engelsk et Par Spørgsmaal til Pater Victor og oversatte Svarene for Lamaen.

Saa vendte han sig atter til Englænderne:

„Han siger: I tager ham fra mig, og I vil ikke sige, hvad I vil gøre med ham. Han siger: Fortæl mig det, inden jeg gaar, thi det er en vigtig Ting at gøre et Barn til en Mand."

„Foreløbig vil du blive sendt i Skole; senere kan vi se, hvad det kan blive til. Du har vel Lyst til at blive Soldat, Kimball?"

„Nej! Nej, *gorah-log* (hvide Mænd)! Jeg vil ikke være Soldat."

Kim rystede voldsomt paa Hovedet. Der var intet i hans Natur, som følte sig tiltalt af Eksercits og Subordination.

„Du bliver, hvad der bliver sagt til dig, at du skal blive," sagde Bennett. „Og du burde være taknemmelig for, at vi vil hjælpe dig."

Kim smilede medlidende. Dersom disse Mænd

nærede den fejlagtige Tro, at han vilde gøre noget-somhelst, som han ikke syntes om, saa var det saa meget des bedre.

Nok en lang Tavshed fulgte. Bennett flyttede sig hid og did af Utaalmodighed og foreslog at kalde paa en Skildvagt for at jage „Fakiren" bort.

„Skænkes Lærdom bort, eller sælges den iblandt Sahiberne? Spørg dem," sagde Lamaen endelig, og Kim oversatte.

„De siger, at Læreren skal have Penge, men de Penge vil Regimentet betale. Men hvorfor spørge om det? Det varer jo dog kun en Nat — —"

„Og jo flere Penge der betales, desto mere Lærdom gives der?" vedblev Lamaen uden at tage Hensyn til Kims Planer om en snarlig Flugt. „Der er intet urigtigt i at betale for Lærdom; og at hjælpe Uvidende til Visdom er altid en fortjenstfuld Handling."

Rosenkransen raslede, som om den var en Regnemaskine. Saa vendte han sig mod sine Overvindere.

„Spørg dem, for hvor mange Penge de giver en klog og passende Opdragelse, og i hvilken Stad det sker."

„Ja," svarede Pater Victor paa Engelsk, da Kim havde oversat Spørgsmaalet, „det kommer an paa saa mange forskellige Ting. Regimentet vil betale for dig, saa længe du er i det militære Vajsenhus; og du kan jo ogsaa faa Understøttelse af Panjabs Frimurervajsenhuses Kasse (for Resten forstaar vel hverken du eller han, hvad det er for noget); men den bedste Undervisning, en Dreng kan faa i hele Indien,

gives naturligvis i St. Xaviers katholske Skole i Lucknow."

Det tog nogen Tid at oversætte dette, thi Bennett kom med forskellige Afbrydelser.

„Han ønsker at vide, hvor meget det vil koste," sagde Kim roligt.

„Et Par hundrede Rupier om Aaret."

Pater Victor var for længe siden ude over enhver Følelse af Forbavselse. Bennett var utaalmodig, men forstod ikke Situationen rigtigt.

„Han siger: Skriv Navnet og Summen op paa et Stykke Papir og giv mig det. Og han siger, at du maa skrive dit Navn nedenunder, fordi han om nogle Dage vil skrive et Brev til dig. Han siger, at du er en god Mand. Han siger, at den anden er en Taabe. Nu gaar han."

Lamaen rejste sig pludselig.

„Jeg vandrer videre paa min Søgen," udbrød han og borte var han.

„Han render lige bus paa Skildvagterne," udbrød Pater Victor og sprang op, idet Lamaen forlod Teltet. „Men jeg kan ikke gaa fra Drengen."

Kim gjorde en hurtig Bevægelse for at følge Lamaen, men tog sig i det. Der lød intet: „Hvem dér?" udenfor. Lamaen var forsvunden.

Kim satte sig rolig tilrette paa Præstens Feltseng. Lamaen havde i det mindste lovet at ville blive sammen med Rajput-Kvinden fra Kulu, og alt andet laa der kun meget ringe Vægt paa. Det morede ham, at de to gejstlige Herrer var saa synligt ophidsede. De talte længe sammen med sagte Stemmer, og Pater

Victor udviklede med stor Iver en eller anden Plan for Pastor Bennett, der lod til at stille sig tvivlende til den. Alt dette var nyt og højst interessant, men Kim var søvnig. De kaldte nogle Mænd ind i Teltet — en af dem var ganske sikkert Obersten, som hans Fader havde forudsagt — og de gjorde ham en uendelig Mængde Spørgsmaal, hovedsagelig om den Kvinde, der havde haft Opsyn med ham. Kim besvarede alle Spørgsmaalene sandfærdigt. Det lod ikke til, at de ansaa Kvinden for en god Formynderske.

Naar alt kom til alt, var dette jo en ny og underholdende Oplevelse. Før eller senere kunde han, hvis han vilde, smutte bort og ud i det store, graa, formløse Indien, langt borte fra Telte og Gejstlige og Oberster. Men imidlertid, dersom Sahiberne kunde imponeres, vilde han gøre sit Bedste for at imponere dem. Han var selv hvid.

Efter en lang Samtale, som han ikke kunde forstaa, overgav de ham i Hænderne paa en Sergeant, som havde strænge Ordrer til ikke at lade ham undslippe. Regimentet skulde marschere videre til Amballa, og Kim vilde blive sendt til et Sted, der hed Sanawar, dels paa Logens Bekostning og dels ved Hjælp af en Subskription.

„Det er et komplet Mirakel, Hr. Oberst," sagde Pater Victor efter at have talt i ti Minutter uden at trække Vejret. „Hans buddhistiske Ven er forduftet efter at have faaet mit Navn og min Adresse. Jeg er ikke rigtigt paa det rene med, om det er hans Mening

at ville betale for Drengens Opdragelse eller bare at lave et eller andet Stykke Hekseri for egen Regning."

Saa vedblev han henvendt til Kim:

„Der kommer nok den Tid, da du vil være din Ven den røde Tyr taknemmelig. Vi vil gøre dig til en Mand i Sanawar — selv om du ogsaa desværre maa blive Protestant."

„Meget rigtigt, meget rigtigt," sagde Bennett.

„Men I skal ikke til Sanawar," sagde Kim.

„Jo, vi skal, min unge Ven. Det er den Øverstkommanderendes Ordre, og han har en Smule mere at sige end O'Haras Søn."

„I skal ikke til Sanawar. I skal i Krig."

Alle de Tilstedeværende brast i Skoggerlatter.

„Naar du lærer dit eget Regiment noget bedre at kende, vil du ogsaa lære at kende Forskel paa en Marschtur og en Krig, Kim. En Gang ved Lejlighed haaber vi at skulle i Krig, men ikke for Øjeblikket."

„Aa, det véd jeg meget godt." Kim forsøgte sig paany med et Skud paa Lykke og Fromme; siden de troede, at de ikke skulde i Krig, vidste de i det mindste ikke alt det, han vidste om Samtalen paa Verandaen i Amballa. „Jeg véd nok, at I ikke er i Krig for Øjeblikket; men jeg siger jer, at saasnart I kommer til Amballa, vil I blive sendt i Krig — en ny Krig. Der skal sendes otte tusind Mand af Sted, foruden Kanoner."

„Du er nøjagtig i dine Angivelser. Er Spaadomskunst ogsaa en af dine Ævner? Gaa saa med ham, Sergeant. Giv ham noget af Trommeslagernes

Tøj og pas paa, at han ikke smutter væk under Hænderne paa Dem. Og saa er der Folk, der tror, at Miraklernes Dage er forbi! Jeg tror, jeg vil gaa i Seng; jeg er helt tummelumsk."

En Time efter sad Kim i den anden Ende af Lejren, tavs som et fanget vildt Dyr, renvasket over hele Kroppen og iført en modbydelig varm Dragt, der gnavede hans Arme og Ben.

„En højst forbavsende Hvalp," sagde Sergeanten. „Han viser sig sammen med en gulfjæset Brahminerpræst og med sin Faders Papirer om Halsen og fortæller nogle mærkværdige Geschichter om en rød Tyr. Brahminen fordufter uden videre Forklaringer, og Drengen bliver siddende med korslagte Ben paa Præstens Seng og spaar om Krig og Blodsudgydelse blandt Menneskeheden i Almindelighed. Ja, Indien er sgu et sært Land at leve i for en gudfrygtig Mand. Jeg tror, jeg vil binde hans Ben fast til Teltpælen, for at han ikke skal stikke af op gennem Taget. Hvad var det, du sagde om Krigen?"

„Otte tusind Mand og Kanoner desuden," svarede Kim. „Du vil meget snart faa det at se."

„Du er sgu en trøsterig lille Satan at have at gøre med. Men læg dig nu ned mellem Trommeslagerne og se til at falde i Søvn. De to Drenge ved Siden af dig vil vaagne over din Slummer, min unge Ven."

SJETTE KAPITEL.

Ganske tidlig næste Morgen blev de hvide Telte tagne ned og forsvandt, mens Maverickerne drejede ind paa en Sidevej, der førte ad Amballa til. Den gik ikke forbi *parao*'en, og Kim, der traskede ved Siden af en af Trænvognene under en Regn af Bemærkninger fra Soldaterkonerne, var ikke slet saa selvtillidsfuld som den foregaaende Aften. Han lagde Mærke til, at der blev holdt vaagent Øje med ham — af Pater Victor paa den ene Side og Pastor Bennett paa den anden.

Ud paa Formiddagen gjorde Kolonnen Holdt. En Ordonnans af Kamelrytteriet bragte Obersten et Brev. Han læste det og sagde noget til en af Majorerne. Kim, som var en halv engelsk Mil længere bagude, hørte hæse Glædesraab nærme sig gennem det tætte Støv. Saa var der en eller anden, der slog ham paa Skulderen og raabte: „Sig os, hvor du vidste det fra, din Satans Hvalp! Aa, kære Pater, se om De ikke kan faa ham til at fortælle det."

En Pony kom løbende, og Kim blev trukket hen til Præstens Sadelknap.

„Naa, min Dreng, nu er din Spaadom fra i Gaar

Aftes gaaet i Opfyldelse. Vi har faaet Ordre til, at vi i Morgen skal rejse videre med Jærnbanen fra Amballa til Fonten."

„Hvad vil det sige?" spurgte Kim, thi „Fronten" var et Ord, han ikke kendte.

„Vi skal i Krig, som du sagde."

„Ja, naturligvis skal I i Krig. Det sagde jeg jer jo i Gaar Aftes."

„Vel gjorde du saa; men — alle Mørkets Magter! — hvor vidste du det fra?"

Kims Øjne straalede. Han bed Læberne sammen, nikkede og sendte Præsten et højst betydningsfuldt Blik. Pateren red videre gennem Støvskyen, og Menige, Sergeanter og Løjtnanter henledte hinandens Opmærksomhed paa Drengen. Obersten stirrede nysgærrigt paa ham fra Kolonnens Spids. „Han har rimeligvis hørt et eller andet Rygte i Basarerne," sagde han. „Men selv om saa var — —" Han saa igen i Brevet, som han holdt i Haanden. „For Fanden, hele Historien er jo bleven besluttet i de sidste otte og fyrretyve Timer."

„Er der mange af din Kaliber i Indien?" sagde Pater Victor. „Eller skulde du muligvis være en Naturmærkværdighed?"

„Nu da I ser, at jeg har sagt Sandhed," sagde Drengen, „vil I saa ikke lade mig gaa tilbage til min gamle Mand? Hvis han ikke er bleven hos Kvinden fra Kulu, er jeg bange for, at han dør."

„Efter hvad jeg har set af ham, tror jeg næsten, at han kan sørge for sig selv ligesaa godt som du. Nej, min Ven, du har bragt os Held og nu vil vi gøre

dig til en Mand. Nu skal jeg føre dig tilbage til din Trænvogn, og i Aften kommer du til mig. "

Resten af Dagen var Kim Genstand for betydelig Interesse fra adskillige hundrede hvide Mænds Side. Historien om, hvordan han havde vist sig i Lejren, hvordan hans Herkomst var bleven opdaget, og hvordan han havde profeteret, havde ikke tabt noget ved at gaa fra Mund til Mund. En tyk, uformelig, hvid Kvinde, som sad paa en Stabel Sengklæder, spurgte ham i en hemmelighedsfuld Tone, om han troede, at hendes Mand vilde komme levende hjem fra Krigen. Kim spekulerede gravitetisk og svarede, at det vilde han, hvorpaa Kvinden gav ham Mad. Denne lange Procession med Musiken, der af og til spillede — denne Skare Mennesker, der passiarede og lo saa muntert — lignede i mange Henseender en Fest i Lahore. Der var foreløbig ingen Udsigt til haardt Arbejde, og Kim besluttede fremdeles at beære Forestillingen med sin Nærværelse. Om Aftenen kom andre Regimenters Musikkorpser dem i Møde og spillede, mens Maverickerne slog Lejr tæt ved Amballas Banegaard. Det blev en interessant Nat. Folk fra andre Regimenter kom for at besøge Maverickerne, og Maverickerne gik selv paa Besøg. Deres Piketter skyndte sig af Sted for at bringe dem tilbage og løb paa Piketter fra fremmede Regimenter, udsendte af samme Grund; og ikke længe efter skingrede Hornsignalerne aldeles vanvittigt for at kalde paa flere Piketter med Officerer til at holde Styr paa Virvarret. Maverickerne havde Ry for Gemytlighed, og de opførte sig derefter. Men næste Morgen traadte de

an paa Perronen med den strammeste Holdning; og Kim, som blev ladt tilbage sammen med de Syge, Kvinderne og Børnene, greb sig i at brøle Farvel paa det ivrigste, mens Togene rullede bort. Foreløbigt var det ganske morsomt at leve som Sahib; men han vilde dog tage meget forsigtigt paa Tingene. Saa blev han ført tilbage under Ledsagelse af en Trommeslagerdreng til den tomme, hvidkalkede Kaserne, hvis Gulve var bedækkede med Snavs og Sejlgarn og Papir, og hvis Lofter gav Genlyd af hans ensomme Fodtrin. Paa Indfødtes Vis rullede han sig sammen paa et tomt Sengested og faldt i Søvn. En vred Mand kom trampende henad Verandaen, vækkede ham og sagde, at han var Skolelærer. Dette var tilstrækkeligt for Kim, og han trak sig ind i sig selv som en Snegl i sit Hus. Han havde lært saa meget, at han kunde stave sig igennem de forskellige engelske Politibekendtgørelser i Lahore, thi det var Ting, af hvilke hans Livs Bekvemmeligheder stundom afhang. Blandt de Gæster, der kom hos den Kvinde, som havde Tilsyn med ham, havde der været en løjerlig Tysker, som malede Dekorationer til det omrejsende parsiske Theater. Han fortalte Kim, at han havde været „med paa Barrikaderne i 48", og i den Anledning — saaledes havde Kim i det mindste forstaaet det — vilde han lære Drengen at læse mod at faa Mad til Gengæld. Saa havde Kim faaet Tamp, indtil han kendte Bogstaverne, men han var ikke synderlig henrykt over dem.

„Det kender jeg ikke noget til. Gaa din Vej!" sagde Kim med en Anelse om kommende Ubehage-

ligheder. Hvorefter Manden greb ham i Øret, slæbte af med ham til et Værelse i en anden Fløj, hvor der sad en halv Snes Trommeslagerdrenge paa Bænke, og sagde til ham, at kunde han ikke bestille andet, saa kunde han da i det mindste sidde stille. Det gjorde Kim ogsaa paa en særdeles vellykket Maade. Manden forklarede et eller andet med hvide Streger paa en sort Tavle i en god halv Time, og Kim fortsatte sin afbrudte Lur. For Resten var han i høj Grad utilfreds med Sagernes nuværende Udseende, thi dette var jo netop Skolen og Disciplinen, som han havde tilbragt to Trediedele af sit unge Liv med at undgaa. Pludselig fik han en prægtig Idé, og han undrede sig over, at den ikke var falden ham ind før.

Manden gav dem fri, og den første, der sprang gennem Verandaen og ud i det frie Solskin, var Kim.

„Halløj, du! Holdt! Stop!" raabte en skingrende Stemme bagved ham. „Jeg skal passe paa dig. Jeg har Ordre til ikke at tabe dig af Syne. Hvor skal du hen?"

Det var den Trommeslager, som havde trasket i Hælene paa ham hele Formiddagen — en tyk, fregnet Dreng paa omtrent fjorten Aar; Kim hadede ham ligefra hans Støvlesaaler til Snorene paa hans Hue.

„Ned til Basaren — for at købe Syltetøj — til dig," sagde Kim efter et Øjebliks Eftertanke.

„Jamen Basaren ligger udenfor Kampérlinien, og gaar vi derned, saa faar vi Klø. Kom du hellere tilbage."

„Hvor nær til den kan vi da komme?" Kim

vidste ikke, hvad den anden mente med „Kampérlinien," men han havde besluttet at være høflig — foreløbig.

„Hvor nær? Du mener, hvor langt vi kan gaa? Saa langt som til det Træ dernede paa Vejen."

„Saa gaar jeg derned."

„Ja værs'god. Jeg har ingen Lyst. Det er altfor varmt. Og jeg kan holde Øje med dig herfra. Det nytter ikke, at du forsøger paa at stikke af; hvis du gjorde det, vilde de kende dig igen paa dine Klæder, for det er Regimentets Tøj, du bærer, forstaar du, og der er ikke en Piket i hele Amballa, som ikke vilde bringe dig tilbage hurtigere end du gik ud."

Dette gjorde ikke saa meget Indtryk paa Kim som Bevidstheden om, at hans Klæder snart vilde gøre ham træt, hvis han forsøgte paa at løbe. Han luskede hen til Træet, som stod ved Hjørnet af en Vej, der førte ned mod Basaren, og betragtede de forbigaaende Indfødte. De fleste af dem var Tjenestefolk fra Kasernen og tilhørte den laveste Kaste. Kim raabte en Gaardfejer an, som straks svarede med en unødvendigt uforskammet Bemærkning, i den meget naturlige Tro, at en evropæisk Dreng ikke kunde hamle op med ham i Skældsord. Men det sagte, hurtige Svar bragte ham snart ud af Illusionen. Kim lagde hele sin lænkebundne Sjæl i dette Svar, glad over endelig at faa Lejlighed til at skælde ud i det Tungemaal, han kunde bedst.

„Og gaa saa hen til den nærmeste Skriver i Basaren og sig til ham, at han skal komme herhen. Jeg vil have et Brev skrevet."

„Men — men — hvad Slags hvid Mands Søn er du, at du har Brug for en Skriver fra Basaren? Er der ikke en Skolelærer i Kasernen?"

„Jo, og Helvede er fuldt af hans Lige. Gør, som jeg siger, du! Din Moder blev gift under en Kurv! Tjener af Lal Beg" (Kim kendte Gaardfejernes Skytsgud) „adlyd min Befaling, eller vi skal tales nærmere ved!"

Gaardfejeren sjokkede af Sted i en Fart.

„Der er en hvid Dreng, som ikke er en hvid Dreng, nede ved Kasernen — han venter under et Træ," stammede han til den første Skriver, han traf i Basaren. „Han har Brug for dig."

„Vil han betale?" spurgte den pyntelige Skriver, idet han samlede sin Pult, sine Penne og sit Lak.

„Det véd jeg ikke. Han ligner ikke andre Drenge. Gaa hen og se paa ham. Det er Umagen værdt."

Kim trippede af Utaalmodighed, da den slanke unge Kayeth endelig kom i Sigte. Saasnart han var indenfor Hørevidde, bandede han ham paa det kraftigste.

„Først vil jeg have min Betaling," sagde Skriveren. „Onde Ord forhøjer Prisen. Men hvem er du, som er klædt saaledes og taler saaledes?"

„Ja, det kommer til at staa i Brevet, som du skal skrive. Der har aldrig været Mage til mærkværdig Historie. Men jeg har for Resten intet Hastværk; jeg kan meget godt bruge en anden Skriver. Amballa er ligesaa fuld af dem som Lahore."

„Fire Annas," sagde Skriveren, mens han satte sig

ned og bredte sit Klæde ud i Skyggen af en af Kasernens tomme Fløje.

Uden at tænke over det, satte Kim sig paa Hug ved Siden af ham — satte sig paa Hug, som kun en Indfødt kan gøre det — til Trods for de afskyelige snævre Bukser.

Skriveren skævede til ham.

„Det kan du forlange af Sahiber," sagde Kim. „Maa jeg bede om en fornuftig Pris."

„Halvanden Anna. Men hvor kan jeg vide, om du ikke løber din Vej, naar jeg har skrevet Brevet?"

„Jeg tør ikke gaa længere bort fra Kasernen, end til dette Træ. Og hvor meget skal jeg saa give for Frimærket?"

„Frimærket har jeg ingen Rabat paa. Endnu en Gang, hvad er du for en Slags hvid Dreng?"

„Det vil komme til at staa i Brevet, som skal adresseres til Hestehandleren Mahbub Ali i Kashmir-Karavanserajet i Lahore. Han er min Ven."

„Vidunder paa Vidunder!" mumlede Skriveren og dyppede en Rørpen i Blækhuset. „Skal det skrives paa Hindi?"

„Naturligvis. Altsaa til Mahbub Ali. Begynd saa! ‚Jeg rejste med Toget sammen med den gamle Mand helt ned til Amballa, og dér overbragte jeg Meddelelsen om den brune Hoppes Stamtavle.'"

Efter hvad Kim den Gang havde set i Haven, havde han ikke i Sinde at skrive rent ud om „den hvide Hingst."

„Lidt langsommere! Hvad har en brun Hoppe

at gøre med — — Er det den store Hestehandler Mahbub Ali?"

„Hvem skulde det ellers være? Jeg har staaet i hans Tjeneste. Dyp saa Pennen igen og skriv videre. ‚Jeg gjorde, som jeg havde faaet Befaling til. Derefter drog vi videre til Fods ad Benares til, men den tredie Dag traf vi paa et vist Regiment.' Har du det?"

„*Pulton* (Regiment) — javel," mumlede Skriveren, der var lutter Øre.

„ ‚Jeg gik ind i Soldaternes Lejr og blev fangen og ved Hjælp af Amuletten om min Hals, som du jo kender, blev det slaaet fast, at jeg var Søn af en Mand i Regimentet, i Overensstemmelse med Spaadommen om den røde Tyr, der, som du jo véd, var almindelig kendt i hele Basaren.' " — Kim gjorde en Pavse for at give Skriveren Tid til at fordøje denne Salve, rømmede sig derpaa og vedblev: „ ‚Der var en Præst, som skaffede mig Klæder og gav mig et nyt Navn; men der var ogsaa en anden Præst, og han var en Tosse. Klæderne er meget tunge, men jeg er en Sahib, og mit Hjærte er ogsaa tungt. De sætter mig i Skole og prygler mig. Jeg synes ikke om Luften og Vandet her. Kom og hjælp mig, Mahbub Ali, eller send mig nogle Penge, thi jeg har ikke en Gang nok til at betale Skriveren, som skriver dette.'"

„ ‚Som skriver dette.' Jeg er bleven syndt, men det er min egen Skyld. Du er ligesaa fiffig som Husain Bux, der eftergjorde Regeringens Frimærker i Nucklao (Lucknow). Men hvilken Historie! Hvilken Historie! Er det muligt, at den kan være sand?"

„Det gavner ikke at fortælle Mahbub Ali en Løgn. Det er bedre at hjælpe hans Venner ved at laane dem et Frimærke. Naar Pengene kommer, skal jeg betale dig."

Skriveren brummede tvivlende, men tog et Frimærke op af sin Pult, forseglede Brevet, rakte Kim det og gik sin Vej. Mahbub Alis Navn var mægtigt.

„Det er paa den Maade, at man kommer til at staa godt anskrevet hos Guderne," raabte Kim efter ham.

„Betal mig dobbelt Løn, naar Pengene kommer," svarede Manden over sin Skulder.

„Hvad vrøvlede du med den Nigger om?" spurgte Trommeslageren, da Kim kom tilbage til Verandaen. „Jeg saa dig godt."

„Aa — jeg talte bare med ham."

„Naa, saa kan du tale Niggersprog?"

„Nej! Bare en lille Smule. Hvad skal vi nu bestille?"

„Om et Øjeblik blæser de Signalet til Middagsmad. Aa, Gud Fader bevares! Gid jeg dog havde faaet Lov til at rykke ud til Fronten sammen med Regimentet. Det er nederdrægtigt ikke at have andet at bestille end at gaa i Skole her. Synes du ikke ogsaa, at Skolen er væmmelig?"

„Jo!"

„Jeg vilde stikke af, hvis jeg bare vidste, hvor jeg skulde løbe hen, men som Folkene siger, i dette Satans Indien er man bare en Fange i en stor Fængselsgaard. Man kan ikke desertere uden straks at blive snuppet igen. Jeg er sgu led og ked af det."

„Har du været i Be — i England?"

„Jeg er først kommen hertil med den sidste Sending Tropper sammen med min Moder. Ja, jeg skulde sgu tro, at jeg har været i England! Du er dog en Pokkers uvidende lille Hvalp. Du er nok bleven opdraget i en Rendesten, hvad?"

„Javel. Fortæl mig noget om England; der var min Fader fra."

Skønt Kim ikke sagde det, troede han naturligvis ikke et Muk af, hvad Trommeslageren fortalte om den Forstad til Liverpool, der var hans England. Men det fordrev den kedsommelige Tid inden Middagsmaden — et højst uappetitligt Maaltid, der blev serveret for Drengene og nogle Invalider i en Krog af et Kasserneværelse. Kim vilde næsten have følt sig nedslaaet, hvis han ikke havde haft Bevidstheden om at have skrevet til Mahbub Ali. De Indfødtes Ligegyldighed var han vant til; men denne overvældende Følelse af Ensomhed midt iblandt de hvide Mænd pinte ham. Han var helt taknemmelig, da en stor Soldat i Løbet af Eftermiddagen kom for at hente ham over til Pater Victor, som boede i en anden Fløj af Kasernen paa den anden Side af en støvet Eksercerplads.

Præsten var i Færd med at læse et engelsk Brev, skrevet med rødt Blæk. Han betragtede Kim mere nysgærrigt end nogensinde.

„Naa, min Dreng, hvad synes du om dit nye Liv, efter hvad du har prøvet af det? Ikke synderligt, hvad? Det maa ogsaa være haardt — meget haardt

for et Vilddyr som dig. Men hør nu. Jeg har faaet et forbavsende Brev fra din Ven."

„Hvor er han? Har han det godt? Aa, hvis han blot kan skrive Breve til mig, saa er der ingenting i Vejen!"

„Du holder altsaa af ham?"

„Ja, naturligvis holder jeg af ham. Han holdt jo af mig."

„Det ser næsten ud til det, efter dette Brev at dømme. Han kan vel ikke skrive Engelsk, vel?"

„Nej, ikke saa vidt jeg véd, men han har naturligvis fundet en Skriver, som skriver fortræffeligt Engelsk, og saa har han ladet ham skrive for sig. Det forstaar du forhaabentlig nok?"

„Det forklarer Tingen. Skulde du kende noget til hans Pengesager?"

Kims Ansigt viste, at han ikke gjorde det.

„Hvor skulde jeg vide noget om det?"

„Det er netop det, jeg spørger om. Men hør nu efter, om du kan begribe dette her. Vi kan springe Begyndelsen over — — Det er skrevet paa Jagadhir-Vejen — — ‚Siddende ved Vejkanten i alvorsfulde Tanker, haabende at blive beæret med Deres Velbaarenheds Bifald i Henseende til nærværende Skridt, hvilket jeg lægger Deres Velbaarenhed paa Hjærte at udføre for den almægtige Guds Skyld. Undervisning er den største Velsignelse, saafremt den er af bedste Slags; ellers er den ikke til nogen Verdens Nytte.' (Dér har den gamle Fyr min Tro for en Gangs Skyld ramt lige i Centrum!) ‚Dersom Deres Velbaarenhed vil nedlade sig til at give min Dreng

den bedste Undervisning Xavier' (han mener formodentlig i St. Xaviers Skole) ,paa Betingelser som fastsatte i vor Samtale dateret i Deres Telt den 15de dennes' (det klinger helt forretningsmæssigt!) ,saa velsigne den almægtige Gud deres Velbaarenheds Efterkommere i tredie og fjerde Led, og' — pas nu paa — ,Deres Velbaarenhed kan stole paa, at Deres ydmyge Tjener vil sende en passende Godtgørelse af tre hundrede Rupier om Aaret for Undervisning af dyreste Slags i St. Xavier, Lucknow, og sende samme snarest muligt til et hvilketsomhelst Sted i Indien, hvor Deres Velbaarenhed maatte opgive Deres Adresse. Deres Velbaarenheds Tjener har for Øjeblikket intet Sted, hvor han kan hvile sit Hoved, men rejser til Benares med Toget paa Grund af Efterstræbelse fra den gamle Kvindes Side, som talte saa meget, og efterdi jeg ikke havde Lyst til at blive i Saharanpur i nogen huslig Egenskab.' Hvad i al Verden mener han med det?"

„Hun har formodentlig bedt ham om at være hendes *puro* — hendes Huspræst — i Saharanpur. Men det vilde han ikke paa Grund af sin Flod. Og tale, det kunde hun."

„Naa, du forstaar, hvad han mener? Det er mere, end jeg gør. ,Rejser altsaa til Benares, hvor jeg haaber at finde Deres Velbaarenheds Adresse og skal sende Rupierne for Drengen, som er min Øjesten, og for den almægtige Guds Skyld tag Dem af hans Undervisning, saa skal Deres ydmyge Tjener bestandig bede inderligt for Dem, som det da ogsaa er hans Pligt. Skrevet af Sobrao Satai, der ikke opnaaede

Adgang til Universitetet i Allahabad, for den ærværdige Teshoo Lama, Præst fra Suchzen søgende efter en Flod, Adresse: Tirthanker-Templet, Benares. — P. S. Husk endelig paa, at Drengen er min Øjesten, og at Rupierne skal blive sendte, tre hundrede om Aaret. For den almægtige Guds Skyld.' Er dette nu den vildeste Galskab, eller er det et Forretningsbrev? Ja, jeg spørger dig, for jeg aner ikke, hvad jeg skal gøre."

„Han siger, at han vil betale tre hundrede Rupier om Aaret for mig. Saa betaler han dem naturligvis ogsaa."

„Naa, det er din Mening?"

„Naturligvis. Naar han siger det!"

Præsten saa tankefuld ud. Saa vendte han sig igen til Kim og talte, som man taler til en Ligemand.

„Jeg tror nu ikke paa det; men vi faar se. Du skulde have været sendt bort i Dag til det militære Vajsenhus i Sanawar, hvor Regimentet vilde betale for dig, indtil du blev gammel nok til at træde ind i Tjenesten. Du vilde være bleven opdraget i den protestantiske Trosbekendelse. Saadan havde Bennett arrangeret det. Men paa den anden Side, dersom du bliver sat i St. Xaviers Skole, faar du en bedre Undervisning og — og den rette Religion. Jeg er altsaa i en vis Forlegenhed, som du ser."

Kim saa ikke andet end et Billede af Lamaen i Færd med at rejse sydpaa i et Jærnbanetog uden at have nogen, der kunde tigge for ham.

„Derfor vil jeg gøre, hvad Folk i Reglen gør, naar

de er i Forlegenhed — jeg vil se Tiden an. Dersom din Ven sender Pengene fra Benares — alle Mørkets Magter, at tænke sig en Tigger, som vil skaffe tre hundrede Rupier til Veje! — saa rejser du til Lucknow, og jeg skal selv betale din Rejse, thi jeg kan naturligvis ikke røre de Penge, der kom ind ved Subskriptionen, naar jeg har i Sinde (og det har jeg netop) at gøre dig til en Katholik. Dersom han ikke betaler, bliver du sendt til det militære Vaisenhus paa Regimentets Bekostning. Jeg vil give ham tre Dage at løbe paa, skønt jeg slet ikke tror paa det. Og selv om han saa senere skulde holde op med at betale — — men jeg forstaar ikke et Muk af det hele. Vi kan kun gaa eet Skridt ad Gangen i denne Verden, Gud være lovet. Og Bennett fik Lov til at komme med til Fronten, mens jeg maatte blive tilbage. Han kan da heller ikke vente at faa baade i Pose og i Sæk."

„Vist saa," bemærkede Kim hen i Vejret.

Præsten bøjede sig fremad.

„Jeg vilde give en Maaneds Lønning til, at jeg kunde hitte ud af, hvad der gaar for sig indeni dit lille runde Hoved."

„Der er saamænd ingenting," sagde Kim og kløede sig i Hovedet. Han grublede over, om Mahbub Ali vilde sende ham saa meget som en hel Rupi. I saa Fald kunde han betale Skriveren og skrive Breve til Lamaen i Benares. Maaske vilde Mahbub Ali besøge ham, næste Gang han kom sydpaa med et Kobbel Heste. Han maatte da sikkert vide, at Kims Aflevering af Brevet til Officeren i Amballa havde forvoldt den store Krig, som Soldaterne og Drengene

havde drøftet saa højrøstet ved Middagsbordet. Men dersom Mahbub Ali ikke vidste det, vilde det være i høj Grad utilraadeligt at fortælle ham det. Mahbub Ali kunde være meget ubehagelig mod Drenge, som vidste — eller troede, at de vidste — altfor meget.

„Naa, mens jeg venter paa at høre mere fra ham," afbrød Pater Victors Stemme Kims Drømmerier, „kan du nu foreløbig løbe hen og lege med de andre Drenge. De vil lære dig et og andet — men jeg tror ikke, du vil synes om Undervisningsmethoden."

Langsomt gik Dagen til Ende. Da Kim vilde gaa i Seng, fik han udførlige Instrukser om, hvorledes han skulde lægge sine Klæder sammen og stille sine Støvler, mens de andre Drenge grinede ad ham. Den næste Morgen ved Daggry blev han vækket af Reveillen; efter Frokost fangede Skolelæreren ham, lagde et Blad Papir fuldt af ubegribelige Kragetæer foran ham, gav dem meningsløse Navne og tampede ham uden mindste Grund. Kim tænkte paa at forgive ham med Opium, som en af Gaardfejerne kunde skaffe ham, men kom ved nærmere Eftertanke til det Resultat, at saasom de alle spiste ved samme Bord (og dette var særlig modbydeligt for Kim, der altid holdt mest af at indtage sine Maaltider for sig selv) vilde det muligvis være en farlig Historie. Saa gjorde han et Forsøg paa at løbe sin Vej til den Landsby, hvor Præsten havde givet Lamaen en Sovedrik — Landsbyen, hvor den gamle Soldat boede. Men skarpsynede Skildvagter ved alle Kasernens Udgange jog den lille rødklædte Skikkelse tilbage. Bukserne og Jakken gjorde ham tung og kejtet baade

paa Legeme og Sjæl, og tilsidst opgav han sine Planer og slog paa østerlandsk Vis sin Lid til Tiden og Tilfældet. Tre pinlige Dage gik i de store, genlydende, hvidkalkede Værelser. Om Eftermiddagen spadserede han, eskorteret af Trommeslagerdrengen, men alt, hvad hans Ledsager sagde til ham, var de faa stakkels Ord, der syntes at udgøre Størstedelen af de hvide Mænds Forraad af Skældsord. Kim havde allerede længe kendt og foragtet dem allesammen. Drengen blev gal i Hovedet over Kims Tavshed og Mangel paa Interesse og hævnede sig ved at prygle ham, som naturligt var. Han brød sig ikke om nogen af Basarerne. Han kaldte alle Indfødte for „Niggere"; men Tjenestefolk og Gaardfejere gav ham de frygteligste Navne lige op i hans aabne Øjne, og han lod sig narre af deres ærbødige Holdning og forstod ikke et Ord af, hvad de sagde. Dette trøstede Kim til en vis Grad for Pryglene.

Den fjerde Dags Morgen ramte Straffen Trommeslageren. De var gaaet sammen ud til Amballas Væddeløbsbane. Han kom tilbage alene og grædende og fortalte, at unge O'Hara, hvem han ikke havde gjort noget særligt, havde anraabt en rødskægget Nigger til Hest, at bemeldte Nigger paa Stedet havde givet sig til at tærske løs paa ham (Trommeslageren) med en ualmindelig svirpende Ridepisk, havde grebet O'Hara og bortført ham i fuld Gallop. Denne Nyhed meddeltes Pater Victor, som blev temmelig lang i Ansigtet. Han var allerede tilstrækkeligt forbløffet over et Brev fra Tirthankernes Tempel i Benares, som indeholdt en indfødt Bankiers An-

visning paa tre hundrede Rupier og en forbavsende Bøn til „den almægtige Gud.“ Lamaen vilde være bleven endnu mere ærgerlig end Præsten, dersom han havde vidst, hvorledes Skriveren havde oversat hans Bemærkninger om at „erhverve sig Fortjeneste.“

„Alle Mørkets Magter!“ brummede Pater Victor, mens han vendte og drejede Anvisningen. „Og nu er han stukket af med en anden af sine Venner. Jeg véd virkelig ikke, hvad der vilde være den største Lettelse for mig, enten at faa ham tilbage eller at miste ham. Han gaar over min Forstand. Hvordan Fanden — ja, det er netop ham, jeg mener — kan en Tigger skaffe Penge til at opdrage hvide Drenge for?“

Tre Mile borte paa Amballas Væddeløbsbane, var Mahbub Ali netop i Færd med at tøjle en graa Hingst fra Kabul med Kim foran sig paa Saddelknappen. Og Mahbub Ali sagde:

„Men, Alverdens lille Ven, min Ære og mit Rygte maa da ogsaa tages i Betragtning. Alle Officer-Sahiberne i alle Regimenterne og hele Amballa kender Mahbub Ali. Folk har set mig tage dig op paa Hesten og revse Drengen. De kan se os i dette Øjeblik fra den anden Side af Sletten. Hvordan kan jeg da hjælpe dig bort eller forklare din Forsvinden, hvis jeg sætter dig ned og lader dig løbe din Vej mellem Markerne? Jeg vilde jo blive arresteret. Nej, vær du taalmodig. Den, der een Gang er bleven til en Sahib, maa altid vedblive at være en Sahib. Naar du bliver en voksen Mand, vil du maaske være Mahbub Ali taknemmelig. Hvem véd?“

„Hjælp mig blot udenfor deres Skildvagters Omraade, saa at jeg kan faa dette røde Tøj af. Giv mig nogle Penge, saa vil jeg rejse til Benares og igen være sammen med min Lama. Jeg har slet ingen Lyst til at være en Sahib. Og husk paa, jeg afleverede trofast den Besked fra dig!"

Hingsten gav et voldsomt Sæt. Mahbub Ali var kommen til at hugge Stigbøjlens skarpe Kant ind i dens Side. (Han var nemlig ikke en af den nymodens Slags Hestehandlere, som rider med engelske Støvler og Sporer). Men derved var han ogsaa kommen til at røbe sig, og Kim drog sine Slutninger heraf.

„Det var en Bagatel. Og det laa jo lige paa din Vej til Benares. Baade jeg og Sahiben har nu allerede glemt, hvad det drejede sig om. Jeg sender saa mange Breve og Budskaber til Folk, som gør mig Spørgsmaal om Heste, saa jeg ikke ret vel kan huske det ene fra det andet. Var det ikke noget om en brun Hoppe, hvis Stamtavle Peters Sahib ønskede?"

Kim saa straks, hvilken Fælde der blev stillet for ham. Hvis han sagde ja til den brune Hoppe, vilde Mahbub af hans Beredvillighed til at gaa ind paa denne Ændring opdage, at Drengen anede noget. Derfor svarede han:

„Brun Hoppe? Nej. Jeg glemmer ikke en Besked, der bliver mig betroet. Det var en hvid Hingst."

„Ja vist saa, det var det jo ogsaa. En hvid arabisk Hingst. Men i dit Brev skrev du om en brun Hoppe."

„Hvem holder vel af at sige Sandhed til en Skri-

ver?" svarede Kim, som følte, at Mahbub lagde sin Haand paa hans Hjærte.

„Halløj! Mahbub, gamle Slubbert, bi lidt!" raabte en Stemme, og en Englænder kom farende paa en lille Polo-Pony*). „Nu har jeg maattet jage efter dig over det halve Land. Men din Kabul-Hingst kan skyde en ordentlig Fart. Den er vel til Salg?"

„Jeg har et ungt Dyr, som Himlen ligefrem har skabt for det fine og vanskelige Polospil. Det har ikke sin Mage. Det — —"

„Kan spille Polo og varte op ved Bordet. Tak, det kender vi. Men hvad Fanden har du dér?"

„En Dreng," svarede Mahbub alvorligt. „Han fik Prygl af en anden Dreng. Hans Fader var i sin Tid en hvid Soldat og var med i den store Krig. Drengen har boet i Lahore og leget med mine Heste, da han var lille. Nu tror jeg, at de har i Sinde at gøre ham til Soldat; han er nylig bleven funden af sin Faders Regiment, som marscherede til Fronten i forrige Uge. Men jeg tror ikke, at han har Lyst til at blive Soldat. Nu har jeg redet en Tur med ham. Sig mig, hvor din Kaserne ligger, saa skal jeg bringe dig derhen."

„Lad mig gaa. Jeg kan godt finde Kasernen alene."

„Men hvis du løber bort, vil det hedde sig, at det var min Skyld."

„Han løber vel ikke længere end tilbage til sin Middagsmad. Hvor skulde han ellers løbe hen?" spurgte Englænderen.

---

*) Polo er et Slags Boldtspil, der spilles til Hest paa dresserede Ponyer. O. A.

„Han er født her i Landet. Han har Venner og gaar, hvorhen han har Lyst. Han er en *chabuk sawai* (fiffig Knøs). Han behøver blot at skifte Klæder for i en Haandevending at forvandles til en Hindudreng af lav Kaste."

„Han gør Fanden!"

Englænderen betragtede Drengen prøvende, mens Mahbub red henimod Kasernen. Kim skar Tænder. Mahbub spottede ham, som disse troløse Afghanere plejer; thi han vedblev:

„De vil sende ham i Skole, stikke hans Fødder i tunge Støvler og svøbe ham ind i disse Klæder. Saa vil han glemme alt, hvad han véd. I hvilken af Kasernerne bor du?"

Kim pegede — han kunde ikke tale — paa Pater Victors Fløj, hvis hvidkalkede Mure skinnede tæt ved.

„Maaske bliver han dog en god Soldat," sagde Mahbub eftertænksomt. „Han vil i det mindste blive en god Ordonnans. Jeg sendte ham en Gang fra Lahore for at bringe en Besked. En Besked angaaende en hvid Hingst Stamtavle."

Dette var en dødelig Fornærmelse føjet til en endnu dødeligere Forurettelse — og det i Paahør af den Sahib, til hvem han saa snildt havde bragt det Brev, som fremkaldte Krigen. Kim saa i Aanden Mahbub Ali blive ristet i den anden Verdens Flammer for sit Forræderi; for sit eget Vedkommende saa han kun en lang, graa Udsigt til Kaserner, Skoler og atter Kaserner. Han stirrede bønfaldende op i det skarpttegnede Ansigt, i hvis Udtryk der ikke fandtes

Glimt af Genkendelse; men selv i denne yderste Nød faldt det ham ikke ind at tage sin Tilflugt til den hvide Mands Barmhjærtighed eller at røbe Afghaneren. Og Mahbub stirrede vist paa Englænderen, der stirrede ligesaa vist paa den dirrende, men stumme Kim.

„Min Hest er godt dresseret," sagde Hestehandleren. „En anden vilde have slaaet bagud, Sahib."

„Hm," sagde Englænderen tilsidst og gned sin Ponys fugtige Manke med sit Piskeskaft. „Hvem er det, der vil gøre Drengen til Soldat?"

„Regimentet, der har fundet ham, siger han, og især Regimentets Præstesahib."

„Dér er Præsten!" udstødte Kim med halvkvalt Stemme, idet den barhovede Pater Victor kom farende henimod dem fra Verandaen.

„Alle Mørkets Magter, O'Hara! Hvor mange flere mærkværdige Venner har du her i Asien?" raabte han, da Kim lod sig glide ned af Hesten og stod hjælpeløs foran ham.

„God Dag, Pater," sagde Obersten muntert. „Jeg kender Dem godt af Omtale, og det havde ogsaa været min Mening at besøge Dem, men jeg har endnu ikke faaet det gjort. Mit Navn er Creighton."

„Creighton af den ethnologiske Undersøgelseskommission?" udbrød Pater Victor.

Obersten nikkede.

„Saa er jeg min Tro glad for at træffe Dem; og jeg skylder Dem ogsaa Tak, fordi De har bragt Drengen tilbage."

„Det er ikke noget at takke mig for, Pater. Og

desuden vilde Drengen slet ikke løbe sin Vej. De kender ikke gamle Mahbub Ali" — Hestehandleren sad ubevægelig i Solskinnet — „men naar De har været her i Byen en Maanedstid, har De nok lært ham at kende. Det er ham, der sælger os alle vore Heste. Den Dreng er for Resten noget af en Mærkværdighed; kan De ikke fortælle mig noget om ham?"

„Om jeg kan?" stønnede Pater Victor. „De er det eneste Menneske, der kan hjælpe mig i min Forlegenhed. Fortælle Dem! Alle Mørkets Magter, jeg er bristefærdig af Længsel efter at fortælle Historien til en eller anden, der kender noget til de Indfødte!"

En Staldkarl kom rundt om Hjørnet. Oberst Creighton hævede Stemmen og sagde paa Urdu:

„Ja, det kan nu være saa meget godt, Mahbub Ali, men hvorfor fortæller du mig alle de Historier om Ponyen? Jeg giver dog ikke en eneste Pie mere end tre hundrede og halvtredsindstyve Rupier."

„Sahiben er en Smule varm og ophidset efter sit Ridt," svarede Hestehandleren med en priviligeret Spøgefugls smørrede Smil. „Han vil snart faa mere Blik for min Hests gode Sider. Jeg vil vente, indtil han er færdig med at tale med Præsten. Jeg vil vente under Træet derhenne."

„Gaa Pokker i Vold!" lo Obersten. „Det har man for at kaste et Blik paa en af Mahbubs Heste. Han er en rigtig gammel Igle, Pater. Naa ja, saa vent da, Mahbub, hvis du har saa megen Tid at spilde. Nu er jeg til Deres Tjeneste, Pater. Hvor blev Drengen af? Naa, han gik hen for at slaa en Passiar af

med Mahbub. En sær Fyr af en Dreng. Maaske De vil være saa venlig at lade Deres Staldkarl tage sig af min Hest?"

Han satte sig i en Stol, hvorfra han kunde holde Øje med Kim og Mahbub Ali, der talte sammen under Træet. Præsten gik ind for at hente Cigarer.

Creighton hørte Kim sige i en bitter Tone: „Man maa hellere stole paa en Brahmin end paa en Slange, hellere paa en Slange end paa en Skøge, og hellere paa en Skøge end paa en Afghaner, Mahbub Ali."

„Det er ligemeget," svarede Mahbub og rystede højtideligt sit store røde Skæg. „Børn burde aldrig faa Lov til at se et Tæppe paa Væverstolen, førend Mønsteret traadte tydeligt frem. Tro mig, Alverdens Ven, jeg gør dig en stor Tjeneste. Du vil ikke blive gjort til Soldat."

„Din snedige gamle Synder!" tænkte Creighton. „Men for Resten har du Ret. Den Dreng maa ikke gaa til Spilde, hvis han virkelig er, som der siges."

„Undskyld mig blot et Øjeblik," raabte Pateren indefra, „men jeg er i Færd med at samle Sagens Dokumenter."

„Dersom jeg skaffer dig denne tapre og vise Oberst-Sahibs Gunst, og du derved opnaar stor Ære, hvordan vil du saa takke Mahbub Ali, naar du bliver en voksen Mand?"

„Nej, Mahbub, jeg bad dig om at slippe mig ud paa Landevejen igen, thi dér vilde jeg have været i Sikkerhed; men nu har du solgt mig til Englænderne. Hvor meget vil de give dig i Blodpenge?"

„En gemytlig Djævleunge!" brummede Obersten,

mens han bed i sin Cigar, og vendte sig derefter høfligt om mod Pater Victor.

„Hvad er det for Papirer, som den tykke Præst vifter i Luften med foran Oberstens Ansigt? Træd om bagved Hingsten, som om der var noget paa Tøjlen, du vilde se paa!“ sagde Mahbub Ali.

„Et Brev fra min Lama, som han skrev fra Jagadhir-Vejen, og hvori han lover at ville betale tre hundrede Rupier om Aaret for min Undervisning.“

„Oho! Er den gamle Rødhue af den Slags? I hvilken Skole skal det være?“

„Gud maa vide det. Jeg tror, det er i Nucklao (Lucknow).“

„Javel. Dér er en stor Skole for Sønner af Sahiber — og af halve Sahiber. Jeg har set den, naar jeg har været dernede for at sælge Heste. Naa, saa Lamaen holdt altsaa ogsaa af Alverdens Ven?“

„Ja. Og h a n løj ikke og sendte mig ikke tilbage til Fangenskabet.“

„Det er saamænd intet Under, at Præsten ikke véd, hvordan han skal forklare sig den Historie. Se, hvor ivrigt han taler til Oberst-Sahiben.“ Mahbub Ali kluklo. „Ved Allah!“ — de skarpe Øjne gled et Øjeblik henover Verandaen — „din Lama har sendt noget, der forekommer mig at ligne en Anvisning. Den Slags Ting forstaar jeg mig ogsaa en Smule paa. Nu undersøger Oberst-Sahiben den.“

„Hvad Gavn eller Glæde kan jeg have af det altsammen?“ sagde Kim i en træt Tone. „Nu rider du bort, og saa putter de mig igen ind i de tomme Væ-

relser, hvor der ikke er noget godt Sted at sove paa, og hvor Drengene prygler mig."

„Det tror jeg ikke, der bliver noget af. Vær taalmodig, Barn. Det er ikke alle Afghanere, der er troløse — undtagen naar det drejer sig om en Hestehandel."

Fem — ti — femten Minutter gik, og hele Tiden talte Pater Victor ivrigt eller stillede Spørgsmaal, som Obersten besvarede.

„Nu har jeg fortalt Dem alt, hvad jeg véd om Drengen, ligefra først og til sidst; og det er en sand Lettelse for mig. Har De nogensinde hørt Mage til Historie?"

„I hvert Fald har den gamle Mand jo sendt Pengene. Gobind Sahais Anvisninger gælder herfra og lige til Kina," sagde Obersten. „Jo bedre man lærer de Indfødte at kende, desto vanskeligere har man ved at forudsige, hvad de vil eller ikke vil gøre."

„Det var en trøstende Bemærkning — fra Formanden for den ethnologiske Undersøgelseskommission. Men det hele er den mærkværdigste Blanding af røde Tyre og frelsende Floder (Gud hjælpe ham, stakkels Hedning!) og Anvisninger og Frimurercertifikater. Apropos, er De Frimurer?"

„Ja, jeg er; det havde jeg slet ikke tænkt paa. Men det er een Grund mere," sagde Obersten aandsfraværende.

„Det glæder mig, at De kan finde Grund i det. Men som sagt, det er denne Blanding af alle mulige Ting, der er mig aldeles uforstaaelig. Og at tænke sig ham siddende paa Sengen med sin lille Skjorte

aaben i Brystet, saa at man kunde se, at han var hvid, og profetere lige op i Ansigtet paa vor Oberst — og saa slaar hans Profeti til! Men alt det Vrøvl vil han nok blive kureret for i St. Xaviers Skole, tror De ikke?"

„De kan jo stænke ham med Vievand," lo Obersten.

„Jeg synes paa Ære undertiden, at jeg burde gøre det. Men jeg haaber, at han bliver opdraget til at være en god Katholik. Det eneste, jeg er urolig for, er, hvad der vil ske, dersom den gamle Tigger — —"

„Lama, Lama, bedste Hr. Pater; somme af dem er ansete Mænd i deres Hjemstavn."

„Hvis altsaa Lamaen ikke betaler til næste Aar. Denne Gang har han handlet efter Øjeblikkets Indskydelse, og før eller senere maa han jo dø. Og at tage en Hednings Penge for at give et Barn en kristelig Opdragelse — —"

„Men han sagde jo udtrykkelig, hvad han ønskede. Saasnart han fik at vide, at Drengen var hvid, synes han at have truffet sine Arrangementer i Overensstemmelse dermed. Jeg vilde give en Maaneds Gage for at kunne have hørt, hvordan han forklarede det hele i Tirthankernes Tempel i Benares. Hør nu, Pater, jeg giver mig ikke ud for at kende ret meget til de Indfødte, men dersom han har sagt, at han vil betale, saa vil han betale, hvad enten han er død eller levende. Jeg mener, hans Arvinger vil overtage Gælden. Mit Raad til Dem er: send Drengen ned til

Lucknow. Hvis Deres anglikanske Kollega mener, at De har taget ham ved Næsen — —"

„Det faar Bennett finde sig i! Han fik jo Lov til at komme med til Fronten, og jeg ikke. Doughty erklærede mig for uskikket paa Grund af mit Helbred. Jeg vil banlyse Doughty, hvis han kommer levende tilbage! Bennett maa virkelig lade sig nøje med — —"

„Hæderen, og overlade Religionen til Dem. Ganske rigtigt! For Resten tror jeg virkelig ikke, at Bennett vil tage det synderlig ilde op. De maa gærne skyde Skylden paa mig. Jeg — hm — anbefaler paa det varmeste at sende Drengen til St. Xaviers Skole. Han kan rejse gratis som forældreløst Soldaterbarn, saa derved sparer De Pengene til Jærnbanebilletten. Hvad han trænger til af Klæder og sligt, kan De købe for de Penge, der kom ind ved Regimentets Subskription. Logen bliver forskaanet for at betale hans Opdragelse, og det vil sætte Logen i godt Humør. Det hele lader sig meget let arrangere. Jeg skal rejse til Lucknow i næste Uge, saa jeg skal gærne tage mig af Drengen paa Vejen — lade mine Tjenestefolk passe paa ham og saa videre."

„De er et godt Menneske."

„Ikke i mindste Maade. Gaa endelig ikke hen og tro det. Men Lamaen har sendt os Penge til Fremme af et bestemt Formaal; vi kan ikke ret godt sende dem tilbage, altsaa maa vi gøre, som han siger. Ja, saa er Sagen vel afgjort, ikke sandt? Skal vi sige, at paa Tirsdag overleverer De ham til mig, saa at vi kan tage med Aftentoget sydpaa? Det er jo kun tre

Dage. I Løbet af tre Dage kan han da ikke gøre megen Fortræd."

„De letter en Sten fra mit Hjærte; men — denne her?" — han pegede paa Anvisningen — „jeg kender ikke noget til Gobind Sahai eller til hans Bank, som maaske slet ikke eksisterer."

„Det er let at høre, at De aldrig har været en fattig, forgældet Løjtnant. Jeg skal gærne hæve Pengene og sende Dem en lovformelig Kvittering."

„Men De har jo alt Deres eget Arbejde at passe! Det vil være at forlange — —"

„Det er virkelig ikke mindste Ulejlighed for mig. For mig som Ethnolog er Tingen højst interessant, skal jeg sige Dem. Jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Optegnelser om den til Brug for et Arbejde, som jeg er i Lag med for Regeringen. Forvandlingen af et Regiments Kendemærke som Deres røde Tyr til en Slags Fetisch, som Drengen søger efter, er højst interessant."

„Jeg kan ikke noksom takke Dem —"

„Der er een Ting, som De kan gøre. Ser De, alle vi Ethnologer er ligesaa skinsyge som Alliker paa hinandens Opdagelser. De har naturligvis ingen Interesse for andre end os selv, men — De véd jo nok, hvordan Bibliofiler er, og vi er Mennesker af en noget lignende Slags. Nu beder jeg Dem om ikke at sige et Ord, hverken direkte eller indirekte, om den asiatiske Side af Drengens Karakter — hans Æventyr og hans Spaadom og alt det. Jeg vil senere se at faa Drengen selv til at fortælle mig derom og — De forstaar mig nok!"

„Javel. De vil kunne skrive en højst interessant Beretning derom. Jeg skal ikke mæle et Ord til noget Menneske, førend jeg ser den paa Prent."

„Tak skal De have. Det er Ord, der glæder en Ethnologs Hjærte. Naa, saa skulde jeg vel hjem til min Frokost. Vorherre bevares! Holder gamle Mahbub endnu her?" Han løftede Stemmen, og Hestehandleren kom ud fra Træets Skygge. „Naa, hvad er det saa?"

„Hvad angaar den unge Hest, som vi talte om," sagde Mahbub, „saa siger jeg, at naar et Føl er født til at være Polo-Pony — naar det følger tæt efter Boldten uden nogensinde at være dresseret dertil — naar det forstaar Spillet ligesom ved en Indskydelse — saa siger jeg, at det er en stor Synd at spænde det Føl for en tung Fragtvogn, Sahib."

„Det siger jeg med, Mahbub. Føllet skal kun blive brugt til Polo. De hører, Pater, den Fyr kan ikke tænke paa andet i Verden end Heste. Saa skal jeg komme hen til dig i Morgen, Mahbub, og se, om du har noget til Salg, som jeg kan bruge."

Hestehandleren hilste paa Ryttervis med en Haandbevægelse.

„Vær taalmodig en lille Stund, Alverdens Ven," hviskede han til den fortvivlede Kim. „Din Lykke er gjort. Snart skal du rejse til Nucklao — og her har du noget til at betale Skriveren med. Vi ses nok igen — mange Gange, tror jeg."

Og dermed galloperede han henad Vejen.

„Hør nu efter, hvad jeg siger," sagde Obersten oppe fra Verandaen i de Indfødtes Sprog. „Om tre

Dage skal du rejse med mig til Lucknow og faa meget nyt at se og høre hele Tiden. Vær derfor stille i de tre Dage og løb ikke bort. I Lucknow vil du blive sat i Skole."

„Træffer jeg min hellige Mand dér?" klynkede Kim.

„Lucknow er i det mindste nærmere ved Benares, end Amballa er. Du vil maaske komme til at rejse under min Beskyttelse. Mahbub Ali véd dette, og han vil blive vred, hvis du løber bort nu. Og husk paa: der er bleven fortalt mig meget, som jeg ikke glemmer."

„Jeg vil vente," sagde Kim. „Men Drengene prygler mig."

Saa lød Hornsignalet til Middagsmaden.

SYVENDE KAPITEL.

Om Eftermiddagen fortalte den rødfjæsede Skolelærer Kim, at han var bleven „slettet af Rullen", hvilket Udtryk han naturligvis ikke forstod, førend det blev sagt ham, at han gærne maatte gaa sin Vej og lege. Saa løb han ned til Basaren og fandt den unge Skriver, hvem han skyldte Penge for et Frimærke.

„Nu skal du faa din Betaling," sagde Kim med en Fyrstes Værdighed, „og derpaa skal du skrive et andet Brev for mig."

„Mahbub Ali er her i Byen," svarede Skriveren overlegent. I Medfør af sin Stilling vidste han Besked med alle den Slags Ting.

„Dette Brev er ikke til Mahbub Ali, men til en Præst. Tag din Pen og skynd dig. ‚Til Teshoo Lama, den hellige Mand fra Bhotiyal, som søger efter en Flod og nu opholder sig i Tirthankernes Tempel i Benares.' Dyp Pennen igen! ‚Om tre Dage skal jeg rejse til Nucklao til en Skole dér. Skolens Navn er Xavier. Jeg véd ikke, hvor Skolen er, men den er i Nucklao.'"

„Jamen, jeg kender Nucklao," afbrød Skriveren, „og jeg véd ogsaa, hvor Skolen ligger."

„Beskriv det for ham, saa skal du faa en halv Anna."

Rørpennen kradsede ivrigt henover Papiret.

„Nu kan han ikke tage fejl af den," sagde Skriveren og løftede Hovedet. „Men hvem er det, som holder Øje med os derovre paa den anden Side af Gaden?"

Kim saa hurtigt op og fik Øje paa Oberst Creighton i Tennisdragt.

„Aa, det er en Sahib, som kender den tykke Præst i Kasernen. Han vinker ad mig."

„Hvad bestiller du her?" spurgte Obersten, da Kim løb hen til ham.

„Jeg — jeg løber ikke bort. Jeg sender kun et Brev til min hellige Mand i Benares."

„Det havde jeg ikke tænkt paa. Har du fortalt ham, at jeg bringer dig til Lucknow?"

„Nej, jeg har ikke. Læs Brevet, hvis du ikke tror mig."

„Hvorfor har du da udeladt mit Navn af dit Brev til den hellige Mand?" spurgte Obersten med et ejendommeligt Smil.

Kim tog Mod til sig.

„Det er en Gang bleven mig sagt, at det ikke er klogt at nedskrive Navnene paa Fremmede, som har at gøre med en eller anden Sag, thi mange gode Planer er slaaede fejl, fordi der blev nævnet Navne."

„Du er bleven godt oplært," sagde Obersten, og Kim rødmede. „Jeg har glemt mit Cigarfoderal paa

Præstens Veranda. Bring det hjem til mit Hus i Aften."

„Hvor ligger Huset?" spugte Kim. Hans rappe Vid sagde ham, at dette var en Prøve af en eller anden Slags, og han var derfor paa sin Post.

„Det kan du spørge enhversomhelst i den store Basar om," sagde Obersten og gik videre.

„Han havde glemt sit Cigarfoderal," sagde Kim, da han kom tilbage til Skriveren, „og sagde, at jeg skulde bringe det hjem til ham i Aften. Ja, saa er der ikke mere at skrive i mit Brev undtagen tre Gange: 'Kom til mig! Kom til mig! Kom til mig!' Nu vil jeg betale dig for et Frimærke, og saa vil jeg putte Brevet i en Postkasse."

Han rejste sig for at gaa, men standsede, ligesom noget var faldet ham ind, og spurgte:

„Hvad hedder den vrede Sahib, der havde glemt Cigarfoderalet?"

„Aa, det er kun Creighton Sahib — en stor Taabe af en Sahib. Han er Oberst-Sahib uden Regiment."

„Hvad bestiller han da?"

„Ja, Gud maa vide det! Han køber altid Heste, som han ikke kan ride, og stiller Spørgsmaal om Guds Værker — som for Eksempel Planter og Stene og Folks Sæder og Skikke. Hestehandlerne kalder ham for alle Tossers Fader, fordi han er saa let at snyde med en Hest, og Mahbub Ali siger, at han er mere fjollet end alle andre Sahiber."

„Naa," sagde Kim og gik sin Vej. Hans Opdragelse havde givet ham lidt Menneskekundskab, og han sagde til sig selv, at man giver ikke en Oplys-

ning, der fører til Udsendelsen af ti tusind Mand med Kanoner, til en Tosse. Den Øverstkommanderende i hele Indien vilde ikke tale til en Tosse, saadan som Kim havde hørt ham tale. Heller ikke vilde Mahbub Alis Stemme have skiftet Klang paa den Maade, som den gjorde, hver Gang han nævnede Oberstens Navn, dersom Obersten havde været en Tosse. Altsaa — og det var noget for Kim — maatte der være en Hemmelighed med i Spillet, og sandsynligvis var Mahbub Ali Oberstens Spejder, ligesom Kim havde været Mahbubs. Det lod ogsaa til, at Obersten, ligesom Hestehandleren, syntes bedst om Folk, der ikke viste, at de var altfor kloge.

Han var glad over, at han ikke havde røbet, at han godt vidste, hvor Oberstens Hus laa; og da han ved sin Tilbagekomst til Kasernen opdagede, at der ikke var bleven glemt noget Cigarfoderal, straalede han af Fornøjelse. Her havde han øjensynligt fundet en Mand efter sit Hjærte — en Mand, som brugte Krogveje og Omveje og spillede et fordækt Spil. Naa ja, hvis han kunde spille Tosse, saa kunde Kim gøre det samme.

Han røbede ingen af sine Tanker, da Pater Victor tre hele lange Formiddage holdt Foredrag for ham om et fuldstændig nyt Sæt af større og mindre Guder — især om en Gudinde, der hed Jomfru Maria, og som, saa vidt han forstod, var identisk med den Bibi Miriam, der spillede en vis Rolle i Mahbub Alis Theologi. Han viste intet Tegn til Sindsbevægelse, da Pater Victor efter Forelæsningen halede af Sted med ham fra Butik til Butik og købte forskellige Klæd-

ningsstykker; ikke heller beklagede han sig, da de misundelige Trommeslagere bankede ham, fordi han skulde sættes i en bedre Skole, men han afventede med stor Interesse Omstændighedernes Gang. Pater Victor, den brave Mand, bragte ham selv til Banegaarden, satte ham ind i en tom anden Klasses Kupé ved Siden af Creightons første Klasses, og sagde Farvel til ham med oprigtig Inderlighed.

„I St. Xaviers Skole vil de gøre dig til en Mand, O'Hara — til en hvid Mand og forhaabentlig til en god Mand. De har faaet at vide, at de kan vente dig, og Obersten vil sørge for, at du ikke kommer noget til eller blive borte paa Vejen. Jeg har givet dig et Begreb om religiøse Spørgsmaal — det haaber jeg da i det mindste — og husk paa, naar de spørger dig om din Religion, at du er Katholik. Du gør bedst i at sige romersk-katholsk, skønt jeg egentlig ikke holder af det Ord."

Kim tændte en ildelugtende Cigaret — han havde sørget for at købe sig et Forraad i Basaren — og lagde sig ned for at tænke. Denne ensomme Køretur var noget ganske andet end den fornøjelige Rejse paa tredie Klasse sammen med Lamaen.

„Sahiber har ikke stor Morskab af at rejse," tænkte han. „*Hai mai!* (Ak!) Jeg farer fra det ene Sted til det andet, som om jeg var en Fodboldt. Det er min *Kismet* (Skæbne). Intet Menneske kan undgaa sin *Kismet*. Men jeg skal tilbede Bibi Miriam, og jeg er en Sahib" — han betragtede sine Støvler forknyt. „Nej. Jeg er Kim. Verden er stor, og jeg er kun Kim. Hvem er Kim?"

Og han gav sig til at spekulere over sin egen Identitet — en Ting, som han aldrig havde gjort — indtil det løb rundt for ham. Han var en enkelt, ubetydelig Person i hele denne Indiens hvirvlende Malstrøm, paa Rejse sydpaa for at møde en Skæbne, som han ikke kendte.

Lidt efter sendte Obersten Bud efter ham og talte længe til ham. Saa vidt Kim kunde forstaa, var Meningen den, at han skulde være flittig og træde ind i Indiens Landmaalerkorps som Medhjælper til at bære Kæderne. Hvis han var rigtig flink og bestod de nødvendige Eksaminer, vilde han i Syttenaarsalderen kunne tjene tredive Rupier om Maaneden, og Oberst Creighton vilde sørge for, at han fik en passende Beskæftigelse.

I Begyndelsen lod Kim, som om han næppe forstod en Trediedel af, hvad Obersten sagde. Obersten indsaa den Fejl, han havde begaaet, og gav sig derpaa til at tale flydende og billedrigt Urdu, og Kim var tilfreds. Den Mand kunde ikke være en Tosse, som kendte de Indfødtes Sprog saa nøje, som bevægede sig saa roligt og stilfærdigt, og hvis Øjne var saa forskellige fra andre Sahibers sløve, fede Øjne.

„Ja, og saa maa du lære at lave Tegninger af Veje og Bjærge og Floder — og at have disse Tegninger i dit Øje, indtil der kommer en Tid, hvor du kan fæste dem paa Papiret. Maaske jeg en Dag, naar du er bleven Landmaalerassistent, og vi arbejder sammen, siger til dig: ‚Gaa over paa den anden Side af de Bjærge dér og se, hvad der ligger bagved dem.' Saa vil en eller anden sige: ‚I Bjærgene boer der onde

Mennesker, som vil dræbe Assistenten, naar de ser, at han ligner en Sahib.' Hvad vil du saa gøre?"

Kim betænkte sig. Var det sikkert at betale Obersten med hans egen Mønt?

„Jeg vilde fortælle, hvad den anden Mand havde sagt."

„Men dersom jeg nu svarede: ‚Jeg vil give dig hundrede Rupier, hvis du kan skaffe mig at vide, hvad der ligger bagved de Bjærge — en Tegning af en Flod og en Smule Efterretning om, hvad Folk taler om i Landsbyerne derovre' — hvad vilde du saa gøre?"

„Hvor kan jeg vide, hvad jeg vilde gøre? Jeg er kun en Dreng. Vent til jeg er en Mand." Men da han saa Oberstens Pande formørkes, tilføjede han: „Men jeg tror for Resten nok, at jeg i Løbet af faa Dage kunde tjene de hundrede Rupier."

„Paa hvilken Maade?"

Kim rystede energisk paa Hovedet.

„Hvis jeg sagde, hvorledes jeg vilde bære mig ad med at fortjene dem, kunde en anden maaske høre det og komme mig i Forkøbet. Man skal aldrig give sin Viden bort for ingenting."

„Saa sig det da nu!"

Obersten holdt en Rupi i Vejret. Kim strakte Haanden halvvejs op efter den, men lod den saa synke igen.

„Nej, Sahib, nej. Jeg véd, at du vilde betale Prisen for Svaret, men jeg véd ikke, hvorfor du overhovedet spørger."

„Saa tag den da som en Gave," sagde Creighton

og kastede Mønten til ham. „Du har den rette Aand i dig. Pas paa, at den ikke bliver sløvet i St. Xaviers Skole. Der er mange Drenge dér, som foragter de Indfødte."

„Deres Mødre var Kvinder fra Basarerne," sagde Kim, som meget vel vidste, at der ikke gives noget bitrere Had end det, som en Person af blandet Race nærer til sine mørkhudede Slægtninge.

„Rigtigt. Men du er en Sahib og Søn af en Sahib; lad dig derfor ikke nogensinde forlede til at foragte de Indfødte. Jeg har kendt Drenge, der nylig var traadte i Regeringens Tjeneste, og som lod, som om de ikke forstod de Indfødtes Tale eller Skikke. Deres Løn blev sat ned paa Grund af deres Uvidenhed. Der er ingen Synd saa stor som Uvidenhed. Husk vel paa det."

Adskillige Gange i Løbet af den lange fire og tyve Timers Rejse mod Syd sendte Obersten Bud efter Kim, og denne sidste Bemærkning udgjorde altid Teksten for hans Prædikener.

„Vi trækker altsaa alle i det samme Reb," sagde Kim tilsidst til sig selv — „Obersten, Mahbub Ali og jeg — naar jeg bliver Landmaalerassistent. Jeg tænker, han vil bruge mig, ligesom Mahbub Ali brugte mig. Det er godt, hvis jeg derved faar Lejlighed til at vende tilbage til det frie Liv paa Landevejene. Disse Klæder bliver mere og mere besværlige, jo længere man bærer dem."

Da de naaede den menneskefyldte Banegaard i Lucknow, var der intet Spor at se af Lamaen. Kim fandt sig i sin Skuffelse, saa godt han kunde, mens

Obersten puttede ham og hele hans pæne Bagage op i en *ticca-garri**) og sendte ham alene af Sted til St. Xaviers Skole.

„Jeg siger ikke Farvel, thi vi mødes nok igen," sagde han. „Mange Gange, dersom du er af den rette Aand. Men du har endnu ikke staaet din Prøve."

„Gjorde jeg da ikke det den Nat, da jeg bragte dig" — Kim vovede virklig at bruge Ordet *tum* (dig), som om han talte til en Ligemand — „en hvid Hingsts Stamtavle?"

„Man vinder meget ved at glemme, lille Broder," sagde Obersten med et Blik, der gik lige ud gennem Kims Skulderblade, mens han skumpledes af Sted i Vognen.

Det tog ham hele fem Minutter at komme sig igen efter det Blik. Saa indsnusede han den nye Luft med en bifaldende Mine.

„En rig By," sagde han. „Rigere end Lahore. Hvor Basarerne maa være morsomme! Kusk, kør en lille Tur gennem Basarerne her."

„Jeg har Ordre til at køre dig til Skolen."

Kusken sagde „du", hvilket er en Uhøflighed mod en hvid Mand. Paa det tydeligste og mest flydende Urdu forklarede Kim ham hans Fejltagelse. Derefter klavrede han op paa Bukken og efter at være kommen til fuldstændig Forstaaelse med Kusken, kørte han et Par Timers Tid om i Byen, optagen af at nyde, værdsætte og anstille Sammenligninger. Der er ingen By — undtagen Bombay, Dronningen for

*) En let Vogn. O. A.

alle Stæder — som i sin pragtfulde Stil er skønnere end Lucknow, hvad enten man ser den fra Broen over Floden eller fra Imambaras Top, der skuer ned paa Chutter Munzils forgyldte Paraplyer og de Træer, af hvilke Staden er indrammet. Konger har prydet den med fantastiske Bygninger, overvældet den med Velgærninger, fyldt den med Pensionister og oversvømmet den med Blod. Den er Midtpunktet for al Dovenskab, Rænkespil og Overdaadighed, og dens Indbyggere deler med Delhis Æren af at tale det eneste rene Urdu.

„En smuk By — en prægtig By."

Kusken, som var fra Lucknow, blev fornøjet over Komplimenten og fortalte Kim mange forbavsende Ting, mens en engelsk Fører kun vilde have talt om Oprøret.*)

„Lad os saa køre til Skolen," sagde Kim endelig.

Den store, gamle St. Xaviers Skole — en hel Mængde lave, hvide Bygninger — ligger paa en stor Grund ligeoverfor Gunti-Floden, i nogen Afstand fra Byen.

„Hvad er det for en Slags Folk derinde?" spurgte Kim.

„Unge Sahiber — Djævle til Hobe; men sandt at sige, skønt jeg har kørt mange af dem til og fra Banegaarden, har jeg aldrig set nogen, som havde Stof i sig til en mere fuldendt Djævel end du — end den unge Sahib, hvem jeg for Øjeblikket kører for."

Kim havde nemlig hilst paa et Par tvivlsomme

*) I det store indiske Oprør led Lucknow ganske særligt under en langvarig Belejring. O. A.

Damer, som sad ved de øvre Vinduer i en vis Gade — hvad der jo var meget naturligt, thi han havde aldrig lært at anse dem for paa nogen Maade upassende — og ligesaa naturligt var det, at han havde udmærket sig i den gensidige Udveksling af Komplimenter. Han skulde netop til at besvare Kuskens sidste Uforskammethed, da hans Blik i den tiltagende Skumring faldt paa en Skikkelse, der sad ved en af de hvide Portstolper i den lange Mur.

„Holdt!“ raabte han. „Stands her. Jeg vil ikke køre lige ind i Skolen.“

„Men hvem skal betale mig for denne Køren frem og tilbage?“ sagde Kusken gnavent. „Er Drengen gal? Sidste Gang var det en Danserinde, denne Gang er det en Præst.“

Kim laa allerede hovedkulds paa Vejen og klappede de støvede Fødder under den snavsede gule Kjortel.

„Jeg har ventet her halvanden Dag,“ begyndte Lamaens rolige Stemme. „Nej, jeg havde en Discipel med mig; han, der var min Ven i Tirthankernes Tempel, gav mig en Fører med paa denne Rejse. Jeg rejste fra Benares med Toget, da dit Brev blev givet mig. Ja, jeg har faaet Mad. Jeg savner intet.“

„Men hvorfor blev du ikke hos Kvinden fra Kulu, hellige Mand? Hvorledes kom du til Benares? Mit Hjærte har været tungt, siden vi skiltes.“

„Kvinden trættede mig ved sin ustandselige Talestrøm og ved at forlange Tryllemidler, der skulde bringe hendes Datter Børn. Jeg skiltes fra hendes Selskab og tillod hende at erhverve sig Fortjeneste

ved Gaver. Hun er i det mindste en rundhaandet Kvinde, og jeg lovede hende at vende tilbage til hendes Hus, dersom det skulde gøres nødigt. Men da jeg saa stod alene i denne store og frygtelige Verden, mindedes jeg Jærnbanen til Benares, hvor jeg kendte en, som bor i Tirthankernes Tempel, og som søger ligesom jeg."

„Aa ja, din Flod!" udbrød Kim. „Jeg havde glemt Floden."

„Allerede, min *chela?* Jeg har aldrig glemt den; men da jeg havde forladt dig, forekom det mig bedst at vandre til Templet og søge Raad; thi ser du, Indien er et meget stort Land, og det kunde jo være, at vise Mænd før vor Tid, maaske endogsaa to eller tre, har efterladt sig en Beretning om, hvor vor Flod er at finde. I Tirthankernes Tempel kunde de ikke rigtig blive enige om den Ting; nogle sagde et, andre et andet. Men de er venlige Folk."

„Godt, men hvad bestiller du nu?"

„Jeg erhverver mig Fortjeneste ved at hjælpe dig, min *chela*, til Visdom. Præsten for den Skare Mænd, som tjener den røde Tyr, skrev til mig, at alt skulde blive gjort for dig, saadan som jeg ønskede det. Jeg sendte Penge nok for et Aar, og saa tog jeg hertil, som du ser, for at se dig træde ind gennem Lærdommens Porte. Halvanden Dag har jeg ventet — ikke fordi jeg blev ført herhid af Kærlighed til dig — sligt sømmer sig ikke for en, der følger den rette Vej — men, som de sagde i Tirthankernes Tempel, fordi det var rigtigt, at jeg, der havde betalt Penge for din Opdragelse, holdt Øje med Sagens Gang. De for-

stod paa den klareste Maade at løse min Tvivl. Jeg nærede en vis Frygt for, at jeg maaske vilde tage hertil, fordi jeg længtes efter at se dig — vildledt af Kærlighedens røde Taage. Men det er slet ikke Tilfældet — — Og desuden har en Drøm gjort mig bekymret."

„Men, hellige Mand, du har da ikke glemt Landevejen og alt, hvad der hændte os dér? Det var da vistnok ogsaa en lille Smule for at se mig, at du rejste hertil?"

„Hestene bliver kolde, og det er over deres sædvanlige Fodringstid," skraalede Kusken.

„Gaa ad Helvede til og bliv dér hos din berygtede Tante!" snærrede Kim over sin Skulder. „Jeg er ganske alene i dette Land; jeg véd ikke, hvorhen jeg gaar, eller hvad der vil hænde mig. Mit Hjærte var i det Brev, jeg sendte dig. Med Undtagelse af Mahbub Ali, og han er en Afghaner, har jeg ingen anden Ven end dig, hellige Mand. Du maa ikke gaa helt bort fra mig."

„Det har jeg ogsaa overvejet," svarede Lamaen med skælvende Stemme. „Det er ganske sikkert, at jeg fra Tid til anden kan erhverve mig Fortjeneste — dersom jeg ikke forinden har funden min Flod — ved at forvisse mig om, at dine Fødder følger Visdommens Sti. Hvad de vil lære dig, véd jeg ikke, men Præsten skrev til mig, at ingen Sahibs Søn i hele Indien faar en bedre Undervisning end den, du vil faa. Altsaa vil jeg komme igen fra Tid til anden. Maaske du vil blive til en saadan Sahib som han, der gav mig disse Briller" — Lamaen tørrede dem om-

hyggeligt — „i Vidunderhuset i Lahore. Det er mit Haab, thi han var en Visdommens Kilde — visere end mange Abbeder — — Derimod vil du maaske glemme mig og vort Samliv."

„Naar jeg æder dit Brød," raabte Kim lidenskabeligt, „hvordan skulde jeg da nogensinde kunne glemme dig?"

„Nej — nej." Han skød Drengen til Side. „Jeg maa vende tilbage til Benares. Nu da jeg kender Skrivernes Sædvaner i dette Land, vil jeg fra Tid til anden sende dig et Brev, og fra Tid til anden vil jeg selv komme og se dig."

„Men hvorhen skal jeg sende mine Breve?" jamrede Kim, som klyngede sig til Lamaens Kjortel og fuldstændig forglemte, at han var en Sahib.

„Til Tirthankernes Tempel i Benares. Det er det Sted, jeg har valgt til min Bolig, indtil jeg finder min Flod. Græd ikke; thi ser du, al Længsel er Bedrag og kun et nyt Baand, som binder os fast til Hjulet. Gaa du ind ad Lærdommens Porte. Lad mig se dig gaa — — Holder du af mig? Saa gaa da, ellers brister mit Hjærte — — Ja, jeg vil komme igen. Jeg vil ganske bestemt komme igen."

Lamaen fulgte *ticca-garri*'en med Øjnene, mens den rullede ind i Gaarden; saa gik han bort og tog sig en Pris Tobak for hvert af sine lange Skridt.

„Lærdommens Porte" lukkede sig med et Brag.

* * *

En i Indien født og opdragen Dreng har sit eget Væsen og sine egne Vaner, som ikke ligner noget

andet Lands; og hans Lærere maa tage ham ved Hjælp af Methoder, som en engelsk Pædagog slet ikke vilde forstaa. Det vilde derfor næppe interessere Læseren at høre noget udførligere om Kims Oplevelser som Skoledreng iblandt en to tre hundrede tidlig modne Aldersfæller, af hvilke de fleste aldrig havde set Havet. Han led den sædvanlige Straf for at have vovet sig udenfor Skolens Mure paa en Tid, da der var Kolera i Byen; men det var førend han havde lært at skrive ordentligt Engelsk, saa at han altsaa var nødt til at finde en Skriver i Basaren. Han blev naturligvis ogsaa anklaget, fordi han røg og brugte Skældsord af en endnu kraftigere Duft, end man nogensinde havde hørt i St. Xaviers Skole. Han lærte at vaske sig med samme Omhu som de Indfødte, der i deres Hjærte anser Englænderne for temmelig skidenfærdige. Han gjorde de sædvanlige Løjer med de taalmodige Kulier, som trak Punkaherne i Soveværelserne, hvor Drengene tilbragte de hede Nætter med at fortælle Historier lige til Daggry. Og i al Stilfærdighed anstillede han Sammenligninger mellem sig selv og sine selvtillidsfulde Kammerater.

De var Sønner af lavere Embedsmænd i Jærnbane-, Telegraf- og Kanalvæsenet; af Officerer, stundom afskedigede, stundom endnu i Tjenesten som Øverstkommanderende over en eller anden Vasalstats Hær; af Kaptajner i den indiske Marine, Pensionister, Plantere, Handelsmænd og Missionærer. Nogle faa var yngre Sønner af de gamle eurasiske Familier, der er fastgroede i Dhurumtollah — Pereiraer, de Souzaer

og d'Silvaer. Deres Forældre kunde sagtens have ladet dem opdrage i England, men de elskede den Skole, som de selv i deres unge Dage havde gaaet i, og derfor fulgte den ene gulblege Generation efter den anden i St. Xaviers Skole. Deres Hjemstavne var højst forskellige; nogle af Jærnbanefolkene var fra Howrah, andre fra forladte Garnisonsbyer som Monghyr og Chunar; somme havde hjemme paa fjærne Theplantager nede af Shilong til, andre i Landsbyer i Oudh eller Dekan, hvor deres Fædre var store Godsejere; nogle var fra Missionsstationer, en Uges Rejse fra den nærmeste Jærnbanelinie, andre fra Søstæder et tusind engelske Mil sydpaa ved det indiske Oceans Brændinger eller fra Cinchonaplantager endnu længere mod Syd. Den blotte Fortælling om deres Æventyr, i hvilke der for dem selv slet ikke fandtes noget æventyrligt, kunde have faaet Haarene til at rejse sig paa en engelsk Drengs Hovede. De var vante til at traske alene af Sted et hundrede Mil igennnm Junglen, hvor man altid havde den behageligste Udsigt til at blive opholdt af Tigre; men de turde ligesaa lidt have badet i den engelske Kanal i engelsk Augustvejr, som deres Jævnaldrende i Europa turde have ligget stille, mens en Leopard snusede til deres Palankin. Der var Drenge paa femten Aar, som havde tilbragt halvandet Døgn paa en Holm midt i en opsvulmet Flod, hvor de — som om det var den naturligste Ting af Verden — optraadte som Førere for en hel Lejr fuld af halvtossede Pilegrimme, der var paa Tilbagevejen fra en eller anden Helligdom; der var nogle Fyre i ældste Klasse, som i St. Xaviers Navn havde lagt Beslag

paa en Elefant, der tilhørte en Rajah, de tilfældig mødte, en Gang da Regnen havde bortskyllet den Kørevej, der førte til deres Faders Gods, og bagefter havde de været nær ved at miste det store Dyr, der var kommen ud i noget Kviksand. Der var en Dreng, som, efter hvad han selv fortalte — og ingen tvivlede paa, at det var sandt — med Bøssen i Haanden havde hjulpet sin Fader med at afslaa et Angreb af Akaer paa deres Hus i de Dage, da denne blodtørstige Stamme endnu var nærgaaende mod afsidesliggende Plantager.

Alle disse Historier blev fortalte med de Indfødtes rolige, lidenskabsløse Stemme og krydredes med ejendommelige Betragtninger, som Fortællerne uden at vide af det laante fra deres indfødte Ammers Tankesæt, og med Vendinger, som viste, at Fortælleren netop i Hovedet oversatte sin Historie fra de Indfødtes Sprog. Kim iagttog, lyttede og var tilfreds. Dette var noget andet end Trommeslagerdrengenes tossede, flove Snak. Det drejede sig om et Liv, som han kendte og til Dels forstod. Denne Atmosfære var efter hans Smag, og han trivedes fortræffeligt i den. Da Vejret blev varmere, fik han et Sæt hvide Drejls Klæder, og han frydede sig over det nye legemlige Velvære, ligesom han frydede sig over at anvende sin skærpede Forstand paa de Opgaver, der blev ham stillede. Hans hurtige Opfattelsesævne vilde have glædet en engelsk Lærer; men i St. Xavier véd de, hvor tidligt Sjælen modnes af Sol og Omgivelser, ligesom de kender den Slappelse, der plejer at indtræde i To- eller Treogtyveaarsalderen.

Ikke desto mindre glemte han ikke at være tilbageholdende. Naar der fortaltes Historier i de varme Nætter, var Kim slet ikke meddelsom med sine Erindringer; thi i St. Xavier ser man ned paa Drenge, der „helt og holdent spiller Indfødte". Man maa aldrig glemme, at man er en Sahib, og at man en Gang i Tiden, naar man har taget sin Eksamen, vil komme til at kommandere Indfødte. Kim skrev sig dette bag Øret, thi han begyndte at forstaa, hvad en Eksamen kunde føre til.

Saa kom Ferien fra August til Oktober — den lange Ferie, som Heden og Regntiden nødvendiggør. Det blev sagt Kim, at han skulde rejse nordpaa til en eller anden Station i Bjærgene paa den anden Side af Amballa, hvor Pater Victor vilde tage sig af ham.

„Og saa skal jeg anbringes i Kaserneskolen i den Tid?" sagde Kim, der havde spurgt meget og tænkt endnu mere.

„Ja, formodentlig," svarede Læreren. „Du vil ikke have Fortræd af at blive anbragt et Sted, hvor du ingen Ulykker kan gøre. Du kan følges med din Kammerat de Castro saa langt som til Delhi."

Kim overvejede Sagen fra alle mulige Synspunkter. Han havde været flittig, saadan som Obersten havde raadet ham til. En Drengs Ferie tilhørte udelukkende ham selv — saa meget havde han lært af sine Kammeraters Samtale — og en Kaserneskole vilde være en sand Lidelse, naar man var vant til St. Xavier. Desuden var han i Besiddelse af en Trolddomskunst, som var mere værd end alt andet — han

kunde skrive. I Løbe af de tre Maaneder havde han lært, hvorledes to Mennesker kan udveksle Tanker uden at behøve at leje en Trediemand for en halv Anna og indvie ham i deres Hemmeligheder. Han havde ikke hørt et Ord fra Lamaen, men Landevejen laa jo aaben for ham. Kim længtes efter at føle dens bløde Dynd mellem sine Tæer, ligesom hans Tænder løb i Vand efter Lammekød, stuvet i Smør og Kaal, efter Ris, overdrysset med stærkt duftende Kardemomme, efter safranfarvet Ris, Hvidløg og andre Løg og efter de forbudte, fedtede Syltetøjer fra Basarerne. I Kasernen vilde de give ham halvraat Oksekød paa en Tallerken, og han maatte stjæle sig til at ryge. Men paa den anden Side var han jo en Sahib og gik i St. Xaviers Skole, og det Bæst til Mahbub Ali — — Nej, han vilde ikke lægge Beslag paa Mahbub Alis Gæstfrihed — men alligevel — — Han gennemtænkte Sagen alene oppe paa Sovesalen og kom til det Resultat, at han havde gjort Mahbub Uret.

Skolen var tom; næsten alle Lærerne var bortrejste. Kim holdt det Fripas til gratis Jærnbanerejser, som Oberst Creighton i sin Tid havde udstedt for ham, i sin Haand; han var ikke lidt stolt af, at han ikke havde sviret de Penge op, som Obersten og Mahbub Ali havde givet ham. Endnu ejede han hele to Rupier og syv Annas. Hans nye Kuffert, mærket „K. O'H." og hans sammenrullede Sengklæder laa i det tomme Soveværelse. „Sahibers Bagage er dem altid som en Klods om Benet," sagde Kim og nikkede til dem. „I kan gærne blive her." Og dermed

gik han ud i det varme Regnvejr med et syndigt Smil paa Læben og opsøgte et vist Hus, hvis Ydre han for nogen Tid siden havde mærket sig. —

„*Arré!* Véd du, hvad vi er for en Slags Kvinder, der bor i dette Kvarter? Skam dig!"

„Tror du, jeg er bleven født i Gaar?" svarede Kim og satte sig paa de Indfødtes Vis med korslagte Ben paa Hynderne oppe i Tagkammeret. „Giv mig en Smule Sminke og fire Alen Tøj; jeg har en Spøg for. Det er da ikke saa meget forlangt?"

„Hvem er h u n? Du er meget ung af en Sahib at være til den Slags Skælmsstykker."

„Hun? Hun er Datter af en Skolelærer ved et af Garnisonens Regimenter. Han har pryglet mig to Gange, fordi jeg krøb over deres Mur i disse Klæder. Nu vil jeg liste mig derhen som Gartnerdreng. Gamle Mænd er saa skinsyge."

„Det er sandt. Hold dit Ansigt stille, mens jeg lægger Sminken paa."

„Ikke for mørkt, *Naikan.* Jeg vil ikke vise mig for hende som en *hubshi* (Neger)."

„Aa, Kærlighed bryder sig ikke om sligt. Hvor gammel er hun?"

„Tolv Aar, tror jeg," svarede den skamløse Kim. „Lad mig ogsaa faa lidt paa Brystet. Det kan jo være, at hendes Fader river mine Klæder op, og hvis han saa opdager, at jeg ikke er ensfarvet over det hele —"

Han lo.

Pigebarnet arbejdede ivrigt med en Klud og en

lille Underkop fuld af brun Farve, som er endnu holdbarere end Valnøddesaft.

„Send nu et Bud ud og køb mig noget Tøj til en Turban. O ve, o ve, mit Hoved er jo ikke raget! Og han vil naturligvis rive Turbanen af mig."

„Jeg er ikke Barber, men jeg skal se, om jeg kan rage dig. Sandelig, du er født til at være Hjærteknuser! Og hele denne Forklædning for een Aftens Skyld? Husk vel paa, Farven lader sig ikke vaske af." Hun rystede af Latter, saa at hendes Armbaand og Ankelringe klirrede. „Men hvem skal betale mig for dette? Du kunde ikke have faaet bedre Sminke hos selve Huneefa."

„Stol paa Guderne, min Søster," sagde Kim gravitetisk og bevægede Ansigtsmusklerne for at prøve, om Farven var tør. „Eller har du maaske nogensinde før været med til at sminke en Sahib paa denne Maade?"

„Aldrig, det er sandt nok. Men en Morsomhed er ikke Penge."

„Nej, den er meget mere værd."

„Barn, du er da ogsaa aldeles utvivlsomt den mest skamløse Søn af *Shaitan* (Satan), jeg nogensinde har kendt, at du spilder en stakkels Piges Tid med saadanne Narrestreger og saa siger: ‚Er Morsomheden ikke Betaling nok?' Du vil naa vidt i denne Verden."

Og hun hilste spodsk paa Danserinders Vis.

„Ja, det er godt. Skynd dig nu at rage mit Hoved."

Kim trippede af Utaalmodighed, og hans Øjne

straalede ved Tanken om de herlige Dage, han havde for sig. Han gav Pigebarnet fire Annas og løb ned ad Trapperne som en Hindudreng af lav Kaste — fuldendt indtil de mindste Detailler. En Bod, hvor der solgtes Madvarer, var det næste Sted, han besøgte, og her holdt han Gilde i Overdaadighed og fedtet Velvære.

Paa Banegaarden saa han sin Kammerat de Castro, der led meget af Hedetøj, stige op i en anden Klasses Kupé. Han selv beærede en tredie Klasses med sin Nærværelse og var dens Liv og Sjæl paa hele Rejsen. Han forklarede sine Medrejsende, at han var Medhjælper hos en Taskenspiller, der havde ladet ham blive tilbage, fordi han var syg af Feber, og at han nu skulde støde til sin Herre i Amballa. Efterhaanden som Kupéens Passagerer vekslede, ændrede Kim sin Fortælling eller udsmykkede den med alle mulige Frembringelser af en livlig Fantasi, der var saa meget mere springsk, fordi den i saa lang Tid ikke som sædvanligt havde kunnet bevæge sig i de Indfødtes Tungemaal. I hele Indien fandtes der den Aften ikke saa lykkeligt et Menneske som Kim. I Amballa forlod han Toget, satte Kursen mod Øst og pjaskede henover de vaade Marker til den Landsby, hvor den gamle Soldat boede.

Omtrent paa samme Tid fik Oberst Creighton i Simla et Telegram fra Lucknow om, at unge O'Hara var forsvunden. Mahbub Ali var netop dér i Byen for at sælge Heste, og til ham betroede Obersten Sagen en Morgen, da han tog sig en Gallop rundt paa Annandale Væddeløbsbane.

„Det har intet at sige," svarede Hestehandleren. „Mennesker er ligesom Heste; stundom trænger de til Salt, og hvis Saltet ikke er i Krybberne, slikker de det op fra Jorden. Han har søgt ud paa Landevejen igen for en Stund. Han er bleven ked af *madrissah*'en (Skolen). Det vidste jeg, at han vilde blive. En anden Gang vil jeg selv tage ham med mig. Vær blot ikke urolig, Creighton Sahib. Det er, som om en Polo-Pony rev sig løs og løb af Sted for at lære Spillet paa egen Haand."

„Du tror altsaa ikke, at han er død?"

„En Feber kunde maaske dræbe ham. For Resten nærer jeg ingen Frygt for Drengen. En Abe dør ikke blandt Træer."

Næste Morgen kom Mahbub Alis Hingst ude paa den samme Væddeløbsbane hen paa Siden af Obersten.

„Det er, som jeg tænkte," sagde Hestehandleren. „Han har i det mindste været i Amballa; dér har han i Basaren faaet at vide, at jeg var her, og saa har han skrevet et Brev til mig."

„Læs," sagde Obersten med et Lettelsens Suk. Det var jo meningsløst, at en Mand i hans Stilling interesserede sig for en lille Vagabond, der var født og opdragen her i Landet. Men Obersten huskede Samtalen i Kupéen og havde ofte i det sidste Par Maaneder grebet sig i at tænke paa den ejendommelige, tavse, selvbeherskede Dreng. At han nu var løbet sin Vej, var naturligvis den topmaalteste Frækhed, men tydede dog tillige paa en vis Grad af Fiffighed og Mod.

Mahbubs Øjne spillede, mens han styrede sin Hest ud paa Midten af den lille, indskrænkede Slette, hvor ingen kunde nærme sig dem uset.

„‚Stjærnernes Ven, som er Alverdens Ven —' "

„Hvad skal det sige?"

„Det er det Navn, som han plejede at gaa under i Lahore. ‚Alverdens Ven tager sig selv Tilladelse til at begive sig til de Steder, han kender. Han vil vende tilbage til den fastsatte Tid. Send Bud efter Kufferten og Sengklæderne. Og dersom det er en Fejl, der er begaaet, lad da Venskabets Haand afværge Ulykkens Pisk.' Der er lidt endnu, men —"

„Det er ligemeget, læs det kun."

„‚Visse Ting kendes ikke af dem, der spiser med Gafler. Det er bedre en Tidlang at spise med begge Hænder. Tal blide Ord til dem, der ikke forstaar dette, for at Tilbagekomsten kan blive gunstig.' Selve Ordene, hvori dette Brev er affattet, er naturligvis Skriverens Værk; men læg Mærk til, hvor kløgtigt Drengen har lagt Indholdet tilrette, saa at det ikke røber nogetsomhelst undtagen for dem, der véd, hvad det drejer sig om!"

„Nu er nok Venskabets Haand i Færd med at afværge Ulykkens Pisk?" lo Obersten.

„Læg Mærke til, hvor snild Drengen er. Han er tyet tilbage til Landevejen, som jeg nok sagde, at han vilde. Og da han endnu ikke véd noget om din Profession —"

„Det er jeg nu ikke ganske sikker paa," mumlede Obersten.

„— vender han sig til mig, for at jeg skal stifte

Fred imellem jer. Er han ikke klog? Han siger jo, at han vil komme tilbage. Han er blot i Færd med at udvide sine Kundskaber. Husk paa, Sahib, han har været tre Maaneder i Skole, og hans Mund er ikke vant til det Bidsel. Jeg for mit Vedkommende er glad: Ponyen lærer Spillet."

„Naa ja, men en anden Gang maa han ikke gaa alene."

„Hvorfor ikke? Han var jo alene, førend han kom under din Beskyttelse, Oberst-Sahib. Og naar han en Gang skal spille med i det store Spil, maa han gaa alene — alene og med Fare for sit Hoved. Til den Tid kan det maaske koste ham Livet, hvis han spytter eller nyser eller sætter sig ned anderledes, end de Folk gør, hvem han holder Øje med. Hvorfor da nu lægge ham Hindringer i Vejen? Husk paa, hvad Perserne siger: Schakalen, som lever i Mazanderans Ørkener, kan kun fanges af Hundene fra Mazanderan."

„Sandt nok. Det er sandt nok, Mahbub Ali. Og dersom han ikke kommer til Fortræd, skal jeg heller ikke ønske noget bedre. Men det er en stor Uforskammethed fra hans Side."

„Han fortæller ikke en Gang mig, hvor han gaar hen," sagde Mahbub. „Han er ingen Tosse. Naar Tiden er omme, vil han søge tilbage til mig. Det er paa Tide, at Perlelægen faar ham under Behandling. Han modnes for hurtigt — af en Sahib at være."

Mahbub Alis Spaadom gik bogstaveligt i Opfyldelse en Maaned efter. Mahbub tog ned til Amballa for at hente et nyt Kobbel Heste, og Kim mødte ham

en Aften i Tusmørket, mens han red alene henad Kalka-Vejen. Kim bad ham om en Almisse, blev skældt ud og svarede paa engelsk. Der var heldigvis ingen indenfor Hørevidde, som kunde hører Mahbubs Forbavselsesgisp.

„Oho! Hvor har du været?"

„Hist og her — her og hist."

„Kom hen under et Træ, hvor vi kan være i Ly for Regnen, og fortæl saa."

„Jeg opholdt mig en Tid hos en gammel Mand i Omegnen af Amballa, og derefter hos en Familie af mit Bekendtskab i selve Amballa. Sammen med et af denne Families Medlemmer drog jeg sydpaa til Delhi; det er en vidunderlig By. Saa kørte jeg Studevognen for en *teli* (Oliehandler), som skulde mod Nord. Men jeg havde hørt om en stor Fest, der skulde fejres i Puttiala, og derhen rejste jeg saa i Selskab med en Fyrværker. Det var en stor Fest." (Kim gned sig paa Maven). „Jeg saa Rajaher og Elefanter med Guld- og Sølvdækkener; og alt Fyrværkeriet knaldede af paa een Gang, hvorved elleve Mennesker mistede Livet, deriblandt min Fyrværker; selv blev jeg slynget tværs over et Telt, men tog ingen Skade. Saa drog jeg tilbage til Jærnbanen med en sikhisk Rytter, hvem jeg tjente som Rideknægt for at faa noget at leve af, og nu er jeg her."

„*Shabash!*" sagde Mahbub Ali.

„Men hvad siger Oberst-Sahiben? Jeg har ingen Lyst til Prygl."

„Venskabets Haand har afværget Ulykkens Pisk. Men hvis du en anden Gang vil ud paa Landevejen,

bliver det i Selskab med mig. Det er for tidligt for dig at gaa alene."

„Det er sent nok. I *madrissah*'en har jeg lært at læse og skrive Engelsk saa nogenlunde. Jeg bliver snart helt og holdent en Sahib."

„Nej, hør bare!" lo Mahbub og betragtede den lille, gennemblødte Skikkelse, som dansede i Regnen. „Salaam, Sahib!" og han hilste ironisk. „Naa, har du faaet nok af Landevejen, eller vil du følge med mig til Amballa og vende tilbage som min Rideknægt?"

„Jeg vil følge med dig, Mahbub Ali."

OTTENDE KAPITEL.

„Naa, i Guds Navn, saa tag da blaat i Stedet for rødt," sagde Mahbub med Hentydning til den hinduiske Farve af Kims lidet sømmelige Turban.

Kim parerede med det gamle Mundheld:

„Jeg har ikke noget imod at skifte Tro og Sengklæder, men du maa betale for det."

Hestehandleren lo, saa han var nær ved at trimle af Hesten. I en Bod i Byens Udkant blev de nødvendige Forandringer foretagne, og Kim var nu, i det mindste i det Ydre, en Mohammedaner.

Mahbub lejede et Værelse ligeoverfor Banegaarden, sendte Bud efter et Maaltid af de fineste kogte Sager og Syltetøj med Mandler i (*balshai* hedder det) samt finskaaren Tobak fra Lucknow.

„Dette her er bedre end den Mad, jeg fik hos Sikhen," sagde Kim med et smørret Smil, mens han satte sig ned, „og sikkert og vist er det, at de ikke serverer den Slags Kost i min *madrissah*."

„Jeg kunde nok lide at faa noget at vide om den *madrissah*," sagde Mahbub, der proppede sig med store Boller af krydret Faarekød, stegt i Fedt med Kaal og gyldenbrune Løg. „Men giv mig først en

fuldstændig og sandfærdig Beretning om, hvorledes du slap bort. Thi, Alverdens Ven," — han løsnede sit knirkende Bælte — „jeg tror ikke, at det ofte hænder, at en Sahib og en Sahibs Søn løber bort derfra."

„Nej, hvordan skulde de gøre det? De kender jo ikke Landet. Men for mig var det let nok," svarede Kim og begyndte at fortælle. Da han kom til Forklædningen og Samtalen med Pigebarnet fra Basaren, kunde Mahbub Ali ikke længere bevare Alvoren. Han lo højt og slog sig paa Laaret.

„*Shabash! Shabash!* Godt gjort, lille Ven! Hvad mon Turkislægen vil sige til det? Lad mig nu høre, hvad der senere hændte dig — men langsomt, Skridt for Skridt, udelad ikke noget."

Saa fortalte Kim sine Oplevelser „Skridt for Skridt", af og til afbrudt af Hoste, naar han fik den stærkt duftende Tobaksrøg i den gale Hals.

„Jeg sagde," brummede Mahbub Ali ved sig selv, „jeg s a g d e jo, at Ponyen var løbet bort for at spille Polo. Frugten er allerede moden — naar undtages, at han maa lære at bedømme en Afstand og skridte et Stykke Vej af og bruge Maalestok og Kompas. — Hør nu. Jeg har holdt Oberstens Pisk borte fra din Ryg, og det er ingen ringe Tjeneste."

„Sandt." Kim dampede roligt. „Det er ganske sandt."

„Men du maa ikke tro, at denne Renden hid og did gør nogensomhelst Gavn."

„Det var jo min Ferie, Hadji. Jeg havde været Slave i mange Uger. Hvorfor skulde jeg da ikke

løbe min Vej, naar Skolen var lukket? Tænk ogsaa paa, at jeg, ved at bo hos mine Venner eller arbejde for mit Brød, som jeg gjorde hos Sikhen, har sparet Oberst-Sahiben for betydelige Udgifter."

Mahbubs Læber fortrak sig under hans soignerede Mohammedaneroverskæg.

„Hvad tror du, at nogle faa Rupier" — Afghaneren strakte sin aabne Haand frem med en ligegyldig Mine — „har at sige for Oberst-Sahiben? Naar han giver dem ud, saa er det med et bestemt Formaal for Øje, men paa ingen Maade fordi han nærer nogen Kærlighed til dig."

„Det," sagde Kim langsomt, „har jeg vidst i meget lang Tid."

„Hvem har sagt dig det?"

„Oberst-Sahiben selv. Ikke med rene Ord, men dog tydeligt nok til at forstaa for en, der ikke er en ren Dumrian. Han fortalte mig det i Toget, da vi kørte til Lucknow."

„Godt. Men nu vil jeg fortælle dig noget mere, Alverdens Ven, skønt jeg ved at gøre det lægger mit Liv i dine Hænder."

„Dit Liv var i min Magt," sagde Kim inderlig fornøjet, „i Amballa, da du tog mig op til dig paa Hesten, efter at Trommeslageren havde pryglet mig."

„Forklar, hvad du mener. Alverden kan gærne fortælle hinanden Løgne, men du og jeg ikke. Thi dit Liv er ogsaa i min Magt, dersom jeg vil løfte en Finger her."

„Det véd jeg ogsaa," svarede Kim, idet han pirrede op i Ilden i Piben. „Det er et meget fast Baand

imellem os. Og sandt at sige har du bedre Krammet paa mig end jeg paa dig; thi hvis en Dreng blev pryglet ihjæl eller maaske kastet i en Brønd ved Landevejen, hvem vilde da savne ham? Derimod vilde mange Mennesker her og i Simla og hinsides Bjærgpasserne sige: ‚Hvad er der hændet Mahbub Ali?' dersom han blev funden død blandt sine Heste. Oberst-Sahiben vilde sikkert ogsaa anstille Efterforskninger. Skønt paa den anden Side" — Kim saa uhyre snedig ud — „han vilde ikke drive sine Undersøgelser altfor længe, for at Folk ikke skulde falde paa at spørge: ‚Hvad har denne Oberst-Sahib at gøre med en Hestehandler?' Men dersom jeg blev i Live —"

„Du vilde sikkert nok dø —"

„Maaske; men jeg siger, dersom jeg blev i Live, vilde jeg, og jeg alene vide, at der var kommen en Mand om Natten, maaske som en almindelig Tyv, til Mahbub Alis Skillevæg i Karavanserajet og havde dræbt ham dér, enten før eller efter at have gennemsøgt hans Sadeltasker, ja endogsaa Saalerne i hans Tøfler. Skulde jeg fortælle det til Obersten, eller vilde han sige til mig — (jeg har ikke glemt, hvordan han sendte mig tilbage efter et Cigarfoderal, som han ikke havde ladet ligge) —: ‚Hvad vedkommer Mahbub Ali mig?' "

En tung Røgsky steg til Vejrs. Der blev en lang Pavse; saa sagde Mahbub Ali i en beundrende Tone:

„Og du, som har alt dette i Hovedet, du kan gaa til Sengs og staa op blandt alle Sahibernes smaa

Sønner i *madrissah*'en og nok saa beskedent lade dig undervise af dine Lærere?"

„Det er beordret," sagde Kim blidt. „Hvem er jeg, at jeg skulde sætte mig op mod en Ordre?"

„En i allerhøjeste Grad durkdreven Søn af Eblis er du," sagde Mahbub Ali. „Men hvad er det, du fortæller om Tyven og hans Søgen?"

„Hvad jeg saa," svarede Kim, „den Nat, da min Lama og jeg laa tæt ved din Bolig i Kashmir-Serajet. Døren var uaflaaset, hvilket nok for Resten ikke er din Sædvane, Mahbub. Han traadte ind, som om han var sikker paa, at du ikke saa snart vilde komme tilbage. Jeg holdt Øjet til et Knasthul i en Planke. Han søgte, som om det kunde være efter noget — ikke et Dækken, ikke Stigbøjler, ikke en Tømme, ikke Kobberkasseroller, men noget, som var smaat og særlig omhyggelig skjult. Hvorfor mon han ellers prikkede med et spidst Jærn mellem Saalerne paa dine Tøfler?"

„Hm!" Mahbub Ali smilede blidt. „Og da du saa alt dette, hvilken Historie satte du saa sammen i dit Hovede, o du Sandhedens Brønd?"

„Slet ingen. Jeg lagde min Haand paa min Amulet, som jeg altid bærer helt inde paa Kroppen, mindedes den hvide Hingsts Stamtavle, som jeg havde fundet i et Stykke Mohammedanerbrød og drog af Sted til Amballa med den Bevidsthed, at der var blev overdraget mig et vigtigt Tillidshverv. I den Time var dit Liv i min Magt, hvis jeg havde villet det. Jeg havde kun behøvet at sige til Manden: ‚Jeg har

her et Papir, som angaar en Hest, men jeg kan ikke læse det.' Hvad vilde der saa være sket?"

Kim skottede til Mahbub under sine Øjenbryn.

„Saa vilde du have drukket Vand to — maaske tre Gange endnu i dit Liv. Jeg tror ikke mere end tre Gange," sagde Mahbub tørt.

„Det er sandt. Det tænkte jeg ogsaa en Smule paa, men mest tænkte jeg paa, at jeg holdt af dig, Mahbub. Derfor rejste jeg til Amballa, som du véd, men (hvad du ikke véd) jeg blev liggende skjult i Havens Græs for at se, hvad Oberst Creighton-Sahib vilde gøre, naar han læste den hvide Hingsts Stamtavle."

„Og hvad gjorde han?" spurgte Mahbub Ali, thi Kim var pludselig standset.

„Forærer du Nyheder bort af Venskab, eller sælger du dem?" spurgte Kim.

„Jeg sælger dem — og jeg køber dem," svarede Mahbub, tog et Fire-Anna-Stykke op af sit Bælte og holdt det i Vejret.

„Otte," sagde Kim, der aldeles uvilkaarligt gav sig til at tinge, som Østerlændingen instinktmæssigt gør.

Mahbub Ali brast i Latter og stak Mønten til sig.

„Det er altfor let at byde sine Varer tilfals paa et saadant Marked, Alverdens Ven. Fortæl mig det for Venskabs Skyld. Hver af os har den andens Liv i sin Haand."

„Der kan være noget i det. Jeg saa Jang-i-Lat Sahib (den Øverstkommanderende) komme til et stort Middagsselskab. Jeg saa ham i Creighton Sa-

hibs Kontor. Jeg saa de to læse den hvide Hingsts Stamtavle. Jeg hørte selve den Ordre, der blev udstedt, om Begyndelsen af en stor Krig."

„Hm!" Mahbub Ali nikkede, og det glødede dybt inde paa Bunden af hans Øjne. „Du spillede dit Spil godt. Men den Krig er nu forbi, og Ondet forhaabentlig kvalt, førend det blev til Alvor — takket være mig — og dig. Hvad gjorde du saa senere?"

„Jeg benyttede, hvad jeg vidste, som en Fiskekrog til at angle Mad og Ære blandt Folkene i en Landsby, hvor Præsten gav min Lama Opium. Men jeg havde den gamle Mands Pung i min Varetægt, saa Brahminen fandt ingenting, og næste Morgen var han meget vred. Hoho! Og jeg brugte ogsaa min Viden, da jeg faldt i Hænderne paa det hvide Regiment med Tyren."

„Det var dumt," afbrød Mahbub Ali vredt. „Hvad man véd, skal man ikke strø omkring som Gødningkager, men bruge det sparsomt — ligesom *bhang*."

„Det mener jeg ogsaa nu; og desuden havde jeg ingen Gavn af det. Men det er nu meget længe siden" — han gjorde en Bevægelse med sin magre, brune Haand, som om han fejede det altsammen bort — „og siden den Tid har jeg tænkt meget alvorligt, især om Natten, naar jeg laa under Punkahen i *madrissah*'en."

„Er det tilladt at spørge, hvorhen den Himmelfødtes Tanker har ført ham?" spurgte Mahbub med sarkastisk Underdanighed og strøg sit røde Skæg.

„Det er tilladt," sagde Kim i en tilsvarende værdig Tone. „I Nucklao siger de, at en Sahib aldrig

bør indrømme overfor en sort Mand, at han har begaaet en Fejl."

Mahbubs Haand foer ind paa hans Bryst, thi at kalde en Afghaner en „sort Mand" *(kala admi)* er en blodig Fornærmelse. Men saa huskede han, at han selv havde fremkaldt denne Riposte og brast i Latter.

„Tal, Sahib! Din sorte Mand hører."

„Men," vedblev Kim, „jeg er ikke nogen Sahib, og jeg indrømmer, at jeg begik en Fejl, da jeg forbandede dig, Mahbub Ali, den Dag i Amballa, da jeg troede, at jeg blev forraadt af en Afghaner. Jeg var ude af mig selv; thi jeg var først nylig bleven fangen, og jeg havde gærne dræbt den elendige Trommeslager. Men nu siger jeg, Hadji, at du handlede rigtigt; jeg ser min Vej til en god Tjeneste ganske tydeligt for mig. Jeg vil blive i *madrissah*'en, indtil jeg er moden."

„Vel talt. Især maa du lære Afstande og Tal og at bruge et Kompas, førend du kan tage Del i Spillet. Oppe i Bjærgene boer der en Mand, som vil vise dig det."

„Jeg vil lære alt, hvad de vil undervise mig i, paa een Betingelse — at jeg faar Lov til at være uindskrænket Herre over min Tid, saa længe *madrissah*'en er lukket. Det maa du bede Obersten om paa mine Vegne."

„Men hvorfor taler du ikke selv til Obersten i Sahibernes Tungemaal og beder ham derom?"

„Obersten er Regeringens Tjener; den kan med et Ord sende ham hid og did, og han maa betænke sit eget Avancement. (Der kan du se, hvor meget jeg

allerede har lært i Nucklao!) Desuden har jeg kun kendt Obersten i tre Maaneder; men jeg har kendt en vis Mahbub Ali i seks Aar. Altsaa: til *madrissah*'en vil jeg gaa; i *madrissah*'en vil jeg lære; i *madrissah*'en vil jeg være en Sahib. Men naar *madrissah*'en er lukket, maa jeg have min Frihed og flakke om blandt mine egne Folk. Ellers dør jeg!"

„Og hvem kalder du dine egne Folk, Alverdens Ven?"

„Alle Mennesker i dette store og skønne Land," sagde Kim og slog ud med Haanden rundt i det lille Værelse med Lervæggene, hvor Olielampen i sin Niche brændte dunkelt i Tobaksrøgen. „Desuden vil jeg se min Lama igen. Og endvidere trænger jeg til Penge."

„Det gør alle Mennesker," sagde Mahbub med en bedrøvelig Mine. „Jeg vil give dig otte Annas, thi man kan ikke pille mange Penge ud af Hestehove i disse Tider, og de maa strække til for mange Dage. Hvad alt det øvrige angaar, er jeg vel tilfreds, og vi behøver ikke at tale mere derom. Skynd dig nu at lære, hvad du skal, og om tre Aar, eller maaske endda før, vil du kunne være til Hjælp — selv for mig."

„Har jeg da hidtil været dig saa meget til Besvær?" sagde Kim med en Drengs kaade Latter.

„Du maa ikke svare igen," brummede Mahbub. „Du er jo min nye Stalddreng. Gaa saa hen og læg dig blandt mine Folk; du finder dem tæt ved Banegaardens nordlige Ende sammen med Hestene."

„De vil prygle mig til Banegaardens sydlige Ende, hvis jeg kommer uden Bevis for, at det er dig, der har sendt mig."

Mahbub følte efter i sit Bælte, vædede sin Tommelfinger, gned den mod en Kage kinesisk Tusch og trykkede den af paa en Stump Silkepapir. Ligefra Balkh til Bombay kendtes dette Aftryk med de grove Furer og det gamle Ar, der løb tværs over det.

„Det er tilstrækkeligt, naar du viser det til Formanden for mine Folk. Jeg kommer i Morgen tidlig."

„Ad hvilken Vej?" spurgte Kim.

„Ad Vejen fra Byen; der er kun een. Saa vil vi vende tilbage til Creighton Sahib. Jeg har sparet dig for en Dragt Prygl."

„Allah! Hvad har en Dragt Prygl at sige, naar selve Hovedet sidder løst paa Skuldrene?"

Kim smuttede sagte ud i Mørket, gik rundt til den anden Side af Huset, holdende sig tæt til Muren, og traskede saa i en Retning stik modsat af den, hvori Stationen laa, en Mils Vej eller to. Saa gjorde han en stor Omvej og vandrede langsomt tilbage, thi han behøvede Tid til at hitte paa en Historie for det Tilfældes Skyld, at en eller anden af Mahbubs Folk skulde komme med Spørgsmaal.

De havde slaaet Lejr paa et Stykke ubebygget Jord tæt ved Jærnbanen, og da de var Indfødte, havde de naturligvis ikke lukket op for de to Kvægvogne, i hvilke Mahbubs Heste stod sammen med et Kobbel Landheste, som Bombays Sporvejsselskab havde købt. Formanden, en usselt udseende, brystsyg Mohammedaner, raabte straks Kim an, men beroligedes ved Synet af Mahbubs Fingeraftryk.

„Hadjien har været saa naadig at tage mig i sin Tjeneste," sagde Kim tvært. „Hvis du ikke tror det,

saa vent, til han selv kommer i Morgen. Imidlertid kan du vel nok unde mig en Plads ved Baalet."

Der paafulgte det sædvanlige hensigtsløse Vrøvl, som Indfødte af lav Kaste altid gør ved enhver Lejlighed. Det døde hen igen, og Kim lagde sig bagved den lille Skare af Mahbubs Folk, næsten lige under Hjulene af en Vogn, med et laant Tæppe over sig. Et Leje mellem Murstensbrokker og Skrabsammen i en fugtig Nat, midt iblandt urolige Heste og snavsede Baltier, vilde næppe falde i ret mange hvide Drenges Smag; men Kim var absolut lykkelig. Nye Oplevelser, nye Tjenester, nye Omgivelser var ham saa nødvendige som Aandedrættet i hans smaa Næsebor, og Tanken om de pæne, hvide Senge, der stod paa Rad under Punkahen i St. Xaviers Skole, morede ham ligesaa inderligt som at fremsige Multiplikationstabellen paa Engelsk.

„Jeg er meget gammel," tænkte han søvnigt. „Hver Maaned bliver jeg et Aar ældre. Den Gang jeg bragte Mahbubs Budskab til Amballa, var jeg meget ung og en Tosse oven i Købet. Selv den Gang jeg var hos det hvide Regiment, var jeg meget ung og lille og havde ingen Visdom. Men nu lærer jeg noget hver Dag, og om tre Aar vil Obersten tage mig ud af *madrissah*'en og sende mig ud paa Landevejen sammen med Mahbub Ali for at lede efter Hestes Stamtavler — eller maaske jeg faar Lov til at gaa alene; eller maaske jeg finder Lamaen og følger med ham. Ja; det er det bedste. Igen at gaa som *chela* med min Lama, naar han vender tilbage til Benares."

Hans Tanker blev langsommere og mere usammenhængende, og han var netop i Færd med at synke

hen i de dejligste Drømme, da hans Øre ramtes af en Hvisken, sagte men skarp, som lød gennem den monotone Passiar henne omkring Baalet. Den kom fra den anden Side af den jærnbeslagne Vogn, som han laa under.

„Han er her altsaa ikke?"

„Han er naturligvis paa Sold inde i Byen. Hvem vilde vel søge efter en Rotte i en Dam? Kom, lad os gaa. Han er ikke den, vi søger efter."

„Men han maa ikke faa Lov at vende tilbage til den anden Side af Bjærgpasserne. Saaledes lyder Ordren."

„Saa lej et eller andet Fruentimmer til at give ham Gift. Det koster kun et Par Rupier, og der er ingen Vidner."

„Undtagen Fruentimmeret. Nej, vi maa bruge en sikrere Fremgangsmaade; og husk paa den Pris, der er sat paa hans Hovede."

„Javel, men Politiet har en lang Arm, og vi er langt fra Grænsen. Var vi endda i Peshawar!"

„Javist — i Peshawar!" svarede den anden Stemme haanligt. „Peshawar, som er fuld af hans Blodbeslægtede — fuld af Kvinder, bag hvis Klæder han kunde skjule sig. Jo, Peshawar eller Helvede vilde passe rigtig godt for os."

„Men hvad er da din Plan?"

„Tosse! Har jeg ikke fortalt dig den hundrede Gange? Vent indtil han kommer for at lægge sig, og saa er et eneste sikkert Skud tilstrækkeligt. Vognene her er imellem os og Forfølgerne. Vi behøver kun at løbe tilbage over Jærnbanelinien, og saa gaa vor Vej. De vil ikke en Gang kunne se, hvorfra Skuddet kom.

Vent i det mindste her til Daggry. Hvad er du for en Slags Fakir, at du gyser, fordi du maa vaage en Smule?"

„Oho!" tænkte Kim, som laa med lukkede Øjne. „Der er nok igen nogen ude efter Mahbub. En hvid Hingsts Stamtavle er en farlig Ting at sælge til Sahiberne! Eller maaske Mahbub har solgt dem andre Nyheder. Men hvad er her at gøre, Kim? Jeg véd ikke, hvor Mahbub er henne, og hvis han kommer her før Daggry, skyder de ham. Det vilde ikke være nogen Gevinst for dig, Kim. Heller ikke kan man gaa til Politiet med denne Historie, thi det vilde ikke være nogen Gevinst for Mahbub. Og" — han lo næsten højt — „jeg kan ikke huske noget, jeg har lært i Nucklao, som kunde hjælpe mig. Allah! Her er Kim, og derhenne er de. For det første maa Kim altsaa vaagne og gaa sin Vej paa en Maade, saa at de ikke fatter Mistanke. Slemme Drømme vækker et Menneske — saaledes — —"

Han rev Tæppet bort fra sit Ansigt og satte sig pludselig over Ende med det uhyggelige, gurglende, meningsløse Hyl, som en Asiater udstøder, naar han vaagner af et Mareridt.

„Urr-urr-urr-urr! Ya-la-la-la-la! *Narain!* En *churel!* En *churel!*"

En *churel* er et særligt ondskabsfuldt Spøgelse — Genfærdet af en Kvinde, som er død i Barselseng. Hun flakker om paa ensomme Veje, hendes Fødder er vendt bagud, og hun piner Menneskene.

Højere og højere lød Kims dirrende Hyl, indtil han endelig sprang op og dinglede søvndrukken af

Sted, mens hele Lejren bandede ham, fordi han vækkede dem. En tredive Alen længere oppe langs Jærnbanelinien lagde han sig igen ned og sørgede omhyggeligt for, at Lurerne maatte kunne høre ham brumme og stønne, mens han lagde sig tilrette. Nogle Minutter efter rullede han sig ned mod Landevejen og forsvandt i det tætte Mørke.

Hurtigt benede han af Sted, indtil han naaede en Stenkiste, bag hvilken han lagde sig paa Lur med Hagen i Højde med den øverste Sten. Her kunde han uden selv at blive set holde Øje med alle, der færdedes paa Vejen.

To, tre Fragtvogne rullede raslende og knirkende forbi ud ad Forstæderne til; saa kom en hostende Politibetjent og et Par travle Fodgængere, som sang for at holde onde Aander borte. Endelig lød en Klapren af skoede Hestehove.

„Aha! Der har vi nok Mahbub," tænkte Kim, da Dyret sprang sky til Side for det lille Hoved over Stenkisten.

„Hov! Mahbub Ali!" hviskede han, „pas paa!"

Et Tag i Tøjlen satte Hesten paa Bagbenene og tvang den henimod Stenkisten.

„Det skal være sidste Gang," sagde Mahbub, „at jeg benytter en skoet Hest om Natten. Den træder jo hver eneste Bensplint og Søm i hele Byen op i sine Hove."

Han bøjede sig for at løfte Hestens Forben og bragte derved sit Hoved ned til en Fods Afstand fra Kims.

„Duk dig, duk dig," mumlede han. „Natten er fuld af Øjne."

„To Mænd venter paa dit Komme bagved Vognene, hvori dine Heste er. De vil skyde dig, naar du lægger dig ned, fordi der er sat en Pris paa dit Hovd. Jeg hørte dem, da jeg laa tæt ved Hestene."

„Saa du dem ogsaa? — — Staa stille, du Fader til Djævle!" Dette sidste raabtes med rasende Stemme til Hesten.

„Nej."

„Du véd ikke, om en af dem maaske var klædt som en Fakir?"

„Jo, thi den ene sagde til den anden: ‚Hvad er du for en Slags Fakir, at du gyser, fordi du maa vaage en Smule?"

„Godt. Gaa nu tilbage til Lejren og læg dig ned. Jeg dør ikke i Nat."

Mahbub vendte sin Hest og forsvandt. Kim foer af Sted langs med Grøften, indtil han naaede et Punkt ligeoverfor sit forrige Hvilested, smuttede tværs over Vejen som en Væsel og rullede sig atter ind i Tæppet.

„Nu véd Mahbub det i det mindste," tænkte han tilfreds. „Og sikkert er det, at han talte, som om han havde ventet det. Jeg tror ikke, at de to Mænd vil have nogen Gavn af deres Nattevagt."

Der gik en Time, og skønt han havde den bedste Villie af Verden til at holde sig vaagen, var han falden i dyb Søvn. Af og til buldrede et Tog henad Skinnerne ikke ti Alen fra ham; men han havde al Østerlændingens Ligegyldighed og Uimodtagelighed

for Støj, og det fremkaldte ikke en Gang en Drøm i hans sovende Hjærne.

Mahbub derimod gjorde alt andet end sove. Det ærgrede ham betydeligt, at Folk, der ikke hørte til hans Stamme, og hvem hans tilfældige Kærligheds-æventyr ikke vedkom, vilde stræbe ham efter Livet. Hans første og naturlige Indskydelse var at gaa over Banelinien længere nede, liste sig tilbage igen, komme bag paa sine Venner og slaa dem ihjæl kort og godt. Men i saa Tilfælde, tænkte han med Sorg, vilde muligvis andre Regeringsmyndigheder, som aldeles ikke stod i Forbindelse med Oberst Creighton, udbede sig Forklaringer, som han vilde have Vanskelighed ved at give; og han vidste jo, at Syd for Grænsen bliver der gjort et ligefrem latterligt Vrøvl, naar man finder et Lig eller to. Der var ingen, som havde generet ham paa denne Maade, siden den Aften, da han sendte Kim til Amballa med Budskabet, og han havde haabet, at Mistanken var bleven ledet fuldstændig paa Vildspor.

Saa fik han paa een Gang en glimrende Idé.

„Englænderne taler altid Sandhed," sagde han, „derfor bliver vi, som hører hjemme her i Landet, altid gjort til Taaber. Ved Allah, jeg vil fortælle en Englænder Sandheden! Hvad Nytte er vel Politiet til, hvis en stakkels Mand fra Kabul kan blive bestjaalen for sine Heste, førend de endnu er komne ud af Jærnbanevognene? Det gaar jo akkurat ligesaa galt til her som i Peshawar! Jeg maa indgive Klage paa Politistationen. Eller endnu hellere tale med en af de unge Sahiber paa Banegaarden! De er fulde af

Iver, og det bliver altid regnet dem til Ære, hvis de kan fange en Tyv."

Han bandt sin Hest udenfor Banegaarden og gik ind paa Perronen.

„Hov, Mahbub Ali!" udbrød en ung Trafikassistent, som stod og ventede paa et Tog, der skulde føre ham sydpaa — en høj ung Mand i en snavset hvid Lærredsdragt, med forpjusket Haar og Forstand paa Heste. „Hvad bestiller du her? Sælger uægte Fuldblod, hvad?"

„Nej; jeg er noget urolig for mine Heste, og jeg kommer for at lede efter Lutuf Ullah. Jeg har en Vogn fuld af Heste lidt længere oppe ad Linien; mon nogen kunde stjæle dem, uden at Jærnbanefolkene opdagede det?"

„Tror det næppe, Mahbub; men bliver de stjaalne, kan du jo gøre Krav paa Skadeserstatning hos os."

„Jeg har set to Mænd krybe sammen mellem Vognhjulene næsten hele Aftenen. Men Fakirer stjæler ikke Heste, saa jeg tog ikke videre Notits af dem. Jeg vilde gærne have fat paa min Kompagnon Lutuf Ullah."

„Hvad Pokker, er det sandt? Og du brød dig slet ikke mere om dem? Det var min S'æl heldigt, at jeg traf dig. Hvordan saa de ud?"

„Det var to ganske almindelige Fakirer. Men de gør ingen Fortræd — undtagen at de maaske stjæler en Smule Korn fra en Godsvogn. Men dem er der saa mange af her paa Linien, og Staten vil saamænd aldrig savne den Smule. Jeg gik herhen for at søge efter min Kompagnon Lutuf Ullah —"

„Blæse med din Kompagnon! Hvor holder de Vogne, som du har dine Heste i?“

„Et lille Stykke paa denne Side af det Sted dér langt borte, hvor Lygterne bliver hejsede til Vejrs, naar der kommer et Tog.“

„Naa, Signalhytten. Javel.“

„Vognene holder paa det Spor, som er nærmest ved Landevejen — paa højre Haand, naar man ser i denne Retning. Men hvad Lutuf Ullah angaar — han er en høj Mand med Braknæse og en persisk Mynde — halløj!“

Det unge Menneske havde skyndt sig af Sted for at opsøge en ung og tjenstivrig Politibetjent; thi som han sagde, Jærnbaneselskabet havde allerede lidt betydelige Tab paa Grund af Tyverier fra Godsvogne. Mahbub Ali lo i sit farvede Skæg.

„Nu trasker de af Sted med deres knirkende Støvler og gør et vældigt Spektakel, og saa bliver de højst forbavsede, naar de ingen Fakirer finder. Ja, de er et Par meget fiffige unge Mennesker — Barton Sahib og Young Sahib.“

Han blev staaende ligegyldig et Par Minutter, i Forventning om at se dem komme løbende henad Linien parate til Kamp med Tyvene. Et letbygget Lokomotiv kom glidende forbi Perronen, og han fik et Glimt at se af unge Barton bag dets Skærm.

„Jeg har gjort Drengen Uret. Han er ikke noget helt Fæ,“ sagde Mahbub Ali. „At køre med Ildvogn efter en Tyv er virkelig en original Idé.“

Da Mahbub Ali ved Daggry kom til sin Lejr, var der ingen, som ansaa det for Umagen værdt at for-

tælle ham, hvad der var hændt om Natten. Det vil sige, ingen undtagen en lille Stalddreng, som den store Mand nylig havde taget i sin Tjeneste, og som Mahbub nu kaldte ind i sit lille Telt, for at han skulde hjælpe med ved Indpakningen.

„Jeg saa det altsammen," hviskede Kim, mens han bøjede sig over Sadeltaskerne. „To Sahiber kom kørende med et Lokomotiv. Jeg løb frem og tilbage i Mørket paa denne Side af Vognene, mens Lokomotivet kørte langsomt op og ned. De kastede sig over to Mænd, som sad under denne Vogn — Hadji, hvad skal jeg gøre med dette Stykke Tobak? Pakke det ind i Papir og lægge det under Saltposen? Javel — og slog dem til Jorden. Men saa huggede den ene Mand efter en af Sahiberne med et Fakirhorn" (Kim mente de sammenbundne Bukkehorn, som er en Fakirs eneste timelige Vaaben) „og der kom Blod. Da derfor den anden Sahib havde slaaet sin Mand bevidstløs, skød han paa Fakiren med en Pistol, som den første Mand havde tabt. Allesammen rasede de, som om de var gale."

Mahbub smilede med engleblid Resignation.

„Nej! Dette er ikke saa meget *dewanee* som *nizamut**). En Pistol, siger du? Det er ti Aars Tugthus, godt og vel."

„Saa laa de begge to stille, og jeg tror, de var næsten døde, da de blev baarne op paa Lokomotivet. Deres Hoveder dinglede — saaledes. Og der er en

*) Dewanee betyder baade Galskab og en civil Retssag; nizamut betyder en Kriminalsag. Ordspillet lader sig saaledes ikke gengive. F. A.

hel Mængde Blod paa Skinnerne. Vil du gaa med hen og se paa det?"

„Jeg har set Blod før. De er sikre paa Tugthuset — og naturligvis vil de opgive falske Navne, saa man kan være sikker paa ikke at høre noget til dem for det første. Det var to af mine Uvenner. Din Skæbne og min syntes at være nøje sammenknyttede. Det er en Historie, som vil interessere Perlelægen! Men skynd dig nu med de Sadeltasker og Køkkentøjet. Saa vil vi føre Hestene ud og ride til Simla."

Hurtigt — efter Østerlændingenes Opfattelse af Hurtighed — under lange Forklaringer, Skældsord, Vrøvl og Sløseri, under hundrede Standsninger for at hente glemte Smaating, brød den uordentlige Lejr op, og Folkene førte et halvt Dusin stivbenede, urolige Heste af Sted langs Kalka-Vejen i det friske, regnfulde Daggry. Kim blev snart anerkendt som Mahbub Alis Yndling af alle, der ønskede at staa sig godt med Afghaneren, og ingen forlangte, at han skulde gøre noget Arbejde. De rejste i magelige Dagsmarscher og gjorde jævnlig Holdt ved Landevejens Hvilepladser. Kalka-Vejen befærdes af saare mange Sahiber; og, som Mahbub Ali sagde, hver eneste ung Sahib anser nødvendigvis sig selv for en Hestekender, og selv om han sidder i Gæld til op over Ørene, maa han dog lade, som om han vilde købe sig en ny Hest. Det var Grunden til, at den ene Sahib efter den anden, som rullede forbi i Deligencer, standsede og gav sig til at snakke med Mahbub Ali. Nogle af dem steg endogsaa af Vognen for at føle paa Hestenes Ben og gøre dumme Spørgsmaal eller paa Grund af deres

Uvidenhed i de Indfødtes Sprog fornærme den uforstyrrelige Hestehandler paa det groveste.

„Den første Gang jeg havde at gøre med Sahiber, og det var den Gang Oberst Soady Sahib kommanderede i Fort Abazai og satte Statholderens Lejrplads under Vand, fordi han ikke kunde lide ham," betroede Mahbub Kim, mens Drengen stoppede hans Pibe under et Træ, „vidste jeg ikke, hvor store Taaber de var, og sligt kunde gøre mig vred. Som for Eksempel —" og han fortalte Kim en Historie om et Udtryk, der i al Uskyldighed var bleven brugt paa urette Maade — en Historie, der fik Kim til at trille rundt paa Jorden af Latter. „Men nu indser jeg," vedblev Mahbub og pustede langsomt Røgen fra sig, "„at det forholder sig med dem som med alle Mennesker — i visse Henseender er de kloge og i andre højst taabelige. Saare taabeligt er det at bruge et urigtigt Ord overfor en Fremmed; thi om man end i sit Hjærte ikke mener det som en Fornærmelse, hvor kan den Fremmede vide det fra? Han vil rimeligvis søge Sandheden ved Hjælp af en Dolk."

„Sandt. Ganske sandt," indrømmede Kim højtideligt. „Taaber bruger bagvendte Udtryk. Jeg har hørt dem."

„For en, der er stillet saadan som du, er det derfor særlig nødvendigt at huske, at Tingen kan ses fra to Sider. Iblandt Sahiber maa du aldrig glemme, at du er en Sahib; iblandt Hinds Folk maa du altid huske, at du er —"

Han standsede med et halvt forbløffet Smil.

„Ja, hvad er jeg? Mohammedaner, Hindu, Jain eller Buddhist? Det er ikke saa let at afgøre."

„Du er sikkert nok en Vantro, og derfor bliver du fordømt. Saaledes siger min Lov — det tror jeg da i det mindste, at den gør. Men du er ogsaa min lille Alverdens Ven, og jeg holder af dig. Saaledes siger mit Hjærte. Dette med Troen, det er ligesom med Heste. En klog Mand véd, at Heste er gode — at man kan tjene paa dem alle; og jeg for mit Vedkommende skulde være tilbøjelig til at mene det samme om alle Trosbekendelser, hvis ikke jeg var en god Sunnit og hadede Tirahs Mænd. Men saa meget er vist, at en Hoppe fra Kattiawar bliver usikker paa Benene og let bliver reden halt, hvis den bliver ført bort fra sin Fødeegns Sandørkener til det vestlige Bengal; og selv en Hingst fra Balkh (og der gives ingen bedre Heste, end de fra Balkh, naar blot de ikke var saa svære over Boven) kan i de store Ørkener nordpaa ikke maale sig med Kamelerne; det har jeg selv set. Derfor er det min Hjærtens Mening, at det gaar med Trosbekendelser som med Heste: hver har sine Fortrin i sit eget Land."

„Men min Lama var af en ganske anden Mening."

„Aa, han er en gammel Drømmer fra Bhotiyal. Jeg er egentlig lidt vred paa dig, Alverdens Ven, fordi du sætter saa stor Pris paa en Mand, du kender saa lidt til."

„Det er sandt nok, Hadji. Men jeg sætter nu Pris paa ham; mit Hjærte drages til ham."

„Og hans til dig, hører jeg. Hjærter er ligesom Heste. De kommer og gaar, som de vil, og lystrer ikke Bidsel eller Spore. Raab til Gul Sher Khan der-

henne, at han skal ramme den røde Hingsts Tøjrepæl fastere ned. Vi har ikke Lyst til at have Slagsmaal mellem Hestene paa hver eneste Hvileplads, og om et Øjeblik ryger den mørkebrune og den sorte sammen — — Men hør nu efter, hvad jeg vil sige. Er det nødvendigt for din Hjærtefred, at du ser den Lama en Gang imellem?"

„Det hører med til Kontrakten," svarede Kim. „Hvis jeg ikke faar ham at se, hvis han bliver taget fra mig, løber jeg bort fra *madrissah*'en i Nucklao — og naar jeg først er borte, hvordan vil I saa finde mig igen?"

„Det er sandt. Aldrig har et Føl været bunden med et tyndere Reb end du." Mahbub nikkede med Hovedet.

„Du skal ikke være bange." Kim talte i en Tone, som om han kunde være forsvundet sporløst i samme Øjeblik, hvis han havde villet. „Min Lama har sagt, at han vil komme og besøge mig i *madrissah*'en —"

„En Tigger med sin Skaal i Haanden midt iblandt alle de unge Sa — —"

„Ikke alle!" afbrød Kim ham fnysende. „Mange af dem har blaalige Øjne og sorte Negle paa Grund af det Blod af lav Kaste, der flyder i deres Aarer. Sønner af *methirani*'er er de — Blodsbeslægtede med *bhungi*'er (Gadefejere)!"

Vi behøver ikke at følge Resten af den Stamtavle, som Kim opstillede; men han udtrykte sig tydeligt og uden Overdrivelse, mens han sad og tyggede paa en Stump Sukkerrør.

„Alverdens Ven," sagde Mahbub, idet han rakte

Drengen sin Pibe, for at han skulde kradse den ud, „jeg har truffet mange Mænd, Kvinder og Drenge, og ikke faa Sahiber. Men i alle mine Dage har jeg aldrig stødt paa Mage til Djævleunge som dig."

„Hvorfor siger du det? Jeg fortæller dig jo altid Sandheden."

„Maaske det netop er Grunden, thi dette er en farlig Verden for ærlige Mennesker."

Mahbub kom paa Benene, spændte sit Bælte fast og gik over til Hestene.

„Eller jeg sælger dig den."

Der var noget i Stemmeklangen, som fik Mahbub til at standse og vende sig om.

„Hvad er det nu for nye Djævelskaber?"

„Otte Annas, saa skal jeg sige dig det," svarede Kim med et Grin. „Det angaar din Fred og Ro."

„O Shaitan!"

Og Mahbub rakte ham Pengene.

„Kan du huske den lille Historie med Tyvene om Natten dernede i Amballa?"

„Jeg har ikke glemt den helt; det gjaldt jo mit Liv. Hvorfor spørger du?"

„Kan du huske Kashmir-Serajet?"

„Om et Øjeblik varmer jeg dine Øren, Sahib."

„Behøves ikke — Afghaner. Tingen er, at den anden Fakir, hvem Sahiberne slog til Jorden, var den samme som den Mand, der gennemsøgte din Bolig i Lahore. Jeg saa hans Ansigt, da de løftede ham op paa Lokomotivet. Den selv samme Mand."

„Hvorfor har du ikke fortalt mig det før?"

„Aa, nu kommer han jo i Fængsel, og dér er han

vel forvaret for de første Aar. Man behøver aldrig at fortælle mere ad Gangen end nødvendigt. Desuden trængte jeg den Gang ikke til Penge til at købe Syltetøj for."

„*Allah kerim!*" sagde Mahbub Ali. „Monstro du en skøn Dag vil sælge mit Liv for en Smule Syltetøj, dersom det falder dig ind?"

Til sin Dødsdag vil Kim mindes denne lange og langsomme Rejse fra Amballa, gennem Kalka og de nærliggende Pinjore-Haver, op til Simla. En pludselig Opsvulmen af Gagger-Floden rev en af Hestene med sig (naturligvis den værdifuldeste), og Kim var nær gaaet til Bunds blandt de hvirvlende Rullesten. Lidt højere oppe ad Vejen blev Hestene skræmte af en af Regeringens Elefanter og rev sig løs, og da de var i fortræffelig Foderstand paa Grund af alt det meget Græs, de havde faaet i den sidste Tid, tog det halvanden Dag at faa Kobbelet samlet igen. Derefter traf de Sikandar Khan, som var paa Nedrejsen med nogle usælgelige Krikker — Resterne af hans Kobbel — og Mahbub, som har mere Forstand paa Hestehandel i sin lille Fingers Negl end Sikandar Khan i alle sine Telte, vilde endelig købe to af de daarligste, og det kostede otte Timers møjsommelige diplomatiske Forhandlinger og en uberegnelig Masse Tobak. Men det var den reneste Glæde altsammen — Vejen, som steg og dalede og slog Bugter og Sving rundt om Bjærgaasene, der blev højere og højere; Morgenrødens Skær paa de fjærne, snedækkede Bjærgtoppe; de mangegrenede Kaktusser, der voksede i Terrasser op ad Bjærgenes stenede Sider; Larmen

af de tusind Vandløb; Abernes Pludren; de højtidelige Deodarer med deres hængende Grene; Udsigten over Sletterne, der strakte sig dybt under dem; de regelmæssige Standsninger for at holde Bøn (Mahbub var meget religiøs med sine Renselser og Paakaldelser, naar han havde god Tid); Aftensamtalerne paa Lejrpladserne, naar Kameler og Stude gumlede højtideligt sammen og deres sløve Drivere fortalte Landevejens nyeste Nyheder — alt dette løftede og varmede Kims Hjærte i hans Bryst, saa at han fik Lyst til at synge.

„Men naar Sangen og Dansen er forbi," sagde Mahbub Ali, „kommer Oberst-Sahibens Sang, og den er ikke saa behagelig."

„Et skønt — et vidunderligt dejligt Land er Hinds Land," sang Kim, „og Femflodslandet er skønnest af alle. Til det vil jeg atter gaa, dersom Mahbub Ali eller Obersten løfter Haand eller Fod imod mig. Og naar jeg en Gang er borte, hvem vil saa kunne finde mig? — Se dér, Hadji, er det Staden Simla derovre? Allah, hvilken Stad!"

„Min Faders Broder — og han var en gammel Mand, den Gang Mackerson Sahibs Brønd i Peshawar endnu var ny — kunde mindes den Tid, da der kun var to Huse i hele Simla."

Mahbub førte Hestene ned fra Hovedvejen og ind i Simlas nedre Basar — den overfyldte Kaningaard, der stiger op fra Dalen mod Raadhuset i en Vinkel paa fem og fyrretyve Grader. En Mand, der kender Vej her, kan trodse hele Politiet i Indiens Sommerhovedstad, saa snedigt staar Veranda i Forbindelse

med Veranda, Gyde med Gyde og Smuthul med Smuthul. Her bor de Mennesker, der sørger for den glade Bys Fornødenheder — Jhampanier, som trækker de smukke Damers Rickshawer om Aftenen og derefter spiller hele Natten lige til Daggry; Urtekræmmere, Oliesælgere, Kuriositetshandlere, Brændehandlere, Præster, Lommetyve, indfødte Regeringsfunktionærer; her drøfter Glædespiger Sager, som i Almindelighed antages at være det indiske Statsraads dybeste Hemmeligheder; her samles alle mulige hemmelige Agenter fra Halvdelen af de uafhængige Stater. Her var det ogsaa, at Mahbub Ali lejede et Værelse, langt omhyggeligere aflaaset end hans Bolig i Lahore, i en mohammedansk Kvæghandlers Hus. Det var et mirakuløst Værelse, thi i Tusmørket gik en mohammedansk Stalddreng derind, og en Time efter traadte en ung Eurasier i daarligt passende, færdigsyede Klæder ud — helt hvid var han ikke, thi det lucknowske Pigebarns Farve var af bedste Slags og sad godt fast.

„Jeg har talt med Creighton Sahib," sagde Mahbub Ali, „og for anden Gang har Venskabets Haand afværget Ulykkens Pisk. Han siger, at du har spildt hele to Maaneder paa Landevejen, og at det derfor er for sent at sende dig til en Skole heroppe i Bjærgene."

„Jeg har sagt, at min Ferie tilhører mig selv. Jeg vil ikke vide noget af en dobbelt Skolegang. Det hører ogsaa med til Kontrakten."

„Oberst-Sahiben kender ikke noget til den Kon-

trakt. Nu skal du bo i Lurgan Sahibs Hus, indtil det er paa Tide, at du rejser tilbage til Nucklao."

„Jeg vil hellere bo hos dig, Mahbub."

„Du véd ikke, hvad det er for en Ære, der vises dig. Lurgan Sahib har selv forlangt at faa dig i Huset. Nu gaar du op ad Bakken og følger Vejen øverst oppe, og saa glemmer du for en Stund, at du nogensinde har set eller talt med mig, Mahbub Ali, der sælger Heste til Creighton Sahib, hvem du heller ikke kender. Husk vel paa denne Ordre."

Kim nikkede.

„Godt," sagde han, „men hvem er Lurgan Sahib? Nej" — han havde opfanget Mahbubs knivskarpe Blik — „jeg har virkelig aldrig hørt hans Navn før. Skulde han muligvis være" — han sænkede Stemmen — „en af os?"

„Hvad mener du med at tale om os, Sahib?" svarede Mahbub Ali i den Tone, han plejede at anslaa overfor Europæere. „Jeg er en Afghaner; du er en Sahib og en Sahibs Søn. Lurgan Sahib har en Butik oppe blandt Europæernes Butiker. Det véd hele Simla. Du kan gøre dine Forespørgsler dér — — og, Alverdens Ven, han er en Mand, hvis Øjenlaags mindste Blinken skal adlydes. Folk siger, at han er en Troldmand, men det bryder du dig vel ikke om. Gaa saa op ad Bakken og spørg ham selv. Nu begynder det store Spil."

KIM

II

Инв. 12672

RUDYARD KIPLING

KIM

OVERSAT AF A. HALLING

ANDEN DEL

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— T. BRANNER —
1911

TREDIE OPLAG

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

FØRSTE KAPITEL.

Kim gav sig af Hjærtens Lyst i Lag med den nye Drejning af Hjulet. Nu skulde han igen for en Stund være en Sahib. Med Tanken herpaa gav han sig, saasnart han naaede den brede Vej nedenfor Simlas Raadhus, til at lede efter en eller anden, hvem han kunde imponere. En Hindudreng paa en halv Snes Aar sad sammenkrøben under en Lygtepæl.

„Hvor er Hr. Lurgans Hus?“ spurgte Kim.

„Jeg forstaar ikke Engelsk,“ var Svaret, og Kim oversatte derfor sit Spørgsmaal.

„Jeg skal vise dig det.“

Sammen begav de sig af Sted gennem det hemmelighedsfulde Tusmørke, der var opfyldt af Larmen fra Staden nede paa Bakkeskrænten og af en kølig Vinds Pust fra det skovkransede Jakko-Bjærg, der hævede sine brede Skuldre op mod Stjærnerne. Lysene fra Byen laa spredte under dem i forskellige Højder og saa ud som et andet Firmament. Nogle var ubevægelige, andre hørte til Rickshawer, i hvilke nonchalante, højttalende Englændere kørte til Middagsselskab.

„Her er det,“ sagde Kims Fører og standsede ved

en Veranda, hvis Gulv laa i Flugt med Vejen. Der var ingen lukket Dør, men kun et Forhæng af perlesmykkede Siv, som halvt skjulte Lampelyset indenfor.

„Han er kommen," sagde Drengen med en Stemme, der ikke var meget lydeligere end et Suk, og forsvandt. Kim følte sig sikker paa, at Drengen havde staaet paa Vagt for at være hans Fører, men satte et kækt Ansigt op og skød Forhænget til Side. En sortskægget Mand med en grøn Skærm over Øjnene sad ved et Bord, pillede med smaa hvide Hænder skinnende Smaakugler op, een for een, fra en Bakke, der stod foran ham, trak dem paa en blank Silkesnor og nynnede hele Tiden hen for sig. Kim lagde Mærke til, at Værelset udenfor Lyskredsen var fuldt af Ting, der lugtede ligesom alle Orientens Templer paa een Gang. Snart var det Moskus, snart Sandeltræ, snart vammel Jasminolie, hvis Duft hans opspilede Næsebor indsugede.

„Her er jeg," sagde Kim tilsidst paa de Indfødtes Sprog; Lugten fik ham til at glemme, at han skulde være en Sahib.

„Ni og halvfjerds, firs, en og firs," talte Manden hen for sig, idet han trak den ene Perle efter den anden paa Traaden saa hurtigt, at Kim næppe kunde følge hans Fingre. Saa tog han den grønne Skærm af og saa vist paa Kim i et halvt Minut. Pupillerne i hans Øjne udvidede sig og trak sig sammen igen, til de blev saa smaa som Knappenaalshoveder; han lod til at kunne gøre det efter Behag. Der var en Fakir ved Taksali-Porten i Lahore, der havde samme Ævne

og forstod at slaa Mønt af den, især naar han forbandede taabelige Kvindfolk. Kim saa interesseret til. Hans berygtede Ven Fakiren kunde ogsaa bevæge Ørene, næsten ligesom en Gedebuk, og Kim var skuffet over, at denne nye Bekendt ikke kunde tage det op med ham i saa Henseende.

„Du skal ikke være bange," sagde Hr. Lurgan pludselig.

„Hvorfor skulde jeg være bange?"

„Du skal sove her i Nat og bo hos mig, indtil det er paa Tide at rejse tilbage til Nucklao. Det er en Ordre."

„Det er en Ordre," gentog Kim. „Men hvor skal jeg sove?"

„Her i dette Værelse."

Lurgan Sahib slog ud med Haanden imod Mørket bagved sig.

„Godt," sagde Kim roligt. „Nu straks?"

Lurgan Sahib nikkede og holdt Lampen op over sit Hoved. Idet Lyset faldt paa Værelsets Vægge, viste der sig en hel Samling Masker fra en tibetansk Djævledans, ophængte ovenover de djævlebroderede Draperier, der bruges ved disse uhyggelige Forlystelser — hornede Masker, skulende Masker, Masker med et Udtryk af idiotisk Rædsel. I en Krog stod en japanesisk Kriger i fuld Rustning og med vajende Fjerbusk og truede ad ham med en Hellebard, og en Snes Lanser, *khanda*'er og *kuttar*'er kastede det flimrende Lys tilbage. Men hvad der interesserede Kim mere end alt dette — Djævledans-Masker kendte han fra Musæet i Lahore — var et Glimt han saa af Hin-

dudrengen med de blide Øjne; han havde forladt ham ved Døren, men sad nu med korslagte Ben under Arbejdsbordet, mens et lille Smil spillede om hans røde Læber.

„Jeg tror, Lurgan Sahib vil gøre mig bange. Og jeg er sikker paa, at den Djævleunge under Bordet gærne vil se mig bange. Dette Værelse," tilføjede han højt, „ligner et Vidunderhus. Hvor er min Seng?"

Lurgan Sahib pegede paa et stukket Tæppe af indenlandsk Tilvirkning, som laa i en Krog tæt ved de uhyggelige Masker; saa gik han med Lampen og lod Kim staa i Mørke.

„Var det Lurgan Sahib?" spurgte Kim, idet han lagde sig tilrette. Intet Svar. Han kunde imidlertid høre Hindudrengen trække Vejret og ledet af Lyden krøb han tværs over Gulvet, puffede ind i Mørket og udbrød:

„Svar, din Djævel! Er det en Manér at lyve for en Sahib?"

Det forekom ham, at han ud fra Mørket hørte Genlyden af en sagte Latter. Det kunde imidlertid ikke være hans ømskindede Sovekammerat, thi han græd. Derfor opløftede Kim sin Stemme og raabte højt:

„Lurgan Sahib! Halløj, Lurgan Sahib! Er det ogsaa en Ordre, at din Tjener ikke svarer mig?"

„Det er en Ordre," lød en Stemme bagved ham, og han foer sammen.

„Meget godt. Men husk paa," mumlede han, mens

han søgte tilbage til sit Tæppe, „at jeg prygler dig i Morgen. Jeg kan ikke lide Hinduer."

Det blev ikke nogen behagelig Nat; dertil var Værelset altfor fuldt af Stemmer og Musik. Kim blev vækket to Gange ved, at en eller anden kaldte ham ved Navn. Den anden Gang gav han sig til at søge og endte med at støde Næsen mod en Kasse, der talte med Mennesketunge, skønt Stemmeklangen ikke var menneskelig. Kassen lod til at ende i en Blik-trompet og være forbunden med en mindre Kasse nede paa Gulvet ved Hjælp af Staaltraade — i det mindste saa vidt han kunde blive klog paa det ved at føle sig for. Og Stemmen, der var meget haard og skrattende, lød ud fra Trompeten. Kim gned sin Næse og blev mere og mere gal i Hovedet; han tænkte som sædvanligt paa Hindisproget.

„Dette kunde maaske være meget morsomt lige-overfor en Tigger fra Basarerne, men — jeg er en Sahib og en Sahibs Søn, og hvad der har dobbelt saa meget at sige, jeg studerer i Nucklao. Ja," (her slog han over i Engelsk) „jeg er en af St. Xaviers Drenge. Ad Helvede til med Hr. Lurgan! — Det er en eller anden Slags Maskine, ligesom en Symaskine eller saadan noget. Det er knusende frækt af ham — vi lader os ikke skræmme saa let i Lucknow — nej!" Derpaa igen paa Hindi: „Men hvad kan han vinde ved det? Han er kun en Handelsmand — jeg er her i hans Butik. Men Creighton Sahib er Oberst — og jeg tror alligevel, at Creighton Sahib har beordret, at det skulde gøres. Naada, hvor jeg skal tampe den Hindu i Morgen tidlig! Hvad er dette her?"

Kassen med Trompeten udslyngede en Ladning af de allermest udvalgte Skældsord, som selv Kim næppe nogensinde havde hørt Mage til, med en skingrende, ligegyldig Stemme, som for et Øjeblik fik hans korte Nakkehaar til at rejse sig. Da den uartige Tingest tav for at trække Vejret, blev Kim imidlertid beroliget ved at høre den sagte, symaskineagtige Surren i dens Indre.

„*Chup* (ti stille)!“ raabte han, og igen hørte han en sagte Latter, der fik ham til at tage en Beslutning. „*Chup* — eller jeg slaar dig i Smadder!“

Men det brød Kassen sig ikke om. Kim vrikkede og trak i Bliktrompeten, og et eller andet løftedes med et Knæk; han havde øjensynligt lukket et Laag op. Hvis der var en Djævel i Kassen, saa var det nu det rette Øjeblik til at — han snusede — saadan lugtede Symaskinerne i Basaren ogsaa. Han skulde nok faa den *shaitan* til at smøre Haser. Han trak sin Jakke af og proppede den ned i Kassen. En lang rund Tingest bøjede sig under Trykket, der lød en Surren, og Stemmen tav — som Stemmer altid gør, naar man maser en tre Gange sammenlagt Jakke ned paa Vokscylinderen og ind i Mekanismen af en kostbar Fonograf. Hvorefter Kim med lettet Hjærte lagde sig til at sove igen.

NæsteMorgen vaagnede han ved, at Lurgan Sahib stod og saa ned paa ham.

„Aa!“ sagde Kim, bestemt paa at holde fast ved sin Sahib-Værdighed. „Der var en Kasse her i Nat, som skældte mig ud. Derfor stoppede jeg Munden paa den. Var det din Kasse?“

Manden rakte Haanden frem.

„Giv mig din Haand, O'Hara," sagde han. „Ja, det var min Kasse. Jeg har den Slags Ting i mit Hus, fordi mine Venner Rajaherne synes om dem. Den er nu i Stykker, men det gør aldeles ingenting. Ja, mine Venner Kongerne holder meget af Legetøj — og det gør jeg undertiden ogsaa."

Kim stjal sig til at betragte ham nøje. Han var en Sahib, for saa vidt han bar en Sahibs Klæder; men hans Udtale af Urdusproget og hans Betoning af det engelske tydede paa, at han var alt andet end en Sahib. Han syntes at forstaa Kims Tanker, førend Drengen aabnede Munden, og han gjorde sig ikke den Ulejlighed at forklare sig vidtløftigt, som Pater Victor eller Lærerne i Lucknow plejede. Og hvad der var det herligste af det altsammen — han behandlede Kim som Ligemand, naar de var paa asiatisk Omraade.

„Det gør mig ondt, men du kan ikke komme til at prygle min Dreng i Dag. Han siger, at han vil slaa dig ihjæl med en Kniv eller med Gift. Han er skinsyg, og derfor har jeg sat ham i Skammekrogen og vil ikke tale til ham i Dag. Han har netop gjort Forsøg paa at dræbe mig. Du maa hjælpe mig med Frokosten. Han er lovlig skinsyg til, at man kan stole paa ham for Øjeblikket."

En ægte importeret Sahib fra England vilde have gjort et stort Nummer ud af denne Historie; men Lurgan Sahib fortalte den ligesaa jævnt, som Mahbub Ali plejede at berette om sine smaa Hændelser nordpaa.

Butikens Bag-Veranda var bygget helt ud paa den bratte Bakkeskrænt, saa at man fra den kunde kigge ned i Genboens Skorstene, som det er Tilfældet saa mange Steder i Simla. Men hvad der fortryllede Kim endnu mere end det fortræffelige persiske Maaltid, som Lurgan Sahib med egne Hænder tillavede, var selve Butiken. Musæet i Lahore var større, men her var flere Vidundere — Aandedolke og Bedemaskiner fra Tibet; Halsbaand af Turkiser og uslebet Rav; Armringe af grøn Nefrit; underlige Pakker af Røgelsepinde stuvede sammen i Vaser, der var besatte med uslebne Granater; Djævlemaskerne fra den foregaaende Aften og en hel Væg fuld af lyseblaa Draperier; forgyldte Buddhafigurer og smaa transportable lakerede Altre; russiske Samovarer med Turkiser paa Laaget; Porcellænskopper saa tynde som Æggeskaller i sære, ottekantede Bambuskasser; gule Elfenbenskrucifixer — mærkværdigt nok fra Japan, sagde Lurgan Sahib; Tæpper i støvede Baller, som stank nederdrægtigt og var skubbede bagved iturevne og mugne Skærmbrætter prydede med geometriske Figurer; persiske Vandkander til Haandvask efter Maaltidet; matte Kobberrøgelsekar, som hverken var kinesiske eller persiske, med Friser af fantastiske Djævle omkring Mundingen; anløbne og buklede Sølvbælter; Haarnaale af Nefrit, Elfenben og grøn Kalcedon; Vaaben af alle Slags og Arter og tusind andre mærkværdige Ting laa opstablede eller opstillede eller blot kastede hulter til bulter i Værelset, saa at Pladsen kun var fri rundt om det vaklende Fyrretræsbord, hvorved Lurgan Sahib arbejdede.

„Alt det er Bagateller," sagde Kims Vært, mens han fulgte hans Blik. „Jeg køber dem, fordi de er smukke, og undertiden sælger jeg dem — hvis jeg synes om Køberens Udseende. Men mit Arbejde — eller noget af det — ligger paa Bordet dér."

Det skinnede i Morgensolens Lys — lutter røde og blaa og grønne Glimt, fremhævedes hist og her af en Diamants skarpe, blaahvide Straale. Kim spilede Øjnene op.

„Ja, de Stene dér er sunde nok, de lider ikke noget ved, at Solen skinner paa dem; og desuden er de billige. Men med syge Stene er det en ganske anden Sag." Han fyldte paany Kims Tallerken. „Der er ingen andre end jeg, der forstaar sig paa at kurere en syg Perle eller faa den blaa Farve til at vende tilbage i en falmet Turkis. Opaler vil jeg ikke tale om — ethvert Fæ kan kurere en Opal — men for syge Perler er der kun mig. Sæt, at jeg gik hen og døde! Saa var der slet ingen — — Nej, du kan ikke udrette noget med Juveler! Det vil ogsaa være fuldstændig tilstrækkeligt, dersom du en Gang i Tiden lærer at forstaa dig en Smule paa Turkiser."

Han gik hen til den anden Ende af Verandaen for at fylde den svære, porøse Vandkrukke fra Filtrerapparatet.

„Vil du have Vand?"

Kim nikkede. Lurgan Sahib, som var over syv Alen fra ham, lagde sin ene Haand paa Krukken. I næste Øjeblik stod den ved Siden af Kim, fuld indtil en halv Tomme fra Randen, og den hvide Dug viste kun ved en lille Fold den Vej, den var rutschet.

„Aa!“ udbrød Kim i den dybeste Forbavselse. „Det er Hekseri!“

Lurgan Sahibs Smil viste, at han syntes om Komplimenten.

„Kast den tilbage til mig.“

„Jamen saa gaar den i Stykker.“

„Jeg siger: kast den tilbage til mig.“

Kim kastede Krukken paa Lykke og Fromme. Den faldt paa Gulvet og gik i halvhundrede Stykker, og Vandet sivede ud mellem Verandaens daarligt sammenføjede Planker.

„Jeg sagde jo, at den vilde gaa i Stykker.“

„Det er ligemeget. Se paa den. Se paa det største Stykke.“

Det største Skaar laa med en Smule Vand i sin Krumning og glimtede som en Stjærne paa Gulvet. Kim saa vist paa det; Lurgan Sahib lagde sin ene Haand let paa hans Nakke, strøg to eller tre Gange henover den og hviskede:

„Se! Krukken skal samle sig igen, Stykke for Stykke. Først skal det store Skaar forene sig med de to andre til højre og venstre — til højre og til venstre. Se!“

Om det saa havde gældt Livet, kunde Kim ikke have drejet Hovedet. Den lette Berøring holdt ham fast som i en Skruestik, og Blodet rullede med en behagelig Prikken gennem hans Aarer. Nu var der eet stort Skaar, hvor der havde været tre, og over dem hævede sig et skyggeagtigt Omrids af hele Krukken. Han kunde se Verandaen igennem det, men for hvert Pulseslag blev det tættere og mørkere. Men Krukken

— hvor Tankerne dog bevægede sig langsomt! — Krukken var jo bleven knust for hans Øjne. Nok en Bølge af kildrende Ild løb ned ad hans Hals, idet Lurgan Sahib bevægede Haanden.

„Se! Nu danner den sig," sagde Lurgan Sahib.

Hidtil havde Kim tænkt paa Hindi; men nu blev han greben af en Skælven; og med en Anstrængelse som en Svømmer, der ser sig omgiven af Hajer og springer halvvejs op af Vandet, foer hans Sjæl op fra et Mørke, der vilde opsluge den, og søgte Tilflugt i — Multiplikationstabellen paa Engelsk!

„Se! Nu danner den sig," hviskede Lurgan Sahib.

Krukken var bleven knust — ja, knust — ikke Hindi-Ordet, det vilde han ikke tænke paa — men knust — i halvhundrede Stykker, og to Gange tre var seks, og tre Gange tre var ni, og fire Gange tre var tolv. Han klyngede sig med Fortvivlelsens Kraft til Tabellen. Det skyggeagtige Omrids af Krukken forsvandt som en Taage, naar man gnider Øjnene. Dér laa Skaarene; dér flød det spildte Vand, som allerede tørredes i Solen, og gennem Verandaens Sprækker kunde han se Striber af Husets hvide Mur nedenunder — og tre Gange tolv var seks og tredive!

„Se! Danner den sig nu?" spurgte Lurgan Sahib.

„Men den er knust — knust," gispede Kim. Lurgan Sahib havde i det sidste halve Minut mumlet sagte hen for sig. Med et Ryk drejede Kim Hovedet til Siden. „Se! *Dekho!* Skaarene ligger der ligesom før."

„Skaarene ligger der ligesom før," sagde Lurgan

og betragtede Kim nøje, mens Drengen gned sin Hals. „Men du er den første af mange, som nogensinde har set det."

Han tørrede sin brede Pande.

„Var det ogsaa Hekseri?" spurgte Kim mistænksomt. Nu kriblede det ikke længere i hans Aarer; han følte sig ualmindeligt lysvaagen.

„Nej, det var ikke Hekseri. Det var kun en Prøve for at se, om der var — en Fejl i en Juvel. Undertiden kan selv meget smukke Juveler gaa i Stumper og Stykker, naar en Mand, der véd, hvorledes han skal bære sig ad, holder dem i sin Haand. Derfor maa man være forsigtig, førend man indfatter dem. Sig mig, saa du Skikkelsen af Krukken?"

„Ja, et Øjeblik. Det var, ligesom om den voksede op af Jorden som en Blomst."

„Og hvad gjorde du saa? Jeg mener, hvad tænkte du paa?"

„Aa — jeg vidste jo, at den var knust, og derfor tænkte jeg paa det, tror jeg — og saa var den ogsaa knust."

„Hm! Er der nogen, der nogensinde før har prøvet den Slags Hekseri med dig?"

„Tror du," sagde Kim, „at jeg i saa Tilfælde vilde finde mig i det igen? Nej, jeg vilde løbe min Vej."

„Og nu er du ikke bange — vel?"

„Ikke nu."

Lurgan Sahib betragtede ham nøjere end nogensinde.

„Jeg vil spørge Mahbub Ali — ikke nu, men en

anden Gang," mumlede han. „Jeg er tilfreds med dig; og jeg er ikke tilfreds med dig. Du er den første, som nogensinde har reddet sig selv. Jeg vilde ønske, at jeg vidste, hvad det var, som — — Men du har Ret. Du bør ikke fortælle det — ikke en Gang til mig."

Han gik ind i den halvmørke Butik, satte sig ved Bordet og gned sine Hænder sagte. Et lille, kvalt Suk lød bagved en Bunke Tæpper. Det var Hindudrengen, der nok saa lydigt stod i Skammekrogen med Ansigtet mod Væggen. Hans magre Skuldre dirrede af Smærte.

„Aa, han er saa skinsyg, saa skinsyg! Jeg gad vide, om han en anden Gang vil prøve at give mig Gift i min Frokost, saa at jeg maa lave den om."

„*Kubbee — kubbee nahin* (aldrig — aldrig nej!)" lød Svaret hulkende.

„Eller om han vil dræbe den anden Dreng?"

„*Kubbee — kubbee nahin!*"

„Hvad tror d u, at han vil gøre?" spurgte Lurgan Sahib og vendte sig pludselig om mod Kim.

„Jeg véd saamænd ikke. Hvad han har Lyst til, maaske. Hvorfor vilde han forgive dig?"

„Fordi han holder saa meget af mig. Sæt nu, at du holdt af en eller anden, og du saa et Menneske komme, og den Mand, som du holdt af, syntes bedre om dette Menneske end om dig, hvad vilde du saa gøre?"

Kim tænkte sig om. Lurgan gentog sit Spørgsmaal langsomt paa de Indfødtes Sprog.

„Jeg vilde ikke forgive Manden," svarede Kim

tankefuldt, „men jeg vilde banke Drengen — hvis Drengen holdt af min Mand. Men først vilde jeg spørge Drengen, om det var sandt."

„Han tror nu, at alle maa holde af mig."

„Saa synes jeg, at han er en Tosse."

„Hører du?" sagde Lurgan Sahib til de dirrende Skuldre. „Sahibens Søn synes, at du er en lille Tosse. Kom saa herhen; men næste Gang dit Hjærte føler Sorg, maa du ikke anvende hvid Arsenik slet saa aabenlyst. Djævelen Dasim maa have hersket over vor Borddug i Dag! Jeg kunde jo være bleven syg deraf, Barn, og saa maatte en Fremmed have passet paa Juvelerne. Kom saa!"

Rødøjet af Graad kom Drengen luskende frem bagved Tæpperne og kastede sig lidenskabeligt for Lurgan Sahibs Fødder med en gribende Anger, som gjorde Indtryk selv paa Kim.

„Jeg vil stirre i Blækpølene*) — jeg vil vogte Juvelerne trofast! Aa, du min Fader og min Moder, send h a m bort!" Han sparkede bagud med sin bare Hæl for at vise, at det var Kim, han mente.

„Endnu ikke — endnu ikke. Om kort Tid gaar han sin Vej igen. Men nu er han i Skole — i en ny *madrissah* — og du skal være hans Lærer. Leg Juvellegen med ham; jeg vil føre Regnskabet."

Drengen tørrede øjeblikkeligt sine Taarer og sprang hen til Butikens Bagvæg, hvorfra han kom tilbage med en Kobberbakke.

„Giv du mig noget!" sagde han til Lurgan Sahib.

*) Sigter til en Slags Krystallomanti, der anvendes i Indien, og som Læseren muligvis kender fra Kiplings »Den bedste Historie i Verden« eller fra Marryats »Dødssejleren«. O. A.

„Lad det komme fra din Haand, ellers kan han falde paa at sige, at jeg vidste i Forvejen, hvad det var."

„Rolig — rolig," svarede Manden, tog fra en Bordskuffe en lille Haandfuld raslende Smaating og lagde dem paa Bakken.

„Naa," sagde Drengen og svang en gammel Avis i Luften, „se nu paa dem, saa længe du vil, Fremmede. Tæl dem, beføl dem, om du har Lyst. Eet Blik er tilstrækkeligt for mig."

Han vendte stolt Ryggen til.

„Men hvori bestaar Legen?"

„Naar du har talt dem og haft dem i Hænderne og er sikker paa, at du kan huske dem alle, breder jeg denne Avis over dem, og saa skal du fortælle Lurgan Sahib, hvad det er for Stene. Jeg vil nedskrive min Beretning."

„Aha!"

Kappelysten vaagnede i Kims Bryst. Han bøjede sig over Bakken; der laa kun femten Stene paa den.

„Det er let nok," sagde han efter et Minuts Forløb.

Drengen lagde Avisen over de blinkende Ædelstene og gav sig til at skrive i en Regnskabsbog af den Slags, som de Indfødte bruger.

„Under Avisen er der fem blaa Stene — en stor, en noget mindre og tre ganske smaa," begyndte Kim hurtigt. „Der er fire grønne Stene, den ene med et Hul i; der er en gennemsigtig gul Sten og en, der ligner Mundspidsen til en Pibe. Der er to røde Stene og — og — jeg véd, at der er femten i det hele, men de to sidste har jeg glemt. Nej, bi lidt! Der var

et lille, brunligt Stykke Elfenben; og — og — bi lidt — —"

„En — to —" Lurgan Sahib talte til ti. Kim rystede paa Hovedet.

„Hør nu min Optælling!" faldt Hindudrengen ind med en jublende Latter. „Først er der to ridsede Safirer — den ene paa to og den anden paa fire Karat, saa vidt jeg kan dømme. Den største er splintret i Kanten. Saa er der en glat Turkis med sorte Aarer fra Turkestan og to andre med Indskrifter — den ene bærer Guds Navn med forgyldte Bogstaver, men hvad der staar paa den anden, kan jeg ikke læse, thi den har siddet i en gammel Ring og er fuld af Ridser. Det var de fem blaa Stene. Endvidere er der fire ridsede Smaragder, af hvilke en er gennemboret paa to Steder og en anden lidt udskaaret —"

„Deres Vægt?" sagde Lurgan Sahib roligt.

„Tre, fem, fem og fire Karat, skulde jeg tro. Der er et Stykke gammelt, grønligt Rav og en sleben Topas fra Evropa. Der er en fejlfri Rubin paa to Karat fra Birma og en ridset Balasrubin paa to Karat. Der er et Stykke udskaaret kinesisk Elfenben, som forestiller en Rotte, der udsuger et Æg; og endelig er der — hoho! — en Kugle af Krystal saa stor som en Bønne, indfattet i et Blad af Guld."

Han klappede i Hænderne, idet han sluttede sin Opregning.

„Han er din Mester," sagde Lurgan Sahib med et Smil.

„Pyt!" svarede Kim og blev rød i Hovedet. „Han kendte Stenenes Navne. Lad os prøve igen! Men

med almindelige Ting, saadanne som baade han og jeg kender."

Atter og atter fyldte de Bakken med alle Slags Smaagenstande baade fra Butiken og Køkkenet, og hver eneste Gang vandt Hindudrengen, saa at Kim ikke kunde lade være at udtrykke sin Forbavselse.

„Bind mig for Øjnene — lad mig blot føle en eneste Gang paa Sagerne med mine Fingre, og selv paa den Maade vil jeg lade dig med dine aabne Øjne langt bagved mig!" var den Udfordring, som Hindudrengen nu henvendte til Kim.

Kim stampede i Jorden af Ærgrelse, da Drengen gav Bevis paa, at det ikke var tomt Praleri.

„Hvis det var Mænd — eller Heste," sagde han, „kunde jeg gøre det bedre. Men denne Leg med Tænger og Knive og Sakse er for ubetydelig for mig."

„Først maa du lære — senere kan du undervise," svarede Lurgan Sahib. „Indrømmer du, at han er din Mester?"

„Ja vist saa. Men hvorledes lader det sig gøre?"

„Ved at gøre det mange Gange om og om igen, indtil man kan gøre det til Fuldkommenhed — og det er Umagen værdt."

Hindudrengen var i straalende Humør og klappede endogsaa Kim paa Skulderen.

„Du skal ikke opgive det," sagde han. „Jeg vil selv lære dig det."

„Og jeg vil paase, at du lærer det godt," tilføjede Lurgan Sahib, stadig paa de Indfødtes Sprog, „thi naar jeg undtager min Dreng her — det var taabeligt af ham at købe saa meget hvid Arsenik, naar han

kunde have faaet det hos mig, hvis han blot havde bedt mig om det — naar jeg undtager min Dreng her, har jeg ikke i lange Tider truffet nogen, hvem det vilde lønne sig bedre at undervise. Vi har ti Dage for os, inden du skal tilbage til Nucklao, hvor du ikke lærer noget — som kan betale sig i Længden. Jeg tænker nok, at vi bliver gode Venner."

Det blev ti højst mærkværdige Dage, men Kim morede sig altfor godt til at tænke over, hvor løjerlige de egentlig var. Om Formiddagen legede de Juvellegen — stundom med virkelige Ædelstene, stundom med Dynger af Sværd og Dolke, stundom med Fotografier af Indfødte. Om Eftermiddagen trak han og Hindudrengen paa Vagt i Butiken, sad lydløse bag en Balle Tæpper eller et Skærmbræt og iagttog Hr. Lurgans talrige og højst sælsomme Besøgende. Der var smaa Rajaher, hvis Eskorte blev ude paa Verandaen, og som kom for at købe Snurrepiberier — saasom Fonografer og mekanisk Legetøj. Der var Damer, som kom for at se paa Halsbaand, og Mænd, som — saaledes forekom det i det mindste Kim, men maaske var hans Dømmekraft hildet af tidligere Erfaringer — kom for at se paa Damerne. Der var Indfødte fra uafhængige Hoffer eller Vasalstater, hvis foregivne Forretning var at faa itubrækkede Halsbaand reparerede — Strømme af blinkende Lys vældede ud over Bordet — men hvis virkelige Formaal syntes at være at laane Penge til vrede Maharanier eller unge Rajaher. Der var Babuer, hvem Lurgan Sahib tiltalte strængt og myndigt, men ved Slutningen af hver Samtale gav han dem Penge — Sølv

og Sedler. Der var af og til Sammenkomster af langkjortlede, indfødte Skuespillere, som drøftede metafysiske Spørgsmaal paa Engelsk og Bengali, til stor Opbyggelse for Hr. Lurgan, der altid interesserede sig for Religionssager. Naar Dagen var omme, maatte Kim og Hindudrengen — hvem Lurgan gav en Mængde forskellige Navne — afgive en detailleret Beretning om alt, hvad de havde set og hørt — deres Mening om hver enkelt Mands Karakter, saadan som den gav sig Udtryk i hans Ansigt, Tale og Væsen, og deres Formodninger om hans virkelige Ærende. Naar de havde spist, morede Lurgan Sahib sig med at klæde dem ud, og for denne Leg viste han en Interesse, der var højst belærende. Han havde en vidunderlig Ævne til at male Ansigter; med et Stænk her og en Streg dér, kunde han forandre dem, saa at de ikke var til at kende igen. Butiken var fuld af alle mulige Slags Dragter og Turbaner, og Kim blev udklædt snart som en ung Mohammedaner af god Familie, snart som Oliehandler, og en Gang — en særligt fornøjelig Aften — som Søn af en Godsejer i Oudh i sin allerfineste Pynt. Lurgan Sahib havde et Falkeøje til at opdage den mindste Fejl i Udstafferingen; og liggende paa en gammel Sofa af Teaktræ kunde han i Timevis forklare, hvordan Mænd af den og den Kaste talte eller gik eller hostede eller spyttede eller nøs, og da „hvorledes" kun har lidt at sige i denne Verden, forklarede han ogsaa alle Tingenes „hvorfor". Hindudrengen var klodset til denne Leg. Hans lille Aand, der var saa skarp som en Istap, naar det drejede sig om at holde Regnskab over Ædel-

stene, kunde ikke akkommodere sig til at sætte sig ind i en andens Sjæl; men i Kim vaagnede der en Dæmon, som sang af Glæde, naar han iførte sig de forskellige Dragter og med det samme forandrede Talesæt og Holdning.

Henreven af sin Begejstring tilbød han en Aften at vise Lurgan Sahib, hvorledes Disciplene af en vis Fakirkaste, hans gamle Bekendte fra Lahore, tiggede om Almisser ved Landevejen, og hvordan en saadan Discipel vilde tiltale en Englænder, en Panjab-Landmand paa Vejen til Markedet og en utilsløret Kvinde. Lurgan Sahib lo af fuld Hals og bad Kim blive siddende en halv Times Tid aldeles ubevægelig, saadan som han var, i Bagværelset — med korslagte Ben, tilsmurt med Aske og med vilde Øjne. Da den halve Time var omme, kom han tilbage med en kolossal, forædt Babu, hvis bestrømpede Ben dirrede af Fedme, og ham regalerede Kim med en Dosis Landevejspasiar. Men hvad der ærgrede Kim, var, at Lurgan Sahib holdt Øje med Babuen og ikke med ham.

„Jeg synes," sagde Babuen langsomt, mens han tændte en Cigaret, „jeg er af den Anskuelse, at dette er en højst ualmindelig og særdeles dygtigt spillet Forestilling. Hvis De ikke havde sagt mig det i Forvejen, vilde jeg have troet, at — at — at De holdt mig for Nar. Hvornaar kan han have lært tilstrækkeligt til at blive Landmaalerassistent? Thi saa vil jeg straks tage ham i min Tjeneste."

„Ja, hvad der er nødvendigt dertil, maa han lære i Lucknow."

„Saa sig til ham, at han skal skynde sig aldeles forbandet. God Nat, Lurgan."

Og Babuen traskede af Sted med en Gang som en Ko i en Sump.

Da de om Aftenen drøftede Dagens Besøgende, spurgte Lurgan Sahib Kim, hvem han troede, at den Mand var.

„Gud maa vide det!" svarede Kim muntert. Tonefaldet kunde næsten have narret Mahbub Ali, men slog aldeles fejl overfor Manden, der kunde helbrede syge Perler.

„Det er sandt. Gud véd det; men jeg ønsker at høre, hvad du mener."

Kim skævede til sin Vært; der var noget i hans Blik, som tvang en til at tale Sandhed.

„Jeg mener, at han vil have Brug for mig, naar jeg kommer ud af Skolen — men," vedblev han i en mere fortrolig Tone, da Lurgan Sahib nikkede bifaldende, „jeg forstaar ikke, hvordan h a n kan bære mange forskellige Dragter og tale med mange Tunger."

„Der er mange Ting, som du senere vil lære at forstaa. Han skriver Beretninger til en vis Oberst. Han er kun æret og agtet her i Simla, og mærkeligt er det, at han intet Navn har, men kun et Bogstav og et Nummer — saadan er det nu Skik iblandt os."

„Og er der sat en Pris paa hans Hoved, ligesom paa Mah — paa alle de andres?"

„Endnu ikke, men dersom en Dreng, som nu sidder her, rejste sig og gik — du ser, Døren er aaben — til et vist Hus med en rødmalet Veranda bagved

det gamle Theater i den nedre Basar og hviskede ind gennem Skodderne: ‚Hurree Chunder Mookerjee var den, der bragte de daarlige Nyheder i forrige Maaned', saa kunde den Dreng tjene sig et Bælte fuldt af Rupier."

„Hvor mange?" spurgte Kim rask.

„Fem hundrede — tusind — saa mange som han vilde forlange."

„Godt. Og hvor længe vilde den Dreng saa leve efter at have fortalt Nyheden?"

Og Kim smilede lystigt lige op i Ansigtet paa Lurgan Sahib.

„Ja, rigtigt! Det maa ogsaa tages i Betragtning. Maaske, hvis han var meget snild, kunde han leve Dagen til Ende — men ikke Natten. Paa ingen Maade Natten."

„Hvor stor er da Babuens Løn, naar der betales saa meget for hans Hoved?"

„Firs — maaske hundrede — maaske halvandet hundrede Rupier; men Lønnen er det, som det mindst kommer an paa. Fra Tid til anden lader Gud Mennesker fødes — og du er et saadant Menneske — hvis Lyst det er at vandre om, selv med Fare for deres Liv, og opdage Nyheder — i Dag maaske fjærne Egne, i Morgen et eller andet ukendt Bjærg, i Overmorgen nogle nærboende Mænd, der har gjort Dumheder imod Regeringen. Saadanne Mennesker er der kun meget faa af, og af disse faa er ikke mere end en halv Snes Stykker af bedste Slags. Til denne halve Snes regner jeg Babuen, og det er mærkværdigt. Hvor

stor og attraaværdig maa en Gærning ikke være, som kan staalsætte en Bengalis Hjærte!"

„Det er sandt, men Dagene gaar langsomt for mig. Jeg er endnu en Dreng, og det er først i de sidste to Maaneder, at jeg har lært at skrive *Angrezi* (Engelsk). Jeg kan ikke en Gang læse det rigtig godt. Og der vil endnu gaa Aar og Aar og langsommelige Aaringer, førend jeg kan blive saa meget som Landmaalerassistent."

„Vær taalmodig, Alverdens Ven" — det gav et Sæt i Kim, da han hørte denne Titel. „Gid jeg blot havde nogle af de Aar, der ærgrer dig saa meget. Jeg har prøvet dig paa forskellige smaa Maader, og jeg skal ikke glemme det, naar jeg aflægger Beretning til Oberst-Sahiben."

Saa slog han pludselig over i Engelsk og vedblev med en dyb Latter:

„Jeg tror Pinedød, at der er en hel Del ved dig, O'Hara; men du maa ikke blive stolt, og du maa holde ren Mund. Nu skal du rejse tilbage til Lucknow og være en artig lille Dreng og lære dine Lektier, som Englænderne siger, saa kan du maaske i din næste Ferie komme tilbage til mig!"

Kim blev lang i Ansigtet.

„Ja, jeg mener naturligvis, hvis du har Lyst. Jeg véd meget godt, hvor du egentlig helst vil hen."

Fire Dage efter var Kim og hans lille Kuffert anbragte paa det bageste Sæde af en Vogn, der gik til Kalka. Hans Rejsefælde var den hvalfiskeagtige Babu, som med et frynset Shawl viklet om sit Hoved og det ene tykke, svikkelstrømpede Ben trukket op

under sig sad og brummede og gøs i den kolde Morgenluft.

„Hvordan kan det dog gaa til, at denne Mand er en af os?“ tænkte Kim, idet han betragtede hans Flæskeryg, mens de skumpledes ned ad Vejen; og denne Tanke førte ham ind i de behageligste Drømmerier. Lurgan Sahib havde givet ham fem Rupier — en storslaaet Sum — samt Løftet om sin Yndest, hvis han var flittig. Lurgan Sahib havde, hvad Mahbub aldrig plejede, talt meget udførligt om den Belønning, der vilde blive Lydighed til Del, og Kim var tilfreds. Hvis han blot ligesom Babuen kunde opnaa den Værdighed at have et Bogstav og et Tal — og faa en Pris sat paa sit Hoved! Ja, det kom nok altsammen en skøn Dag, og mere end det. En Gang vilde han maaske blive næsten ligesaa stor som Mahbub Ali! Det halve Indien skulde være hans Arbejdsomraade, ligesom i gamle Dage Tagene i Lahore; han vilde følge og udspejde Konger og Ministre, som han før havde fulgt *vakil*'er og Sagførerbudde for Mahbub Alis Skyld. Men foreløbig var der den ingenlunde ubehagelige Kendsgærning, at han nu var paa Vej tilbage til St. Xaviers Skole. Der vilde han træffe nye Drenge, som han kunde være nedladende imod, og der vilde han faa Kammeraternes Fortællinger om deres Bedrifter i Ferien at høre. Unge Martin, Søn af Theplanteren i Manipur, havde pralet med, at han vilde tage en Bøsse og drage i Krig mod Hovedjægerne. Maaske han ogsaa havde gjort det, men sikkert var det, at unge Martin ikke var bleven sprængt tværs over en Slotsgaard ved en

Eksplosion af Fyrværkerisager, og heller ikke havde han — — Kim gav sig til at fortælle sig selv Historien om sine Oplevelser i de sidste tre Maaneder. Han vilde kunne lamslaa hele St. Xavier — selv de største Drenge, som barberede sig — med sin Fortælling, hvis han bare havde Lov. Men det kunde der naturligvis ikke være Tale om. En Gang i Tiden vilde der blive sat en Pris paa hans Hoved, det havde Lurgan Sahib forsikret ham; men hvis han var saa taabelig at snakke over sig nu, vilde det aldrig blive til noget med den Pris, og ikke blot det, men saa vilde Oberst Creighton ikke have mere med ham at gøre, og han vilde være prisgiven Lurgan Sahibs og Mahbub Alis Harme i den korte Tid, han endnu vilde have tilbage at leve.

„Altsaa vilde jeg miste Delhi for at faa en Fisk, som Ordsproget siger," citerede han filosofisk. Nej, han maatte glemme sin Ferie (han vilde jo altid kunne have den Fornøjelse at hitte paa imaginære Bedrifter at fortælle om) og, som Lurgan Sahib havde sagt, arbejde flittigt.

Af alle de Drenge, der vendte tilbage til St. Xavier, ligefra Sakhir i Sandørknerne og til Galle under Palmerne, var ingen saa dydefuld som Kimball O'Hara, der nu rullede ned ad Amballa-Vejen bagved Hurree Chunder Mookerjee, der i en af den ethnologiske Kommissions Protokoller stod opført som R. 17.

Og dersom Kims dydige Forsætter trængte til at anspores yderligere, saa sørgede Babuen derfor. Efter at have indtaget et kraftigt Maaltid i Kalka gav han

sig til at tale og talte længe og uafbrudt. Naa, saa Kim skulde tilbage til sin Skole? I saa Tilfælde vilde han, der havde taget Magistergraden ved Universitetet i Kalkutta, forklare ham Fordelene ved en god Opdragelse. Man kunde vinde meget ved at ofre Latinen og Wordsworths „Udflugten" en passende Opmærksomhed (Kim forstod naturligvis ikke et Muk af, hvad han mente). Fransk var ogsaa særdeles vigtigt, og den allerbedste Slags kunde man lære i Chandernagore, nogle faa Mil fra Kalkutta. Man kunde ogsaa naa vidt, som han selv havde gjort, ved med stor Opmærksomhed at studere to Dramaer, der hed „Lear" og „Julius Cæsar", og som begge var stærkt i Kurs ved Eksaminer. „Lear" var ikke saa fuldt af historiske Hentydninger som „Julius Cæsar"; Bøgerne kostede fire Annas Stykket, men kunde købes brugte i Basaren for to. Men endnu langt vigtigere end Wordsworth eller de fortræffelige Forfattere Burke og Hare var Landmaalerkunsten, Landmaalervidenskaben. En Dreng, som havde taget en god Eksamen i dette Lærefag — i hvilket der, i Parenthes bemærket, ikke gaves nogen kortfattet Lærebog, med hvis Indhold man lige akkurat kunde klemme sig igennem Eksamen — en saadan Dreng kunde, blot ved at gennemvandre en Landstrækning med et Kompas og et Nivelleringsinstrument og et aarvaagent Øje, danne sig et Billede af Landet — et Billede, som han senere kunde sælge for store Summer. Og da det ved mange Lejligheder var ubekvemt at bære Maalekæder med sig, vilde en Dreng gøre klogt i at kende den

nøjagtige Længde af sine egne Skridt, saa at han kunde afskridte en Distance, selv om han var berøvet, hvad Hurree Chunder kaldte „artificielle Hjælpemidler". Hurree Chunders Erfaring have lært ham, at til at holde Regnskab med Tusinder af Skridt var intet værdifuldere end en Rosenkrans med en og firs eller hundrede og otte Perler, „thi disse Tal var delelige og underdelelige i mange Multipla og Submultipla". Igennem hele denne Skylle af elegante engelske Ord opfattede Kim imidlertid godt hans Tankegang, og den interesserede ham højligt. Her var jo Tale om en Ladning ganske nye Kundskaber, som man kunde stuve sammen i sit Hoved, og alt som den store, vide Verden udfoldede sig for Kims Blik, kom han mere og mere til den Overbevisning, at jo mere man vidste, desto bedre var det.

Tilsidst, efter at have talt i halvanden Time, sluttede Babuen saalunde:

„Forhaabentlig faar jeg en Gang den Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab officielt. *Ad interim*, hvis jeg tør tillade mig dette Udtryk, vil jeg bede Dem modtage denne Betelæske, som er en højst værdifuld Genstand, og som har kostet mig to Rupier for ikke mere end fire Aar siden."

Det var en tarvelig, hjærteformet Messingdaase med tre Rum til de uundværlige Forfriskninger: Betelnødder, Kalk og *pan*-Blade; men den var fuld af smaa Flasker med Pastiller i.

„Det er en Anerkendelse af Deres fortræffelige Skuespillertalent. De er saa ung, forstaar De, at De tror at kunne leve til evige Tider uden at behøve at

tænke paa Deres Legeme, men det er en stor Ubehagelighed at blive syg midt under Arbejdet. Jeg holder selv meget af Medicin, og det er ogsaa godt at have noget ved Haanden til at kurere fattige Folk med. Dette er fortræffelige Lægemidler, købte i Statens avtoriserede Udsalg — Kinin og saa fremdeles. Og nu farvel. Jeg har paatrængende nødvendige private Forretninger, som kalder mig bort."

Lydløst som en Kat smuttede han ned fra Vognen, prajede en *ekka*, der rullede forbi ad Amballa-Vejen, og kørte bort, mens Kim blev siddende maalløs og vendte og drejede Messingdaasen mellem Hænderne.

* *
*

En Beretning om en Drengs Opdragelse interesserer ikke ret mange andre end hans Forældre, og Kim var, som Læseren jo véd, forældreløs. I St. Xaviers Skoleprotokoller staar optegnet, at der hvert Halvaar blev sendt Rapport om Kims Fremskridt til Oberst Creighton og til Pater Victor, fra hvem Skolepengene regelmæssig indsendtes. Det berettes ydermere i samme Protokoller, at Kim viste ypperlige Anlæg for Mathematik og Korttegning og fik en Præmie („Lord Lawrences Levned", to Bind indbundne i Kalveskind, ni Rupier og otte Annas) for sin Duelighed deri; og at han i Løbet af det samme Halvaar var Medlem af St. Xaviers Fodboldthold i Matchen med den mohammedanske Højskole i Allyghar, samt at han den Gang var fjorten Aar og ti Maaneder

gammel. Ligeledes blev han omtrent paa samme Tid revakcineret — hvoraf man kan slutte, at der den Gang har været en Koppeepidemi i Lucknow. Nogle Blyantsbemærkninger i Randen af en gammel Klasseprotokol giver den Oplysning, at han blev straffet flere Gange paa Grund af „Samtale med usømmelige Personer" og een Gang lader det til, at han har faaet en alvorlig Overhaling, fordi han havde „absenteret sig fra Skolen og tilbragt en hel Dag i Selskab med en Tigger". Det var den Gang han kravlede over Porten og bad og bønfaldt Lamaen hele Dagen igennem nede ved Bredderne af Gumtifloden om at følge med ham paa hans næste Ferietur — blot en Maaned — blot een eneste kort Uge; og Lamaen gjorde sig haard som Staal og afslog det med den Motivering, at Tiden endnu ikke var kommen. Hvad Kim havde at gøre, sagde den gamle Mand, mens de spiste Kager sammen, var at indsuge al Sahibernes Visdom, saa kunde de altid se. Paa en eller anden Maade maa Venskabets Haand denne Gang have afværget Ulykkens Pisk, thi seks Uger efter ses det, at Kim, i en Alder af femten Aar og otte Maaneder, har taget en Eksamen i Landmaalerkunstens Begyndelsesgrunde og klaret sig „særdeles tilfredsstillende". Fra dette Øjeblik af tier Protokollerne om ham. Hans Navn findes heller ikke blandt dem, som Skolen i det Aar dimitterede til det indiske Landmaalerkorps; den eneste Bemærkning, der findes om ham, er: „Taget ud af Skolen af særlige Grunde."

Adskillige Gange i Løbet af de tre Aar viste Lamaen sig i Tirthankernes Tempel i Benares, en

Smule magrere og om muligt en Nuance gulere end før, men saa blid og renhjærtet som nogensinde. Snart var det fra Syden, at han kom — fra Tuticorin, hvorfra de vidunderlige Ildskibe gaar til Ceylon, hvor man finder Præster, der forstaar Pali; snart var det fra det fugtige, grønne Vesten og de tusind Bomuldsfabriksskorstene, der omgiver Bombay; og een Gang var det fra Norden, hvorhen han havde vandret otte hundrede engelske Mil for at faa en Dags Samtale med Vogteren af Billederne i Vidunderhuset. Han plejede at vandre ganske stilfærdigt ind i sin kølige Marmorcelle — Præsterne i Templet var gode mod den gamle Mand — vaske Rejsens Støv af sig, gøre sin Bøn, og derpaa tage af Sted til Lucknow i en tredie Klasses Kupé — thi nu havde han vænnet sig til at køre paa Jærnbane. Naar han saa kom tilbage, var det iøjnefaldende — som hans Ven, den „søgende" Præst, ogsaa udpegede for Ypperstepræsten — at han for en Stund glemte at sørge over, at han ikke kunde finde sin Flod, eller at tegne vidunderlige Billeder af Livets Hjul, hvorimod han foretrak at tale om den Skønhed og Visdom, der fandtes hos en vis mystisk *chela*, hvem intet Menneske i Templet nogensinde havde set. Ja, han havde fulgt Sporene af den Højtvelsignedes Fødder gennem hele Indien. (Musæets Bestyrer har endnu i sit Værge en højst vidunderlig Beretning om hans Vandringer og Grublerier). Han havde ikke mere at gøre i dette Liv end at finde Pilens Flod. Alligevel var det blevet ham betydet i Drømme, at han ikke kunde paatage sig det med noget Haab om Held, i

Fald han ikke paa sin Søgen medtog den *chela*, der var bleven udpeget til at skænke Foretagendet et heldigt Udfald, og som var velbevandret i stor Visdom — Visdom af den Slags, som hvidhaarede Vogtere af Billeder besidder. For Eksempel (her kom Snusdaasen frem, og de venlige Jainpræster tav hurtigt stille): —

„For længe, længe siden, da Devadatta var Konge i Benares — lytter alle til denne *Jâtaka**)! — blev en Elefant fangen af Kongens Jægere, og om dens Fod blev der lagt en Jærnring, som voldte den megen Pine. Det lykkedes den at slippe løs, og med Had og Raseri i sit Hjærte stræbte den at befri sig fra Ringen. Den løb frem og tilbage i Skovene og besvor sine Brødre, de andre Elefanter, at bryde Ringen itu. En for en forsøgte de med deres stærke Snabler, men ingen kunde. Tilsidst erklærede de som med een Mund, at Ringen ikke lod sig bryde af noget Dyrs Kraft. Men i et Krat laa en nyfødt, een Dag gammel Elefantunge, endnu vaad efter Fødselen, og dens Moder var død. Da glemte den lænkede Elefant sine egne Smærter og sagde: ‚Hvis jeg ikke hjælper denne Unge, vil Hjorden træde den under Fødder, og den vil dø.' Og den stillede sig over Ungen og beskyttede den med sine Ben imod den urolige Hjord; og den tiggede Mælk af en god Hunelefant, og Ungen trivedes, og Elefanten med Ringen var Ungens Leder og Forsvarer. En Elefants Dage — lytter alle til denne *Jâtaka!* — er fem og tredive Aar, inden den

*) Ordet betyder Fødsel, Inkarnation. Det er Titlen paa en Samling Legender om Buddhas Fødsel. O. A.

naar sin fulde Styrke, og i fem og tredive Aar var Elefanten med Ringen den unges Ven, og i al denne Tid aad Ringen sig længere og længere ind i Kødet. Men en Dag saa den unge Elefant den halvt begravede Jærnring, og den vendte sig til den ældre og sagde: ‚Hvad er dette?' — ‚Det er min Sorg,' svarede dens Ven. Men da sagde den anden: ‚Tidens Fylde er kommen,' og den strakte sin Snabel ud, og i et Øjeblik havde den fjærnet Ringen. Saaledes blev den gode Elefant, som havde ventet taalmodigt og gjort gode Gærninger, befriet, da Tidens Fylde kom, netop af den Unge, som den havde reddet — lytter alle til denne *Jâtaka!* — thi Elefanten var Ananda, og Ungen, som brød Ringen itu, var ingen anden end Herren selv — —"

Og saa rystede han paa sit milde Hoved og udviklede, mens Rosenkransen klirrede, hvor fuldstændig fri for Stolthedens Synd den Elefantunge havde været. Den var ligesaa ydmyg som en *chela*, der, da han saa sin Herre sidde i Støvet udenfor Lærdommens Porte, sprang over Portene (thi de var laasede) og trykkede sin Herre til sit Hjærte i Paasyn af hele den overmodige Stad. Rig vilde Lønnen blive for en saadan Herre og en saadan *chela*, naar den Stund kom, da de skulde søge Frihed sammen!

Saaledes talte Lamaen, mens han kom og gik rundt om i hele Indien saa stilfærdigt som en Flaggermus. En gammel Kvinde med en hvas Tunge i et Hus blandt Frugthaverne paa den anden Side af Saharanpur ærede ham som en Profet, og hos hende sad han i et Værelse ud mod Gaarden, hvor Duerne kur-

rede, mens hun lagde sit unyttige Slør til Side og snakkede om Aander og Djævle fra Kulu, om ufødte Børnebørn, og om den frække Hvalp, som hun havde talt med paa *parao*'en. En Gang forlod han ogsaa den store Hovedlandevej nedenfor Amballa og gik til den Landsby, hvor Præsten havde givet ham Opium; men den milde Himmel, som holder sin Haand over Lamaer, førte ham i Tusmørket gennem Kornmarkerne, aandsfraværende og umistænksom, til Ressaldarens Dør. Og her var det lige ved at komme til en alvorlig Misforstaaelse, thi den gamle Soldat spurgte ham, hvorfor Stjærnernes Ven var kommen samme Vej for seks Dage siden.

„Det er umuligt," sagde Lamaen. „Han er vendt tilbage til sit eget Folk."

„For fem Nætter siden sad han i Krogen dér og fortalte hundrede lystige Historier," paastod hans Vært. „Sandt nok, han forsvandt noget pludselig ved Daggry efter at have ført taabelig Snak med min Sønnedatter. Han er vokset stærkt, men han er den samme Stjærnernes Ven, som bragte mig den sande Meddelelse om Krigen. Er I skiltes?"

„Ja og nej," svarede Lamaen. „Vi — vi er ikke fuldstændig skiltes, men Tiden er ikke moden til, at vi skulde vandre sammen. Han erhverver sig Visdom paa et andet Sted. Vi maa vente."

„Det er ligemeget — men naar du mener, at det ikke var Drengen, hvordan kan du da forklare, at han hele Tiden talte om dig?"

„Hvad sagde han?" spurgte Lamaen ivrigt.

„Hundrede tusind kærlige Ord — at du var hans

Fader og Moder og saa videre. Det er Skade, at han ikke vil gaa i Dronningens Tjeneste. Han er kæk."

Denne Efterretning forbavsede Lamaen, der ikke vidste noget om, hvor nøje Kim holdt sig til den Kontrakt, som han havde sluttet med Mahbub Ali, og som Oberst Creighton havde været nødt til at stadfæste.

„Det lader sig ikke gøre at holde den unge Pony fra Spillet," sagde Hestehandleren, da Obersten fremhævede, hvor meningsløst det var saadan at strejfe omkring i Indien i Ferien. „Hvis han ikke faar Tilladelse til at gaa og komme, som han vil, tager han sig selv Forlov. Og hvem skal saa fange ham? Oberst-Sahib, det hændes maaske een Gang i tusind Aar, at der fødes en Hest saa vel egnet for Spillet som dette Føl. Og vi trænger til Mænd."

ANDET KAPITEL.

Lurgan Sahib brugte ikke saa ligefremme Udtryk, men hans Raad stemte overens med Mahbubs, og Resultatet var til Gavn for Kim. Nu havde han bedre Forstand end at vandre fra Lucknow klædt som Indfødt; dersom Mahbub var saa nær, at han kunde sende ham et Brev, styrede han Kursen til Mahbubs Lejr og forklædte sig i den kloge og erfarne Afghaners Paasyn. Dersom den lille Farvelade, som han brugte ved Korttegningen i Skolen, havde haft Mæle og kunnet fortælle om hans Bedrifter i Ferierne, vilde han rimeligvis være bleven jaget bort fra Skolen. Een Gang rejste han og Mahbub hele Vejen til den skønne Stad Bombay med tre Vognladninger Sporvognsheste, og Mahbub var nær ved at give efter, da Kim foreslog ham at fragte en Dhow for at sejle over det indiske Ocean og købe arabiske Heste, der, efter hvad Kim havde hørt af en af den store Abdul Rahmans Vasaller, stod højere i Pris end Heste fra Kabul.

Han havde spist af samme Fad som den nævnte store Handelsmand, da denne havde indbudt Mahbub og nogle andre Trosfæller til en stor Hadji-Middag. De tog tilbage ad Søvejen over Karachi, og ved denne

Lejlighed gjorde Kim sine første Erfaringer med Hensyn til Søsyge, mens han sad paa Kystdamperens Forluge, fuldstændigt overbevist om, at han var bleven forgivet. Selv Babuens berømmelige Medicinæske viste sig unyttig, skønt Kim havde ladet den fylde med friske Sager i Bombay. Mahbub havde Forretninger i Quetta, og her tjente Kim til Føden — og maaske endda lidt mere, indrømmede Mahbub — ved at tilbringe fire mindeværdige Dage som Køkkendreng i Huset hos en tyk Sergeant i Intendanturen, og ved i et heldigt Øjeblik at borttage fra hans Pengeskab en lille Regnskabsbog af Pergament, hvis Indhold han derefter afskrev — det lod til udelukkende at dreje sig om Køb og Salg af Kvæg og Kameler — i Maaneskin en varm Nat, mens han laa bag ved et af Udhusene. Derefter lagde han atter Regnskabsbogen paa dens Plads, løb af Tjenesten i Følge Mahbubs Ordre og sluttede sig til ham seks Mile længere nede ad Landevejen med Afskriften paa sit Bryst.

„Den Soldat er kun en lille Fisk," forklarede Mahbub Ali, „men naar det rette Øjeblik kommer, fanger vi nok en større. Han har ikke gjort andet end at sælge Okser til to forskellige Priser — en, naar han sælger for sig selv, og en, naar han sælger for Regeringen — og deri kan jeg ikke se noget ondt."

„Men hvorfor kunde jeg ikke ganske simpelt tage den lille Bog med mig? Det havde da været meget nemmere."

„Saa vilde han være bleven forskrækket og have

fortalt det til sin Principal. Og saa vilde vi maaske en skøn Dag savne et stort Antal nye Rifler, som finder Vej fra Quetta og op i det Nordlige. Spillet er saa stort, at man kun ser lidt af det ad Gangen."

„Oho!" sagde Kim, hvorefter han holdt sin Bøtte.

Dette hændte i Efteraarsferien, samme Aar som han fik Præmie for Dygtighed i Mathematik. Juleferien tilbragte han — med Undtagelse af ti Dage til private Fornøjelser — hos Lurgan Sahib, hvor han det meste af Tiden sad foran et knitrende Brændebaal — der laa fire Fod høj Sne paa Vejen til Jakko det Aar — og hjalp Lurgan med at trække Perler paa Snore; Hindudrengen var nemlig rejst bort for at holde Bryllup. Lurgan lod Kim lære hele Kapitler af Koranen udenad, indtil han kunde aflevere dem med en Mollahs hele Tungefærdighed og Tonefald. Fremdeles lærte han Kim Navnene paa og Egenskaberne ved mange af de Indfødtes Lægemidler, saa vel som de Besværgelser, der maa fremsiges, naar man anvender dem. Om Aftenen opskrev han Trylleformularer paa Pergament — indviklede Pentagrammer med Navne paa Djævle, saasom Murra og Awan, Kongernes Fælle, fantastisk skrevne i alle Hjørner. Og hvad der ikke var mindre nyttigt, han gav Kim gode Raad med Hensyn til, hvordan han skulde pleje sit Legeme, kurere sig selv for Feberanfald og anvende de tarvelige Lægemidler, som var at finde allevegne. En Uge førend Feriens Slutning sendte Oberst Creighton Sahib — hvad der ikke var rigtig pænt af ham — Kim nogle skriftlige Eksamensopgaver, der ude-

lukkende drejede sig om Maalestokke og Landmaalerkæder og Vinkler og sligt.

I den følgende Ferie var han ude sammen med Mahbub, og paa denne Tur var han, i Parenthes bemærket, nær ved at dø af Tørst, mens han red paa en Kamel til den hemmelighedsfulde Stad Bikaneer gennem Sandørkenen, hvor Brøndene er 400 Fod dybe og der ligger Kamelknokler langs hele Vejkanten. Set fra Kims Synspunkt var det slet ikke nogen fornøjelig Tur, thi Obersten beordrede ham — lige stik imod Kontrakten — til at tegne en Plan af den vilde, muromhegnede By; og saasom det ikke er Skik og Brug, at en mohammedansk Hestepasser og Pibestopper slæber rundt med en Landmaalerkæde i en uafhængig indfødt Stats Hovedstad, var Kim nødt til at skridte alle Afstande af og tælle Skridtene ved Hjælp af en Rosenkrans. Han brugte sit Kompas til at tage Retninger med, naar Lejlighed gaves — især i Tusmørket, naar Kamelerne havde faaet deres Foder — og ved Hjælp af sin lille Farvelade med de seks Farver og de tre Pensler fik han lavet noget, der ikke var uden en vis fjærn Lighed med Staden Jeysalmir. Mahbub morede sig højlig og raadede ham til ogsaa at affatte en skriftlig Rapport; og Kim gav sig i Lag med dette Arbejde bag i den store Regnskabsbog, der havde sin Plads under Fligen af Mahbubs Yndlingssadel.

„Du maa fortælle alt, hvad du har set eller rørt ved eller tænkt over. Skriv, som om selve Jang-i-Lat Sahib (den Øverstkommanderende) kom hemmeligt marscherende i Spidsen for en stor Krigshær."

„Hvor stor en Hær?"

„Aa, en halv Lakh*) Mænd."

„Snak! Husk paa, hvor faa og daarlige Brøndene i Ørkenen var. Ikke tusind tørstende Mænd kunde naa hertil."

„Saa skriv det — skriv ogsaa om de gamle Brecher i Murene — og hvor man henter Brænde — og hvordan Kongen er til Sinds. Jeg bliver her, indtil jeg har solgt alle mine Heste. Jeg lejer et Værelse ved Byens Port, og du skal være min Regnskabsfører. Der er en god Laas for Døren."

Rapporten, skreven med den umiskendelige Haandskrift, som læres i St. Xavier, og Kortet med de brune, gule og højrøde Farveklatter fandtes endnu for faa Aar siden (en skødesløs Skriver havde bundet det sammen med de spredte Notitser fra E. 23's anden Opmaaling af Seistan), men nu er Blyantsskriften rimeligvis næsten ulæselig. Paa den anden Dag af deres Tilbagerejse oversatte Kim den for Mahbub ved Lyset af en Olielampe. Afghaneren rejste sig og bøjede sig over de brogede Sadelposer.

„Jeg vidste, at Rapporten vilde være en Hædersdragt værd, og derfor købte jeg en," sagde han med et Smil. „Dersom jeg var Emir af Afghanistan (ham faar vi maaske en skøn Dag at se), vilde jeg fylde din Mund med Guld."

Han lagde højtideligt Klædningsstykkerne for Kims Fødder. Der var en guldbroderet, kegleformet Hue fra Peshawar og et stort Turbanklæde med bred Guldfrynse. Der var en broderet Vest fra Delhi til

*) En Lakh er 100,000. O. A.

at knappe paa højre Side over en snehvid, stor og løstsiddende Skjorte; grønne Pludderbukser med snoede Silkebaand i Linningen; og for at intet skulde mangle, guddommeligt duftende Ruslæders Tøfler med uforskammet krummede Snuder.

„At iføre sig nye Klæder en Onsdag Morgen varsler Lykke," sagde Mahbub højtideligt. „Men vi maa ikke glemme, at der gives onde Mennesker i Verden. Se her!"

Og ovenpaa al den Pragt, der var nær ved at tage Vejret fra den henrykte Kim, lagde han en perlemoderindlagt, nikkelbeslaaet Revolver af Kaliber 450 med avtomatisk Udtrækning.

„Jeg tænkte først paa at tage en af et mindre Kaliber, men saa faldt det mig ind, at denne passer til Regeringens Patroner. Og dem kan man altid faa fat i, især oppe ved Grænsen. Rejs dig nu op og lad mig se paa dig." Han klappede Kim paa Skulderen. „Gid du aldrig maa blive træt, Afghaner! Aa, hvilken Hjærteknuser du bliver! Aa, hvilke Øjne du har, naar du saadan skotter til Siden under Øjenhaarene!"

Kim drejede sig bort, strakte Tæerne frem, rettede sig i sin fulde Højde og følte uvilkaarligt efter sit fremspirende Overskæg. Saa bøjede han sig ned for i passende Taknemmelighed at klappe Mahbubs Fødder med sine dirrende Hænder; hans Hjærte var for fuldt til, at han kunde finde Ord. Men Mahbub standsede ham og omfavnede ham.

„Min Søn," sagde han, „hvortil behøves Ord mellem os to? Men er Pistolen ikke henrivende? Alle

seks Patroner kan trækkes ud ved en eneste Haandbevægelse. Den skal bæres paa Brystet helt inde paa Kroppen, hvorved den saa at sige holdes smurt. Gem den aldrig andetsteds. Med Guds Hjælp skal du en Gang dræbe din Mand med den."

„*Hai mai!*" sukkede Kim forknyt. „Hvis en Sahib dræber en Mand, bliver han hængt i Fængselsgaarden."

„Sandt nok; men blot et eneste Skridt hinsides Grænsen er Folk klogere. Gem den nu; men lad den først. Hvad Nytte er en Pistol til, naar der ingen Patroner er i den?"

„Naar jeg vender tilbage til *madrissah*'en, maa jeg give dig den tilbage. Vi har ikke Lov til at have Pistoler dér. Du vil nok gemme den for mig?"

„Min Søn, jeg er ked af den *madrissah*, hvor de tager et Menneskes bedste Aar fra ham for at lære ham, hvad han kun kan lære paa Landevejen. Sahibernes Taalmodighed har hverken Begyndelse eller Ende. Men det er nu lige meget. Maaske din skriftlige Rapport vil befri dig for yderligere Slaveri; og Gud skal vide, at vi mere og mere trænger til Mænd i Spillet."

Saa marscherede de tavse gennem det fygende Sand, over Saltørkenen til Jodhpur, hvor Mahbub og hans kønne Nevø Habib-Ullah gjorde en Del Forretninger; og derfra rejste Kim i en anden Klasses Kupé tilbage til St. Xavier, mod i Hu og iført evropæiske Klæder, som han hurtigt voksede fra. Tre Uger efter kom Oberst Creighton ind i Lurgans Butik for at spørge paa nogle thibetanske Aandedolke

og traf her Mahbub Ali i en Tilstand af aabenlyst Mytteri. Lurgan Sahib optraadte som Reserve og støttede Mahbub.

„Ponyen er fuldt færdig — den er vænnet til Bidslet og har den rette Gangart, Sahib! Fra nu af vil den Dag for Dag miste noget af sin Brugbarhed, hvis den ikke bliver brugt. Giv den frie Tøjler, og lad den løbe," sagde Hestehandleren. „Vi har Brug for den."

„Men han er saa ung, Mahbub — ikke mere end seksten Aar, vel?"

„Da jeg var femten Aar, havde jeg dræbt en Mand og avlet en Mand, Sahib."

„Din forstokkede gamle Hedning!"

Creighton vendte sig til Lurgan. Det sorte Skæg tilnikkede Afghanerens farvede røde sit Bifald.

„J e g vilde i Deres Sted have brugt ham for længe siden," sagde Lurgan. „Jo yngre jo bedre. Derfor er det, at jeg altid lader mine virkeligt værdifulde Juveler bevogte af et Barn. De sendte ham til mig, for at jeg skulde prøve ham, og jeg prøvede ham paa enhver Maade: han er den eneste Dreng, hvem jeg ikke har kunnet faa til at se Syner."

„I Krystallen — eller i Blækpølen?" spurgte Mahbub.

„Nej. Under min Haand, som jeg har fortalt dig. Det er aldrig hændt mig før. Det betyder saa meget som, at han er stærk nok — skønt De maaske tror, at det er noget Vrøvl, Oberst Creighton — til at faa hvemsomhelst til at gøre, hvad han ønsker. Og det er nu tre Aar siden. Jeg har lært ham en hel Del siden

den Tid, Oberst Creighton. Jeg synes, det er Spild af Tid og Kræfter, naar De ikke bruger ham nu."

„Hm! Kan være, at De har Ret. Men De véd jo nok, at der er intet Landmaalerarbejde for ham for Øjeblikket."

„Slip ham løs — lad ham gaa," afbrød Mahbub. „Hvem kan forlange, at et Føl straks skal bære tunge Byrder? Lad ham løbe med Karavanerne ligesom vore hvide Kamelføl — paa Lykke og Fromme. Jeg vilde gærne selv tage ham med, men —"

„Der er en lille Forretning, som han kunde gøre god Nytte i — nede sydpaa," sagde Lurgan med ualmindelig blid Stemme og sænkede sine tunge mørke Øjenlaag.

„Den har E. 23 under Hænder," svarede Creighton hurtigt. „Han maa ikke tage derned. Desuden kan han heller ikke tyrkisk."

„Sig ham blot, hvordan de Breve, vi vil have fat i, ser ud og lugter, saa bringer han os dem nok," trængte Lurgan paa.

„Nej. Det er et Arbejde for en voksen Mand," sagde Creighton.

Det var en temmelig kedelig Historie; det drejede sig om en utilladelig og oprørsk Brevveksling mellem en Person, som gjorde Krav paa at være den øverste Avtoritet i alle mohammedanske Religionssager hele Verden over, og et yngre Medlem af en kongelig Familie, som var bleven taget ved Vingebenet, fordi han havde bortført Kvinder fra britisk Territorium. Den mohammedanske Ærkebiskop havde været altfor voldsom og storsnudet i sine Udtryk, den unge Fyrste

var blot gnaven, fordi han mente, at hans Privilegier var blevne beklippede, men der var ingen Grund til, at han skulde fortsætte en Brevveksling, som maaske en skøn Dag kunde kompromittere ham. Eet Brev var ganske vist bleven skaffet til Veje, men Finderen blev senere funden død paa Landevejen, klædt som en arabisk Handelsmand, efter hvad der rapporteredes af E. 23, da denne overtog Arbejdet.

Disse Kendsgærninger, tillige med nogle andre, der ikke lader sig offentliggøre, fik baade Mahbub og Creighton til at ryste paa Hovedet.

„Lad ham vandre af Sted med sin røde Lama," sagde Hestehandleren med øjensynlig Anstrængelse. „Han holder meget af den gamle Mand. Saa kan han i det mindste vænne sig til at tælle sine Skridt med Rosenkransen."

„Jeg har haft en Del Forhandlinger — skriftlige — med den gamle Mand," sagde Oberst Creighton og smilte ved sig selv. „Hvor vandrer han hen?"

„Frem og tilbage i Landet, som han nu har gjort i de sidste tre Aar. Han søger efter en frelsende Flod. Guds Forbandelse over alle —" Mahbub tog sig i det. „Naar han ikke er paa Landevejen, slaar han sig ned i Tirthankernes Tempel eller i Buddh Gaya. Af og til opsøger han ogsaa Drengen i *madrissah*'en; det véd vi, thi Drengen er bleven straffet derfor et Par Gange. Han er splittergal, men en fredelig Mand. Jeg har truffet ham. Babuen har ogsaa haft at gøre med ham. Vi har holdt Øje med ham i tre Aar. Røde Lamaer er ikke saa hyppige i Hind, at man mister deres Spor."

„Babuer er nogle meget løjerlige Mennesker," sagde Lurgan eftertænksomt. „Véd De, hvad der er Hurree Babus højeste Ønske? At blive Medlem af det kongelige Videnskabernes Selskab paa Grund af sine ethnologiske Arbejder. Jeg siger Dem, jeg har maattet fortælle ham alt om Lamaen, hvad jeg havde hørt af Mahbub og Drengen. Hurree Babu er rejst ned til Benares — paa egen Bekostning, tror jeg —"

„Det tror j e g ikke," sagde Creighton kort. Han havde betalt Hurrees Rejseudgifter paa Grund af en meget levende Nysgærrighed efter at faa at vide, hvad Lamaen var for et Menneske.

„— og har flere Gange i Løbet af disse Aar henvendt sig til Lamaen for at faa Oplysninger om Lamaisme og Djævledanse og Tryllemidler og Besværgelser. Du hellige Jomfru! Jeg kunde jo have fortalt ham det altsammen for Aaringer siden. Jeg er bange for, at Hurree Babu begynder at blive for gammel til Arbejdet paa Landevejen. Han holder mere af at indsamle Oplysninger om Sæder og Skikke. Og saa ønsker han at blive Medlem af Videnskabernes Selskab."

„Hurree har jo en god Mening om Drengen, ikke sandt?"

„Ja, i høj Grad — vi har haft nogle morsomme Aftener i min ringe Bolig — men jeg tror, det vilde være Spild af Tid og Kræfter at anvende ham til Hurrees ethnologiske Arbejde."

„Ikke som en første Prøve. Hvad mener du, Mahbub? Lad Drengen gaa med Lamaen et halvt Aar.

Saa kan vi altid se. I Løbet af den Tid kan han faa Erfaring —"

„Den har han allerede, Sahib — ligesom en Fisk kender det Vand, den svømmer i; men i ethvert Tilfælde vil det være bedst at slippe ham løs fra Skolen."

„Godt, lad saa være," sagde Creighton halvt for sig selv. „Han kan gaa med Lamaen, og hvis Hurree Babu har Lyst til at holde Øje med dem, saa saa meget des bedre. Han vil ikke føre Drengen i Fare, som Mahbub vilde. Pudsigt nok — hans Ønske om at blive Medlem af Videnskabernes Selskab. Og meget menneskeligt for Resten. Han er virkelig flinkest til det ethnologiske Arbejde — Hurree."

Ingen Penge og ingen Forfremmelse kunde have draget Creighton bort fra hans Arbejde; men dybt i sit Hjærte nærede han den Ærgærrighed en Gang at kunne skrive „Medlem af det kongelige Videnskabernes Selskab" efter sit Navn. Han vidste, at visse Hædersbevisninger kunde opnaas ved Behændighed og gode Venners Hjælp; men efter hans Formening kunde intet andet end Arbejde — bringe en Mand ind i det Selskab, som han nu i Aaringer havde bombarderet med Monografier om sælsomme asiatiske Religionsskikke og ukendte Sæder. Ni Mænd af ti vilde flygte fra et Møde i Videnskabernes Selskab, fordi de fandt det skrupkedsommeligt; men Creighton var netop den tiende Mand, og til Tider længtes hans Sjæl inderligt efter de menneskefyldte Sale i det magelige London, hvor sølvhaarede eller skaldede Herrer, som slet ikke kender noget til Hæren, bevæger

sig blandt spektroskopiske Eksperimenter, de frosne Tundraers lavere Planteverden, Maskiner til at maale Elektricitetens Hastighed og Apparater til at skære en Hunmoskitos venstre Øje i Skiver paa Brøkdele af en Millimeters Tykkelse. Fornuftigvis burde han have følt sig mest tiltrukken af det kongelige geografiske Selskab, men voksne Mænd er ligesaa lunefulde som Børn, naar det gælder at vælge et Legetøj. Derfor smilede Creighton og fik bedre Tanker om Hurree Babu, der nærede det samme Ønske som han selv.

Han lagde Aandedolken fra sig og saa op paa Mahbub.

„Hvornaar kan vi trække Føllet ud af Stalden?" sagde Hestehandleren, som læste i hans Øjne.

„Hm! Dersom jeg tager ham ud af Skolen nu — hvad tror du saa, at han vil gøre? Jeg har aldrig før været med til at opdrage saadan en."

„Han vil komme til mig," sagde Mahbub uden Tøven. „Lurgan Sahib og jeg vil udstyre ham til Arbejdet paa Landevejen."

„Lad gaa da. . Han kan løbe, hvorhen han vil, i et halvt Aar. Men hvem vil gaa i Borgen for ham?"

Lurgan bøjede Hovedet let.

„Han sladrer ikke af Skole, hvis det er det, De er bange for, Oberst Creighton."

„Han er jo kun en Dreng, naar alt kommer til alt."

"Aa ja; men for det første har han ikke noget at fortælle; og for det andet véd han, hvad der vilde hænde ham. Desuden holder han meget af Mahbub og ogsaa en Smule af mig."

„Skal han have Løn?“ spurgte den praktiske Hestehandler.

„Kun Kostpenge. Tyve Rupier om Maaneden.“

Et Fortrin ved den hemmelige Tjeneste er, at der ikke gives nogen ubehagelig Revision. Dens Midler er naturligvis indskrænkede i en latterlig Grad, men Pengevæsenet bestyres af nogle faa Mænd, der ikke forlanger Kvitteringer eller fremlægger specificerede Regnskaber. Mahbubs Øjne straalede næsten med en Sikhs Kærlighed til Penge. Selv Lurgans rolige Ansigt skiftede Udtryk. Han tænkte paa de kommende Aar, da Kim for Alvor vilde deltage i det store Spil, som foregaar ustandseligt Dag og Nat i hele Indien. Han forudsaa, at hans Elev vilde skaffe ham Ære og Ros fra de faa udvalgtes Læber. Lurgan Sahib havde gjort E. 23 til, hvad E. 23 nu var; da han fik ham under Behandling, var han kun en forbløffet, uforskammet, løgnagtig lille Fyr fra de nordvestlige Provinser.

Men disse Kims Læreres Glæde var intet imod Kims egen Henrykkelse, da Rektoren i St. Xavier kaldte ham til Side og sagde ham, at Oberst Creighton havde sendt Bud efter ham.

„Han lader mig vide, O'Hara, at han har skaffet dig en Plads som Landmaalerassistent ved Kanaliseringsvæsenet; der ser du, hvad det fører til at være flittig i Mathematik. Det er et stort Held for dig, thi du er jo kun 17 Aar gammel; men du forstaar naturligvis, at du ikke bliver *pukka* (fast ansat), førend du har taget din Eksamen til Efteraaret. Du maa derfor ikke tro, at du vandrer ud i Verden blot for at

more dig, eller at din Lykke er gjort. Du har en hel Del strængt Arbejde for dig. Men dersom det lykkes dig at blive *pukka*, kan du stige til fire hundrede om Maaneden, véd du nok."

Hvorefter Rektor gav ham adskillige gode Raad med Hensyn til hans Opførsel og Væsen og Moral; og hans ældre Kammerater, som ikke havde faaet Ansættelse, talte, som kun anglo-indiske unge Mennesker kan tale, om Favoriseren og Bestikkelse. Ja, unge Cazalet, hvis Fader var Pensionist i Chunar, drev det endogsaa til at slaa meget tydeligt paa, at Oberst Creightons Interesse for Kim var i høj Grad faderlig; og Kim riposterede ikke, skældte ikke en Gang ud. Han tænkte paa al den uhyre Fornøjelse, han havde i Vente, og paa det Brev, han den foregaaende Dag havde faaet fra Mahbub, nok saa nydeligt skrevet paa Engelsk, og hvori Afghaneren satte ham Stævne til samme Eftermiddag i et Hus, hvis blotte Navn vilde have faaet Haarene til at rejse sig paa Rektors Hoved — —

Samme Aften sagde Kim til Mahbub, mens de stod ved Bagagevægtene paa Banegaarden i Lucknow:

„Jeg var virkelig bange for, at Loftet i sidste Øjeblik vilde styrte ned, saa at jeg vilde blive snydt for det hele. Er det nu virkelig altsammen forbi, o min Fader?"

Mahbub knipsede med Fingrene for at vise, hvor fuldstændig forbi det var, og hans Øjne skinnede som gloende Kul.

„Saa giv mig Pistolen, for at jeg kan bære den!"

„Saa sagte! Et halvt Aar tør du løbe frit omkring; det har jeg udvirket hos Oberst Creighton Sahib. Og du faar tyve Rupier om Maaneden. Den gamle Rødhue véd, at du kommer."

„Jeg vil betale dig *dustoorie* (Kommissionsgebyr) af min Løn i tre Maaneder," sagde Kim alvorligt. „To Rupier om Maaneden. Men først maa vi se at blive af med disse her." Han trak i sine tynde Lærredsbukser og rev i sin Flip. „Jeg har medbragt alt, hvad jeg behøver paa Vejen. Min Kuffert er bleven sendt op til Lurgan Sahib."

„Som sender Dig sin Salaam, Sahib."

„Lurgan Sahib er en meget klog Mand. Men hvad vil du nu gøre?"

„Jeg drager nordpaa igen for at tage Del i det store Spil. Hvad ellers? Længes du stadig efter at følges med den gamle Rødhue?"

„Glem ikke, at han har gjort mig til, hvad jeg er — skønt han ikke selv vidste af det. Aar for Aar sendte han de Penge, der betaltes for min Undervisning."

„Det vilde jeg ogsaa have gjort — hvis det blot var faldet mit tykke Hoved ind," brummede Mahbub. „Kom nu. Lygterne er tændte, og ingen vil lægge Mærke til dig i Basaren. Vi vil gaa til Huneefas Hus."

Paa Vejen derhen gav Mahbub ham omtrent samme Slags Raad, som Lemuels Moder gav sin Søn,*)

*) Se Salomons Ordsprog Kap. 31. O. A.

og pudsigt nok fremhævede Mahbub især, hvorledes Huneefa og Kvindfolk af hendes Slags bragte Konger i Fordærvelse.

„Og jeg mindes," citerede han drilsk, „en vis Person, som sagde: ‚Stol hellere paa en Slange end paa en Skøge, og hellere paa en Skøge end paa en Afghaner, Mahbub Ali.' Det er altsammen sandt, naar undtages det om Afghanerne, til hvilket Folk jeg hører. Ganske særligt gælder det i det store Spil, thi det er ved Hjælp af Kvindfolk, at alle Planer bliver kuldkastede, og vi bliver fundne i Daggryet liggende med Halsen skaaret over. Saaledes hændte det for Eksempel —" og han fortalte en Historie fuldt af de mest realistiske Detailler.

„Men hvorfor —?" Kim standsede ved Foden af en snavset Trappe, der førte op til et hedt og mørkt Kammer i de Bygninger, der ligger bagved Azim Ullahs Tobaksbutik. De, der kender Stedet, kalder det Fugleburet — det er saa fuldt af Hvisken og Fløjten og Kvidren.

Værelset med sine snavsede Hynder og halvt udrøgede Hukaher stank modbydeligt af gammel Tobaksrøg. I en Krog laa et stort, uformeligt Fruentimmer klædt i grønligt Flor; hendes Pande, Næse, Øren, Hals, Haandledde, Arme, Midie og Ankler var prydede med klodsede Smykker af de Indfødtes Arbejde. Naar hun vendte sig, lød det som en Raslen af Kobberkasseroller. En mager Kat paa Altanen udenfor Vinduet mjavede sultent. Kim standsede forbløffet ved Dørforhænget.

„Er det det nye Materiale, Mahbub?“ spurgte Huneefa dovent, uden at gøre sig den Ulejlighed at tage Piben ud af Munden. „O Buktanoos!“ — ligesom de fleste af hendes Slags svor hun altid ved en eller anden Djinn*) — „Buktanoos! Han er meget smuk at se til.“

„Den Slags Bemærkninger hører med til Handelen,“ forklarede Mahbub Kim, som lo.

„Sligt har jeg hørt, siden jeg var seks Dage gammel,“ svarede han og satte sig ned ved Lyset. „Hvad skal det føre til?“

„Til Beskyttelse. I Nat forandrer vi din Hudfarve. Denne lange Soven under Tag har bleget dig, saa du er saa hvid som en Mandel. Men Huneefa kender en Farve, som sidder fast, og det længere end en Dag eller to. Fremdeles gør vi dig stærk imod alt, hvad der kan hænde dig paa Landevejen. Det er min Gave til dig, min Søn. Tag alt, hvad du har paa dig af Metalgenstande, og læg det her. Gør dig rede, Huneefa.“

Kim fremtog sit Kompas, sin pæne lille Farvelade og den nyfyldte Medicinæske. De havde alle fulgt ham paa hans Vandringer, og paa Drenges Vis satte han uhyre Pris paa dem.

Kvinden rejste sig langsomt og bevægede sig fremad med Hænderne lidt udstrakte. Kim saa nu, at hun var blind.

„Nej, nej,“ mumlede hun, „Afghaneren taler Sand-

*) En Slags Genier eller Dæmoner i den mohammedanske Religion. O. A.

hed — min Farve slides ikke af i en Uge eller en Maaned, og de, hvem jeg beskytter, er under kraftig Varetægt."

„Naar man er langt borte og alene, er det ikke godt pludselig at faa lyse Pletter og se ud, som om man var spedalsk," sagde Mahbub. „Da du var sammen med mig, kunde jeg passe paa, at Farven ikke gik af. Desuden er en Afghaner jo lys af Lød. Blot nu din Overkrop og se, hvor hvid du er bleven." Huneefa famlede sig netop tilbage fra et indre Værelse. „Det gør ingening, hun kan ikke se." Han tog en Tinskaal fra hendes ringbesatte Haand.

Farvestoffet saa blaaligt og klæbrigt ud. Kim forsøgte det paa sit Haandled med en Tot Bomuld; men Huneefa hørte ham.

„Nej, nej," udbrød hun, „saadan maa det ikke gøres, men kun med de rette Ceremonier. Farvningen er det mindste af Tingen. Jeg giver dig Beskyttelse mod alt, hvad der kan møde dig paa Vejen."

„*Jadoo* (Trolddom)?" sagde Kim med et lille Sæt. Han holdt ikke af de hvide, blinde Øjne. Mahbub lagde Haanden paa hans Hals og bøjede ham ned mod Gulvet, saa at hans Næse kun var en Tomme fra Plankerne.

„Vær stille. Der skal ikke ske dig noget ondt, min Søn. Jeg indestaar derfor."

Han kunde ikke se, hvad Kvinden var i Færd med, men han hørte hendes Smykkers Ringlen og Raslen i mange Minutter. En Tændstik lyste op i Mørket, og han hørte den velkendte Snurren og Sprutten af Rø-

gelseskorn, der antændtes. Saa fyldtes Værelset af Røg — tung, aromatisk, bedøvende. I en voksende Døsighed hørte han Navnene paa forskellige Djævle — Zulbazan, Eblis' Søn, som lever i Basarer og paa *parao*'er og fremkalder alle pludselige Udskejelser og Ondskabsfuldheder paa Landevejenes Holdepladser; Dulhan, der lusker usynlig omkring Moskeerne, dvæler blandt de Troendes Tøfler og hindrer Menneskene i at fremsige deres Bønner; Musboot, Herren over alle Løgne og al panisk Rædsel. Snart hviskede Huneefa ind i hans Øren, snart talte hun som fra en umaadelig Afstand, og hun berørte ham med sine uhyggelige bløde Fingre, men Mahbubs Haand laa stadig med et fast Tag paa hans Hals, indtil Drengen endelig slappedes med et Suk og mistede Bevidstheden.

„Allah! Hvor han stred imod! Det vilde aldrig være lykkedes, havde vi ikke haft Røgelsen. Det ligger formodentlig i, at han er hvid," sagde Mahbub gnavent. „Gaa videre med din *dawut* (Besværgelse). Giv ham den fulde Beskyttelse."

„O Hører! Du som hører med Øren, vær nærværende. Lyt, o Hører!" stønnede Huneefa med de døde Øjne vendte mod Vest. Det mørke Kammer fyldtes af Stønnen og Prusten.

Paa Altanen udenfor hævede en svær Skikkelse sit kuglerunde Hoved og rømmede sig nervøst.

„Afbryd ikke denne bugtalende Tryllekunstnerinde, min Ven," sagde Hovedet paa Engelsk. „Jeg kan godt forstaa, at det er meget uhyggeligt for Dem,

men en oplyst Iagttager lader sig ikke saa let forbløffe."

„— — Jeg læggeren Plan til deres Udrydelse! O Profet, vær overbærende mod de Vantro. Lad dem i Fred en Stund!" Huneefas Ansigt, der var vendt mod Nord, fordrejedes frygteligt, og det lød, som om Stemmer fra Loftet svarede hende.

Hurree Babu vendte tilbage til sin Notebog, som laa i Vindueskarmen, men han rystede paa Haanden. Huneefa, i en af Røgelsen frembragt Ekstase, rokkede frem og tilbage, mens hun sad med korslagte Ben ved Kims ubevægelige Hoved, paakaldte Djævel efter Djævel i den ældgamle, af Ritualet foreskrevne Rækkefølge og forpligtede dem til aldrig at hindre Drengen i nogen af hans Handlinger.

„Hos ham er Hemmelighedernes Nøgler! Ingen anden end han selv kender dem! Han kender alt, hvad der findes paa det tørre Land og i Havet!"

Igen brød de unaturlige, pibende Svar løs.

„Jeg — jeg vil haabe, at det ikke kan have skadelige Virkninger?" sagde Babuen, mens han iagttog Huneefas Halsmuskler, som dirrede og rykkede, idet hun begyndte at tale i sælsomme Tungemaal. „Det — det er da vel ikke sandsynligt, at hun har taget Livet af Drengen? I saa Fald vil jeg ikke optræde som Vidne ved Forhøret — — Hvad hed den sidste hypothetiske Djævel, som hun nævnede?"

„Babuji," sagde Mahbub paa de Indfødtes Sprog,

„jeg bekymrer mig aldeles ikke om Hinds Djævle, men med Eblis' Sønner er det en ganske anden Sag, og hvad enten de er *jumalee* (gunstige) eller *jullalee* (frygtelige), holder de ikke af Vantro."

„De mener altsaa, at jeg gør bedst i at gaa min Vej?" sagde Hurree Babu og rejste sig halvt. „De er naturligvis dematerialiserede Fænomener. Spencer siger —"

Nu slog Huneefas Krisis, som slige Kriser altid gør, over i en Paroksysme af Hylen og Fraaden om Munden. Udmattet og ubevægelig laa hun ved Siden af Kim, og de mærkelige Stemmer tav.

„*Wah!* Værket er endt. Gid det maa gavne Drengen. Huneefa er i Sandhed en Mester i *dawut*. Hjælp mig med at slæbe hende til Side, Babu. Vær ikke bange."

„Hvordan skulde jeg være bange for noget, der aldeles ikke eksisterer?" sagde Hurree Babu paa Engelsk for at berolige sig selv. Det er højst ubehageligt stadig at frygte den Trolddom, som man foragter og studerer, og at indsamle Folklore for det kongelige Videnskabernes Selskab med en levende Tro paa alle Mørkets Magter.

Mahbub lo i Skægget. Han havde været paa Landevejen sammen med Hurree før i Dag.

„Lad os saa gøre Ende paa Farvningen," sagde han. „Nu er Drengen vel beskyttet — saafremt Luftens Herrer har Øren at høre med. Selv er jeg *snfi* (Fritænker), men dersom man kan komme om paa den blinde Side af en Kvinde, en Hingst eller en Djævel, hvorfor da stille sig saadan, at man ligefrem ud-

fordrer til et Spark? Følg du ham nu paa Vej, og se til, at den gamle Rødhue ikke fører ham udenfor vor Rækkevidde. Jeg maa tilbage til mine Heste."

„Meget vel," svarede Hurree Babu. „For Øjeblikket frembyder han et mærkeligt Skue."

* *

*

Ved tredie Hanegal vaagnede Kim af en Søvn, der forekom ham at have varet Tusinder af Aar. Huneefa laa i sin Krog og snorkede tungt, men Mahbub var forsvunden.

„Jeg haaber, at De ikke blev forskrækket," sagde en blid og høflig Stemme ved Siden af ham. „Jeg overværede hele Operationen, som var højst interessant fra et ethnologisk Synspunkt. Det var *dawut* af første Skuffe."

„Hæ!" sagde Kim, som genkendte Hurree Babu, der smilede indsmigrende.

„Jeg har ligeledes den Ære at bringe Dem den Dragt, De nu skal iføre Dem, fra Lurgan. Jeg plejer ellers ikke officielt at bære saadan Pynt til underordnede, men" — han fniste — „De staar opført i vore Bøger som en Undtagelse. Jeg haaber, at Hr. Lurgan vil erindre min Beredvillighed."

Kim gabede og strakte sig. Det var en herlig Fornemmelse atter at kunne vende og dreje sig i løstsiddende Klæder.

„Hvad er dette her?" spurgte han og betragtede nysgærrigt det svære Dyffel, der duftede af alle det fjærne Nordens Dufte.

„Aa, det er den uanselige Dragt, der sømmer sig for en *chela*, som staar i Tjeneste hos en lamaistisk Lama. Komplet i enhver Henseende," svarede Hurree Babu og trillede ud paa Altanen for at børste sine Tænder. „Jeg er nu af den Mening, at det ikke netop er Deres gamle Herres Religion, men snarere en Subvariant af samme. Jeg har sendt nogle Bemærkninger desangaaende til „Asiatic Quarterly Review", men Redaktionen vilde ikke optage dem. Det mærkelige er, at den gamle Herre selv er absolut blottet for Religiøsitet. Han er ikke den mindste Smule kræsen i saa Henseende."

„Kender De ham?"

Hurree Babu holdt Haanden i Vejret til Tegn paa, at han var optagen af de Højtideligheder, der altid ledsager Tandbørstning og lignende Renselser hos velopdragne Bengalier. Saa fremsagde han paa Engelsk en arya-somajisk Bøn af theistisk Indhold og proppede sin Mund fuld af *pan* og Betel.

„Ja, jeg gør. Jeg har søgt ham adskillige Gange i Benares saa vel som i Buddh Gaya for at udspørge ham om visse religiøse Sager, særlig Djævletilbedelse. Han er en ren og skær Agnostiker — ligesom jeg."

Huneefa rørte sig i Søvne, og Hurree Babu foer nervøst hen til Kobber-Røgelseskarret, der saa helt sort og misfarvet ud i Morgenlyset, gned en Finger i Soden og trak den tværs over sit Ansigt.

„Hvem er død i dit Hus?" spurgte Kim i de Indfødtes Tungemaal.

„Ingen. Men sæt, at hun har det onde Øje — den Heks," svarede Babuen.

„Hvad vil du nu gøre?"

„Jeg vil følge dig et Stykke paa Vej, dersom du tager til Benares, og fortælle dig, hvad vi maa vide."

„Lad os saa komme af Sted. Naar gaar Toget?"

Han rejste sig, saa sig om i det tomme Værelse og betragtede Huneefas voksgule Ansigt, mens den lavtstaaende Sol kastede en Stribe ind over Gulvet.

„Skal der betales Penge til den Heks?"

„Nej. Hun har gjort dig haard imod alle Djævle og alle Farer — i sine Djævles Navn. Det var efter Mahbubs Ønske."

Saa vedblev han paa Engelsk:

„Mahbub er temmelig gammeldags, synes jeg, naar han holder fast ved den Slags Overtro. Det er jo ikke andet end Ventrilokvistkunster det hele — Bugtaleri, ikke sandt?"

Kim knipsede uvilkaarligt med Fingrene for at afværge alt ondt, som muligvis kunde ramme ham som Følge af Huneefas Tryllekunster — at Mahbub ikke havde tilsigtet noget ondt, vidste han; og Hurree fniste igen. Men da han gik igennem Værelset, tog han sig vel i Agt for at komme til at træde paa den fede, opsvulmede Huneefas Skygge paa Gulvet. En Heks kan — naar hun er godt oplagt — faa en Mands Sjæl i sine Kløer, dersom han gør det.

„Hør nu vel efter," sagde Babuen, da de stod under aaben Himmel. „En Del af de Ceremonier, som vi har overværet, indbefatter Tilvejebringelsen af en kraftig Amulet for Folk af vort Departement. Dersom De vil føle paa Deres Hals, vil De finde en

lille, ganske tarvelig Sølvamulet. Den er v o r. Forstaar De?"

„Javel," sagde Kim og følte paa sin Hals.

„For to Rupier tolv Annas læser Huneefa alle mulige Besværgelser over dem. De er meget tarvelige, bortset fra, at de delvis er af sort Emaille, og indeni hver er der et Papir fuldt af Navne paa lokale Helgene og sligt. Det sørger Huneefa for, forstaar De? Huneefa laver dem kun til os, men hvis hun ikke læser over dem, køber vi os en og lægger en lille Turkis i den. Turkiser faa vi fra Hr. Lurgan. De kan ikke faas andetsteds; men det var mig, der hittede paa alt dette. Det er naturligvis fuldstændig uofficielt, men bekvemt for de underordnede. Oberst Creighton véd ikke noget af det. Han er Europæer. Turkisen pakkes ind i Papiret — — Javel, det er Vejen til Banegaarden — — Naa, sæt nu, at De vandrer af Sted sammen med Lamaen, eller med mig (hvad jeg haaber, De en Gang vil gøre), eller med Mahbub. Sæt, at vi kommer i en forbandet Knibe. Jeg er en frygtsom Mand — meget frygtsom — men jeg vil sige Dem, at jeg har været i flere forbandede Kniber, end der er Haar paa mit Hoved. Saa siger De: ‚Jeg er en Trolddommens Søn.' Saa gaar det nok."

„Jeg forstaar ikke rigtigt — og det er ikke værdt, at Folk hører os tale Engelsk her."

„Det gør ingenting. Jeg er kun en Babu, der blærer mig med mit Engelsk ligeoverfor Dem. Alle vi Babuer taler Engelsk for at blære os," sagde Hurree med et flot Sving af sit Skulderklæde. „Som jeg

stod i Begreb med at sige, ‚Trolddommens Søn' betyder, at De er Medlem af *Sat Bhai*, hvilket baade paa Hindi og paa tantrisk betyder ‚de syv Brødre'. Det antages i Almindelighed, at dette Selskab ikke længer eksisterer, men jeg har skrevet en Afhandling, hvori jeg beviser, at det endnu er til. Det er altsammen noget, jeg har hittet paa, ser De. Meget godt altsaa. *Sat Bhai* har mange Medlemmer, og maaske Deres Fjender derfor vil lade være at skære Halsen over paa Dem og give Dem en Mulighed for at slippe fra det. Det gør i ethvert Tilfælde sin Nytte. I det hele taget, hvis disse taabelige Indfødte ikke er altfor ophidsede, standser de altid for at betænke sig, førend de dræber en Mand, der siger, at han er Medlem af et eller andet Selskab. Er De med? Naar De er i Knibe, siger De altsaa: ‚Jeg er en Trolddommens Søn,' og saa slipper De — maaske — derfra med Livet. Men det maa kun bruges under de mest yderliggaaende Omstændigheder, eller for at aabne Underhandlinger med en fremmed. Er De ganske med? Meget godt. Men sæt nu, at jeg, eller en anden af vort Departement, kommer til Dem klædt i en ganske anden Dragt. De vilde umuligt kunne kende mig, med mindre jeg sagde Dem, hvem jeg var, det tør jeg vædde paa. Jeg skal give Dem et Bevis derpaa en Gang. Jeg kommer altsaa klædt som en Handelsmand fra Ladakh, eller hvad det nu kan være, og siger til Dem: ‚Har De ikke Lyst til at købe Ædelstene?' De svarer: ‚Ser jeg ud som en, der har Raad til at købe Ædelstene?' Saa siger jeg: ‚Selv en meget fattig Mand kan købe en Turkis eller *tarkeean*.' "

„Det er jo *kichree* — Karri," sagde Kim.

„Vist er det det, naturligvis. De siger: ‚Lad mig se den *tarkeean.*' Saa siger jeg: ‚Den er kogt af en Kvinde og kan derfor maaske ikke nydes af Deres Kaste.' Saa siger De: ‚Der gives ingen Kaste, naar Mænd gaar ud for at — se efter *tarkeean.*' De gør et lille Ophold mellem Ordene ‚for at — se.' Det er hele Hemmeligheden. Det lille Ophold mellem Ordene."

Kim gentog Sætningen med Kendingsmærket.

„Det var rigtigt. Saa viser jeg Dem min Turkis, hvis vi har Tid, og saa véd De, hvem jeg er, og saa udveksler vi Meddelelser og Optegnelser og sligt. Og saadan gaar det med enhver iblandt os. Undertiden taler vi om Turkiser og undertiden om *tarkeean*, men altid med et lille Ophold mellem Ordene. Det er meget let. Altsaa — for det første: ‚Trolddommens Søn', hvis De er i Knibe. Maaske hjælper det Dem, maaske ikke. For det andet: hvad jeg har sagt Dem om *tarkeean*, dersom De vil forhandle om officielle Forretninger med en Dem ubekendt Mand. Naturligvis har De foreløbig ingen officielle Forretninger. De er — he he! — surnumerær paa Prøve. Et ganske enestaaende Tilfælde. Dersom De var Asiater af Fødsel, vilde De straks blive benyttet; men Meningen med dette halve Aars Orlov er, at De skal blive deangliceret, om jeg saa maa sige. Lamaen venter Dem, thi jeg har tilstillet ham en halvofficiel Meddelelse om, at De har taget Deres Eksaminer og snart vil faa Embedsansættelse. Og hvis det altsaa skulde hænde sig, at De blev opfordret til at hjælpe en eller anden

‚Søn af Trolddommen', saa gør De naturligvis Deres bedste. Nu vil jeg sige Dem Farvel, kære Ven, og jeg haaber, at det maa gaa Dem rigtig godt og at De maa have Held med Dem."

Hurree Babu traadte et Skridt eller to tilbage blandt Menneskemængden ved Indgangen til Lucknows Banegaard — og væk var han. Kim trak Vejret dybt og skuttede sig af Tilfredshed. Den nikkelbeslaaede Revolver kunde han føle paa Brystet indenfor sin mørke Kjortel, Amuletten hang om hans Hals; Tiggerskaal, Rosenkrans og Aandedolk (Lurgan havde intet glemt) havde han parat, saa vel som Medicin, Farvelade og Kompas, og i et gammelt, slidt Bælte broderet med et stribet Mønster laa en Maaneds Lønning. Konger kunde ikke være rigere. Han købte Syltetøj hos en hinduisk Handelsmand og spiste det med henrykt Begejstring, indtil en Politibetjent beordrede ham bort fra Trappen.

TREDIE KAPITEL.

Der paafulgte nu en pludselig naturlig Reaktion.

„Nu er jeg alene — ganske alene," tænkte han. „I hele Indien er der ingen saa alene som jeg! Hvis jeg dør i dette Øjeblik, hvem vil saa fortælle det — og til hvem? Men hvis jeg lever og Gud er mig naadig, vil der blive sat en Pris paa mit Hoved, thi jeg er en Trolddommens Søn — jeg, Kim."

Meget faa hvide Mennesker, men mange Asiatere, er i Stand til saa at sige at bedøve sig selv ved atter og atter at gentage deres eget Navn for dem selv og lade Tanken fordybe sig paa Lykke og Fromme i Grublerier over, hvad man kalder den personlige Identitet. Naar man bliver ældre, forsvinder denne Ævne, men mens man har den, kan man blive grebet af den, hvad Øjeblik det skal være.

„Hvem er Kim — Kim — Kim?"

Han satte sig i en Krog af den larmende Ventesal, fuldstændig uimodtagelig for alle andre Tanker, med Hænderne foldede i Skødet og Pupillerne sammentrukne til et Knappenaalshoveds Størrelse. Han følte, at han om et Minut — om et halvt Sekund — vilde naa Løsningen paa den frygtelige Gaade. Men

som det altid sker, netop paa dette Punkt styrtede hans Tanke ned fra Højderne med en Fart som en anskudt Fugls — og han strøg sig med Haanden over Øjnene og rystede paa Hovedet.

En langhaaret hinduisk *bairagi* (hellig Mand), som netop havde købt en Billet, standsede i dette Øjeblik foran ham og stirrede vist paa ham.

„Jeg har ogsaa mistet det," sagde han bedrøvet. „Det er en af Portene til Vejen, men for mig har den været lukket i mange Aar."

„Hvad er det, du taler om?" sagde Kim noget skamfuld.

„Du sad dér og grublede over, hvad for en Slags Ting din Sjæl kunde være. Det kom pludseligt over dig. Det kender jeg. Hvem skulde kende det, om ikke jeg? Hvor drager du hen?"

„Til Kashi (Benares)."

„Der er ingen Guder dér. Jeg har prøvet det. Jeg drager til Prayag (Allahabad) for femte Gang — for at søge Vejen til Oplysning. Til hvilken Tro bekender du dig?"

„Jeg hører ogsaa til dem, der søger," svarede Kim med et af Lamaens Yndlingsudtryk. „Skønt" — han glemte et Øjeblik sit nordlige Kostume — „skønt Allah maa vide, hvad det er, jeg søger."

Den gamle Fyr stak sin *bairagi*-Krykkestok ind under Armhulen og satte sig ned paa et Stykke rødt Leopardskind, idet Kim rejste sig ved Raabet: „Toget til Benares!"

„Gaa du trøstig din Gang, lille Broder," sagde

han. „Det er en lang Vej for et ensomt Menneskes Fødder; men vi vandrer alle ad den."

Kim følte sig mindre ensom efter dette Møde, og endnu inden han havde kørt tyve Mil i den overfyldte Kupé, var han i Færd med at glæde sine medrejsende med en Række af de vidunderligste Røverhistorier om hans egen og hans Herres Trolddomsævner.

Benares viste sig at være en ualmindelig skidden By, men Kim glædede sig ved at se, at hans Dragt skaffede ham Respekt. Mindst en Trediedel af Befolkningen beder altid til en eller anden Gruppe af de mange Millioner Guder og har derfor Ærbødighed for enhver Slags hellig Mand. Kim blev vist Vej til Tirthankernes Tempel, som ligger omtrent en engelsk Mil udenfor Byen, tæt ved Sarnath af en panjabisk Landmand, hvem han tilfældigvis mødte — en Kamboh fra Omegnen af Jallandar, der forgæves havde anraabt alle sin Hjemstavns Guder om at helbrede hans lille Søn, og som nu forsøgte Benares som en sidste Tilflugt.

„Du er fra det nordlige?" spurgte han, mens han banede sig Vej gennem de menneskefyldte, snævre, stinkende Gader, omtrent som hans Yndlingstyr derhjemme vilde have gjort det.

„Ja, jeg kender Panjab. Min Moder var en *paharin* (Kvinde fra Bjærgene), men min Fader kom fra Amritsar — og bosatte sig i Jandiala," svarede Kim, hvis glatte Tunge altid havde et Svar parat.

„Jandiala? Se se! Saa er vi jo paa en Maade

Naboer." Han nikkede kærligt til det grædende Barn, som han bar i sine Arme. „Hvem tjener du?"

„En saare hellig Mand i Tirthankernes Tempel."

„De er alle saare hellige og — saare begærlige," sagde Jaten bittert. „Jeg har vandret mellem Søjlerne og traadt over Templernes Tærskler, indtil Huden paa mine Fødder hænger i Pjalter, men Barnet har det ikke en Smule bedre. Og dets Moder er ogsaa syg — — Tys, tys, du lille — — Vi forandrede hans Navn, da Feberen greb ham. Vi iførte ham Pigeklæder. Der var ikke den Ting, vi ikke gjorde, undtagen — jeg sagde til hans Moder, den Gang hun sendte mig over Hals og Hoved til Benares — hun burde være fulgt med — jeg sagde til hende, at Sakhi Sarwar Sultan vilde gøre os mest Gavn. Vi kender hans Barmhjærtighed, men Guderne her i Lavlandet er vi fremmede for."

Barnet vendte sig paa sit Leje af de to svære, senestærke Arme og saa paa Kim under sine tunge Øjenlaag.

„Og det var altsammen unyttigt?" spurgte Kim med letvakt Interesse.

„Altsammen unyttigt — altsammen unyttigt," svarede Barnet med tørre, febersprukne Læber.

„Guderne har i det mindste givet ham en god Forstand," sagde Faderen stolt. „At tænke sig, at han har lyttet saa fornuftigt til vor Samtale! Derhenne ligger dit Tempel. Ser du, jeg er en fattig Mand — jeg har været i Kløerne paa mange Præster — men min Søn er min Søn, og dersom en Gave

til din Herre kan skaffe ham Helbredelse — jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal gøre."

Det kriblede i Kim af Stolthed, mens han tænkte sig om. For tre Aar siden vilde han øjeblikkelig have benyttet sig af Situationen og derpaa være gaaet sin Vej uden at ofre Jaten en yderligere Tanke; men nu var selve den Ærbødighed, som Jaten viste ham, et Bevis paa, at han var en Mand. Desuden havde han selv en Gang eller to prøvet, hvad Feber var, og han var klog nok til at kunne genkende Sult, naar han saa dens Kendetegn.

„Kald paa ham, saa skal jeg give ham en Forskrivning paa mit bedste Spand Okser, naar han blot helbreder mit Barn."

Kim standsede foran Templets udskaarne Yderdør. En hvidklædt Bankier fra Ajmir, som lige havde faaet sine Aagerkarlesynder udslettede, spurgte ham, hvad han vilde.

„Jeg er *chela* hos Teshoo Lama, en hellig Mand fra Bhotiyal, som er derinde. Han bød mig komme, og nu venter jeg her. Sig ham det."

„Glem ikke Barnet," raabte den utaalmodige Jat over sin Skulder og gav sig derefter til at brøle paa Panjabi: „O hellige Mand — o du den hellige Mands Discipel — o Guder over alle Verdener — se, her sidder Kummeren ved eders Port!" Dette Raab er saa almindeligt i Benares, at de forbigaaende ikke saa meget som drejede Hovedet.

Bankieren, som følte sig fredeligt stemt mod hele Menneskeslægten, bragte Budskabet ind i den mørke Bygning bagved sig, og Østerlandenes rolige Minut-

ter, som ikke tælles, randt hen; thi Lamaen laa i sin Celle og sov, og ingen af Præsterne vilde vække ham. Da hans Rosenkranses Raslen igen brød Stilheden i den indre Gaard, hvor de tavse Gudebilleder staar, hviskede en Novice: „Din *chela* er her" — og den gamle Mand glemte Slutningen af sin Bøn og skyndte sig af Sted.

Næppe havde den høje Skikkelse vist sig i Døren, førend Jaten styrtede frem, løftede Barnet op imod ham og skreg:

„Kast et Blik paa min Søn, hellige Mand, og, om Guderne vil, beholder han Livet!"

Han famlede i sit Bælte og trak en lille Sølvmønt frem.

„Hvad skal dette sige?"

Lamaens Blik vendte sig mod Kim. Det var tydeligt at høre, at han nu talte langt bedre Urdu, end da de for længe siden mødtes under Zam-Zammah. Men Faderen vilde ikke give dem Tid til nogen privat Samtale.

„Det er ikke andet end Feber," sagde Kim. „Barnet er daarligt ernæret."

„Han faar Kvalme af alting, og hans Moder er her ikke."

„Hvis du tillader det, hellige Mand, kan jeg maaske helbrede ham."

„Hvad! Har de gjort dig til Læge? Vent her," sagde Lamaen og satte sig ved Siden af Jaten paa Templets nederste Trin, mens Kim, skottende til dem, langsomt aabnede sin lille Medicinæske. I Skolen havde han drømt om at vende tilbage til Lamaen som

Sahib og mystificere den gamle Mand, inden han gav sig til Kende — rigtig drengeagtige Drømme. Men det var langt mere dramatisk at staa saadan tankefuld og med rynket Pande, og søge mellem Medicinflaskerne, af og til standse for at overveje, og nu og da fremmumle en Besværgelse. Kininpiller havde han, og ligeledes mørkebrune Kødekstraktpastiller — rimeligvis af Oksekød*), men det kom jo ikke ham ved. Og Barnet, som ikke vilde spise, suttede begærligt paa en Pastil og sagde, at den smagte saa dejligt salt.

„Saa tag disse seks," sagde Kim og rakte Manden dem. „Lovpris Guderne, og kog de tre i Mælk og de tre andre i Vand. Naar han har drukket Mælken, saa giv ham denne" (det var Halvdelen af en Kininpille) „og pak ham godt ind, saa at han ikke fryser. Giv ham Vandet, som de tre andre er kogte i, og den anden Halvdel af denne hvide Pille, naar han vaagner. Og saa er her endnu en brun Medicinkage, som han kan sutte paa paa Vejen hjem."

„I Guder, hvilken Visdom!" sagde Kambohen og snappede Medicinen.

Kim havde forordnet den samme Behandling, som han, saa vidt han kunde huske, selv var bleven underkastet en Gang, da han havde et Anfald af Efteraarsmalaria — naar undtages, at han tilføjede nogle Besværgelser for at gøre Indtryk paa Lamaen.

„Gaa nu og kom igen i Morgen tidlig."

„Men Prisen — Prisen," sagde Jaten og rettede sine brede Skuldre. „Min Søn er min Søn. Naar han

*) Som Buddhister ikke maa spise. O. A.

nu bliver rask igen, hvordan skal jeg saa kunne vende tilbage til hans Moder og sige, at jeg tog imod Hjælp af en fremmed, som jeg traf paa min Vej, og ikke gav saa meget som en Skaal Tykmælk til Gengæld?"

„De ligner allesammen hinanden, disse Jater," sagde Kim tørt. „En Jat stod paa sin Mødding og saa Kongens Elefanter drage forbi. ‚Hej, Driver,' sagde han, ‚hvad vil du have for de smaa Æsler dér?' "

Jaten brast i en Skoggerlatter, som han søgte at undertrykke med Undskyldninger henvendte til Lamaen.

„Saadan siger man i mit eget Land — netop den Historie fortæller man. Og saadan er alle vi Jater. Jeg skal komme i Morgen med Barnet; og Hjemmets Guder — det er gode smaa Guder — velsigne jer begge — — Naa, min Søn, nu skal vi blive raske igen. Spyt den ikke ud, lille Fyrste! Du mit Hjærtes Konge, spyt den ikke ud, saa skal du se, i Morgen er vi stærke Mænd, Nævekæmpere og Køllesvingere."

Han gik sin Vej, tyssende paa Barnet og snakkende godt for det. Lamaen vendte sig til Kim, og hele hans kærlige gamle Sjæl laa i hans Blik.

„At helbrede syge er at erhverve sig Fortjeneste; men for at kunne det, maa man først skaffe sig Kundskaber. Det var viseligt handlet, o Alverdens Ven."

„Det er dig, der har gjort mig vis, hellige Mand," svarede Kim, som glemte den lille Komedie, han netop havde spillet, glemte St. Xavier, glemte, at han var hvid, glemte endogsaa det store Spil, mens han paa mohammedansk Vis bøjede sig ned i Jaintemp-

lets Støv for at berøre sin Herres Fødder. „Min Lærdom skylder jeg dig. Jeg har ædt dit Brød i tre Aar. Nu er min Tid omme. Jeg er sluppen løs fra Skolen. Og jeg kommer til dig."

„Her er min Belønning. Kom ind, kom ind! Staar alt godt til?" De gik ind i den indre Gaard, tværs over hvilken Eftermiddagssolen kastede en skraa, gylden Strime. „Stil dig her, saa at jeg kan se paa dig. Saadan!" Han betragtede ham kritisk. „Det er ikke længer et Barn, men en Mand, modnet i Visdom og med en Læges Holdning. Jeg handlede vel — jeg handlede vel, den Gang jeg udleverede dig til de væbnede Mænd hin sørgelige Aften. Husker du vor første Dag under Zam-Zammah?"

„Ja," svarede Kim. „Og husker du, da jeg sprang ned fra Vognen, den Gang jeg for første Gang skulde træde indenfor — —"

„Lærdommens Porte? Ja visselig. Og den Dag, da vi spiste Kagerne sammen paa den anden Side af Floden ved Nucklao. Ak ja! Mangen en Gang har du tigget for mig, men den Dag tiggede jeg for dig."

„Med god Grund," sagde Kim. „Den Gang var jeg Elev i Lærdommens Porte og klædt som Sahib. Glem ikke, hellige Mand," vedblev han skælmsk, „at jeg endnu er en Sahib — med din Tilladelse."

„Det er sandt. Og en højt anset Sahib. Kom til min Celle, *chela*."

„Hvorfra véd du det?"

Lamaen smilede.

„For det første véd jeg det af Breve fra den venlige Præst, hvem vi traf i de væbnede Mænds Lejr;

men han er nu rejst til sit eget Land, og jeg har sendt Pengene til hans Broder." Oberst Creighton, der havde paataget sig at være Formynder for Kim, da Pater Victor vendte tilbage til England med Maverickerne, var for Resten næppe Præstens Broder. „Men jeg har svært ved at forstaa Sahibers Breve; de maa oversættes for mig. Derfor valgte jeg en sikrere Maade. Mange Gange, naar jeg vendte tilbage fra min Søgen til dette Tempel, der bestandig har været en Rede for mig, er der kommen en Mand, der søger Belæring — en Mand fra Leh — som, efter hvad han siger, har været Hindu, men er bleven ked af alle disse Guder."

Lamaen pegede paa Gudebillederne rundt om.

„En tyk Mand?" spurgte Kim med en Skælm i Øjet.

„Meget tyk; men jeg saa snart, at hans Sind var helt og holdent optaget af unyttige Ting — saasom Djævle og Besværgelser og hvorledes vi drikker The i vore Klostre og hvordan vi indvier Novicerne. En Mand, der strømmede over af Spørgsmaal, var han; men han var en Ven af dig, *chela*. Han fortalte mig, at du var paa Veje til at vinde megen Ære som Skriver. Og nu ser jeg, at du ogsaa er Læge."

„Ja, det er jeg — Skriver er jeg, naar jeg er Sahib; men alt det kaster jeg fra mig, naar jeg kommer til dig som din Discipel. Jeg har gaaet i Skole saa mange Aar, som det sømmer sig for en Sahib."

„Du har, saa at sige, gennemgaaet dit Noviciat?" sagde Lamaen. „Men er du nu færdig med Skolen? Jeg vil ikke have, at du maa være umoden."

„Jeg er fuldstændig færdig. Naar den rette Tid kommer, faar jeg Ansættelse under Regeringen som Skriver —"

„Ikke som Kriger. Det er godt."

„Men først kommer jeg for at vandre sammen med dig. Det er derfor, jeg er her. Hvem tigger for dig nu til Dags?" vedblev han hurtigt, thi Samtalen var begyndt at komme ind paa temmelig farlige Æmner.

„Meget ofte tigger jeg selv; men, som du véd, er jeg sjælden her, undtagen naar jeg kommer for at se til min Discipel. Fra den ene Ende af Hind til den anden har jeg rejst, til Fods og paa Jærnbanen. Det er et stort og et vidunderligt Land! Men naar jeg tager ind her, er det, som om jeg var i mit eget Bhotiyal."

Han saa sig veltilfreds om i den lille, renlige Celle. Et lavt Hynde tjente ham til Sæde, paa hvilket han havde anbragt sig med Benene over Kors i samme Stilling som den grublende Bodhisat; et sort Teaktræs Bord, ikke tyve Tommer højt, besat med Thekopper af Kobber, stod foran ham. I en Krog stod et lille Alter, ligeledes af plumpt udskaaret Teaktræ, hvorpaa stod en forgyldt Kobberstatuette af den siddende Buddha og foran denne en Lampe, et Røgelsekar og et Par Urtepotter af Kobber.

„Billedernes Vogter i Vidunderhuset erhvervede sig Fortjeneste ved at forære mig dem for et Aar siden," sagde han, idet han fulgte Kims Blik. „Naar man er langt fra sit eget Land, bringer saadanne Ting Minder med sig; og vi bør ære Herren, fordi Han

viste os Vejen. Se!" Han pegede paa en underlig formet Bunke af farvet Ris, som kronedes af et fantastisk Metalornament. „Den Gang jeg var Abbed i mit eget Kloster — førend jeg opnaaede bedre Kundskab — bragte jeg daglig dette Offer. Det forestiller Universets Opofrelse til Herren. Saaledes ofrer vi i Bhotiyal hver Dag hele Verden til den fortræffelige Lov. Og jeg gør det endnu, skønt jeg véd, at den Allerypperste er hævet baade over Kneb og Klap."

Han tog sig en Pris Tobak.

„Du handler rettelig, hellige Mand," mumlede Kim, idet han lod sig synke mageligt ned paa Hynderne, højst lyksalig, men temmelig træt.

„Og endvidere," lo den gamle Mand, „tegner jeg Billeder af Livets store Hjul. Jeg er tre Dage om et Billede. Jeg havde netop travlt med det — eller maaske havde jeg lukket mine Øjne en Smule — da de meldte mig, at du var kommen. Jeg er glad ved at have dig her; jeg vil vise dig min Kunst — ikke fordi jeg er stolt af den, men fordi du maa lære den. Sahiberne er ikke i Besiddelse af h e l e denne Verdens Visdom."

Frem under Bordet trak han et Ark løjerligt duftende, gult kinesisk Papir, sine Pensler og en Tuschkage. I de reneste og strængeste Omrids havde han tegnet det store Hjul med dets seks Eger, hvis Midtpunkt er en Sammenslyngning af Svin, Slange og Due (Uvidenhed, Harme og Vellyst), og hvis Afdelinger repræsenterer alle Himle og Helveder og alle Menneskelivets Hændelser. Der siges, at Bodhisat

selv var den første, som tegnede det med Riskorn paa Jorden for at lære sine Disciple at indse Tingenes Aarsager. Igennem de utallige Tidsaldre har dette Billede udkrystalliseret sig til en vidunderlig Tradition, propfuldt som det er af Hundreder af smaa Figurer, i hvilke hver Linie har sin Betydning. Kun faa kan fortolke denne Billedfortælling; der er ikke tyve Mennesker i hele Verden, som kan tegne det med Sikkerhed efter Hukommelsen; og af Mænd, som baade kan tegne og forklare det, gives der kun tre.

„Jeg har lært at tegne en Smule," sagde Kim. „Men dette er et Under over alle Undere."

„Jeg har tegnet det i mange Aar," sagde Lamaen. „Der var en Tid, da jeg kunde tegne det hele i Tiden fra den ene Aften til den næste. Jeg vil lære dig Kunsten — naar du er tilbørligt forberedt; og jeg vil vise dig, hvad Hjulet betyder."

„Skal vi da vandre sammen?"

„Vandre og søge. Jeg har kun ventet paa dig. Det er bleven mig vist i hundrede Drømme — især i en, som blev sendt mig Natten efter den Dag, da Lærdommens Porte for første Gang lukkede sig bag dig — at uden dig vilde jeg aldrig kunne finde min Flod. Atter og atter har jeg, som du véd, skudt dette fra mig, af Frygt for, at det skulde være et Selvbedrag. Derfor vilde jeg ikke tage dig med mig den Dag i Lucknow, da vi spiste Kagerne. Jeg vilde ikke tage dig, førend Tiden var moden og lykkevarslende. Fra Bjærgene til Havet og fra Havet til Bjærgene har jeg vandret, men det var forgæves. Da mindedes jeg en *Jâtaka*."

Han fortalte Kim Historien om Elefanten med Jærnringen om Benet, ligesom han saa ofte havde fortalt den til Jainpræsterne.

„Yderligere Vidnesbyrd behøves ikke," endte han højtideligt. „Du blev sendt for at hjælpe mig. Da Hjælpen var borte, blev min Søgen frugtesløs. Derfor vil vi gaa sammen ud igen, og da er vi sikre paa at finde."

„Hvorhen skal vi gaa?"

„Er det ikke ligegyldigt, Alverdens Ven? Jeg siger dig, vi er sikre paa at finde. Dersom det gøres nødigt, vil Floden vælde frem fra Jorden for vore Fødder. Jeg erhvervede mig Fortjeneste, da jeg sendte dig til Lærdommens Porte og gav dig den Juvel, der hedder Visdom. Jeg har jo i dette Øjeblik set, at du er vendt tilbage som en Lærling af Sakyamuni, Lægen, for hvem der er rejst mange Altre i Bhotiyal. Det er tilstrækkeligt. Vi er sammen, og alt er, som det forhen var — Alverdens Ven — Stjærnernes Ven — min *chela!*"

Derefter gav de sig til at tale om mere verdslige Æmner, og Kim lagde Mærke til, at Lamaen ikke udspurgte ham nøjere om Livet i St. Xavier og heller ikke viste det mindste Glimt af Nysgærrighed angaaende Sahibernes Sæder og Skikke. Hans Tanker bevægede sig udelukkende i Fortiden, og gnidende sig i Hænderne og smaaleende genopfriskede han Mindet om hvert eneste Skridt paa deres vidunderlige første Vandring sammen, indtil han endelig lagde sig ned og faldt i en gammel Mands pludselige Søvn.

Kim holdt Øje med den sidste Solstraale, hvori

Støvkornene dansede ude i Gaarden, indtil den døde hen, og legede med sin Aandedolk og Rosenkrans. Støjen fra Benares, den ældste af alle Jordens Stæder, som er lige lysvaagen Dag og Nat, løb rundt om Templets Mure som Havets Brølen om en Høfde. Nu og da gik en Jainpræst over Gaarden med et eller andet lille Offer til Gudebillederne og fejede Vejen ren foran sig af Frygt for ved et Tilfælde at komme til at træde et levende Væsen ihjæl. En Lampe tændtes, og der lød en Bøn. Kim holdt Øje med Stjærnerne, mens de kom frem een efter een i det tavse, tætte Mørke, indtil han faldt i Søvn ved Foden af Alteret. Den Nat drømte han paa Hindustani, uden eet eneste engelsk Ord — —

„Hellige Mand, husk paa Barnet, hvem vi gav Medicinen," sagde han, da Lamaen ved Tretiden næste Morgen vaagnede op af sine Drømme og straks vilde af Sted paa Pilegrimsvandring. „Jaten kommer her ved Daggry."

„Det var et klogt Svar. I mit Hastværk vilde jeg have gjort Uret."

Han satte sig paa Hynderne og tog fat paa sin Rosenkrans.

„Sandelig, gamle Mennesker er ligesom Børn," sagde han alvorligt. „Naar de har et eller andet Ønske, maa det opfyldes straks, ellers bliver de uartige og græder! Mangen en Gang, naar jeg var paa Landevejen, har jeg været nær ved at stampe med Foden af Ærgrelse over en Oksevogn, der spærrede Vejen for mig, eller ogsaa blot over en Støvsky. Saadan var det ikke, den Gang jeg var en Mand —

for lang Tid siden. Ikke desto mindre er det urigtigt — —"

„Men du er i Sandhed gammel, hellige Mand."

„Det blev gjort. En ny Aarsag blev sluppen løs i denne Verden, og hvilket Menneske, gammel eller ung, syg eller karsk, klog eller dum, er vel i Stand til at standse alle de Virkninger, der følger af denne Aarsag? Staar Hjulet stille, fordi det er et Barn, der drejer paa det — eller en Drukkenboldt? *Chela*, denne Verden er stor og frygtelig."

„Jeg synes, den er god," svarede Kim med en Gaben. „Har du ikke noget Mad? Jeg har ikke spist noget siden i Gaar Aftes."

„Jeg havde glemt, at du trænger til Føde. Derhenne finder du god The fra Bhotiyal og kold Ris."

„Vi kan ikke gaa langt paa den Kost."

Kim følte hele en Europæers Lyst til Kødmad, som ikke er til at faa i et Jaintempel. Men i Stedet for straks at begive sig ud med Tiggerskaalen, stillede han sin sultne Mave tilfreds med kold Ris og ventede, indtil det blev helt lyst. Netop da Dagen brød frem, kom Landmanden, overstrømmende glad og stammede af Taknemmelighed.

„I Nat hørte Feberen op og Sveden kom," raabte han. „Føl blot — hans Hud er frisk og blød! Han syntes saa godt om de salte Kager og drak Mælken med Begærlighed."

Han trak Klædet bort fra Barnets Ansigt, og det smilede søvndrukkent til Kim. En lille Klynge Jainpræster, tavse men skarpe Iagttagere, samlede sig ved Templets Dør. De vidste, og Kim vidste, at de vid-

ste, at den gamle Lama havde truffet sin Discipel. Høflige som de var, havde de ikke været paatrængende den foregaaende Aften, hverken ved Nærværelse, Ord eller Bevægelser. Nu ved Solopgang vilde Kim gengælde deres Høflighed.

„Tak Jainernes Guder, min Broder," sagde han, uden at vide, hvad de Guder hed. „Feberen er ganske rigtigt forsvunden."

„Se, se!" sagde den straalende Lama i Baggrunden til sine Værter. „Har der nogensinde været Mage til *chela?* Han følger i vor Herre Helbredelsens Guds Fodspor."

Jainerne anerkender officielt alle den hinduiske Tros Guder, saa vel som Lingamen*) og Slangen. De bærer Brahminernes Traad, og de holder fast ved alle den hinduiske Kastelovs Krav. Men fordi de kendte og elskede Lamaen, fordi han var en gammel Mand, fordi han søgte den rette Vej, fordi han var deres Gæst og fordi han om Aftenen plejede at føre lange Diskussioner med Ypperstepræsten — saa frittænkende en Metafysiker, som nogensinde har kløvet eet Haar i halvfjerds — gav de mumlende deres Bifald til Kende.

„Husk vel paa," sagde Kim og bøjede sig over Barnet, „at denne Sygdom kan komme igen."

„Ikke dersom du kender den rette Besværgelse," sagde Faderen.

„Men vi drager snart bort."

„Det er sandt," sagde Lamaen til alle Jainerne.

*) Et Symbol, der svarer til Grækernes Fallos. O. A.

„Vi drager nu sammen ud paa den Søgen, som jeg ofte har talt om. Jeg har ventet, indtil min *chela* var moden. Og her ser I ham! Vi vandrer nordpaa. Aldrig mere vil jeg faa dette mit Hvilested at se, I venlige Mennesker."

„Men jeg er ikke nogen Tigger —" begyndte Landmanden, idet han rejste sig op med Barnet paa sine Arme.

„Stille! Afbryd ikke den hellige Mand," udbrød en Præst.

„Gaa," hviskede Kim. „Mød os igen under den store Jærnbanebro, og for alle vore panjabske Guders Skyld, bring Mad med dig — Karri, Bønner, Kager bagte i Fedt, og Syltetøj. Især Syltetøj. Skynd dig!"

Sultens Bleghed klædte Kim fortræffeligt, som han stod dér, høj og slank, i sin mørke, side Klædning, med den ene Haand paa Rosenkransen og den anden løftet til Velsignelse — en Stilling, som han havde afluret Lamaen. En engelsk Iagttager vilde have sagt, at han nærmest lignede en ung Helgen fra en malet Kirkerude, mens han i Virkeligheden kun var et stærkt voksende ungt Menneske, der følte sig sløj paa Grund af Mangel paa Mad.

Lang og højtidelig var Afskeden; tre Gange endte den, og tre Gange blev den begyndt paany. Den søgende Præst — han som havde indbudt Lamaen til at drage fra det fjærne Thibet til dette Tempel, en bleg, skaldet Asket — tog ingen Del i den, men sad som sædvanligt alene blandt Gudebillederne og grublede. De andre opførte sig aldeles som kærlige

og naturlige Mennesker; de paatvang den gamle Mand smaa Gaver — en Betelæske, et smukt, nyt Pennefoderal af Jærn, en Madpose og deslige — de advarede ham mod Yderverdenens Farer, de spaaede ham et lykkeligt Udfald af hans Søgen. Imidlertid sad Kim paa Trappetrinene, ensommere end nogensinde, og bandede som en ægte St. Xavier-Dreng.

„Men det er min egen Skyld," indrømmede han tilsidst. „Hos Mahbub spiste jeg Mahbubs Brød, eller Lurgan Sahibs. I St. Xavier fik jeg tre Maaltider om Dagen. Her maa jeg sgu sørge for mig selv. Og desuden er jeg bleven afvant med det omflakkende Liv. Naada, hvor jeg kunde sluge en Tallerken Oksesteg nu! — — Er du færdig, hellige Mand?"

Lamaen løftede begge Hænder og intonerede en Afskedsvelsignelse paa det fineste kinesisk.

„Jeg maa støtte mig paa din Skulder," sagde han, da Templets Porte lukkedes. „Jeg begynder at blive stiv, tror jeg."

At stive en seks Fod høj Mand af gennem milelange, menneskefyldte Gader er ikke saa let endda, og Kim, der var belæsset med Bylter og Pakker med Rejsefornødenheder, var glad, da de naaede ind i Skyggen af Jærnbanebroen.

„Nu skal vi spise," sagde han resolut, idet den smilende Kamboh i sin blaa Klædning viste sig med en Kurv i den ene Haand og Barnet paa den anden Arm.

„Tag for jer af Retterne, hellige Mænd!" raabte han allerede i lang Afstand. De befandt sig nu nede

ved det lave Vand under den første Brobue, udenfor sultne Præsters Synskreds. „Her er Ris og god Karri, Kager, der er ganske varme og krydrede med *hing* (Dyvelsdræk), Tykmælk og Sukker. Konge over mine Marker," — dette henvendtes til hans lille Søn, — „lad os vise disse hellige Mænd, at vi Jater fra Jallandar forstaar at gengælde en Tjeneste — Jeg har hørt sige, at Jainer ikke spiser andet, end hvad de selv har kogt, men sandt er det" — han tog høfligt Øjnene til sig og stirrede ud over den brede Flod — „at hvor der ingen Øjne er, er der heller ingen Kaste."

„Vi," sagde Kim, idet han vendte Ryggen til ham og rettede en dygtig Portion an paa et Blad til Lamaen, „er hævede over alle Kaster."

De proppede sig i Tavshed med den gode Mad. Først da Kim havde slikket det sidste af det klæbrige Syltetøj af sin lille Finger, lagde han Mærke til, at Kambohen ogsaa var omgjordet som til en Rejse.

„Hvis vor Vej er den samme," sagde han ligefremt, „vil jeg følges med dig. Man finder ikke ofte en, der kan gøre Mirakler, og Barnet er endnu svagt. Jeg derimod er ikke helt og holdent et Rør." Han greb sin *lathi* — en fem Fod lang Bambusstang beslaaet med Ringe af blankpoleret Jærn — og svang den i Luften. „Folk siger, at vi Jater er kivagtige, men det er ikke sandt. Naar ingen kommer os paa tværs, er vi ligesaa skikkelige som vore egne Bøfler."

„Kan gærne være," svarede Kim. „En god Stok er et godt Argument."

Lamaen saa veltilfreds op ad Strømmen paa den langstrakte, sodede Udsigt med Røgsøjlerne, der uop-

hørligt hæver sig fra Ligbrændingspladserne ved Flodbredden. Af og til kom Resterne af et halvforbrændt Lig glidende forbi paa den raske Strøm, til Trods for alle Politiets Forbud.

„Hvis jeg ikke havde mødt dig," sagde Kambohen, idet han trykkede Barnet ind til sit laadne Bryst, „havde jeg maaske i Dag maattet vandre derned — med min Søn. Præsterne siger os, at Benares er en hellig By — hvilket ingen betvivler — og et Sted, hvor det er godt at dø. Men jeg kender ikke deres Guder, og de forlanger Penge; og naar man har tilbedt en af dem, kommer en Skaldepande og forsikrer, at det ikke nytter noget, hvis man ikke ogsaa tilbeder en anden. Vask dig her! Vask dig dér! Drik og bad dig og strø Blomster — men husk fremfor alt paa at betale Præsten. Nej, maa jeg bede om Panjab, og Jallandars Jord er den bedste i hele Panjab."

„Jeg har mange Gange sagt — i Templet, tror jeg — at hvis det gøres nødigt, vil Floden vælde frem for vore Fødder. Lad os derfor drage mod Nord," sagde Lamaen og rejste sig. „Jeg mindes et behageligt Sted, omgivet af Frugttræer, hvor man kan vandre frem og tilbage og gruble — og Luften er køligere dér. Den kommer fra Bjærgene og fra Bjærgenes Sne."

„Hvad hedder det Sted?" spurgte Kim.

„Hvorfra skulde jeg vide det? Men var du da ikke — nej, det var efter at Hæren var stegen frem af Jorden og havde ført dig bort. Jeg dvælede dér i Grublen i et Værelse tæt ved Dueslaget — undtagen naar hun snakkede ustandseligt."

„Oho!“ lo Kim. „Kvinden fra Kulu! Det er tæt ved Saharanpur.“

„Hvorledes befaler Aanden din Herre at rejse? Gaar han til Fods for at udsone fordums Synder?“ spurgte Jaten forsigtigt. „Der er langt til Delhi.“

„Nej,“ sagde Kim. „Jeg vil tigge til en Jærnbanebillet.“ I Indien indrømmer man aldrig at være i Besiddelse af Penge.

„Saa lad os i Gudernes Navn benytte Ildvognen. Min Søn vil have det bedst i sin Moders Arme. Regeringen har paalagt os mange Skatter, men den har givet os een god Ting — Jærnbanen, som forener Venner og bringer de længselsfulde sammen. Det er en vidunderlig Ting, den Jærnbane.“

Et Par Timer efter satte de sig alle i en Kupé og sov Dagens varme Tid bort.

Kambohen gjorde Kim ti tusind Spørgsmaal om Lamaens Vandringer og Livsgærning og fik adskillige mærkelige Svar. Kim var tilfreds med at være, hvor han var, med at se ud over de nordvestlige Provinsers flade Landskaber og med at passiare med de skiftende Skarer af Medrejsende. Selv den Dag i Dag volder Billetter og Billetklipning indiske Landboere store Kvaler. Naar de har købt sig dette magiske lille Stykke Papir, forstaar de ikke, hvorfor Fremmede kommer og klipper store Stykker ud af Tryllemidlet. Derfor opstaar der lange og ivrige Debatter mellem de Rejsende og de eurasiske Konduktører. Kim deltog i et Par af disse Debatter med gravitetiske Raad, beregnede paa at imponere Lamaen og den beundrende Kamboh med hans Visdom.

Men ved Somna sendte Skæbnen ham en Hændelse, som gav ham adskilligt at tænke paa. Netop idet Toget satte sig i Gang, styrtede en simpel, mager lille Person ind i Kupéen — en Mahratta, saa vidt Kim kunde dømme efter Snittet paa hans stramtsiddende Turban. Hans Ansigt var forrevet, hans Musselins Overkjortel hang i Pjalter, og han bar en Forbinding om det ene Ben. Han fortalte dem, at en Bondevogn havde paakørt og næsten dræbt ham; han var paa Vej til Delhi, hvor hans Søn boede. Kim iagttog ham nøje. Dersom det var sandt, hvad han sagde, at han var trillet henad Jorden, maatte hans Hud være forkradset af Gruset; men alle hans Kvæstelser og Saar var rene og skarprandede, og den blotte Paakørsel af en Vogn kunde vel heller ikke gøre en Mand saa dødeligt forskrækket. Mens han med rystende Fingre bandt det sønderrevne Tørklæde fast om sin Hals, kom han til at blotte en Amulet. Nu er Amuletter ret almindelige, men de færreste af dem bæres i snoet Kobbertraad, og endnu færre er af Sølv og sort Emaille. Der var ingen andre i Kupéen end Kambohen og Lamaen, og Kupéen selv var heldigvis af den gamle Type med Skillerum, der gik helt op til Loftet. Kim lod, som om han kløede sig paa Brystet, og trak derved sin egen Amulet frem. Mahrattaens Ansigt skiftede fuldstændig Udtryk ved dette Syn, og han gemte Amuletten paa sit Bryst.

„Ja," vedblev han henvendt til Kambohen, „jeg havde travlt, og den Bastard, som kørte Vognen, styrede dens Hjul lige ned i en Vandrende, og foruden den Fortræd, han gjorde mig, spolerede han et helt

stort Fad *tarkeean.* Den Dag var jeg ikke en heldig Mand — en ‚Trolddommens Søn', som man siger."

„Det var jo et stort Tab," svarede Kambohen temmelig tørt. Hans Erfaringer i Benares havde gjort ham mistænksom.

„Hvem havde kogt den *tarkeean?*" spurgte Kim.

„En Kvinde," svarede Mahrattaen og fæstede Øjnene paa ham.

„Alle Kvinder kan koge *tarkeean,*" sagde Kambohen. „Det er en god Ret."

„Ja, den smager godt," svarede Mahrattaen.

„Og den er billig," tilføjede Kim. „Men tillader din Kaste dig at spise den?"

„Aa, der gives ingen Kaste, naar Mænd gaar ud for at — se efter *tarkeean,*" svarede Mahrattaen med det rigtige Tonefald. „I hvis Tjeneste staar du?"

„I denne hellige Mands Tjeneste."

Kim pegede paa den tilfredse, søvnige Lama, der vaagnede med et Sæt ved at høre de Ord, han holdt saa meget af.

„Ja, han er bleven sendt mig fra Himlen for at hjælpe mig. Hans Navn er Alverdens Ven. Han kaldes ogsaa Stjærnernes Ven. Han er Læge — nu da hans Tid er moden. Hans Visdom er stor."

„Og han er en Trolddommens Søn," tilføjede Kim sagte, mens Kambohen skyndte sig at stoppe en Pibe, for at Mahrattaen ikke skulde tigge af ham.

„Og hvem er han dér?" spurgte Mahrattaen og skottede nervøst til Siden.

„En Mand, hvis Barn jeg — vi har helbredet, og

som er os stor Tak skyldig. — Sæt dig hen ved Vinduet, du Mand fra Jallandar. Her er en syg."

„Hø! Jeg bryder mig ikke om at have noget at gøre med de Landstrygere, som man tilfældigt møder paa sin Vej. Mine Øren er ikke lange. Jeg er ikke en Kvinde, som ønsker at belure andres Hemmeligheder." Og Jaten rutschede klodset hen i den fjærneste Krog af Kupéen.

„Er du Læge? Saa hjælp mig. Jeg stikker ti Mile dybt i Elendighed," udbrød Mahrattaen, der tog sit Stikord fra Kim.

„Manden er forslaaet og kvæstet over hele Kroppen; jeg vil helbrede ham," svarede Kim. „Der var ingen, som blandede sig i Sagen, den Gang jeg helbredte dit Barn."

„Din Bebrejdelse er retfærdig," sagde Kambohen spagt. „Jeg skylder dig min Søns Liv. Du kan gøre Vidundere — jeg véd det."

„Vis mig dine Saar," sagde Kim og bøjede sig over Mahrattaens Hals. Hans Hjærte bankede, saa at han var nær ved at kvæles, thi dette var sandelig det store Spil for ramme Alvor. „Fortæl mig nu hurtigt din Historie, Broder, mens jeg fremsiger en Besværgelse."

„Jeg kommer fra Syden, hvor jeg havde Arbejde at gøre. En af vore blev dræbt paa Landevejen. Har du hørt tale om det?"

Kim rystede paa Hovedet. Han vidste naturligvis ikke noget om E. 23's Forgænger, der var bleven dræbt nede i Syden, forklædt som arabisk Handelsmand.

„Jeg fandt et vist Brev, som jeg var udsendt for at søge efter, og begav mig derefter paa Tilbagevejen. Jeg undslap fra Byen og løb til Mhow. Saa sikker var jeg paa, at ingen vidste noget om mig, at jeg ikke en Gang forandrede mit Ansigt. Men i Mhow anklagede en Kvinde mig for et Juveltyveri i den By, som jeg netop havde forladt. Da indsaa jeg, at jeg var opdaget. Jeg løb bort fra Mhow om Natten efter at have bestukket Politiet, der var underkøbt til uden nærmere Undersøgelse at udlevere mig til mine Fjender i Syden. Saa opholdt jeg mig en Ugestid i den gamle Stad Chitor som Bodfærdig i et Tempel, men jeg kunde ikke blive af med Brevet, som jeg havde i Forvaring. Jeg nedgravede det under Dronningens Sten i Chitor, paa det Sted, som vi alle kender."

Kim kendte ikke Stedet, men han vilde ikke for al Verden have afbrudt Fortællingens Traad.

„I Chitor, forstaar du, var jeg i et uafhængigt Land; thi selv i Kotah, der ligger østligere, gælder Dronningens Lov ikke, og Jeypur og Gwalior ligger endnu længere mod Øst. Ingen af Stederne holder Folk af Spioner, og Retfærdighed er der ikke at finde. Jeg blev jaget som en Schakal; men jeg slap fra dem i Bandakui, hvor jeg hørte, at de vilde beskylde mig for Mord i den By, jeg havde forladt — Mord paa en Dreng. De har baade Liget og Vidnerne parate."

„Men kan Regeringen ikke beskytte dig?"

„Vi, som spiller det store Spil, finder ingen Beskyttelse. Dør vi, saa dør vi. Vore Navne bliver udslettede i Protokollen, det er det hele. I Bandakui, hvor der bor en af vore, troede jeg at kunne skjule

mit Spor ved at forandre mit Ansigt og gjorde mig derfor til en Mahratta. Saa drog jeg til Agra og vilde vende tilbage til Chitor for atter at faa fat i Brevet. Saa sikker var jeg paa, at jeg var sluppen fra dem. Derfor sende jeg heller ikke et *tar* (Telegram) til nogensomhelst med Budskab om, hvor Brevet laa. Jeg vilde have Æren for hele Sagen."

Kim nikkede. Den Følelse forstod han saa godt.

„Men mens jeg gik paa Gaden i Agra, raabte en Mand, at jeg skyldte ham Penge, og kom løbende med en Mængde Vidner for lige paa Stedet at slæbe mig for Retten. Aa, de er listige dernede i Syden! Han erklærede, at han i mig genkendte den Mand, der havde paataget sig at sælge hans Bomuld for ham. Gid han maa brænde i Helvede derfor!"

„Men var du da det?"

„Aa din Tosse! Jeg var den Mand, hvem de søgte paa Grund af den Historie med Brevet! Jeg løb ind i Slagternes Kvarter og slap bort gennem Jødens Hus, thi han var bange for Opløb og hjalp mig. Jeg gik til Fods til Somna — jeg havde kun Penge til at tage Billet til Delhi — men mens jeg laa i en Grøft af Feber, sprang en Mand ud fra Krattet, slog mig og saarede mig og gennemsøgte mig fra Top til Taa. Og det indenfor Hørevidde af Stationen!"

„Hvorfor dræbte han dig ikke paa Stedet?"

„De er klogere end som saa. Hvis jeg bliver arresteret i Delhi paa Begæring af en Prokurator i Anledning af en bevislig Anklage for Mord, bliver jeg udleveret til den Stat, der forlanger det. Jeg bliver sendt tilbage under Bevogtning, og saa — dør jeg

en langsom Død for at skræmme andre af vore. Syden er ikke mit Land. Jeg løber i Rundkredse ligesom en enøjet Ged. Jeg har ikke faaet Mad i to Dage. Jeg er mærket" — han rørte ved den snavsede Forbinding, han bar om Benet — „saa at de kan kende mig i Delhi."

„Du er da i det mindste i Sikkerhed, saa længe du er her i Toget."

„Naar du først har spillet med i det store Spil i et Aars Tid, taler du nok i en anden Tone! I Delhi har de faaet Telegrammer, hvori hvert eneste Saar og hver Pjalt Tøj paa min Krop beskrives. Tyve — ja hundrede, om det gøres nødigt — vil sværge paa, at de har set mig dræbe Drengen. Og du kan ikke hjælpe mig!"

Kim kendte de Indfødtes Angrebsmaader tilstrækkeligt til ikke at tvivle om, at Anklagen vilde være uhyggeligt fuldstændig — end ikke Liget vilde mangle. Fra Tid til anden bevægede Mahrattaens Fingre sig krampagtigt i Smærte. Kambohen gloede tvært i sin Krog; Lamaen havde travlt med sin Rosenkrans; og Kim, der famlede omkring paa Mandens Hals paa Lægers Vis, fremsagde Besværgelser og grublede paa en Plan.

„Har du et Tryllemiddel, der kan forandre mit Udseende? Ellers er jeg Dødsens. Havde jeg blot ikke haft saa travlt, havde jeg blot kunnet være fem — ti Minutter alene, saa kunde jeg maaske —"

„Er han endnu ikke helbredet, du Vidunderlæge?" sagde Kambohen skinsygt. „Du har da fremsagt Besværgelser nok."

„Nej. Jeg ser, at hans Saar ikke kan helbredes, medmindre han sidder tre Dage i en *bairagi*'s (hellig Mands) Dragt."

Dette er en meget almindelig Bod, som ofte bliver paalagt tykke Handelsmænd af deres gejstlige Raadgivere.

„En Præst gaar altid ud paa at lave nok en Præst," var Svaret. Ligesom de fleste groft overtroiske Mennesker kunde Kambohen ikke lade være med at spotte sin Kirke.

„Tror du da, at din Søn skal blive Præst? Det er paa Tide, at han faar lidt mere af min Kinin."

„Vi Jater er Bøfler alle til Hobe," sagde Kambohen, paany i blidere Humør.

Kim gned en Smule af den bitre Medicin paa det tillidsfulde Barns smaa Læber.

„Jeg har intet forlangt af dig," sagde han strængt til Faderen, „undtagen Mad. Under du mig ikke det? Saa vil jeg gaa for at helbrede en anden. Har jeg din Tilladelse til at fjærne mig, ædle Fyrste?"

Op fløj Mandens store Labber i en bønfaldende Stilling.

„Nej — nej! Du maa ikke spotte mig saadan."

„Det behager mig at helbrede denne syge Mand, og du skal faa Lov til at erhverve dig Fortjeneste ved at hjælpe mig. Hvad Farve har Asken i dit Pibehoved? Hvid. Det er lykkevarslende. Har du raa Gurkemeje iblandt dine Fødevarer?"

„Jeg — jeg — —"

„Luk din Byldt op!"

Den indeholdt det sædvanlige Ruskomsnusk: Tøj-

stumper, Husmidler, billige Markedsgaver, et Klæde fuldt af *atta* — det graalige, groft malede Mel, som de Indfødte bruger — Ruller af Tobak fra Syden, spraglede Pibestilke, og en Pakke Karri, altsammen viklet ind i et Tæppe. Kim vendte og drejede det med en Mine som en kløgtig Heksemester og mumlede en mohammedansk Besværgelse.

„Dette er Visdom, som jeg har lært hos Sahiberne," hviskede han til Lamaen; og hermed sagde han heller ikke mere, end hvad sandt var, naar man betænker den Opdragelse, han havde faaet hos Lurgan. „Stjærnerne viser, at der ligger en stor Ulykke paa denne Mands Vej, som — som vil volde ham Sorg. Skal jeg fjærne den?"

„Stjærnernes Ven, du har handlet vel i alle Ting. Lad det ske, som du vil. Er det ogsaa en Helbredelse?"

„Skynd dig! Skynd dig!" gispede Mahrattaen. „Sæt nu, at Toget standser."

„En Helbredelse af en, hvem Døden allerede har kastet sin Skygge over," svarede Kim, mens han blandede Kambohens Mel med Trækullet og Tobaksasken i Pibens røde Lerhoved. E. 23 tog uden at sige et Ord sin Turban af og rystede sit lange, sorte Haar ned.

„Men det er jo min Mad, Præst," brummede Jaten.

„En Bøffel i Templet! Har du vovet at se paa dette?" sagde Kim. „Jeg er nødt til at gøre hemmelighedsfulde Ting i Taabers Paasyn; men pas paa dine Øjne. Er der ikke allerede en Taage for dem?

Jeg frelser dit Barn, og til Tak vil du — aa skamløse Menneske!"

Manden ømmede sig under Kims hvasse Stirren, thi Kim var vred for ramme Alvor.

„Skal jeg forbande dig, eller skal jeg — —"

Han greb det Klæde, der havde været om Byldten, og kastede det over Mandens bøjede Hoved.

„Vov saa meget som blot at tænke, at du kunde have Lyst til at se — saa vil selv jeg ikke kunne frelse dig. Sid stille! Vær stum!"

„Jeg er blind — og stum. Du maa ikke forbande mig! Kom — kom, mit Barn; vi leger Skjul. Du maa endelig ikke kigge frem under Klædet."

„Jeg øjner Haab," sagde E. 23. „Hvad er din Plan?"

„Nu af med denne," sagde Kim og trak i Mandens tynde Skjorte. E. 23 tøvede med hele en nordvestlig Indfødts Utilbøjelighed til at blotte sit Legeme.

„Bedre at miste sin Kaste end at faa Halsen skaaret over paa sig," sagde Kim og flængede Skjorten helt ned til Bæltestedet. „Vi maa gøre dig til en gul Saddhu over hele Kroppen. Af med Tøjet i en Fart, og ryst saa dit Haar ned over Øjnene, mens jeg drysser Asken over dig. Og saa sætter vi et Kastemærke paa din Pande."

Han trak sin lille Farvelade frem fra Brystet tilligemed en Kage højrød Farve.

„Er du kun en Begynder?" spurgte E. 23, der bogstaveligt talt arbejdede for sit Liv, mens han trak sit Tøj af og kun beholdt Lændeklædet paa, alt imedens

Kim malede et prægtigt Kastemærke paa hans askebesmurte Pande.

„Det er ikke mere end to Dage siden, at jeg begyndte at tage Del i Spillet, Broder," svarede Kim. „Smør noget mere Aske paa dit Bryst."

„Har du truffet — en Mand, som helbreder syge Perler?"

Han slog sit lange, stramtrullede Turbanklæde ud og snoede det derpaa med rappe Hænder over og under og omkring sine Hofter i alle de indviklede Bugtninger, som en Saddhus Bælte skal have.

„Aha! Naa, saa du kunde kende hans Haandelag? Ja, han har været min Lærer en Tidlang. Saa tegner vi Striber paa dine Ben. Aske er god for Saarene; smør noget mere paa."

„Jeg var hans Stolthed en Gang, men du er næsten endnu dygtigere. Guderne er os naadige! Giv mig d e n d é r."

„Den dér" var en Blikæske med Opiumspiller, som fandtes blandt det øvrige Virvar i Jatens Byldt. E. 23 slugte en halv Haandfuld.

„De er gode mod Sult, Frygt og Kulde. Og desuden gør de Øjnene røde," forklarede han. „Nu faar jeg nok Mod til at spille Spillet. Vi mangler kun en Saddhus Tang. Men hvad skal vi gøre med de gamle Klæder?"

Kim rullede dem fast sammen og stoppede dem indenfor sin Tunikas løse Folder, hvorefter han gav sig til at bemale Mandens Ben og Bryst med gul Okkerfarve — brede Streger paa en Baggrund af Mel, Aske og Gurkemeje.

„Blodet paa dem er nok til at bringe dig i Galgen, Broder."

„Kan være; men der er ingen Grund til at kaste dem ud af Vinduet — — Nu er jeg færdig." Hans Stemme dirrede med hele en Drengs Glæde over Legen. „Vend dig om og se, o Jat!"

„Guderne beskytte os," sagde Kambohen, idet han stak Hovedet frem under Klædet, ligesom en Bøffel dukker frem fra Sivene. „Men — hvor er Mahrattaen bleven af? Hvad har du gjort?"

Kim var bleven oplært af Lurgan Sahib, og E. 23 var, som Følge af sin Profession, ikke nogen daarlig Skuespiller. I Stedet for den skælvende og gysende lille Handelsmand sad nu henslængt i Hjørnet en næsten nøgen, askebesmurt, okkerbemalet Saddhu med Støv i Haaret; hans opsvulmede Øjne — Opium virker hurtigt, naar Maven er tom — skinnede af Uforskammethed og dyrisk Begær, hans Ben var korslagte, om sin Hals havde han Kims brune Rosenkrans og over sine Skuldre et lille Stykke forslidt, blomstret Sirts. Ved dette Syn skjulte Barnet sit Ansigt i sin forbløffede Faders Arme.

„Se op, lille Fyrste! Vi rejser sammen med Heksemestre, men de vil ikke gøre dig Fortræd. Græd blot ikke — — Hvad Mening er der i at helbrede et Barn den ene Dag og dræbe det med en Forskrækkelse den næste?"

„Drengen vil være lykkelig hele sit Liv. Han har set en stor Helbredelse. Den Gang jeg var Barn, lavede jeg Mænd og Heste af Ler."

„Det gør jeg ogsaa. Sír Banás, han kommer om

Natten og gør dem allesammen levende bagved vor Mødding," peb Bernet.

„Derfor er du heller ikke forskrækket over noget-somhelst. Vel, lille Fyrste?"

„Jeg blev forskrækket, fordi min Fader blev forskrækket. Jeg følte hans Arme ryste."

„Aa dit Kyllingehjærte af en Mand," sagde Kim, og selv den skamfulde Jat lo. „Jeg har helbredet denne stakkels Handelsmand. Men han maa forsage sine Regnskabsbøger og sin Profit og sidde ved Landevejen i tre Døgn, hvis han vil overvinde sine Fjenders Ondskab. Stjærnerne er ham ikke gunstige."

„Jo færre Aagerkarle der er, desto bedre siger jeg; men hvad enten han er Saddhu eller ej, bør han betale mig for mit Stykke Tøj, som han har over sine Skuldre."

„Saa? Men hvem er det, der læner Hovedet til d i n Skulder? Det er dit Barn — som for mindre end to Dage siden var paa Vej til Ligbaalet. Og saa er der for Resten een Ting endnu, som jeg vil sige dig. Jeg gjorde denne Trolddomskunst i din Nærværelse, fordi det var paatrængende nødvendigt. Jeg forvandlede hans Skikkelse og hans Sjæl. Men alligevel, o Mand fra Jallandar, dersom du tilfældigvis skulde mindes, hvad du har set, enten naar du sidder under Træet blandt din Landsbys Ældste, eller i dit eget Hus, eller naar din Præst velsigner dit Kvæg — da vil Sygdom ramme dine Bøfler, Ild vil fortære dit Hus og Rotter dit Kornforraaad, og vore Guders Forbandelse vil hvile over dine Marker, saa at de vil blive golde foran dine Fødder og bag din Plovfure."

Dette var en Del af en gammel Forbandelse, som Kim i sin Uskylds Dage havde afluret en Fakir ved Taksali-Porten. Den tabte intet ved at gentages af ham.

„Hold inde, hellige Mand! Vær naadig og hold inde!“ skreg Jaten. „Forband ikke mit Hus. Jeg har intet set! Jeg har intet hørt! Jeg er din Ko!“

Og han greb efter Kims nøgne Fod, som stampede rytmisk mod Kupégulvet.

„Men siden det er bleven dig tilladt at hjælpe mig med en Haandfuld Mel og en Smule Opium og slige Bagateller, som jeg har beæret ved at bruge dem til min Kunst, vil Guderne velsigne dig.“

Og til uhyre Lettelse for Manden opramsede han en hel lang Velsignelse. Det var en, som Lurgan Sahib havde lært ham.

Lamaen stirrede gennem sine Briller, som han ikke en Gang havde stirret, mens Forklædningen stod paa.

„Stjærnernes Ven,“ sagde han endelig, „du har erhvervet dig stor Visdom. Tag dig i Agt, at den ikke avler Stolthed. Intet Menneske, som har Loven for Øje, taler uoverlagt om noget, som han har set eller oplevet.“

„Nej, nej, nej, du har Ret,“ raabte Landmanden, bange for, at Mesteren vilde tage fat, hvor Eleven havde sluppet.

E. 23 sad imidlertid med hængende Mundvige og døsede efter Opiumen, der er baade Mad, Tobak og Medicin for en træt Asiater.

Saaledes rullede de under ærbødig Tavshed ind paa Banegaarden i Delhi omtrent ved Lygtetændingstid.

FJERDE KAPITEL.

„Jeg har faaet mit Mod igen," sagde E. 23; Støjen paa Perronen gjorde, at kun Kim kunde høre ham. „Sult og Frygt sløver et Menneskes Fornuft, ellers vilde dette Middel maaske være faldet mig selv ind. Men jeg havde Ret: de holder Udkig efter mig. Du har reddet mit Liv."

En lille Afdeling panjabske Politibetjente i gule Benklæder, anførte af en varm og svedende ung Englænder, adspredte Menneskesværmen omkring Wagonerne. Bagved dem kom en lille tyk Person, der lignede en Sagførers Bud, vraltende, og søgte at gøre sig saa lidet bemærket som muligt.

„Se, den unge Sahib læser i et Papir. Det er mit Signalement," sagde E. 23. „De gaar fra Vogn til Vogn, ligesom Fiskere, der trækker Vaad i en Dam."

Da Optoget naaede deres Kupé, sad E. 23 og talte sin Rosenkrans med sikre og rolige Haandbevægelser, mens Kim haanede ham, fordi han havde været saa beruset, at han havde tabt den ringbesatte Ildtang, som ellers er en Saddhus Kendetegn. Lamaen sad hensunken i Grublerier og stirrede lige ud for sig, mens Landmanden, skottende omkring sig, samlede sine Ejendele.

„Her er ikke andre end et Par hellige Fyre," sagde Englænderen højt og gik videre under almindelig Uro blandt de Omstaaende; thi indfødt Politi betyder Pengeudpresning hele Indien over.

„Men nu," hviskede E. 23, „bestaar Vanskeligheden i at faa afsendt et Telegram om det Sted, hvor jeg har skjult Brevet, jeg var udsendt for at finde. Jeg kan ikke gaa til Telegrafkontoret i denne Dragt."

„Er det ikke nok, at jeg har reddet dit Liv?"

„Ikke dersom jeg maa opgive Arbejdet. Har de syge Perlers Læge aldrig sagt dig det? — Dér kommer nok en Sahib. Aha!"

Det var en høj, gulbleg Politiinspektør i fuld Uniform — Bælte, Hjælm, blanke Sporer og hele Historien — der kom spankulerende og snoede sit mørke Overskæg.

„Hvor disse Politi-Sahiber dog er nogle Idioter!" sagde Kim muntert.

E. 23 skottede op under sine Øjenlaag.

"Det har du Ret i," mumlede han med forandret Stemme. „Jeg gaar hen for at drikke Vand; hold min Plads til mig."

Han tumlede ud af Kupéen næsten lige i Armene paa Englænderen, der gav sig til at skælde ham ud paa daarligt Urdu.

„*Tum mut?* Er du fuld? Du maa ikke sparke om dig, som om Delhi Banegaard tilhørte dig, min Ven."

Uden at bevæge en Muskel i sit Ansigt svarede E. 23 med en Strøm af de gemeneste Skældsord, hvorover Kim naturligvis frydede sig. Det mindede

ham om Trommeslagerne og Gaardfejerne i Amballa i hine sørgelige Dage, da han for første Gang kom i Skole.

„Min rare Dumrian," drævede Englænderen. „*Nickle-jao!* Gaa tilbage til din Kupé."

Den gule Saddhu trak sig ærbødigt tilbage Skridt for Skridt og krøb op i Kupéen, mens han paa samme Tid sænkede Stemmen og bandede Politiinspektøren og hans Efterkommere til det fjærneste Led — her gav Kim ligefrem et Hop i Sædet, thi han bandede ved Dronningens Sten, ved Skriften, der laa under Dronningens Sten, og ved en hel Samling af Guder med fuldstændig ubekendte Navne.

„Jeg forstaar ikke, hvad det er, du siger," svarede Englænderen, rød i Hovedet af Vrede, „men det er formodentlig en eller anden fordømt Uforskammethed. Hold din Mund!"

E. 23 lod, som om han misforstod ham, og rakte gravitetisk sin Billet frem. Englænderen rev ham den vredt ud af Haanden.

„*O Zoolum!* Hvilken Haardhed!" brummede Jaten fra sin Krog. „Og det blot for en Spøgs Skyld." Han havde siddet og moret sig over Saddhuens Grovheder. „Dine Tryllemidler virker ikke heldigt i Dag, hellige Mand."

Saddhuen fulgte krybende og bønfaldende efter Politimanden. Hoben af Passagerer havde travlt med deres Smaabørn og deres Pakkenilliker og havde ikke lagt Mærke til det lille Optrin. Kim smuttede ud af Kupéen og fulgte efter ham; thi det var pludseligt gaaet op for ham, at han en Gang for tre Aar siden

havde hørt denne vrede, taabelige Sahib udveksle højrøstede Personligheder med en vis gammel Dame i Nærheden af Amballa.

„Alting i Orden," hviskede Saddhuen, indeklemt i den raabende, kaldende, forvirrede Trængsel, med en persisk Mynde mellem sine Ben og en Kurv fuld af skrigende Falke, bevogtede af en rajputisk Falkoner, i sin Ryg. „Nu er han gaaet hen for at sende Bud af Sted angaaende det Brev, som jeg har skjult. Det var bleven mig sagt, at han var i Peshawar, men jeg kunde jo have vidst, at han er ligesom en Krokodille — altid ved det Vadested, hvor man mindst venter ham. Han har reddet mig fra min øjeblikkelige Forlegenhed, men jeg skylder dig mit Liv."

„Er han ogsaa en af vore?" hviskede Kim, idet han dukkede ind under en mewarsk Kameldrivers fedtede Ærme og puffede en Klynge pludrende sikhiske Kvinder til Side.

„Ingen ringere end den største. Vi har rigtignok Held med os, begge to! Jeg vil aflægge Rapport til ham om, hvad du har gjort. Under hans Beskyttelse er jeg i Sikkerhed."

Han borede sig gennem Mængden, der belejrede Waggonerne, og satte sig paa Jorden ved Siden af den Bænk, der staar udenfor Telegrafkontoret.

„Gaa du tilbage, ellers bliver din Plads optaget! Du behøver ikke at frygte for Arbejdet, Broder, eller for mit Liv. Du skaffede mig Pusterum, og Strickland Sahib har hjulpet mig paa det tørre. Vi kan maaske en anden Gang komme til at arbejde sammen i Spillet. Levvel!"

Kim skyndte sig tilbage til sin Kupé — glad, forbavset, men en lille Smule ærgerlig over ikke at have Nøglen til alle de Hemmeligheder, han følte sig omgiven af.

„Jeg er kun en Begynder i Spillet, det er sikkert og vist. Jeg kunde ikke have bragt mig selv i Sikkerhed, saadan som Saddhuen gjorde. Han vidste, at der var mørkest lige under Lygten. Mig vilde det aldrig være faldet ind at give en Meddelelse under Paaskud af at bande — — og hvor snild den Sahib var! Naa, lige meget, jeg har da reddet en Mands Liv — — Hvor er Kambohen bleven af, hellige Mand?“ hviskede han, idet han tog Plads i Kupéen, der nu var helt fuldt af Rejsende.

„Han blev bange,“ svarede Lamaen med et Anstrøg af kærligt Drilleri i sin Stemme. „Han saa, hvorledes du i en Haandevending forvandlede Mahrattaen til en Saddhu for at beskytte ham mod Ulykke. Det gjorde et stærkt Indtryk paa ham. Dernæst saa han, hvordan Saddhuen straks efter faldt i Politiets Hænder — Virkningen af din Kunst. Saa tog han sin Søn i sine Arme og flygtede; thi, sagde han, du havde forvandlet en stilfærdig Handelsmand til en uforskammet Slyngel, der skiftede Ord med Sahiber, og han frygtede en lignende Skæbne. Hvor er Saddhuen bleven af?“

„Han er i Politiets Hænder,“ svarede Kim. „Og jeg, som frelste Kambohens Barn!“

Lamaen tog sig ganske roligt en Pris.

„Ja, *chela*, dér kan du se, hvordan Straffen rammer dig. Du helbredte Kambohens Barn ene og alene

for at erhverve dig Fortjeneste. Men du forheksede Mahrattaen af Stolthed over din Kunst — jeg holdt Øje med dig, mens du skottede til os — og for at forbløffe en gammel Mand og en taabelig Bonde; og Resultatet er Ulykke og Mistanke."

Kim beherskede sig med en Anstrængelse, som man næppe kunde have ventet af en i hans Alder. Han holdt ligesaa lidt som noget andet ungt Menneske af at blive uretfærdigt bedømt og faa Skænd uden at fortjene det, men han indsaa, at han befandt sig i en kilden Situation. Toget rullede bort fra Delhi og videre ud i Natten.

„Det er sandt," mumlede han. „Hvis jeg har krænket dig, har jeg handlet urigtigt."

„Det er værre end det, *chela*. Du har sluppet en Handling løs i Verden, og ligesom naar du kaster en Sten i en Dam, breder Virkningerne sig videre, end du kan sige i Forvejen."

Det var heldigt baade for Kims Forfængelighed og for Lamaens Sindsro, at de ikke vidste, hvor langt Virkningerne vilde strække sig. Thi netop i samme Øjeblik blev der i Simla afleveret et Telegram, der meldte, at E. 23 var ankommen til Delhi og — hvad der var vigtigere — hvor det Brev fandtes, som han havde faaet Ordre til at — tilegne sig. Tilfældigvis havde endvidere en altfor tjenstivrig Politiassistent anholdt en ajmirsk Bomuldshandler som sigtet for et Mord, begaaet i en Stat langt sydpaa, og Manden stod nu højligt indigneret paa Perronen i Delhi og forsvarede sig overfor en vis Hr. Strickland, mens E. 23 traskede ad Baggyder ind i Staden Delhis hem-

melighedsfuldeste Indre. To Timer efter havde en vred Minister i en sydlig Stat modtaget adskillige Telegrammer, der meldte, at ethvert Spor af en noget forslaaet Mahratta var bleven tabt; og da det langsomme Tog endelig holdt ved Saharanpur, skyllede den sidste Bølge fra den Sten, som Kim havde hjulpet med til at kaste, netop imod Trinene til en Moske i det fjærne Roum — hvor den forstyrrede en from Mand i hans Bønner.

Lamaen fremsagde sine Bønner under Perronens dugvaade Blomsterespalier, fornøjet over det klare Solskin og over sin Discipels Nærværelse.

„Nu vil vi lægge alt dette bag os," sagde han og pegede paa det messingskinnende Lokomotiv og det blanke Spor. „Jærnbanen er en vidunderlig Ting, men dens Skumplen har rystet mine Knokler slemt. Lad os for Fremtiden holde os til den friske Luft. Og lad os gaa til det Hus, hvor Kvinden fra Kulu bor."

Kim traskede muntert af Sted med Byldterne. Tidligt om Morgenen er Luften i Omegnen af Saharanpur frisk og duftende. Han tænkte paa andre Morgener i St. Xavier, og Erindringen herom satte Kronen paa hans allerede overstrømmende Tilfredshed.

„Hvad skal nu det Hastværk til? Det er et nyt Paafund af dig. Kloge Mænd render ikke omkring som Kyllinger i Solskin. Vi har allerede rejst Hundreder og atter Hundreder af *kos*, og endnu har jeg næppe været alene med dig et Øjeblik. Hvordan kan du modtage Belæring, naar vi puffes og trænges

af en Mængde Mennesker? Og hvordan tror du, at jeg kan gruble over den rette Vej, naar jeg overvældes af en Ordstrøm?"

„Hendes Tunge er altsaa ikke bleven roligere med Aarene?" smilede Disciplen.

„Ligesaa lidt, som hun har mistet sin Længsel efter Besværgelser. Jeg mindes en Gang, da jeg fortalte hende om Livets Hjul" — Lamaen følte paa sit Bryst efter sin sidste Tegning — „brød hun sig kun om at høre om de Djævle, der efterstræber Børn. Hun skal komme til at erhverve sig Fortjeneste ved at vise os Gæstfrihed — om en Stund — ved Lejlighed. Saa sagte, saa sagte! Vi vil vandre langsomt og afvente, hvad der vil ske. Vor Søgen er sikker nok."

Altsaa vandrede de af Sted i meget magelige Dagsmarscher blandt de store, blomstrende Frugthaver — over Aminabad, Sahaigunga, Akrola og Phulesa, stadig med Sewalikkæden mod Nord og bagved den igen de sneklædte Bjærge. Efter en lang, sød Søvn under de klare Stjærner kom den herlige, magelige Vandring gennem en opvaagnende Landsby, med Tiggerskaalen fremstrakt i Tavshed og med Øjne, der stik imod Lovens Bydende skottede fra Side til Side. Saa vendte Kim paa lette Fødder tilbage over det bløde Støv til sin Herre, som havde taget Plads i Skyggen af et Mangotræ eller i den mindre tætte Skygge af en hvid siris, hvorefter de spiste og drak i Ro og Mag. Efter en Samtale og en kortere Vandring gjorde de Holdt og sov den midterste Del af Dagen bort; først naar Luften blev køligere, gik de

atter forfriskede ud i den vide Verden. Naar Aftenen faldt paa, gik de paa Æventyr i nye Egne — en eller anden særligt udvalgt Landsby, som de for tre Timer siden havde faaet Øje paa hinsides de frugtbare Marker, og som de havde passiaret meget om paa Vejen.

Her fortalte de saa deres Historie — for Kims Vedkommende var det en ny hver Aften — og her blev de budne Velkommen enten af Præst eller Landsbyøverste, efter Østerlandets gæstfri Sædvaner.

Naar Skyggerne blev kortere og Lamaen lænede sig tungere paa Kim, blev Livets Hjul altid taget frem, holdt oprullet af omhyggeligt aftørrede Stene og fortolket Kreds for Kreds med et langt Græsstraa som Pegepind. Her sad de høje Guder — og de var Drømmes Drømme. Her var vor Himmel og Halvgudernes Verden — de fremstilledes som Ryttere, der kæmpede blandt Bjærge. Her var de Kvaler, som Dyr gennemgik, Sjæle, der steg op eller ned ad Stigen, og hvem man derfor ikke skulde lægge nogen Hindring i Vejen. Her var Helvederne, de varme og de kolde, og de pinte Aanders Boliger. *Chela*'en maatte studere de Ubehageligheder, der følger af at spise for meget — oppustet Mave og glødende Indvolde. Og *chela*'en var lydig og studerede med bøjet Hoved og den brune Finger rede til at følge Pegepinden; men da de naaede Menneskeverdenen, den travle og gavnløse, som ligger lige ovenover Helvederne, blev han noget adspredt; thi henad Landevejen rullede selve Livets Hjul, spisende, drikkende, handlende, tagende til Ægte, og kæmpende — alt-

sammen lyslevende. Ofte gjorde Lamaen disse levende Billeder til Tekst for sin Prædiken og bød Kim — der kun var altfor beredvillig — lægge Mærke til, hvorledes Kødet antager Tusinder og atter Tusinder af Former, attraaværdige eller afskyelige i Menneskenes Øjne, men i Grunden aldeles betydningsløse; og hvorledes den taabelige Aand, der var Træl af Svinet, Duen og Slangen — der attraaede Betelnødder eller et nyt Spand Okser eller Kvinder eller Kongegunst — er nødsaget til at følge Legemet gennem alle Himle og alle Helveder og tilbage igen. Undertiden hændte det, at en Kvinde eller en fattig Mand, som saa Lamaen berede sig til at holde sin Gudstjeneste — thi dette og intet andet var det — naar det store, gule Papir rulledes op, kastede et Par Blomster eller en Haandfuld Kaurier*) hen paa Randen af det. Det var tilstrækkeligt for disse ydmyge Mennesker at vide, at de havde mødt en hellig Mand, der maaske vilde lade sig bevæge til at erindre dem i sine Bønner.

„Helbred dem, hvis de er syge," sagde Lamaen, naar Kim fik Lyst til at give sig i Lag med dem. „Helbred dem, hvis de har Feber, men brug endelig ingen Tryllemidler. Husk paa, hvad der hændte Mahrattaen."

„Er da enhver Handling ond?" svarede Kim, som laa under et stort Træ ved en Korsvej og betragtede de smaa Myrer, som løb hen over hans Haand.

*) Smaa Konkylier (cypræa moneta), der i Orienten bruges som Skillemønt. Her til Lands kendes de bedst under Navnet Snogepander; det er dem, hvormed vore Husarers Ridetøj er prydet. O. A.

„At afholde sig fra Handling er rigtigt — undtagen naar man handler for at erhverve sig Fortjeneste."

„Ved Lærdommens Porte lærte jeg, at det ikke sømmer sig for en Sahib at afholde sig fra Handling. Og jeg er en Sahib."

„Alverdens Ven," sagde Lamaen og saa vist paa Kim, „jeg er en gammel Mand og glæder mig som et Barn ved Synet af nye og mærkelige Ting. For dem, der følger den rette Vej, gives der hverken sorte eller hvide Mennesker, hverken Hind eller Bhotiyal. Vi er alle Sjæle, som søger Frelse. Det er ligegyldigt, hvad den Visdom siger, som du lærte blandt Sahiberne; naar vi naar min Flod, vil du blive frigjort for alt Blændværk — ved min Side. Ak! Mine Knokler smærter af Længsel efter den Flod, som de smærtede i Toget; men min Aand er hævet over mine Knokler, og den venter. Vor Søgen er sikker!"

„Jeg har faaet mit Svar. Er det tilladt at gøre et Spørgsmaal?"

Lamaen bøjede sit værdige Hoved.

„Jeg har ædt dit Brød i tre Aar — som du véd. Hellige Mand, hvorfra kom —"

„I Bhotiyal er der meget af, hvad Menneskene kalder Rigdom," svarede Lamaen roligt. „I min Hjemstavn besidder jeg det Blændværk, der hedder Højagtelse. Jeg forlanger, hvad jeg har Brug for. Jeg bryder mig ikke om Regnskabet. Det bliver mit Klosters Sag. Aa! Jeg mindes de sorte Højsæder i Klostret og alle Novicerne opstillede i Rækker!"

Og mens han tegnede med Fingeren i Støvet, gav

han sig til at fortælle Historier om de endeløse og pragtfulde Gudstjenester i Templer, der laa dækkede mod Bjærgenes Laviner, om Processioner og Djævledanse, om Munke og Nonner, der var blevne forvandlede til Svin, om hellige Stæder femten tusind Fod oppe i Luften, om Rænkespil mellem de forskellige Klostre, om Stemmer inde mellem Bjærgene, og om den mystiske Luftspejling, der danser paa den tørre Sne. Han fortalte endogsaa om Lhassa og Dalai-Lamaen, hvem han havde set og tilbedt.

Hver eneste lang og herlig Dag blev for Kim en ny Skranke, der skilte ham fra hans Race og hans Modersmaal. Han gled tilbage til at tænke og drømme i de Indfødtes Sprog, og rent mekanisk efterlignede han Lamaens Ceremonier, naar han spiste og drak og deslige. Den gamle Mands Sind vendte sig mere og mere til hans Kloster, alt som hans Blik vendte sig mod den evige Sne. For sin Flod havde han ingen Bekymringer. Af og til kunde han rigtignok standse og stirre længe og ufravendt paa en Tue eller en Kvist, i den Forventning, sagde han, at Jorden vilde spaltes og Velsignelsen vælde frem; men han var glad ved at være sammen med sin Discipel og befandt sig vel ved den kølige Vind, der kommer fra Bjærgene. Dette var noget andet end Ceylon, eller Buddh Gaya, eller Bombay, eller en eller anden græsbegroet Ruin, som han lod til at have truffet paa for to Aar siden. Han talte om disse Steder som en lærd Mand, der ikke kender til Forfængelighed, som en Søgende, der vandrer i Ydmyghed, som en gammel Mand, klog og maadeholden,

hvis Lærdom gennemstraales af dyb Visdom. Stump for Stump, uden Sammenhæng, hver Fortælling fremkaldt af en eller anden Hændelse paa Vejen, talte han om al sin Omflakken frem og tilbage i Indien; indtil Kim, der hidtil havde elsket ham uden Grund, nu lærte at elske ham af halvhundrede gode Grunde. Og saaledes nød de Livet i inderlig Lykke, idet de, som Loven paabyder, afholdt sig fra onde Ord og begærlig Attraa, ikke forspiste sig, ikke laa paa høje Senge, ikke bar rige Klæder. Deres Maver sagde dem, naar det var Spisetid, som Ordsproget siger, og Folk gav dem Mad. De var Herrer over alle Landsbyer i Egnen om Aminabad, Sahaigunga, Akrola og Phulesa.

Men Nyheder udbreder sig hurtigt i Indien, og kun altfor snart kom en hvidskægget Tjener — en mager, tør Urya — traskende tværs over Markerne med en Kurv Frugt, en Æske med Druer fra Kabul og gyldne Oranger, for at bede dem beære hans Herskerinde med deres Nærværelse, da hun var sørgmodig over, at Lamaen saa længe havde forsømt hende.

„Nu husker jeg hende," sagde Lamaen, som om det var et fuldstændig nyt Forslag. „Hun er dydig, men hun taler altfor meget."

Kim sad paa Kanten af en Kos Krybbe og fortalte en Landsbysmeds Børn Historier.

„Hun vil blot forlange, at hendes Datter skal faa en Søn til. Jeg har ikke glemt hende," sagde han. „Giv hende Lov til at erhverve sig Fortjeneste. Lad Buddet sige, at vi vil komme."

I de næste to Dage gik de elleve engelske Mil

henover Markerne og blev overvældede med Opmærksomheder, da de naaede deres Maal; thi den gamle Dame holdt strængt paa den smukke, nedarvede Gæstfrihed og tvang sin Svigersøn til det samme. Han var fuldstændigt bragt under Tøflen af sine Kvindfolk og købte sig Fred ved at laane Penge af en Aagerkarl. Alderdommen havde hverken svækket hendes Tunge eller hendes Hukommelse, og fra et diskret tilgitret Vindue i øverste Etage, i Paahør af ikke mindre end et Dusin Tjenestefolk, sagde hun Kim Komplimenter, som vilde have bragt en europæisk Tilhørerkreds til Fortvivlelse.

„Du er stadig den skamløse Tiggerhvalp fra *parao*'en," peb hun. „Jeg har ikke glemt dig. Vask jer nu og spis. Min Dattersøns Fader er taget bort for en Tid, og derfor er vi stakkels Kvinder stumme og unyttige."

Og til Bevis herpaa holdt hun en skaanselløs Tale til hele Tjenerskabet, indtil Mad og Drikke blev bragt til Veje.

Om Aftenen, da Luften lugtede af Røg, og Himlen fik kobberrøde og turkisblaa Farver ude over Markerne, behagede det hende at befale, at hendes Palankin skulde sættes ud i den urenlige Forgaard ved de rygende Faklers Skær; og dér sad hun saa bag Gardiner, der ikke var trukne altfor tæt sammen, og passiarede.

„Hvis den hellige Mand var kommen alene, vilde jeg have modtaget ham anderledes; men hvem kan være for forsigtig overfor denne Skælm?"

„Maharani (store Droning)," sagde Kim, der som

sædvanligt valgte den fineste Titel, „er det min Skyld at ingen anden end en Sahib — en Politisahib — kaldte Maharanien, hvis Ansigt han —“

„Hys! Det var paa Pilegrimsfærden. Naar man rejser — du kender nok Ordsproget.“

„Kaldte Maharanien en Hjærteknuserske og en Uddelerske af Glæder?“

„At du kan huske det! Men sandt er det. Han gjorde det. Det var den Gang min Skønhed stod i sin fulde Blomst.“ Hun kluklo som en fornøjet Papegøje, der har faaet et Stykke Sukker. „Men fortæl mig nu om dine Bedrifter — saa meget som jeg kan høre uden Undseelse. Hvor mange Piger og hvis Hustruer hænger ved dine Øjenvipper? I kommer fra Benares? Dér vilde jeg ogsaa have været hen igen i Aar, men min Datter — vi har kun to Sønner. Pyh! Det er Virkningen af disse Lavlande og Sletter. I Kulu er Mændene Elefanter. Men jeg vil gærne bede din hellige Mand — tilbage, Skælm! — om et Tryllemiddel imod nogle meget slemme Mavesmærter med Vinde, som min Datters ældste Søn altid lider af paa den Aarstid, da Mangofrugterne er modne. For to Aar siden gav han mig saadan et kraftigt Middel.“

„Men hellige Mand da!“ udbrød Kim, som morede sig kosteligt over Lamaens skamfulde Mine.

„Det er sandt. Jeg gav hende et Middel mod Vinde.“

„For Tænder — for Tænder,“ snærrede den gamle Kone.

„Helbred dem, hvis de er syge,“ citerede Kim med

stor Fornøjelse, „men brug endelig ingen Tryllemidler. Husk paa, hvad der hændte Mahrattaen."

„Det var for to Regntider siden. Hun trættede mig med sin uafladelige Paatrængenhed." Lamaen stønnede som den uretfærdige Dommer i Parabelen. „Saaledes gaar det til — læg vel Mærke dertil, min *chela* — at selv de, som bestræber sig for at følge den rette Vej, bliver vildledte af taabelige Kvindfolk. Da Barnet var sygt, talte hun hele tre Dage i Træk til mig."

„*Arré!* Hvem skulde jeg vel ellers tale til? Drengens Moder vidste ikke, hvad hun skulde gøre, og Faderen — det var i Vinternætterne — svarede ikke andet end: ‚Bed til Guderne', og saa vendte han sig om paa den anden Side og snorkede videre!"

„Jeg gav hende Tryllemidlet. Hvad skulde en gammel Mand gøre?"

„At afholde sig fra Handling, er rigtigt — undtagen naar man handler for at erhverve sig Fortjeneste."

„Aa, *chela*, dersom du svigter mig, er jeg ganske alene."

„Han fik i hvert Fald sine Mælketænder uden Besvær," sagde den gamle Dame. „Men alle Præster er ens."

Kim rømmede sig strængt. Ung som han var, syntes han ikke om hendes Mundkaadhed.

„At være paatrængende overfor en Vismand i urette Tid er at nedkalde Ulykke over sig selv."

„Ovre i Stalden er der en snaksom Skade," riposterede hun med et Knips af sin juvelsmykkede Pege-

finger, som Kim godt huskede, „som kan snakke aldeles ligesom vor Huspræst. Maaske jeg glemmer den Ærbødighed, som jeg burde vise mine Gæster, men hvis du havde set h a m trykke sine smaa knyttede Næver mod sin Mave, der var saa stor som et halvmodent Græskar, og skrige: ‚Her gør det ondt!' — saa vilde du tilgive mig. Jeg har halvvejs Lyst til at forsøge Hakimens*) Medicin. Han sælger den billigt, og den har unægtelig gjort ham selv saa fed som Shivs egen Tyr. Han vilde gærne give Barnet et Lægemiddel, men jeg var lidt i Tvivl paa Grund af Flaskernes uheldsvarslende Farve."

Under denne Monolog var Lamaen forsvunden i Mørket i Retning af det Værelse, der var gjort i Stand til ham.

„Du har maaske gjort ham vred," sagde Kim.

„Aa nej. Han er træt, men det glemte jeg, fordi jeg er Bedstemoder. (Det skulde aldrig tillades andre end Bedstemødre at passe Børnene. Mødre duer i det højeste til at bære dem). I Morgen, naar han ser, hvor min Dattersøn er bleven stor, vil han nok skrive Trylleformularen op til mig. Og saa kan han ogsaa dømme om den nye Hakims Lægemidler."

„Hvem er den Hakim, Maharani?"

„En Vandrer ligesom du, men en højst besindig Bengaler fra Dacca — en Mester i Lægekunsten. Han hjalp mig af med en Forstoppelse ved Hjælp af en lille Pille, der virkede som en løssluppen Djævel. Han rejser omkring og sælger tilberedte Lægemidler af stor Værdi. Han har ogsaa Papirer, trykte paa En-

*) Hakim er det i hele Orienten brugte arabiske Ord for Læge.
O. A.

gelsk, hvori der staar om alt det, han har gjort for svage Mænd og syge Kvinder. Han har været her i fire Dage; men da han har hørt om eders Komme, er han formodentlig krøben i Skjul, thi Hakimer og Præster hader jo hinanden hele Verden over som Slanger og Tigre."

Mens hun trak Vejret dybt, brummede den gamle Tjener, som, uden at nogen havde taget ham det fortrydeligt op, havde sat sig ned i Udkanten af den Lyskreds, som Faklerne udsendte:

„Man skulde tro, at Huset var en Kvægfold for alle mulige Charlataner og — Præster. Hvis Drengen blot ikke fik Lov til at spise Mangoer — — men hvem kan diskutere med en Bedstemoder?"

Derpaa tilføjede han ærbødigt og med høj Røst:

„Sahiba, Hakimen sover efter sit Maaltid. Han ligger i sit Værelse bagved Dueslaget."

Kim rejste Børster som en Terrier, der venter Kamp. At trodse og stoppe Munden paa en i Kalkutta oplært Bengaler, en snakkesalig Kræmmer fra Dacca, vilde være en morsom Leg. Det sømmede sig ikke, at Lamaen, og ved samme Lejlighed han selv, blev skubbet til Side for saadan ens Skyld. Han kendte disse ejendommelige Avertissementer i daarligt Engelsk paa Bagsiden af de Indfødtes Aviser. Nogle af Drengene i St. Xavier havde stundom smuglet dem ind i Skolen for at more sig over dem sammen med Kammeraterne, thi de taknemmelige Patienters Sprog, naar de fortalte om deres Symptomer, var overordentlig ligefremt og uforblommet.

Uryaen, som slet ikke havde noget imod at pudse

den ene Snyltegæst paa den anden, listede sig over mod Dueslaget.

„Javel," sagde Kim med kølig Haan, „deres Vareforraad bestaar af en lille Smule farvet Vand og en meget stor Frækhed. Deres Bytte er svagelige Konger og forædte Bengalere. Og saa lover de at skaffe Børn — som aldrig bliver fødte."

Den gamle Dame lo.

„Vær ikke misundelig. Du mener, at Tryllemidler er bedre? Det har jeg aldrig modsagt. Sørg for, at din hellige Mand skriver mig en god Amulet i Morgen tidlig."

„Kun de uvidende benægter" — rungede en tyk, grødet Stemme gennem Mørket, idet en Skikkelse satte sig til Hvile — „kun de uvidende benægter Tryllemidlers Værdi. Kun de uvidende benægter Lægemidlers Værdi."

„En Rotte fandt et Stykke Gurkemeje, hvorpaa den sagde: ‚Nu vil jeg aabne en Urtekrambutik,' " svarede Kim.

Kampen var begyndt for Alvor, og de hørte den gamle Dame sætte sig tilrette for at lytte.

„Præstens Søn kender Navnene paa sin Amme og tre Guder. Saa siger han: ‚Hør mig, eller jeg vil forbande dig ved de tre Millioner store Guder.' "

Det var klart nok, at denne Mand, hvis Ansigt og Skikkelse Kim ikke kunde skælne i Mørket, ogsaa havde en Pil eller to i sit Kogger. Han vedblev:

„Jeg er kun en, der kan lære Børn Bogstaver. Jeg har erhvervet mig al Sahibernes Visdom."

„Sahiberne bliver aldrig gamle. De danser og

leger som Børn, efter at de er blevne Bedstefædre. En kraftig Race," sagde Stemmen indeni Palankinen.

„Jeg har ogsaa Lægemidler, som løsner Hovedets Vædsker hos hidsige og vrede Mænd. *Siná*, omhyggeligt tilberedt, naar Maanen staar i det rette Himmelhus; jeg har gul Jord — *arplan* fra Kīna, som skænker en Mand fornyet Ungdom og forbavser hans Familie; Safran fra Kashmir og den bedste Salep fra Kabul. Mange Mennesker er døde, førend —"

„Det vil jeg grumme gærne tro," indskød Kim.

„— de lærte mine Midlers Værdi at kende. Jeg giver ikke mine Patienter blot det Blæk, hvormed en Trylleformular er skreven, men kraftige og virksomme Lægemidler, som stiger ned og kæmper med Sygdommen."

„De kæmper vældigt," sukkede den gamle Dame.

Saa begyndte Stemmen paa en endeløs Historie om Ulykke og Fallit og en Mængde Ansøgninger til Regeringen.

„Hvis ikke Skæbnen, som behersker alt, havde været imod mig, vilde jeg nu have været i Regeringens Tjeneste. Jeg har taget Eksamen ved en stor Skole i Kalkutta — hvorhen maaske Sønnen i dette Hus ogsaa en Gang skal gaa."

„Det skal han. Naar vor Nabos Hvalp i Løbet af faa Aar kunde drive det til at tage Præmie," (hun benyttede det engelske Ord, som hun saa tit havde hørt) „hvad vil saa ikke Børn kunne udrette i det rige Kalkutta, naar de er saa kloge som nogle, jeg kender!"

„Aldrig," sagde Stemmen, „har jeg set Mage

til Barn! Født i en lykkevarslende Time og — naar blot ikke den Kolik bliver til sort Galde og river ham bort — bestemt til at leve mange Aar. Han er virkelig misundelsesværdig!"

„*Hai mai!*" sukkede den gamle Dame. „At rose Børn bringer ofte Uheld, ellers vilde jeg gærne lytte til dine Ord. Men Husets Bagside er ubevogtet og — — Barnets Fader er borte, og jeg maa paa mine gamle Dage spille *chowkedar* (Vægter). Op! Op! Løft Palankinen! Lad Hakimen og den unge Præst se at blive enige om, hvad der er bedst, Tryllemidler eller Lægemidler. Halløj! I elendige Døgenigte, bring Gæsterne Tobak — og bær saa mig rundt om Huset!"

Palankinen vaklede af Sted, fulgt af enkelte Fakler og en Bande Hunde. Tyve Landsbyer kendte Sahibaen — hendes Skrøbeligheder, hendes Tunge og hendes store Godgørenhed. Tyve Landsbyer snød hende i Følge ældgammel Tradition, men intet Menneske vilde for nogen Verdens Pris have stjaalet eller røvet indenfor hendes Jurisdiktion. Ikke desto mindre gjorde hun et stort Nummer ud af sine højtidelige Inspektioner, og Støjen deraf kunde høres den halve Vej til Massoorie.

Da hun var borte, lagde Kim noget af sin Værdighed bort, som det sømmer sig for en Augur, naar han træffer en anden. Hakimen, som stadig sad ude i Mørket, skubbede venskabeligt sin Hukah henimod ham med Foden, og Kim gav sig til at dampe af den gode Tobak. De omkringsiddende ventede sig en al-

vorlig professionel Diskussion og maaske en Smule gratis Doktoreren.

„At drøfte Lægevidenskaben i de uvidendes Paahør er det samme som at ville lære en Paafugl at synge," begyndte Hakimen.

„Den sande Høflighed," stemmede Kim i, „er meget ofte Uopmærksomhed."

Disse Bemærkninger, maa man vel forstaa, var Høflighedsfraser, beregnede paa at imponere.

„Aa hør! Jeg har et aabent Saar paa Benet," udbrød en Køkkendreng. „Se en Gang paa det!"

„Bort! Forsvind!" sagde Hakimen. „Er det maaske Husets Skik at forulempe højtærede Gæster? I trænger jo paa, som var I Bøfler!"

„Hvis Sahibaen vidste —" begyndte Kim.

„*Ai! Ai!* Kom lad os gaa. De er vor Herskerindes Gæster. Naar hendes unge Shaitan er bleven kureret for sin Kolik, saa maaske vi fattige Folk maa faa Lov til at —"

„Vor Herskerinde ernærede din Kone, mens du sad i Fængsel, fordi du havde slaaet Hovedet i Smadder paa Pantelaaneren. Hvem vover at sige noget imod hende?" raabte den gamle Tjener vredt og strøg sit hvide Overskæg i den opgaaende Maanes Skær. „Jeg er ansvarlig for dette Huses Ære. Gaa!"

Og dermed drev han sine Underordnede bort foran sig.

Da sagde Hakimen saa sagte, at det næsten var, som om han kun dannede Ordene med Læberne:

„Hvordan befinder De Dem, Hr. O'Hara? Det glæder mig overordentlig at træffe Dem igen."

Kims Haand knugede Piberøret. Ethvertsomhelst Sted ude paa den aabne Landevej vilde han maaske ikke være bleven forbavset; men her, paa denne stille, afsides Plet, var han ikke forberedt paa at træffe Hurree Babu. Det ærgrede ham ogsaa, at han havde ladet sig narre.

„Haha! Som jeg sagde Dem i Lucknow — *resurgam* — jeg vil opstaa igen, og De vil ikke kende mig. Hvor meget var det, De væddede — hvad?"

Han tyggede ligegyldigt paa nogle Kardemommekærner, men han trak Vejret uroligt.

„Men hvorfor er De kommen hertil, Babuji?"

„Ja, det er Sagen, som Shakespeare siger. Jeg er kommen for at ønske Dem til Lykke med Deres ualmindeligt dygtige Bedrift i Delhi. Aa! Jeg vil bare sige Dem, at vi er alle stolte af Dem. Det var særdeles nydeligt og behændigt gjort. Vor fælles Ven, han er en gammel Ven af mig. Han har været i adskillige forbistrede Klemmer før, og han kommer nok i flere endnu. Han fortalte mig det; jeg fortalte Hr. Lurgan det; og han er meget tilfreds med, at De viser Dem som en saa flink Elev. Hele Departementet er tilfreds."

For første Gang i sit Liv følte Kim sig gennembævet af den rene og pure Stolthed (den kan nu alligevel være en dødbringende Fælde) der følger med officiel Ros — den bedaarende Ros fra en Ligemand for Arbejde, som ens Medarbejdere sætter Pris paa. Der gives ingen anden Følelse i denne Verden, som kan sammenlignes med den. Men, sagde Østerlæn-

dingen i ham, en Babu rejser ikke langvejs for at aflevere en Kompliment.

„Fortæl din Historie, Babu," sagde han myndigt.

„Aa, der er egentlig ikke noget at fortælle. Ikke andet end at jeg var i Simla, da der indløb Telegram om, hvad vor fælles Ven sagde, at han havde skjult, og gamle Creighton —"

Han saa op for at se, hvordan Kim vilde optage denne Frækhed.

„Oberst-Sahiben," rettede Drengen fra St. Xavier ham.

„Naturligvis. Han fandt, at jeg for Øjeblikket ikke havde noget at gøre, og saa blev jeg sendt ned til Chitor for at finde det forbandede Brev. Jeg holder ikke af Syden — dér maa man rejse altfor meget paa Jærnbane; men jeg fik gode Rejsediæter. Paa Tilbagevejen traf jeg vor fælles Ven i Delhi. Han holder sig i Ro for Øjeblikket og siger, at Forklædningen som Saddhu passer ham fortræffeligt. Naa, dér hørte jeg altsaa, hvad De havde gjort saa godt og saa hurtigt, uden Varsel og efter Øjeblikkets Indskydelse. Det var storartet. Og saa rejste jeg hertil for at sige Dem det."

„Hm!"

Frøerne havde travlt i Grøfterne og Maanen var ved at gaa ned. En eller anden glad Tjener var gaaet ud for at nyde Natten og slaa paa Tromme. Kims næste Ord var paa de Indfødtes Sprog.

„Hvordan bar du dig ad med at følge os?"

„Aa, det var meget let. Jeg fik at vide af vor fælles Ven, at De rejste til Saharanpur, og saa tog

jeg samme Vej. Røde Lamaer er Personer, som man lægger Mærke til. Jeg købte mig min Medicinkasse, og jeg er virkelig en meget god Doktor. Jeg kom til Akrola og hørte alt muligt om Dem, og saa snakkede jeg med Folk hist og her. Alle de tarvelige Folk véd, hvad De gør. Jeg fik det at vide, den Gang den gæstfri gamle Dame sendte *dooli*'en efter Dem. Folk her paa Egnen husker den gamle Lamas Besøg særdeles godt. Jeg véd, at gamle Damer ikke kan holde Fingrene fra Medicin, og derfor gjorde jeg mig til Doktor — forstaar De? Jeg synes, det er meget godt. Paa Ære, Hr. O'Hara, De og Lamaen er kendte her i en Omkreds af et halvhundrede Mil — blandt tarvelige Folk. Altsaa kom jeg hertil. De har vel ikke noget imod det?"

„Babuji," sagde Kim og saa op i det brede, grinende Fjæs, „jeg er en Sahib."

„Men kære Hr. O'Hara —"

„Og jeg haaber at komme til at deltage i det store Spil."

„For Øjeblikket er De i officiel Henseende min Underordnede."

„Hvorfor da snakke som en Abe i et Træ? Folk følger ikke efter en fra Simla og forklæder sig blot for at sige en nogle smukke Ord. Jeg er ikke noget Barn. Tal Hindi og lad os komme ind til Blommen af Ægget. Her sidder du og siger ikke eet sandt Ord af ti. Hvorfor er du kommen hertil? Giv mig et ærligt Svar."

„Det er saa særdeles forvirrende — saa fuldstæn-

digt europæisk, Hr. O'Hara. De med Deres Erfaring burde have bedre Forstand."

„Men jeg ønsker at vide det," lo Kim. „Dersom det drejer sig om det store Spil, kan jeg maaske hjælpe Dem. Men hvordan skulde jeg kunne udrette noget, dersom De bliver ved at *bukh* (vrøvle)?"

Hurree Babu tog Piben og dampede, indtil det gurglede i den.

„Nu vil jeg tale i de Indfødtes Sprog. Bliv nu siddende ganske rolig, Hr. O'Hara — — Det drejer sig om en hvid Hingsts Stamtavle."

„Endnu? Den Historie er jo ude for længe siden."

„Naar alle Mennesker er døde, saa er det store Spil ogsaa ude. Men heller ikke før. Hør mig ud. Der var fem Konger, som forberedte en pludselig Krig for tre Aar siden, den Gang Mahbub Ali gav dig den hvide Hingsts Stamtavle. Paa Grund af den Meddelelse faldt vor Hær over dem, førend de var rede."

„Javel — otte tusind Mand med Artilleri. Jeg husker den Aften."

„Men Krigen blev ikke ført igennem. Saadan plejer Regeringen altid at bære sig ad. Tropperne blev kaldte tilbage, fordi Regeringen troede, at de fem Konger var kuede; og det er ikke nogen billig Historie at skaffe Mad til Folkene oppe mellem de høje Bjærgpasser. Hilás og Bunár — Rajaher, som ejer Artilleri — paatog sig for Betaling at bevogte Passerne imod alle, der kommer nordfra. De afgav Erklæringer baade om Frygt og om Venskab."

Han fniste og fortsatte paa Engelsk:

„Naturligvis giver jeg Dem disse Oplysninger uofficielt for at gøre Dem klar over den politiske Situation, Hr. O'Hara. Officielt er jeg forhindret i at kritisere nogen Handling af mine Overordnede. Saa gaar vi videre. — Regeringen, som bestræber sig for at undgaa Udgifter, var tilfreds hermed, og der blev sluttet en Kontrakt om, at for saa og saa mange Rupier om Maneden skulde Hilás og Bunár bevogte Passerne, saasnart Statens Tropper var trukne tilbage. Paa samme Tid — det var efter at vi to havde truffet hinanden — blev jeg, som havde været i Leh for at sælge The, Regnskabsfører i Hæren, og da Tropperne marscherede hjem, blev jeg ladt tilbage for at betale de Kulier, som anlagde nye Veje i Bjærgene. At disse Veje blev lavede, var nemlig en Del af Overenskomsten mellem Bunár, Hilás og Regeringen."

„Naa, og saa?"

„De kan tro, der var nederdrægtig koldt deroppe, da Sommeren var omme," vedblev Hurree Babu i en fortrolig Tone. „Hver eneste Nat var jeg bange for, at Bunárs Folk vilde skære Halsen over paa mig for at faa fat i Pengekassen. Min indfødte Vagt, som bestod af Sepoyer, lo ad mig! Fy for Pokker, hvor var jeg ængstelig! Naa, men lige meget. Jeg sendte mange Gange Bud om, at disse to Konger havde solgt sig til vore nordlige Naboer, og Mahbub Ali, som den Gang var endnu længere nordpaa, bekræftede mine Ord fuldt ud. Men der blev ikke gjort noget. Derimod fik jeg Frost i Fødderne og mistede en Taa. Jeg sendte Bud om, at de Veje, som jeg betalte Fol-

kene for at anlægge, blev lavede til at betrædes af Fremmedes og Fjenders Fødder."

„Hvem?"

„Russerne. Det var noget, som Kulierne ganske aabenlyst sagde Vittigheder om. Saa blev jeg kaldt tilbage for at afgive mundtlig Beretning om, hvad jeg vidste. Mahbub drog ogsaa sydpaa. Og nu skal De bare høre, hvad Enden blev! I Aar, efter at Sneen var smeltet" — han gøs igen — „kommer to Fremmede ned gennem Passerne under Paaskud af at jage vilde Geder. De har ganske rigtigt Bøsser med, men de har ogsaa Landmaalerkæder og Vaterpas og Kompasser."

„Aha! Nu begynder der at komme Lys i Sagen."

„De bliver vel modtagne af Hilás og Bunár. De lover Guld og grønne Skove; de taler, som var de Talerør for en Kejser, der kan give Gaver. Op gennem Dalene og ned gennem Dalene gaar de og siger: ‚Her er et Sted, hvor der bør bygges et Brystværn; her kan I anlægge et Fort; her vil I kunne holde Vejen mod en hel Hær' — de selvsamme Veje, som jeg betalte Rupier for hver Maaned. Regeringen véd det, men gør ingenting. De tre andre Konger, som ikke blev betalte for at bevogte Russerne, sender Ilbud om, at Bunár og Hilás pønser paa Forræderi. Og efter at hele Ulykken er sket, forstaar De — efter at disse to Fremmede med deres Vaterpas og Kompasser har faaet de fem Konger til at tro, at en stor Hær vil fylde Passerne i Morgen eller i Overmorgen — Bjærgfolkene er jo nogle Dumrianer alle til Hobe — kommer der Ordre til mig, Hurree Babu: ‚Rejs

nordpaa og se, hvad det er, de Fremmede bestiller.' Jeg siger til Creighton Sahib: ‚Dette er ikke en Retssag, som vi skal samle Vidner til.' "

Han slog pludselig igen over i Engelsk:

„ ‚For Pokker' " sagde jeg, „hvorfor Fanden i hede Helvede giver De ikke en eller anden tapper Mand en halvofficiel Ordre til at forgive dem, for at statuere et Eksempel? Det er, dersom De vil tillade mig at sige det, en saare dadelværdig Slaphed, De dér udviser.' Og Oberst Creighton, han lo ad mig! Men det er altsammen jeres forbandede engelske Stolthed. I bilder jer ind, at ingen vover at konspirere mod jer! Det er noget Sludder og Vrøvl."

Kim bakkede langsomt paa Piben og overvejede i sit kvikke Hoved Historien, saa vidt han forstod den.

„Du er altsaa paa Vej for at følge efter de Fremmede?"

„Nej, for at møde dem. De vil ned til Simla for at sende Hornene og Hovederne af de Dyr, de har skudt, til Kalkutta for at lade dem præparere. De er jo ikke andet end Herrer, der er ude paa Jagttur, og Regeringen indrømmer dem særlige Lettelser. Det gør vi selvfølgelig altid. Det er vor engelske Stolthed."

„Men hvad er der da at frygte af dem?"

„For Pokker, de er jo hvide. Med Indfødte kan jeg naturligvis gøre, hvad det skal være. Men de er Russere og Folk uden Spor af Skrupler. Jeg — jeg har ikke Lyst til at omgaas dem uden at have et Vidne ved Haanden."

„Tror du, at de vil dræbe dig?"

„Aa, det havde ikke noget at betyde. Jeg haaber, at jeg har læst min Herbert Spencer godt nok til at kunne trodse en Bagatel som Døden, der jo, naar alt kommer til alt, er min Skæbne. Men — men de vil maaske prygle mig."

„Hvorfor?"

Hurree Babu knipsede med Fingrene af lutter Irritation.

„Naturligvis slutter jeg mig til deres Følge i en eller anden surnumerær Egenskab, maaske som Tolk, eller som sindssvag og forsulten Person, eller saadan noget. Og saa maa jeg lure mig til de Oplysninger, jeg kan faa, tænker jeg. Det er ligesaa let for mig som at spille Doktor for den gamle Dame. Men — men — forstaar De, Hr. O'Hara, jeg er desværre Asiater, hvilket er en alvorlig Skavank i visse Henseender. Og tilmed er jeg Bengaler — altsaa et ængsteligt Menneske."

„Gud har skabt Haren og Bengaleren. Hvad Skam er der i det?" sagde Kim med et Ordsprog.

„Jeg tror nu, at det var en Evolutionsproces, baseret paa primær Nødvendighed; men det forandrer ikke, at Faktum eksisterer i alt sit *cui bono*. Jeg er skrækkelig ængstelig! Jeg kan huske en Gang, jeg var nær ved at faa Hovedet hugget af paa Vejen til Lhassa. (Nej, jeg er aldrig naaet til Lhassa). Jeg satte mig ned og græd, Hr. O'Hara, i Forventning om kinesisk Tortur. Jeg tror ikke, at disse to Herrer vil underkaste mig Tortur, men jeg holder dog

mest af at være forberedt paa alle mulige Hændelser med europæisk Hjælp for Nødstilfældes Skyld."

Han hostede og spyttede Kardemommekærnerne ud.

„Det er en fuldstændig uofficiel Overenskomst, til hvilken De kan sige: ‚Nej, Babu', om De vil. Men dersom De ikke har nogen paatrængende Forretning sammen med Deres gamle Mand — maaske De kunde faa ham til det, maaske jeg kan indvirke paa hans Tilbøjeligheder — vilde jeg meget gærne vedligeholde Forbindelsen med Dem, indtil jeg finder disse jagende Herrer. Jeg har faaet en særdeles god Mening om Dem, siden jeg traf min Ven i Delhi. Jeg vil ogsaa inkorporere Deres Navn i min officielle Rapport, naar Sagen er endelig afgjort, hvad der vil være Dem til stor Nytte. Dette er den virkelige Grund til mit Komme."

„Hm! Slutningen af Historien er sand, vil jeg tro; men Begyndelsen?"

„Om de fem Konger? Aa, der er meget sandt i den. Betydeligt mere, end De skulde tro," sagde Hurree alvorligt. „Saa kommer De med — ikke sandt? Jeg drager herfra lige ind i Doon. Det er et meget frugtbart og smukt Land. Saa drager jeg til Massoorie — det rare gamle Massoorie Pahar, som Herrerne og Damerne plejer at sige. Derfra over Rampur til Chini. Det er den eneste Vej, de kan komme. Jeg holder ikke af at vente i Kulden, men vi maa vente paa dem. Jeg vil følges med dem til Simla. Den ene Russer er nemlig en Franskmand,

og jeg kan ganske godt Fransk; jeg har Venner i Chandernagore."

„Han vilde sikkert fryde sig ved at gense Bjærgene," sagde Kim eftertænksomt. „I de sidste ti Dage har han næsten ikke talt om andet. Dersom vi følges ad —"

„Aa, vi kan være fuldstændig fremmede for hinanden paa Landevejen, dersom Deres Lama foretrækker det. Jeg gaar en fire fem Mil forud. Det har intet Jag med Hurree. Det var et engelsk Ordspil*), hehe! Og De kommer bagefter. Vi har Tiden for os, thi de skal naturligvis lægge Raad op og opmaale Land og tegne Kort. Jeg drager af Sted i Morgen tidlig. Død og Pine, det er sgu ikke langt fra at være i Morgen tidlig."

Han gabede gevaltigt og sjokkede, uden saa meget som et høfligt „God Nat", af Sted til sit Sovekammer.

Men Kim fik ikke sovet ret meget den Nat, og han tænkte paa Hindustani:

„Med Rette kaldes Spillet det store! I fire Dage var jeg Køkkendreng i Quetta og opvartede en Kvinde, hvis Mands Bog jeg stjal. Og det var en Del af det store Spil! Fra Syden — Gud maa vide, hvor langt borte fra — kom Mahrattaen og spillede det store Spil med Fare for sit Liv. Og nu skal jeg vandre langt, langt mod Nord og spille det store Spil. Sandelig, Spillet gaar som en Væverskytte gennem hele Hind. Og min Andel i det og min Glæde" — han smilede ud i Mørket — „har jeg Lamaen her at

*) Som næppe kan gengives; Originalen har: »There is no hurry for Hurree«.

takke for. Ogsaa Mahbub Ali — ogsaa Creighton Sahib — men hovedsagelig den hellige Mand. Han har Ret — det er en stor og en vidunderlig Verden — og jeg er Kim — Kim — Kim. Alene — eet eneste Menneske — midt i det altsammen. Men jeg vil se disse Fremmede med deres Vaterpas og Landmaalerkæder — —"

„Hvad blev Resultatet af Gaarsaftenens Sladder?" spurgte Lamaen efter sin Morgenbøn.

„Der kom en Bissekræmmer, som handler med Lægemidler — en af Sahibaens Snyltegæster. Ham knuste jeg med Argumenter og Bønner og beviste, at vore Tryllemidler duer til mere end hans farvede Vand."

„Ak! Mine Tryllemidler. Er den dydige Kvinde stadig opsat paa at faa et til?"

„Ja, i meget høj Grad."

„Saa maa jeg skrive det, ellers gør hun mig døv med sin Snak."

Han famlede efter sit Pennefoderal.

„Paa Sletterne," sagde Kim, „er der altid for mange Mennesker. I Bjærgene er der færre, har jeg hørt sige."

„Aa! Bjærgene og Sneen paa Bjærgene!" Lamaen rev et lille firkantet Stykke Papir af, som kunde passe til en Amulet. „Men hvad kender du til Bjærgene?"

„De er meget tæt herved." Kim stødte Døren op og betragtede Himalayas lange, fredelige Linie, som rødmede i Morgenens gyldne Lys. „Jeg har aldrig sat min Fod iblandt dem, undtagen den Gang da jeg var klædt som Sahib."

Lamaen indsugede Luften længselsfuldt.

„Dersom vi drager nordpaa“ — Kim rettede dette Spørgsmaal til Solopgangen, som netop brød frem — „vilde vi saa ikke undgaa en hel Del Middagshede ved at drage ind blandt de lavere Bjærge i det mindste? — — Er Tryllemidlet færdigt, hellige Mand?“

„Jeg har nedskrevet Navnene paa syv dumme Djævle — af hvilke ikke een er saa meget værd som et Støvgran i Øjet. Hvor dog taabelige Kvinder kan slæbe os bort fra Vejen!“

Hurree Babu kom frem bag Dueslaget, børstende sine Tænder med demonstrativ Højtidelighed. Med sin kødfulde Krop, sine brede Hofter, sin Tyrehals og sin dybe Stemme saa han ikke ud som „en ængstelig Mand“. Kim gav ham et næsten usynligt Vink til Tegn paa, at Sagen var i god Gang, og da Morgentoilettet var endt, kom Hurree for at gøre Stads af Lamaen med blomstrende Talemaader. De spiste naturligvis for sig, og derefter genoptog den gamle Dame, mere eller mindre tilsløret bag et Vindue, det vigtige Spørgsmaal om Mavepine hos Børn, fremkaldt af umodne Mangoer. Lamaens Kendskab til Lægevidenskaben var naturligvis indskrænket til Sympathimidler. Han troede for Eksempel paa, at Gødning af en sort Hest, blandet med Svovl og baaret i en Slangehud, var et sikkert Middel mod Kolera; men Symboliken interesserede ham langt mere end Videnskaben. Hurree Babu bøjede sig for disse Anskuelser med fortryllende Høflighed, saa at Lamaen kaldte ham en artig Læge. Hurree Babu svarede, at han kun var en uerfaren Fusker i Mysterierne; men han var i det

mindste paa det rene med det — og det takkede han Guderne for — naar han sad overfor en Mester. Selv var han bleven undervist af Sahiberne, som ikke sparer nogen Udgift, i Kalkuttas prægtige Haller; men, som han altid var rede til at anerkende, der var en Visdom, som laa bagved al jordisk Visdom — den ophøjede Kundskab, som erhverves ved Grublen i Ensomhed. Kim saa misundelig til. Den Hurree Babu, som han kendte — den fedtede, overstrømmende, nervøse — var væk; væk var ogsaa den storsnudede Bissekræmmer fra den foregaaende Aften. Tilbage sad en sleben, høflig, opmærksom, alvorlig, lærd Mand af megen Erfaring og megen Modgang og indsugede Visdom af Lamaens Ord. Den gamle Dame betroede Kim, at Samtalen gik over hendes Horisont. Hun holdt af Tryllemidler, der var skrevne med meget Blæk, som man kunde vaske af i Vand og drikke. Hvad Nytte var Guderne ellers til? Hun holdt af Mænd og Kvinder, og hun talte om dem — om Smaakonger, som hun havde kendt i gamle Dage; og sin egen Ungdom og Skønhed; om Leoparders Røverier og om asiatisk Elskovs Ekscentriciteter; om Beskatning, overdrevne Forpagtningsafgifter, Begravelsesceremonier, sin Svigersøn (hun hentydede kun til ham, men paa en Maade, der ikke kunde misforstaas), Børnepleje og Nutidens Mangel paa Sømmelighedsfølelse. Og Kim, der interesserede sig ligesaa stærkt for denne Verdens Liv som hun, der snart skulde forlade det, sad med Fødderne under sin Kjortelsøm og lyttede ivrigt, alt imens Lamaen tilbageviste den ene

lægevidenskabelige Theori efter den anden, som Hurree Babu fremsatte.

Ved Middagstid spændte Babuen sin messingbeslaaede Medicinkasse fast paa sin Ryg, tog sine lakerede Galasko i den ene Haand og en straalende blaa og hvid Parasol i den anden, og begav sig paa Vej mod Nord til Doon, hvor, som han sagde, Smaakongerne der til Lands længtes efter ham.

„Vi vil vandre af Sted i Aftenkøligheden, *chela*," sagde Lamaen. „Denne Læge, der forstod sig baade paa Medicin og paa Høflighed, bekræfter, at Folkene, der bor blandt de lavere Bjærge, er fromme, gavmilde og har stor Trang til en Lærer. Om meget kort Tid. sagde Hakimen, kan vi komme til kølig Luft og Fyrreduft."

„Vil I til Bjærgene? Og ad Kuluvejen? Aa I tredobbelt lykkelige Mennesker!" skingrede den gamle Dame. „Hvis det ikke var, fordi jeg har en Smule travlt med Husholdningen, vilde jeg sætte mig i min Palankin — — men det vilde ikke være passende, og mit Rygte vilde lide derunder. Hoho! Jeg kender Vejen — hver eneste Dagsrejse paa Vejen kender jeg. I vil møde Gavmildhed allevegne — den nægtes aldrig et kønt Menneske. Jeg vil sørge for Levnedsmidler til jer. Vil I have en Tjener til at vise jer Vej et Stykke? Ikke? Saa vil jeg i det mindste lave god Mad til jer."

„Hvilken Kvinde Sahibaen dog er!" sagde den hvidskæggede Urya, da der lød Larm ovre fra Køkkenet. „Aldrig i sine Dage har hun glemt en Ven og

heller aldrig en Fjende. Og den Mad, hun laver — *wah!*" Og han gned sig paa sin slunkne Mave.

Der kom Kager, der kom Syltetøjer, der kom kolde Kyllinger, kogte sammen med Ris og Svedsker og saa møre, at de faldt fra hinanden — saa megen Mad, at Kim blev belæsset som et Muldyr.

„Jeg er gammel og ingen Nytte til," sagde hun. „Ingen holder af mig nu — og ingen har Ærbødighed for mig — men der er faa, som kan kappes med mig, naar jeg paakalder Guderne og giver mig i Lag med mine Kasseroller. Kom igen, I rare Mennesker. Hellige Mand og Discipel, kom igen. Værelset staar altid rede; velkomne er I altid — — Hør, du, Kvinderne løber altfor aabenlyst efter din *chela*; jeg kender Kvindfolkene i Kulu. *Chela*, pas paa, at han ikke løber fra dig, naar han igen indaander sine Bjærges Luft — — Halløj! Vend ikke op og ned paa Risposen — — Velsign vort Hus, hellige Mand, og tilgiv din Tjenerinde hendes Taabeligheder."

Hun tørrede sine røde gamle Øjne paa en Flig af sit Slør og kæmpede med sin Hulken.

„Kvindfolk snakker," sagde Lamaen endelig, „men det er nu en Gang en af Kvindernes svage Sider. Jeg gav hende et Tryllemiddel. Hun er bunden til Hjulet og fuldstændig optaget af dete Livs Tant, men ikke desto mindre, *chela*, er hun dydig, venlig, gæstfri — har et sundt og ivrigt Hjærte. Hvem tør sige, at hun ikke erhverver sig Fortjeneste?"

„Jeg ikke, hellige Mand," svarede Kim, mens han atter læssede det rigelige Forraad af Levnedsmidler paa sine Skuldre. „Inde i mit Hoved — bagved mine

Øjne — har jeg forsøgt paa at udmale mig et Billede af en saadan Kvinde fuldstændigt befriet fra Hjulet — uden Ønsker, uden Handlinger — helt nonneagtig, saa at sige."

„Og hvad saa, du Djævleunge?" Lamaen lo næsten højt.

„Men jeg kan ikke lave mig et saadant Billede."

„Jeg ikke heller. Men hun har mange, mange Millioner Liv for sig. Maaske hun i hvert enkelt Liv vil erhverve en Smule Visdom."

„Og vil hun imidlertid glemme at lave *pilaff* (Frikassé) med Safran?"

„Dine Tanker er rettede paa uværdige Ting. Men dygtig er hun. Jeg føler mig i høj Grad vederkvæget. Naar vi naar de lavere Bjærge, faar jeg sikkert endnu flere Kræfter. Hakimen talte et sandt Ord i Morges, da han sagde, at et Pust fra Sneen blæser tyve Aar bort fra en Mands Alder. Vi vil gaa op i Bjærgene — i de høje Bjærge — op hvor man hører Snevandet risle og Træerne suse — og dér vil vi blive en kort Stund. Hakimen sagde, at vi kan vende tilbage til Slettelandet, hvornaar vi vil, thi vi kommer kun lige til Udkanten af de herlige Egne. Hakimen er fuld af Lærdom; men han er paa ingen Maade stolt. Jeg talte til ham — mens du passiarede med Sahibaen — om en vis Svimmelhed, der lægger sig paa min Nakke om Natten, og han sagde, at den kom af den overvældende Hede og kunde helbredes af kølig Luft. Ved nærmere Eftertanke undredes jeg over, at et saa simpelt Lægemiddel ikke var faldet mig selv ind."

„Fortalte du ham om din Søgen?“ spurgte Kim en Smule skinsygt. Han foretrak at beherske Lamaen ved Hjælp af sine egne Ord — ikke ved Hurree Babus Kunstgreb.

„Naturligvis. Jeg fortalte ham om min Drøm og om hvorledes jeg havde erhvervet mig Fortjeneste ved at lade dig lære Visdom.“

„Du sagde vel ikke, at jeg var en Sahib?“

„Til hvad Nytte skulde det være? Jeg har sagt dig mange Gange, at vi kun er to Sjæle, som søger Frelse. Han sagde — og heri har han Ret — at Frelsens Flod vil vælde frem netop saaledes, som jeg har drømt — lige for mine Fødder, om saa skal være. Da jeg har fundet den Vej, forstaar du, som skal frigøre mig fra Hjulet, skulde jeg saa behøve at plage mig med at finde Vej henover denne Jords Marker — som er og bliver Illusioner? Det vilde være meningsløst. Jeg har mine Drømme, som gentager sig Nat efter Nat; jeg har min *Jâtaka;* og jeg har dig, Alverdens Ven. Det stod skrevet i dit Horoskop — jeg har ikke glemt det — at en rød Tyr paa en grøn Mark skulde bringe dig til Ære. Hvem andre end jeg saa den Spaadom gaa i Opfyldelse? Ja, jeg tør sige, at jeg var Redskabet dertil. Nu skal du til Gengæld være mit Redskab og finde mig min Flod. Vor Søgen er sikker!“

Han vendte sit elfenbensgule Ansigt, roligt og ubekymret, mod de vinkende Bjærge, og hans Skygge laa henover Støvet et langt Stykke foran ham.

FEMTE KAPITEL.

„Hvo som gaar til Bjærgene, gaar til sin Moder.“ De havde overskredet Sewalik og det halvtropiske Doon, ladt Massoorie bag sig, og styrede nu Kaasen nordpaa langs de smalle Bjærgveje. Dag for Dag kom de dybere ind i Bjærgenes Virvar, og Dag for Dag saa Kim, hvorledes Lamaens Kræfter vendte tilbage. Mens de vandrede blandt Doons Bakketerrasser, havde han støttet sig paa Drengens Skulder og beredvilligt gjort Holdt for at hvile ved Kanten af Landevejen. Da de naaede den store Skraaning op mod Massoorie, rettede han sig som en gammel Jæger, der genser et velkendt Revier, og hvor Kim havde ventet, at han vilde synke udmattet til Jorden, svøbte han sin lange, folderige Kjortel om sig, drog sig en dobbelt Lungefuld af den krystalklare Luft og skridtede ud, som kun en Bjærgboer kan det. Kim, der var opdraget paa Slettelandet og næret af Slettelandets Kost, svedte og stønnede forbavset. „Dette er m i t Land,“ sagde Lamaen. „Men i Sammenligning med Suchzen er Egnen her fladere end en Rismark.“ Og med jævne, kraftige Skridt vandrede han, vuggende i Hofterne, opad. Men det var paa de lange

Marscher ned ad Bakke, naar de steg tre tusind Fod ned i tre Timer, at han løb fuldstændigt fra Kim, som havde ondt i Ryggen af at holde sig bagover, og hvis Sandalsnor af snoet Græs næsten skar hans store Taa af. Utrættelig vandrede Lamaen fremad, gennem de store Deodarskoves lysprikkede Skygge, gennem Egeskove med vekslende Smykker af Bregner, Birke, Kristtorn, Alperoser og Fyrre, ud paa de nøgne Bjærgskrænters glatte, solsvedne Græs, og atter tilbage i Skovenes Kølighed, indtil Egen veg Pladsen for Dalens Bambus og Palme.

Mens han i Tusmørket skottede tilbage til de svære Fjældkamme bagved sig og den utydelige, smalle Linie, som betegnede den Vej, ad hvilken de var komne, plejede han, med en Bjærgboers skarpe Blik og livlige Fantasi, at udkaste Planer til nye Marscher den følgende Dag. Eller ogsaa standsede han midt i et eller andet højtliggende Pas, der vendte mod Spiti og Kulu, og udstrakte længselsfuldt sine Hænder mod de høje, sneklædte Tinder i Horisonten. Naar Dagen gryede, skinnede disse Toppe rødt over de andre Bjærges dybe Blaa, og Kedarnath og Badrinath — Kongerne i denne Ødemark — ramtes af Solens første Straaler. Hele Dagen laa de som smeltet Sølv i Solskinnet, og om Aftenen smykkede de sig atter med deres Juveler. I Begyndelsen udsendte de kun milde Vindpust mod Vandringsmændene — Vindpust, der var behagelige at have imod sig, naar man kravlede over en eller anden gigantisk Fjældkam; men faa Dage efter, i en Højde af ni eller ti tusind Fod, blev Brisen temmelig bidende, og Kim tillod

naadigst nogle Bjærgboere fra en Landsby i Nærheden at erhverve sig Fortjeneste ved at give ham en Kavaj, lavet af grove Tæpper. Lamaen viste en mild Overraskelse over, at nogen kunde have nogetsomhelst imod den knivskarpe Blæst, der havde befriet hans Skuldre for Aarenes Vægt.

„Dette er kun de lavere Bjærge, *chela.* Det bliver ikke koldt, førend vi kommer op i de rigtige Bjærge."

„Luften og Vandet er gode, og Folkene er fromme nok, men Maden er meget slet," brummede Kim. „Og vi kiler paa, som om vi var gale — eller Englændere. Og saa fryser det om Natten."

„En Smule maaske; men kun tilstrækkeligt til, at gamle Knokler rigtigt kan nyde Solskinnet. Vi bør ikke altid godte os ved bløde Senge og lækker Føde."

„Vi kan da i det mindste holde os til Vejen."

Kim havde hele en Sletteboers Kærlighed til den meget betraadte, ikke seks Fod brede Sti, som snoede sig frem mellem Bjærgene; men Lamaen kunde, Tibetaner som han var, ikke dy sig for at skyde Genveje over fremspringende Fjældmasser og Kanter af grusede Skrænter. Som han forklarede sin hinkende Discipel, en Mand, der er opdraget blandt Bjærge, kan forudsige, i hvilken Retning en Bjærgvej vil gaa, og skønt lavthængende Skyer maaske kan forhindre en Fremmed i at skyde Genvej, generer det ikke i mindste Maade en Mand med Omtanke. Derfor kunde de undertiden, efter i mange Timer at have foretaget, hvad man i civiliserede Lande vilde betragte som temmelig drøj Bjærgbestigning, kravle pustende over en „Sadel", omgaa nogle Bjærgskred og derpaa klatre

ned gennem en Skov i en Vinkel af fem og fyrretyve Grader for saaledes at naa Vejen igen. Langs deres Sti laa Bjærgboernes Landsbyer — Hytter af Ler og Græstørv, en Gang imellem af kluntet tilhugget Tømmer, klyngende sig til Skrænterne som Svalereder, bunkede sammen hulter til bulter paa smaa, flade Terrasser halvvejs nede i en tre tusind Fod dyb Kløft, proppede ind i en Krog mellem Klipper, der som en Tragt indsugede hvert eneste tilfældigt Vindstød, eller — for Sommergræsningens Skyld — dukkende sig paa en Strimmel Jord, der om Vinteren laa begravet under ti Fod dyb Sne. Og Menneskene — de gulblege, snavsede, dyffelklædte Mennesker med korte, bare Ben og næsten eskimoiske Ansigter — strømmede frem og tilbad. Sletteboerne — venlige og blide Folk som de var — havde behandlet Lamaen som en af mange hellige Mænd; men Bjærgboerne tilbad ham som en, der stod paa en fortrolig Fod med alle mulige Djævle. Deres Religion var en Buddhisme, der næsten var fuldstændig forsvunden under en Naturdyrkelse saa fantastisk som deres egne Landskaber og saa flittig udarbejdet som Anlæget af deres bittesmaa Marker; men de forstod, at der laa stor Myndighed under den store Hue, den raslende Rosenkrans og de mærkværdige kinesiske Citater; og de viste Manden, som bar Huen, Ærbødighed.

„Vi saa dig komme ned over Euas sorte Bryster," sagde en Betah, som en Aften trakterede dem med Ost, Tykmælk og stenhaardt Brød. „Den Sti benytter vi selv kun sjælden, undtagen naar kælvende Køer løber vild om Sommeren. Selv paa den stilleste Dag

kan der mellem de Klipper pludselig rejse sig en Blæst, som kan kaste en Mand til Jorden. Men hvad bryder Folk som du sig om Euas Djævel!"

Saa var det, at Kim — øm i hele Kroppen, svimmel af at se ned, med Fødder, der smærtede, fordi han saa ofte med fortvivlede Anstrængelser maatte presse sine Tæer ind i umulige Sprækker — begyndte at føle Glæde over Dagsmarschen, en saadan Glæde, som en Dreng fra St. Xavier kunde føle ved sine Venners Ros, naar han havde vundet Væddeløbet over en kvart Fjerdingvej paa flad Mark. Bjærgene fik ham til at svede Syltetøjet og Sukkergodtet ud af Knoklerne; den tørre Luft, som han stønnende indaandede i de vanskelige Passer, styrkede og udviklede hans Brystkasse; og de stejle Skraaninger satte nye, haarde Muskler i hans Lægge og Laar.

De grublede ofte over Livets Hjul — saa meget mere siden de, som Lamaen sagde, var frigjorte fra dets synlige Fristelser. Naar undtages de graa Ørne, af og til en Bjørn, som de saa langt borte i Færd med at grave efter Rødder paa Bjærgskrænten, en sky, spættet Leopard, som de kunde træffe ved Daggry i en stille Dal i Færd med at æde en Ged, og en Gang imellem en Fugl med brogede Fjer — var de alene med Blæsten og Græsset, som raslede i Blæsten. Kvinderne i de tilrøgede Hytter, over hvis Tage de to vandrede, mens de steg ned ad Bjærgene, var hæslige og urenlige, havde mange Ægtemænd og led af Krop. Mændene var enten Landbrugere eller Skovhuggere — ydmyge og utroligt enfoldige. Men for at La-

maen og Kim ikke skulde savne Lejlighed til passende Samtale, sendte Skæbnen dem — snart indhentende dem paa Vejen, snart selv indhentet — den høflige Læge fra Dacca, som betalte for sin Føde med Salver, der var gode for Krop, og med Raad, som stiftede Fred mellem Mænd og Kvinder. Han lod til at kende disse Bjærge ligesaa godt, som han kendte Bjærgboernes Dialekter, og forklarede Lamaen Terrænforholdene henimod Ladakh og Tibet. Han sagde, at de kunde vende tilbage til Slettelandet, hvad Øjeblik de vilde; for dem, der holdt af Bjærge, kunde imidlertid den omtalte Vej maaske være interessant. Alt dette blev ikke fortalt paa een Gang, men ved forskellige Aftenmøder paa Landsbyernes Stenloer, naar Doktoren efter at have besørget sine Patienter sad og røg og Lamaen sad og snuste, medens Kim betragtede de smaabitte Køer, der græssede paa Husenes Tage, eller lod sin Sjæl følge sit Blik tværs over de dybe, blaa Kløfter mellem Bjærgkæderne. Og saa var der ogsaa afsides Samtaler i de mørke Skove, naar Doktoren søgte efter Lægeurter, og Kim som Begynder i Lægekunsten maatte gaa med ham.

„Forstaar De, Hr. O'Hara, jeg aner ikke, hvad Fanden i hede Helvede jeg skal gøre, naar jeg finder vore Venner paa deres Jagtudflugt; men hvis De vil være saa elskværdig at beholde min Parasol i Sigte — den er jo ret iøjnefaldende — vil jeg føle mig meget bedre til Mode."

Kim stirrede ud over Virvarret af Bjærgtoppe.

„Dette er ikke mit Land, Hakim. Jeg skulde tro,

det var lettere at finde een bestemt Lus i et Bjørneskind."

„Aa nej, det er min Force. Det har intet Jag med Hurree. De var i Leh for ikke ret lang Tid siden. De sagde, at de var komne ned fra Karakorum med deres Dyrehoveder og Horn og hele Historien. Jeg er blot bange for, at de har sendt alle deres Breve og kompromitterende Sager fra Leh tilbage til russisk Territorium. Naturligvis drager de saa langt mod Øst som muligt — blot for at vise, at de aldrig har været i de vestlige Stater; De kender ikke Bjærgene." Han gav sig til at tegne paa Jorden med en Pind. „Se nu her! Egentlig skulde de være komne over Srinagar eller Abbottabad. Det er den korteste Vej for dem — ned ad Floden forbi Bunji og Astor. Men de har gjort gale Streger vestpaa; derfor" — han trak en Linie fra venstre til højre — „marscherer de og marscherer de østpaa til Leh (hu! der er koldt dér), og ned ad Indus til Hanle (jeg kender Vejen), og derfra videre ned, forstaar De, til Bushahr og Chini-Dalen. Derom har jeg forvisset mig, dels ved mine egne Spekulationer og dels ved at udspørge Folk, som jeg havde kureret. Vore Venner har spankuleret om i længere Tid og vakt en vis Opsigt, saa Folk har hørt om dem videnom. De skal se, jeg findem dem et eller andet Sted i Chini-Dalen. Vær blot saa venlig at holde Øje med Parasollen."

Den nikkede som en Klokkeblomst i Blæstvejr ned gennem Dalene og rundt om Bjærgenes Sider, og Lamaen og Kim, som gik lige efter Næsen, traf om Aftenen jævnligt paa den i Færd med at sælge Salver

og Pulvere. „Vi kom ad den og den Vej!“ Lamaen pegede ligegyldig bagud, og Parasollen udøste sig i Komplimenter.

De overskred et snedækket Pas i det kolde Maaneskin, hvor Lamaen godmodigt drillede Kim med hans Kuldskærhed og gik i Sne til Knæene, ligesom en baktrisk Kamel — af den i Sneen opfostrede, langhaarede Slags, der stundom ses i Kashmir-Serajet. De traskede over Pletter af nyfalden Sne og snepudrede Skiferklipper, og søgte Tilflugt mod en Storm i en Lejr hos nogle Tibetanere, der drev af Sted med deres smaa Faar, som hver bar en Pose Boraks paa Ryggen. De naaede ned til græsklædte Klippeknuder, hvor Sneen endnu laa hist og her, gennem Skov, og saa atter til græsbevokset Land. Men hvor meget de saa marscherede, gjorde det intet Indtryk paa Kedarnath og Badrinath; og det var først efter mange Dages Vandring, at Kim, da han stod paa en ubetydelig lille Klippetop paa ti tusind Fods Højde, kunde se, at en Skulder eller en Tinde paa de to mægtige Kæmper havde forandret Omrids en ganske lillebitte Smule.

Tilsidst kom de ind i en Verden for sig — en milelang Dal, hvis høje Banker kun dannedes af Affald og Brudstykker fra Bjærgenes Fod. Her syntes en hel Dagsmarsch ikke at føre dem længere, end en drømmende Mands tyngende Skridt fører ham under et Mareridt. De anvendte flere møjsommelige Timer paa at omgaa et Bjærg, og saa viste det sig kun at være en fremspringende Knude paa en enkelt Pille paa Fjældmuren. En rund Kulle viste sig, da de

havde naaet den, at være en vældig Højslette, som strakte sig langt ud i Dalen; tre Dage efter saas den kun som en lille Forhøjning i Jorden sydpaa.

„Sandelig, her lever Guderne," sagde Kim, kuet af Stilheden og Regnskyernes imponerende Skygger, der gled hen over Jorden. „Dette er ikke et Sted for Mennesker!"

„For længe, længe siden," sagde Lamaen i en Tone, som om han vilde tale til sig selv, „blev Herren spurgt, om Verden vilde vare evigt. Hertil svarede den Allerfortræffeligste intet — — Den Gang jeg var paa Ceylon, fik jeg Bekræftelse paa denne Historie af en søgende Vismand; den staar i Evangeliet, som er skrevet paa Pali. Det Spørgsmaal var ganske vist ingen Nytte til, siden vi kender Vejen til Frihed, men alligevel — se dig om og lær at kende, hvad Illusion er, *chela!* Dette er de rigtige Bjærge! De ligner mine Bjærge ved Suchzen. Aldrig har der været Mage til Bjærge!"

Over deres Hoveder, stadig uendelig højt over dem, hævede Fjældene sig op mod Snegrænsen, hvor de sidste af de dristige Birke standsede, fra Øst til Vest henover Hundreder af Mile i en Linie som trukket med en Lineal. Ovenover den stræbte Klipperne, med stejle Skrænter og enkelte Blokke, at løfte deres Hoveder op over det hvide Tæppe. Og endnu højere oppe strakte den evige Sne sig, uforanderlig siden Verdens Begyndelse, og dog skiftende Udseende for hver Forandring af Sol eller Skyer. De kunde se Pletter og Striber paa dens Overflade, hvor Stormen og Lavinerne havde opført deres Dans. Under dem,

hvor de stod, strakte Skoven sig som en blaagrøn Flade milevidt; nedenfor Skoven laa en Landsby med sine adspredte, terrasseformede Marker og stejle Græsgange; og nedenfor Landsbyen, vidste de, skønt en brummende, buldrende Tordensky for Øjeblikket skjulte det for dem, gik der en Kløft paa en tolv, femten hundrede Fod ned til den vandrige Dal, hvor de Strømme samles, som er den unge Satlajflods Mødre.

Som sædvanligt havde Lamaen ført Kim ad Fæstier og Genveje, langt fra Hovedvejen, paa hvilken Hurree Babu, den „ængstelige Mand", tre Dage før havde trodset et Uvejr, som ni af ti Englændere vilde være gaaet af Vejen for. Hurree var ingen Skytte — Knækket af en Aftrækker fik ham til at skifte Farve — men, som han selv vilde have sagt, han var en „ganske duelig Jagthund", og ved at gennemsøge den uhyre Dal med en billig Theaterkikkert havde han opdaget noget. Slidte Lærredsteltes hvide Farve mod grøn Baggrund kan desuden ses langt bort. Mens Hurree Babu sad paa Loen i Ziglaur, havde han set alt det, han længtes efter at se, tyve engelske Mile i lige Linie og fyrretyve ad Landevejen — han havde set to smaa Prikker, som den ene Dag var lige ovenfor Snegrænsen og den næste havde flyttet sig maaske seks Tommer ned ad Bjærgets Side. Naar han først var kommen i Gang, kunde hans tykke, bare Ben tilbagelægge et forbavsende Stykke Vej, og dette var Grunden til, at mens Kim og Lamaen laa i en faldefærdig Hytte i Ziglaur og ventede paa, at Uvejret skulde drive over, var en fed, pjaskvaad, men stadig

smilende Bengaler, som talte det fineste Engelsk i de gyseligste Vendinger, i Færd med at gøre sig behagelig for to gennemblødte og noget gnavne Udlændinge. Grublende over mange vilde Planer havde han naaet dem umiddelbart efter et Tordenvejr, under hvilket Lynet var slaaet ned i et Fyrretræ lige ved Lejren, hvad der havde overbevist en halv Snes Bagagekulier om, at det var en uheldig Dag til at rejse videre paa, hvisaarsag de alle som een havde kastet deres Byrder fra sig og var stukne af.

De var Undersatter af en Bjærgboer-Rajah, der, som Skik og Brug er, udlejede dem og selv stak Profitten i Lommen; og bortset fra deres personlige Utilbøjeligheder, havde de fremmede Sahiber allerede truet dem med Geværer. De fleste af dem kendte baade Geværer og Sahiber; de var Sporsøgere og *shikarri*'er*) fra de nordlige Dale, flinke til at jage Bjørne og vilde Geder; men aldrig i deres Liv var de blevne saadan behandlede. Derfor forsvandt de i Skoven og kom ikke igen, hvor meget Sahiberne saa bandede og brølede. Babuen behøvede ikke at spille sindssvag eller benytte noget af de andre Midler, som han havde paatænkt for at sikre sig en god Modtagelse. Han vred sine Klæder, trak sine lakerede Sko paa, slog den blaa og hvide Parasol op, fremtraadte med trippende Gang og Hjærtet bankende, saa at han kunde føle det helt oppe i Halsen, og præsenterede sig som „Agent for Hans kongelig Højhed Rajahen af Rampur, mine Herrer. Tør jeg spørge, hvad jeg kan gøre for Dem?"

*) Indfødte Jægere. O. A.

Herrerne blev henrykte. Den ene var øjensynligt Franskmand, den anden Russer, men de talte Engelsk næsten ligesaa godt som Babuen. De anmodede om hans venlige Mellemkomst. Deres indfødte Tjenere var blevne syge i Leh, men selv havde de skyndt sig videre, fordi de ønskede at bringe deres Jagtudbytte til Simla, førend Skindene blev mølædte. De havde et almindeligt Anbefalingsbrev (Babuen gjorde en østerlandsk Salaam ved Synet af det) til alle Regeringens Embedsmænd. Nej, de havde ikke truffet andre Jagtselskaber paa Vejen. De sørgede for sig selv og havde fuldt op af Forraad. De ønskede blot at komme videre saa hurtigt som muligt. Hvorpaa Babuen fangede en Bjærgboer, der havde skjult sig inde mellem Træerne, og efter tre Minutters Samtale og Udbetalingen af nogle faa Sølvpenge (Hurrees Hjærte blødte ved denne Ødselhed, men man kan nu ikke være sparsommelig i Statens Tjeneste) viste de elleve Kulier og de tre Snyltegæster sig igen. Nu havde de da i det mindste Babuen til Vidne paa, at de blev tyranniserede.

„Min kongelige Herre vil blive meget ked af det, men disse Folk er jo kun simple og groft uvidende Mennesker. Hvis Deres Velbaarenheder vil se igennem Fingre med denne uheldige Affære, vil De gøre mig en stor Tjeneste. Om kort Tid vil det høre op at regne, og saa kan vi drage videre. Naa, De har været paa en Jagtudflugt? Det er en interessant Idræt!“

Han hoppede flinkt fra den ene *kilta* til den anden under Paaskud af at rette paa de kegleformede Kurve. Englænderne er som Regel ikke familiære

overfor Asiatere, men en Englænder vilde dog ikke slaa en venlig Babu over Haandleddet, blot fordi han var kommen til at vælte en *kilta* med et rødt Voksdugs Laag. Paa den anden Side vilde han ikke byde en Babu Drikkevarer, om han saa var aldrig saa venskabelig, ikke heller vilde han opfordre ham til at deltage i sit Maaltid. De Fremmede gjorde alt dette og kom med en Mængde Spørgsmaal — for Størstedelen om Fruentimmer — paa hvilke Hurree gav muntre og ligefremme Svar. De gav ham et Glas af et klart Fluidum, der lignede Genever, og gav ham derefter flere; og det varede ikke længe, førend hans Gravitet forsvandt. Han talte oprørske Ord med tykt Mæle, talte i højst upassende Udtryk om Regeringen, der havde paatvunget ham en hvid Mands Opdragelse, men forsømt at give ham en hvid Mands Gage. Han udpludrede Historier om Tyranni og Uretfærdighed, indtil Taarerne trillede ham ned ad Kinderne paa Grund af hans Fædrelands Ulykker. Saa dinglede han af Sted syngende Kærlighedsviser fra Nedre Bengalen, og sank sammen paa en vaad Træstamme. De Fremmede havde aldrig set et uheldigt Produkt af det engelske Herredømme i Indien fra en saa beklagelsesværdig Side.

„De er allesammen af den Kaliber," sagde den ene Jæger til den anden paa Fransk. „Naar vi kommer ned i det rigtige Indien, skal De bare se. Jeg kunde for Resten have Lyst il at besøge hans Rajah; man kunde maaske sige et Ord i rette Tid dér. Det er jo muligt, at han har hørt tale om os og ønsker at tilkendegive sin Beredvillighed."

„Vi har ikke Tid. Vi maa se at komme til Simla, saa hurtigt vi kan," svarede han Kammerat. „Jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at vi havde sendt vore Rapporter nordpaa fra Hilás eller selv fra Leh."

„Den engelske Post er bedre og sikrere. Husk paa, at der tilstaas os alle mulige Lempelser — Gud forbarme sig! — det gør de virkelig! Er det ikke en utrolig Dumhed?"

„Det er Stolthed — Stolthed, som fortjener at straffes og ogsaa vil blive det."

„At bekæmpe en Fastlandsmagt i vor Profession er der da noget ved; det er der forbunden en Risiko med. Men disse Mennesker — pyh! Det er virkelig altfor let."

„Stolthed — altsammen Stolthed, min Ven."

„Hvad Fanden hjælper det til, at Chandernagore ligger saa tæt ved Kalkutta," sagde Hurree til sig selv, mens han laa med aaben Mund og snorkede paa det gennemblødte Mos, „naar jeg dog ikke kan forstaa deres Fransk? De taler saa forfærdelig hurtigt! Det vilde have været meget bedre at skære Halsen over paa de Asener."

Da han atter viste sig, havde han en dundrende Hovedpine, han var meget angergiven og udtrykte i veltalende Vendinger sin Frygt for, at han muligvis havde glemt, hvad Diskretionen paabød. Han elskede den engelske Regering — den var Kilden til al Lykke og Hæder; og hans Herre, Rajahen af Rampur, var nøjagtigt af samme Mening. Herpaa begyndte de Fremmede at gøre Løjer med ham og citere hans egne Ord, indtil den arme Babu Skridt for Skridt blev dre-

ven ud af sine Forskansninger og under megen undskyldende Smisken, fedtede Grin og umaadeligt snedige Øjekast tvungen til at — tale Sandhed. Da Lurgan senere hørte Historien, beklagede han højlydt, at han ikke havde været til Stede i Stedet for en af de tvære, uopmærksomme Kulier, som med Græsmaatter over Hovederne og Regnvandspøle under Fødderne sad og ventede paa, at Vejret skulde blive bedre. Alle de Sahiber, som de kendte — varmt klædte Mænd, som hvert Aar aflagde Besøg for at jage i deres Yndlingskløfter — havde Tjenere og Kokke og Løbere, meget ofte Bjærgboere. Disse Sahiber rejste uden nogetsomhelst Følge. Altsaa var de fattige Sahiber; og uvidende var de ogsaa, thi ingen fornuftig Sahib vilde følge en Bengalers Raad. Men Bengaleren, der var dumpet ned fra Skyerne, havde givet dem Penge og kunde saa nogenlunde udtrykke sig i deres Sprog. Vante, som de var, til at blive groft mishandlede af Mænd af deres egen Hudfarve, havde de imidlertid Mistanke om, at der var lagt en Fælde, og holdt sig parate til at løbe deres Vej, dersom der skulde tilbyde sig en Lejlighed.

I den fugtige Luft, der var fuld af den herligste Muldduft, viste Babuen nu Vej ned ad Skrænterne. Snart vandrede han stolt foran Kulierne, snart ydmygt bagved de Fremmede. Hans Tanker var mange og forskelligartede, og en hvilkensomhelst af dem vilde have vakt den mest levende Interesse hos hans Ledsagere. Men han var en behagelig Fører, stadig ivrig for at udpege de landskabelige Skønheder i hans kongelige Herskers Rige. Han befolkede Bjær-

gene med alt, hvad de Fremmede havde Lyst til at jage — baade Stenbukke og Bjørne, saa mange det skulde være. Han drøftede botaniske og ethnologiske Spørgsmaal med uomtvistelig Unøjagtighed, og hans Forraad af lokale Sagn — man maa vel erindre, at han jo havde været sin Herskers betroede Agent i femten Aar — var uudtømmeligt.

„Den Fyr er absolut en Original," sagde den højeste af de to Fremmede.

„Han repræsenterer i lille Format den Forvandlingsproces, som foregaar i Indien — den unaturlige Blanding af Orient og Occident," svarede Russeren. „Nej, vi forstaar at behandle Østerlændinge."

„Han har mistet sit eget Fædreland og ikke faaet noget andet i Stedet. Men han nærer det inderligste Had til Erobrerne. Han betroede mig i Gaar Aftes —" o. s. v.

Under den stribede Parasol anspændte Hurree Babu baade Øren og Hjærne for at følge de rappe franske Ord og holdt uafladeligt Øje med en *kilta* fuld af Kort og Papirer — en ekstra stor en med dobbelt Laag af rød Voksdug. Han ønskede ikke at stjæle noget. Han vilde blot gærne vide, hvad der skulde stjæles, og hvordan han skulde slippe væk, naar han havde stjaalet det. Han takkede alle Hindustans Guder og Herbert Spencer, fordi der overhovedet var noget værdifuldt at stjæle.

Den næste Dag gik Vejen til Vejrs op mod en græsklædt Bjærgkam ovenover Skoven; og her var det, at de omtrent ved Solnedgang traf paa en gam-

mel Lama — de kaldte ham for Resten en Bonze*) — som sad med korslagte Ben foran en mærkværdig Tegning, der laa paa Jorden og blev fastholdt af Sten. Han forklarede den for et udmærket smukt, skønt temmelig snavset ungt Menneske, øjensynligt en Nyomvendt. Kim havde faaet Øje paa den stribede Parasol en halv Dagsmarsch borte og havde foreslaaet Lamaen at gøre Holdt, indtil den indhentede dem.

„Aha!" sagde Hurree Babu, der ligesom den bestøvlede Kat aldrig var i Forlegenhed. „Her har vi en fremragende hellig Mand her fra Egnen. Rimeligvis en af min kongelige Herskers Undersaatter."

„Hvad er det, han bestiller? Det ser højst mærkeligt ud."

„Han fortolker et helligt Billede, som han selv har tegnet."

De to Mænd stod barhovedede i Eftermiddagens Sollys, som spillede henover det gule Græs. De tvære Kulier standsede, glade ved Opholdet, og lod deres Byrder glide ned paa Jorden.

„Se en Gang!" sagde Franskmanden. „Det er ligesom et Billede af en Religions Opstaaen — den første Lærer og den første Discipel. Er han Buddhist?"

„Han har en eller anden Blandingsreligion," svarede den anden. „Der gives ingen rigtige Buddhister i Bjærgene. Men se paa Foldekastet i Drapperiet. Se

*) Bonze er det europæiske Navn for kinesiske og japanesiske Buddhistpræster; Lamaerne er Tibetanere. Her er for øvrigt ikke Stedet til at komme ind paa de Enkeltheder, hvori Lamaismen adskiller sig fra den almindelige Buddhisme. O. A.

paa hans Blik — hvor det er uforskammet! Hvorfor faar dette en til at føle, at vi er saa ungt et Folk?" Den talende huggede vredt til et højt Græsstraa. „Vi har endnu ikke sat vort Mærke noget Steds. Ikke noget Steds! Og det er det, forstaar De, som foruroliger mig."

Han skulede til det milde Ansigt og Holdningens monumentale Ro.

„Vær bare taalmodig. Vi skal nok sætte vort Mærke, som De kalder det, sammen — vi og I unge Folk. Men imidlertid skulde De tegne et Billede af ham."

Babuen traadte stolt frem; hans Holdning passede aldeles ikke til hans ærbødige Ord, eller til hans Blinken ad Kim.

„Hellige Mand, her er to Sahiber. Mine Lægemidler har helbredt den ene for Blodgang, og jeg følger nu med ham til Simla for at passe paa, at han virkelig kommer sig. De vil gærne se dit Billede —"

„At helbrede syge er altid godt. Dette er Livets Hjul," sagde Lamaen, „det samme, som jeg viste dig i Hytten i Ziglaur den Dag, da det regnede."

„Og høre dig forklare det."

Der kom Glans i Lamaens Øjne ved Udsigten til nye Tilhørere.

„At forklare den allerfortræffeligste Vej er godt. Har de noget Kendskab til Hindisproget, saadan som Billedernes Vogter havde?"

„Lidt maaske."

Med samme uskrømtede Glæde som et Barn, der er optaget af en ny Leg, kastede Lamaen Hovedet til-

bage og begyndte med høj Røst den Paakaldelse af Guden, som en lærd Theolog skal istemme, inden han udvikler hele Lærdommen. De Fremmede støttede sig til deres Alpestokke og lyttede. Kim sad stilfærdigt og betragtede det røde Sollys paa deres Ansigter og deres lange Skyggers Bevægelser. Mændene bar Gamascher, der ikke lignede Englændernes, og ejendommelige, stramtsiddende Bælter, der vakte en uklar Erindring hos ham om Billederne i en Bog i St. Xaviers Bibliothek; „En ung Naturforskers Æventyr i Mexiko" var dens Titel. Ja netop, de lignede i høj Grad den vidunderlige Monsieur Sumichrast i den Fortælling, og slet ikke de „Folk uden Spor af Skrupler," som Hurree Babu havde forestillet sig. De mørkhudede og tavse Kulier krøb ærbødigt sammen paa Jorden en tredive, fyrretyve Alen borte, og Babuen, med en Flig af sin tynde Dragt smældende som et Signalflag i den kølige Blæst, stod og saa til med en tilfreds Mine, som om han ejede det altsammen.

„Det er Mændene," hviskede Hurree, mens Lamaen fortsatte sit Ritual og de to Hvide fulgte Græsstraaet, der foer fra Helvede til Himmel og tilbage igen. „Alle deres Bøger er i den store *kilta* med det røde Laag — Bøger og Rapporter og Kort — og jeg har set et kongeligt Brev, som enten Hilás eller Bunár har skrevet. De passer særdeles omhyggeligt paa det. De har ikke sendt noget tilbage fra Hilás eller Leh. Det er sikkert."

„Hvem har de med sig?"

„Kun Kulierne. De har ingen Tjenere. De er saa gærrige, at de selv laver deres Mad."

„Men hvad skal jeg gøre?"

„Vent og se. Men hvis der skulde hænde mig noget, véd du altsaa, hvor du skal søge Papirerne."

„Denne Sag maatte hellere være lagt i Mahbub Alis Hænder end i en Bengalers," sagde Kim haanligt.

„Der er flere Maader at komme ind til sin Kæreste paa end at rende Muren omkuld med Panden."

„Se her det Helvede, der er bestemt for Gærrighed og Griskhed. Paa den ene Side ligger Attraa, paa den anden Lede."

Lamaen var helt gaaet op i sin Gærning, og en af de Fremmede tog en Skitse af ham i det hurtigt svindende Lys.

„Det er nok," sagde Manden endelig i en brutal Tone. „Jeg kan ikke forstaa ham, men jeg vil have det Billede. Han er en bedre Kunstner end jeg. Spørg ham, om han vil sælge det."

„Han siger nej," svarede Babuen.

Naturligvis kunde det ligesaa lidt falde Lamaen ind at overlade sit Billede til en Mand, hvem han tilfældigvis mødte paa Landevejen, som det kunde falde en Ærkebiskop ind at pantsætte sin Domkirkes hellige Kar. Hele Tibet er fuld af billige og tarvelige Billeder af Hjulet; men Lamaen var en Kunstner og tilmed en rig Abbed i sin Hjemstavn.

„Om tre Dage, eller fire, eller ti, hvis jeg ser, at Sahiben er en Sandhedssøger og en forstandig Mand, vil jeg maaske selv tegne ham et andet Billede. Men

d e t t e er bleven brugt til en Novices Indvielse. Sig ham det, Hakim."

„Men han vil have det nu straks — og give Penge for det."

Lamaen rystede langsomt paa Hovedet og begyndte at rulle sin Tegning sammen. Russeren paa sin Side saa ikke andet end en skidden gammel Mand, som tingede om et snavset Stykke Papir. Han tog en halv Haandfuld Rupier frem og snappede halvt i Spøg efter Billedet. Men Lamaen holdt fast paa det, og det fik en lang Flænge. En sagte Rædselsmumlen steg op fra Kulierne, af hvilke nogle var fra Spiti og, saa vidt deres aandelige Ævner rakte, gode Buddhister. Lamaen rejste sig ved Fornærmelsen, og hans Haand søgte det tunge Pennefoderal af Jærn, som er en Præsts Vaaben; Babuen dansede af Forfærdelse.

„Kan du nu se — kan du nu se, hvorfor jeg vilde have Vidner? De er Folk uden Spor af Skrupler. — Nej, Herre! Herre! De maa ikke slaa den hellige Mand!"

„*Chela!* Han har skændet det skrevne Ord!"

Det var for sent. Førend Kim kunde afværge det, havde Russeren slaaet den gamle Mand i Ansigtet. I næste Øjeblik havde Kim ham i Struben, og de to rullede sammen ned ad Skrænten. Slaget havde vakt hver eneste ukendt irsk Djævel i Drengens Blod, og hans Fjendes pludselige Fald gjorde Resten. Lamaen faldt paa Knæ, halvt bevidstløs af Slaget, og Kulierne med deres Byrder flygtede op ad Bjærget ligesaa hurtigt, som Sletteboere kan løbe henover flad Mark. De havde set den forfærdeligste Helligbrøde blive be-

gaaet, og det blev deres Sag at komme af Vejen, inden Bjærgenes Guder og Djævle hævnede sig. Franskmanden løb henimod Lamaen, famlende efter sin Revolver og med en uklar Tanke om at gøre ham til Gidsel for sin Kammerat. Men en Byge af skarpe Stene — Bjærgboere er meget drevne i at kaste — jog ham bort, og en Kuli fra Ao-chung trak Lamaen med paa Flugten. Det hele kom ligesaa hurtigt som Mørket, der pludselig faldt paa, ligesom det altid gør i Bjærgene.

„De har taget Bagagen og alle Geværerne," hylede Franskmanden og fyrede paa Lykke og Fromme ud i Tusmørket.

„Alting i Orden, Herre! Skyd ikke! Nu skal jeg komme ham til Hjælp," brølede Hurree, lod sig rutsche ned ad Skrænten og drattede ned lige paa den glade og forbavsede Kim, der var optagen af at dunke sin aandeløse Fjendes Hoved mod en Kampesten.

„Løb tilbage til Kulierne," hviskede Babuen ham i Øret. „De har Bagagen. Papirerne er i *kilta*'en med det røde Laag, men se dem allesammen igennem. Tag deres Papirer og især *murasla*'en. Skynd dig! Nu kommer den anden Mand!"

Kim foer op ad Skrænten. En Revolverkugle smækkede mod en Klippeblok ved Siden af ham, og han dukkede sig som en Agerhøne.

„Hvis De skyder," raabte Hurree, „kommer Kulierne tilbage og tilintetgør os. Jeg har befriet Herren. Men vi svæver i meget stor Fare."

„Død og Plage!" tænkte Kim hurtigt paa Engelsk.

„Dette er en forbandet Knibe, men jeg skulde mene, at det er Selvforsvar."

Han trak Mahbubs Gave frem fra Brystet og trykkede paa Aftrækkeren med en noget usikker Haand — thi bortset fra nogle faa Øvelsesskud i Bikaner-Ørkenen havde han aldrig brugt det lille Vaaben.

„Hvad sagde jeg, Herre?" Babuens Stemme lød, som om han græd. „Kom herned og hjælp mig at faa Liv i ham igen. Vi er allesammen i en meget alvorlig Klemme, vil jeg bare sige Dem."

Skydningen standsede. Der kom en Lyd af snublende Fødder, og Kim skyndte sig opad gennem Mørket, bandende som en Kat — eller en Indfødt.

„Har de ramt dig, *chela?*" raabte Lamaen ovenover ham.

„Nej. Og du?" Han dykkede ind i en Gruppe forkrøblede Fyrretræer.

„Er uskadt. Kom nu. Vi følger med disse Folk til Shamlegh-under-Sneen."

„Men ikke førend vi har øvet Retfærdighed." raabte en Stemme. „Jeg har faaet fat i Sahibernes Geværer — alle fire. Lad os gaa derned igen."

„Han slog den hellige Mand — vi saa det! Vort Kvæg vil blive goldt — vore Kvinder vil ophøre at føde! Sneskredene vil glide ned over os paa vor Vej hjem — — Og det tilmed efter alt det øvrige Tyranni!"

Den lille Trægruppe fyldtes af raabende Kulier — rædselsslagne, og i deres Panik i Stand til hvad det skulde være. Manden fra Ao-chung raslede utaalmodigt med Bagladegeværets Lukkemekanisme og gjorde Mine til at gaa ned ad Skraaningen.

„Vent et Øjeblik, hellige Mand; de kan ikke være langt borte. Vent, til jeg kommer tilbage."

„Det var mig, som led Uret," sagde Lamaen og lagde Haanden paa Panden.

„Ja, netop af den Grund," var Svaret.

„Naar jeg ser igennem Fingre dermed, er dine Hænder rene. Desuden erhverver du dig Fortjeneste ved at adlyde."

„Vent, saa vil vi alle følges ad til Shamlegh," trængte Manden paa.

Et Øjeblik — netop saa længe, som man behøver til at stikke en Patron ind i en Baglader — tøvede Lamaen. Saa rejste han sig op og lagde en Finger paa Mandens Skulder.

„Hørte du, hvad jeg sagde? Jeg, Abbeden i Suchzen, siger, at der ingen Blodsudgydelse skal finde Sted. Har du maaske Lyst til at blive genfødt som Rotte eller som Slange i Straataget — eller som Orm i Bugen paa det laveste Dyr? Ønsker du at —"

Manden fra Ao-chung faldt paa Knæ, thi Stemmen drønede som en tibetansk Djævlegongong.

„*Ai! Ai!*" raabte Mændene fra Spiti. „Forband os ikke! Forband ham ikke! Det var kun hans Iver, hellige Mand — — Læg Bøssen fra dig, du Taabe!"

„Harme efter Harme! Ondt efter ondt! Der skal intet Blod udgydes. Lad dem, som slaar en Præst, gaa bort som Trælle af deres egne Handlinger. Retfærdigt og sikkert er Hjulet, det afviger ikke en Haarsbredde! De vil blive genfødte mange Gange — til Pinsler."

Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, og han lænede sig tungt paa Kims Skulder.

„Jeg har været nær ved at begaa en stor Synd, *chela*," hviskede han i Dødsstilheden under Fyrretræerne. „Jeg blev fristet til at lade ham affyre Kuglen; og i Tibet vilde de sandelig være døet en haard og langsom Død — — han slog mig i Ansigtet — —"

Tungt aandende sank han om paa Jorden, og Kim kunde høre det overanstrængte Hjærte banke stærkt og uregelmæssigt.

„Har de slaaet ham ihjæl?" sagde Manden fra Ao-chung, mens de andre stod tavse.

Kim knælede i Dødsens Angst ved det udstrakte Legeme.

„Nej," udbrød han lidenskabeligt, „han er kun besvimet."

Saa huskede han paa, at han var en hvid Mand, og at alt, hvad en hvid Mands Lejr indeholder, stod til hans Raadighed.

„Luk *kilta*'erne op! Maaske Sahiberne har et Lægemiddel."

„Oho! Det kender jeg," sagde Manden fra Ao-chung og lo. „Jeg har ikke været Yankling Sahibs *shikarri* i fem Aar uden at lære det Lægemiddel at kende. Jeg har oven i Købet smagt paa det. Se her!"

Han fremdrog fra sit Bryst en Flaske tarvelig Whisky — af den Slags, som Opdagelsesrejsende kan faa at købe i Leh — og hældte behændigt en Smule ind mellem Lamaens Tænder.

„Saadan bar jeg mig ad, den Gang Yankling Sa-

hib forvred sin Fod ovre paa den anden Side af Astor. Haha! Jeg har allerede kigget i deres Kurve — men naar vi kommer til Shamlegh, vil vi dele ærligt og redeligt. Giv ham lidt mere; det er et godt Lægemiddel. Føl! Nu slaar hans Hjærte roligere. Læg hans Hoved ned og gnid ham en lille Smule paa Brystet. Hvis han blot havde ventet ganske roligt, mens jeg gjorde det af med Sahiberne, vilde dette aldrig være sket. Men maaske Sahiberne vil forfølge os; saa vilde det da ikke være urigtigt at skyde dem med deres egne Bøsser, vel?"

„Den ene har allerede faaet, hvad han kan have godt af, tænker jeg," svarede Kim med sammenbidte Tænder. „Jeg sparkede ham i Lysken, da han trillede ned ad Skrænten. Gid jeg havde slaaet ham ihjæl!"

„Det er let nok at være modig, naar man ikke hører hjemme i Rampur," sagde en, hvis Hytte kun laa nogle faa Mil fra Rajahens faldefærdige Palads. „Hvis vi faar et daarligt Ry blandt Sahiberne, vil ingen af dem nogensinde mere benytte os som *shikarri*'er."

„Jamen disse her er ikke Angrezi-Sahiber — ikke gemytlige Folk som Fostum Sahib eller Yankling Sahib. De er Udlændinge — de kan ikke tale Angrezi (Engelsk) saadan som de andre Sahiber."

Her hostede Lamaen, satte sig over Ende og famlede efter Rosenkransen.

„Der skal intet Blod udgydes," mumlede han. „Retfærdigt er Hjulet! Ondt efter ondt —"

„Nej vist saa, hellige Mand; vi er her allesam-

men," sagde Manden fra Ao-chung og klappede frygtsomt hans Fødder. „Der skal ingen blive dræbt, medmindre du befaler det. Hvil dig nu en Stund. Vi vil slaa Lejr her, og siden, naar Maanen staar op, vil vi drage til Shamlegh-under-Sneen."

„Naar man er bleven slaaet," sagde en Mand fra Spiti sententiøst, „gør man bedst i at sove."

„Der er en Slags Svimmelhed i min Nakke, og det knuger og klemmer i den. Lad mig lægge mit Hoved i dit Skød, *chela.* Jeg er en gammel Mand, men ikke frigjort fra Lidenskaber — — Vi maa tænke paa Tingenes Aarsag."

„Giv ham et Tæppe. Vi tør ikke tænde Baal, for at ikke Sahiberne skal se det."

„Det var bedre at komme af Sted til Shamlegh," bemærkede den ængstelige Mand fra Rampur. „Ingen vil følge os til Shamlegh."

„Jeg har været Fostum Sahibs *shikarri*, og nu er jeg Yankling Sahibs *shikarri.* Jeg skulde have været med Yankling Sahib nu, hvis ikke dette forbandede *beegar* (Hoveriarbejde) var kommen imellem. Lad to Mænd holde Vagt lidt længere nede med Geværerne for det Tilfældes Skyld, at Sahiberne skulde finde paa flere Taabeligheder. Jeg vil ikke forlade denne hellige Mand."

De satte sig ned et lille Stykke fra Lamaen, og efter at have lyttet en Stund begyndte de at lade en Vandpibe, hvis Vandbeholder var en gammel Blanksværteflaske, gaa rundt i Kredsen. Mens Piben gik fra Haand til Haand, oplyste Skæret fra den røde Glød de smalle, blinkende Øjne, de høje, mongolske

Kindben og de svære Halse, som forsvandt i de mørke, folderige Dyffelskapper om Skuldrene. De saa ud som Kobolter fra en eller anden trolddomsagtig Grube — Bjærggnomer, som holdt Raadslagning. Og mens de passiarede, tav de rislende Snebække rundt om dem een for een, alt som Nattefrosten standsede deres Løb.

„Hvor han kuede os!“ sagde en Mand fra Spiti i en beundrende Tone. „Jeg kan huske en gammel Stenbuk, som Dupont Sahib skød fejl af en Gang for syv Aar siden ovre ad Ladakh til; den stillede sig ogsaa op og bød os Trods paa samme Maade som han. Dupont Sahib var for Resten en dygtig Jæger.“

„Ikke saa dygtig som Yankling Sahib,“ svarede Manden fra Ao-chung, tog en Slurk af Whiskyflasken og lod den gaa videre. „Men hør nu, hvad jeg har at foreslaa — medmindre nogen af jer tror, at han er klogere end jeg?“

Ingen besvarede denne Udfordring.

„Naar Maanen staar op, vandrer vi til Shamlegh. Dér deler vi Bagagen ærligt og redeligt imellem os. Jeg vil lade mig nøje med denne nye lille Bøsse og alle de tilhørende Patroner.“

„Tror du maaske, Bjørnene ikke gøre Fortræd andre Steder end paa din Fæstegaard?“ sagde en Kammerat og bakkede paa Piben.

„Nej, men Moskushjortene staar for Øjeblikket i en Pris af seks Rupier Stykket; saa kan dine Kvindfolk til Gengæld faa Teltlærredet og noget af Køkkentøjet. Alt det vil vi besørge i Shamlegh før Daggry. Og derefter gaar vi allesammen hver til sit og

husker vel paa, at vi aldrig har set eller taget Tjeneste hos disse Sahiber, der godt kunde falde paa at sige, at vi har stjaalet deres Bagage."

„Ja, du kan sagtens, men hvad vil vor Rajah sige?"

„Hvem skulde fortælle ham noget derom? Sahiberne, der ikke kan tale vort Sprog, eller Babuen, der havde sine egne Grunde til at give os Penge? Tror du, han vil føre en Hær imod os? Og hvad bliver der tilbage, som kan vidne mod os? Det, som vi ikke har Brug for, kaster vi paa Shamleghs Mødding, hvor intet Menneske nogensinde har sat sin Fod."

„Hvem bor i Shamlegh i Sommer?"

Shamlegh var kun en Sæter, bestaaende af en tre, fire Hytter.

„Shamleghs Kvinde. Hun holder ikke af Sahiber, det véd vi da. De andre kan vi tilfredsstille med Smaagaver; og her er nok til os alle."

Han klappede den nærmeste Kurvs struttende Sider.

„Jamen — men —"

„De er som sagt ikke rigtige Sahiber. Alle deres Skind og Dyrehoveder havde de købt i Basaren i Leh. Jeg kender Mærkerne paa dem. Jeg viste jer dem forrige Marts."

„Sandt nok. Alle Skindene og Hovederne var købte. Nogle af dem var endogsaa mølædte."

Dette var et vægtigt Argument, og Manden fra Ao-chung kendte sine Kammerater.

„I værste Tilfælde fortæller jeg det til Yankling Sahib; han er en Mand med et muntert Sind, og han

vil le af det. Vi gør jo ikke noget urigtigt mod nogen Sahib, som vi kender. De slog Præsten, og saa blev vi bange og flygtede! Hvem kan vide, hvor vi har ladet Bagagen falde? Tror du maaske, at Yankling Sahib vil finde sig i, at Politiet fra Lavlandene trasker rundt paa alle Bjærgene og gør hans Vildt sky? Der er langt fra Simla til Chini, og endnu længere fra Shamlegh til Shamleghs Mødding."

„Lad gaa da; men jeg vil bære den store *kilta* — den Kurv med det røde Laag, som Sahiberne selv plejede at pakke hver Morgen."

„Der har vi jo netop Beviset for, at disse Sahiber ikke er Mænd af nogen Betydning," sagde Manden fra Shamlegh behændigt. „Hvem har nogensinde hørt om Fostum Sahib eller Yankling Sahib eller selv lille Peel Sahib, som sidder oppe om Natten for at skyde *serow* — jeg siger, hvem har nogensinde hørt om disse Sahiber, at de er dragne op i Bjærgene uden at have en Kok fra Lavlandene og en Drager og — og alle Slags højt lønnede, storsnudede og uforskammede Folk i deres Følge? Hvordan skulde de andre kunne volde os nogen Ulejlighed? Hvad er det for Resten med den *kilta?*"

„Aa, ikke andet, end at den er fuld af det skrevne Ord — Bøger og Papirer, som de skrev paa, og underlige Instrumenter, som formodentlig vedkommer deres Gudsdyrkelse."

„Der er Plads til det altsammen paa Shamleghs Mødding."

„Sandt nok; men sæt nu, at vi fornærmer Sahibernes Guder derved? Jeg holder ikke af at be-

handle det skrevne Ord paa den Maade. Og jeg forstaar mig ikke paa deres Messingafguder. Det er ikke Bytte for simple Bjærgboere."

„Den gamle Mand sover endnu. Hys! Lad os spørge hans *chela*."

Manden fra Ao-chung tog sig nok en Opstrammer, meget stolt over at være de andres Fører.

„Her har vi," hviskede han, „en *kilta*, som vi ikke forstaar os paa."

„Men det gør jeg," svarede Kim sagte. Lamaen aandede roligt i naturlig, fredelig Søvn, og Kim havde siddet og tænkt paa Hurrees sidste Ord. For Øjeblikket var han stærkt tilbøjelig til at højagte og beundre Babuen for hans Duelighed i det store Spil. „Det er en *kilta* med rødt Laag, fuld af højst vidunderlige Ting, som Taaber ikke skal fingerere ved."

„Jeg sagde det nok! Jeg sagde det nok!" udbrød han, som vilde bære *kilta*'en. „Tror du, at den vil røbe os?"

„Ikke dersom I giver mig den. Jeg vil tage Trolddommen ud af den. Ellers vil den gøre stor Fortræd."

„En Præst skal altid have sin Part," brummede Manden fra Ao-chung. Whiskyen virkede demoraliserende paa ham.

„Mig kan det være lige meget," svarede Kim med sit Fødelands Snuhed. „Del dens Indhold iblandt jer, saa skal I se, hvad Følgen bliver!"

„Nej Tak, det skal jeg dog ikke have noget af. Det var kun mit Spøg. Forlang, hvad du vil have;

der er mere end nok til os alle. Saa snart det bliver lyst, forlader vi Shamlegh."

De tilbragte en Times Tid endnu med at drøfte deres uskyldige smaa Planer, mens Kim dirrede, dels af Kulde, dels af Stolthed. De irske og orientalske Bestanddele af hans Jeg følte sig kildrede af det humoristiske i Situationen. Disse Udsendinge fra den frygtede Stormagt mod Nord — meget muligt ligesaa store Mænd i deres eget Land som Mahbub eller Oberst Creighton — var pludselig gjort hjælpeløse. Den ene af dem, vidste han med sig selv, vilde oven i Købet være halt for en Tid. De havde lovet Konger Guld og grønne Skove. I Nat laa de et eller andet Sted nedenunder ham, uden Kort, uden Mad, uden Telte, uden Bøsser — og uden anden Fører end Hurree Babu. Og denne Sammenstyrten af deres store Spil (Kim tænkte paa, hvem de vel skulde rapportere det til), denne Kuliernes rædselsslagne Flugt ud i Natten var ikke bleven hidført ved Hurrees Snildhed eller Kims Opfindsomhed, men var kommen ganske af sig selv, ligesaa naturligt, nydeligt og uundgaaeligt som den Gang, da Mahbubs Venner Fakirerne blev tagne ved Vingebenet af den tjenstivrige unge Politiembedsmand i Amballa.

„Dernede ligger de — uden Bagage. Død og Plage, hvor det er koldt! Og her sidder jeg med alle deres Sager. Naada, hvor de maa være vrede! Det gør mig ondt for Hurree Babu."

Kim kunde have sparet sig sin Medynk, thi skønt Bengaleren i det Øjeblik led bitterlige Kvaler, hvad Legemet angaar, var hans Sjæl fuld af Stolthed og

Fryd. En engelsk Mil længere nede ad Bjærget, i Udkanten af Fyrreskoven, sad to halvvejs stivfrosne Mænd, af hvilke den ene befandt sig meget ilde, og som vekselvis gav hinanden paa Hovedet og overvældede Babuen — der lod til at være gaaet helt fra Forstanden af Rædsel — med de mest bidende Skældsord. De forlangte, at han skulde finde paa et eller andet. Han forklarede, at de kunde prise sig lykkelige ved endnu at være i Live; at hvis deres Kulier ikke for Øjeblikket laa i Baghold efter dem, var de løbne saa langt, at der ikke kunde være Tale om at finde dem igen; at Rajahen, hans Hersker, boede halvfemsindstyve Mil derfra, og at han, langt fra at ville laane dem Penge og skaffe dem Ledsagere til at rejse videre til Simla, ganske sikkert vilde kaste dem i Fængsel, hvis han hørte, at de havde slaaet en Præst. Han udbredte sig om denne Forbrydelse og Følgerne af den, indtil de bad ham om at skifte Æmne. Deres eneste Haab var hemmelig Flugt fra Landsby til Landsby, indtil de naaede civiliserede Egne; hvorefter han for hundrede Gang henflød i Taarer og anraabte de høje Stjærner om en Forklaring paa, hvorfor Sahiberne „havde slaaet den hellige Mand."

Ti Skridt vilde have ført Hurree ud i Mørket, hvor han var fuldstændig udenfor deres Rækkevidde og kunde have fundet Husly og Føde i den nærmeste Landsby, hvor glattungede Læger var sjældne Gæster. Men han foretrak at udholde Kulde, Sult, Skældsord og af og til Slag i sine højtærede Princi-

palers Selskab. Sammenkrøben ved Foden af et Træ snøftede han ynkeligt.

„Og har De tænkt paa," sagde den uskadte Mand hidsigt, „hvordan vi vil tage os ud, naar vi skal marschere af Sted paa disse Bjærge og blandt disse Indfødte?"

Det var omtrent det eneste, som Hurree Babu havde tænkt paa i de sidste Timer; men Bemærkningen var ikke henvendt til ham.

„Vi kan ikke marschere! Jeg kan næppe gaa," stønnede Kims Offer.

„Maaske den hellige Mand i sin Godhed vil vise sig barmhjærtig, Herre, ellers —"

„Jeg lover mig selv den særlige Fornøjelse at tømme min Revolver i Kroppen paa den unge Bonze, næste Gang vi ses," lød det lidet kristelige Svar.

„Revolvere! Hævn! Bonzer!" Hurree Babu dukkede sig; Krigen brød ud paany. „Tænker De da slet ikke paa vort Tab? Bagagen! Bagagen!" Hurree kunde høre den talende bogstaveligt danse rundt paa Græsset. „Alt hvad vi førte med os! Alt hvad vi havde erhvervet! Vore Resultater! Otte Maaneders Arbejde! Véd De, hvad det vil sige? ‚Vi forstaar at behandle Østerlændinge!' Ja, De har sgu gjort det nydeligt."

De kilede løs paa hinanden i forskellige Sprog, og Hurree smilede. Kim havde *kilta*'erne, og i *kilta*'erne laa otte Maaneders diplomatisk Arbejde. Han var ikke i Stand til at sætte sig i Forbindelse med Drengen, men han kunde stole paa ham. Forøvrigt kunde han dirigere Vandringen gennem Bjærgene

saaledes, at Hilás, Bunár og Folk paa alle Bjærgveje i hundrede Miles Omkreds skulde huske den Historie i en Menneskealder. Mænd, som ikke kan styre deres egne Kulier, er kun lidet agtede i Bjærgene, og Bjærgboerne har en særdeles fin Sans for det humoristiske.

„Det kunde ikke være gaaet bedre, om jeg saa selv havde lavet det hele," tænkte Hurree. „Men Død og Pine, nu da jeg tænker paa det, falder det mig ind, at jeg naturligvis selv arrangerede det. Hvor jeg har været kvik! Jeg gennemtænkte det hele, mens jeg løb ned ad Skrænten! Fornærmelsen var en Tilfældighed, men ingen andre end jeg kunde have udnyttet den fuldt ud. Tænk bare paa, hvilken moralsk Virkning det vil have paa disse uvidende Mennesker! De har ingen Traktater — ingen Papirer — ingensomhelst skriftlige Dokumenter — og de har m i g til Tolk. Naa, hvor Obersten og jeg vil tage os et billigt Grin sammen! Jeg vilde ønske, at jeg ogsaa havde deres Papirer; men man kan ikke være t o Steder paa samme Tid. Det er et Aksiom."

SJETTE KAPITEL.

Da Maanen var staaet op, begav de forsigtige Kulier sig paa Vej. Lamaen var bleven forfrisket af Søvnen og den nydte Spiritus og behøvede kun at støtte sig til Kims Skulder for at vandre fremad i Tavshed og med lange Skridt. En Times Tid holdt de sig til den lerede, græsbegroede Skrænt, drejede omkring en kolossal Klippeknude og begyndte saa at stige opad til et nyt Land, hvorfra man slet ikke havde Udsigt til Chini-Dalen. En vældig Græsgang strakte sig her i Vifteform op mod den evige Sne. Ved dens Fod fandtes der et Stykke flad Jord, maaske en Trediedel Tønde Land stort, og paa dette var opført nogle faa Hytter af Ler og Tømmer. Bagved dem — thi, som Skik og Brug er i Bjærgene, var de byggede lige ud paa Randen af Klippen — var der en to tusind Fod dyb Kløft med lodrette Sider ned til „Shamleghs Mødding", hvor intet Menneske nogensinde har sat sin Fod.

Mændene gjorde intet Skridt til at dele Byttet, førend de havde set Lamaen bragt til Hvile i det bedste Værelse, der fandtes paa Stedet, mens Kim paa mohammedansk Vis gned hans Fødder.

„Vi skal sende jer Mad," sagde Manden fra Aochung, „og *kilta*'en med det røde Laag. Naar Dagen bryder frem, er her ikke længer nogen, der kan aflægge Vidnesbyrd, hverken paa den ene eller den anden Maade. Hvis der er noget i *kilta*'en, som du ikke har Brug for, saa se her!"

Han pegede paa Vinduet; det aabnede sig ud mod det tomme Rum, der var opfyldt af Maaneskinnet, som kastedes tilbage fra Sneen. Han kastede en tom Whiskyflaske ud.

„Du behøver ikke at lytte efter Faldet. Her er Verdens Ende," sagde han og traskede af Sted.

Lamaen stod med Hænderne støttede til Vinduets Sider og stirrede frem for sig med Øjne, der skinnede som gule Opaler. Fra den kolossale Afgrund foran ham løftede hvide Tinder sig til Vejrs i Maaneskinnet. Ellers var alt saa mørkt som i Verdensrummet mellem Stjærnerne.

„Sandelig," sagde han langsomt, „her er mine Bjærge. Her burde man bo, hævet over Verden, fjærnet fra Glæder, og grublende over store Spørgsmaal."

„Ja, naar man har en *chela* til at lave The, lægge et Tæppe sammen under ens Hoved og jage kælvende Køer ud."

En osende Lampe brændte i en Niche, men dens Flamme kunde næppe ses i det klare Maaneskin; og i dette blandede Lys saa Kim ud som en Aand, mens han bevægede sig omkring og bøjede sig over Madposen og Thekopperne.

„*Ai!* Selv nu, da mit Blod er bleven afkølet, banker og dunker det i mit Hoved, og det er, som

om der laa en Snor og strammede omkring min Nakke."

„Det er intet Under. Det var et kraftigt Slag. Gid han, som gav dig det —"

„Hvis ikke mine egne Lidenskaber havde været, vilde der intet ondt være sket."

„Hvad mener du med ondt? Du har frelst Sahiberne fra den Død, som de fortjente hundrede Gange."

„Du har ikke lært din Lektie godt, *chela*." Lamaen lagde sig til Hvile paa et sammenfoldet Tæppe, og Kim fortsatte sit sædvanlige Aftenarbejde. „Slaget var kun en Skygge paa en Skygge. Det var i og for sig ondt — mine Ben bliver hurtigt trætte i de senere Dage! — og det mødte det onde i mig — Harme, Raseri og Lyst til at gengælde ondt med ondt. Dette virkede paa mit Blod, vakte Uro i min Mave og døvede mine Øren." Her tog han den varme Kop fra Kims Haand og drak højtideligt den skoldende hede The. „Hvis jeg ingen Lidenskaber havde haft, vilde det onde Slag kun have voldet ondt paa mit Legeme — et Ar eller en Kvæstelse — og alt sligt er Illusion. Men min Sjæl var i k k e saa fuld af Ro, som den burde være, thi den optoges straks af en Lyst til at lade Mændene fra Spiti dræbe de Fremmede. I Kampen med den Lyst blev min Sjæl forrevet og forvreden, mere end tusind Slag kunde have gjort det. Først da jeg ved mig selv havde fremsagt Velsignelserne" (han mente den buddhistiske Bjærgprædiken) „kom jeg til Ro. Men det onde, som er trængt ind i mig ved hint Øjebliks Uforsigtighed, arbejder videre. Retfærdigt er Hjulet, det lader sig

ikke rokke en Haarsbredde! Lad det være dig en Lektion, *chela.*"

„Det er for højt for mig," mumlede Kim. „Jeg er helt rystet endnu. Det glæder mig, at jeg sparkede Manden."

„Det kunde jeg føle, da jeg sov med Hovedet paa dine Knæ dernede i Skoven. Din Glæde voldte mig urolige Drømme — det var det onde i din Sjæl, som arbejdede sig frem til min. Og dog paa den anden Side" — han løsnede sin Rosenkrans — „har jeg erhvervet Fortjeneste ved at frelse to Menneskeliv — de to Menneskers, som forurettede mig. Nu maa jeg se at faa Øje paa Tingenes Aarsag. Min Sjæls Baad gynger."

„Sov og saml Kræfter; det er det klogeste."

„Jeg grubler. Der er en større Trang, end du kender til."

Time efter Time, lige til Daggry, mens Maaneskinnet blegnede paa de høje Tinder, og de sorte Bælter paa de fjærne Bjærges Sider viste sig at være friske, grønne Skove, sad Lamaen og stirrede ufravendt paa Muren. Fra Tid til anden stønnede han. Udenfor den stængede Dør, hvor skuffede Køer stod og længtes efter deres vanlige Stald, var Shamleghs Beboere og Kulierne optagne af Plyndring og Vellevned. Manden fra Ao-chung stod i Spidsen for det hele, og da de først havde aabnet Sahibernes Konservesdaaser og opdaget, at deres Indhold smagte godt, vovede de ikke at holde op. Shamleghs Mødding optog Levningerne.

Da Kim efter en Nat fuld af slemme Drømme

listede sig ud i den kolde Morgen for at børste sine Tænder, trak en lyshudet Kvinde med turkisbesat Hovedtøj ham til Side.

„De andre er gaaede. De efterlod denne *kilta* til dig, som de havde lovet. Jeg holder ikke af Sahiber, men du maa lave os et Tryllemiddel til Gengæld for den. Vi vil ikke have, at lille Shamlegh skal faa et daarligt Ry paa Grund af det — det Uheld. Jeg er Shamleghs Kvinde."

Hun betragtede ham med et klart, dristigt Blik, der slet ikke lignede Bjærgkvindernes sædvanlige stjaalne Skotten.

„Det skal jeg. Men det maa gøres i al Hemmelighed."

Hun løftede den tunge *kilta*, som var den et Stykke Legetøj, og kastede den ind i sin egen Hytte.

„Gaa saa ud og luk Døren i Laas; lad ingen komme Hytten nær, førend Tryllemidlet er færdigt."

„Men bagefter — kan vi tales ved."

Kim væltede *kilta*'ens Indhold ud paa Gulvet — et Virvar af Landmaalerinstrumenter, Bøger, Journaler, Breve, Kort og underligt parfumerede Skrivelser fra Indfødte. Helt nede paa Bunden laa en broderet Pose, som indeholdt et med Segl forsynet og med Guld og Farver smykket Dokument, af den Slags, som en Konge sender til en anden Konge. Kim snappede efter Vejret af Henrykkelse og overskuede Situationen fra en Sahibs Standpunkt.

„Bøgerne har jeg ingen Brug for. Desuden er det ikke andet end Logarithmetabeller — til Brug ved Landmaalingen formodentlig." Han lagde dem til

Side. „Brevene forstaar jeg ikke, men det gør Oberst Creighton nok. De maa alle gemmes. Kortene — de tegner bedre Kort end jeg — naturligvis ogsaa. Ligesaa alle de Indfødtes Skrivelser, og ganske særligt *murasla*'en." Han snuste til den broderede Pose. „Den maa være fra Hilás eller Bunár, og Hurree Babu sagde Sandhed. Død og Plage! Det er sgu en god Fangst. Jeg vilde ønske, at Hurree kunde faa det at vide — — Resten maa ud af Vinduet."

Han fingerede længselsfuldt ved et pragtfuldt Prismekompas og en blank Theodolit. Men naar alt kommer til alt, kan en Sahib ikke ret godt stjæle, og desuden kunde Tingene senere være ubehagelige Vidner. Han udsøgte hver eneste Stump beskrevet Papir, alle Kortene og de Indfødtes Skrivelser. De udgjorde en anselig Bunke. Tre Bøger med Spænder og fem slidte Lommebøger lagde han til Side.

„Brevene og *murasla*'en maa jeg bære indenfor min Klædning og under mit Bælte, og de haandskrevne Bøger maa jeg stikke i Madposen. Den bliver tung at slæbe paa. Saa tror jeg ikke der er mere. Hvis der er, saa har Kulierne allerede kastet det ned i Kløften, og saa er den Ting i Orden. Og nu skal du samme Vej."

Han fyldte *kilta*'en med alt, hvad han mente at kunne undvære, og løftede den op i Vindueskarmen. Tusind Fod under ham laa en lang, doven, rundskuldret Taagebanke, endnu urørt af Morgensolen. Tusind Fod under den knejsede en aarhundredgammel Fyrreskov. Naar en Hvirvelvind rev Hul i Taa-

gen, kunde han se de grønne Toppe, der saa ud som et Lag Mos.

„Nej, jeg tænker ikke, at nogen vil søge efter d i g!“

Kurven trillede rundt og udspyede sit Indhold, mens den faldt. Theodoliten ramte en fremspringende Klippekant og sprang i Stumper og Stykker som en Granat; Bøgerne, Blækflaskerne, Farveladerne, Passerne og Linealerne lignede i nogle Sekunder en Sværm Bier. Saa forsvandt de; og skønt Kim hang med den halve Krop ud af Vinduet og anspændte sine unge Øren, hørte han dog ikke en Lyd fra Kløften.

„De kunde ikke købes for fem hundrede Rupier — ja ikke for tusind,“ tænkte han sørgmodigt. „Det var en frygtelig Ødselhed; men jeg har da alle deres andre Sager — alt hvad de har lavet — det haaber jeg i det mindste. Men hvordan Pokker skal jeg lade Hurree Babu det vide, og hvad Pokker skal jeg gøre? Og min gamle Mand er syg. Jeg maa pakke Papirerne ind i Voksdug, ellers bliver de helt gennemsvedte — det er da altid noget at begynde med — — Og jeg er ganske alene!“

Han bandt dem omhyggeligt sammen i en Pakke og svøbte det stive, klæbrige Voksdug fast omkring Hjørnerne; hans omflakkende Liv havde gjort ham ligesaa methodisk som en gammel Jæger med Hensyn til alt, hvad der vedkom Oppakning. Dernæst stuvede han, ligeledes med største Omhu, Bøgerne ned paa Bunden af Madposen.

Kvinden bankede paa Døren og traadte ind.

„Men du har jo ikke lavet noget Tryllemiddel," sagde hun og saa sig om.

„Det behøves ikke."

Kim havde fuldstændig glemt, at han nødvendigvis maatte gøre nogle Hokuspokus. Kvinden lo uærbødigt ad hans Forvirring.

„Nej — ikke for din Skyld. Du kan jo hekse blot ved at blinke med Øjet. Men betænk, hvad der skal blive af os stakkels Mennesker, naar du er borte! De var allesammen for berusede i Nat til at lytte til en Kvindes Ord. Men du er vel ikke beruset?"

„Jeg er Præst."

Kim havde genvundet sin Fatning, og da Kvinden var alt andet end uelskværdig, ansaa han det for bedst at holde paa Værdigheden.

„Jeg advarede dem og sagde, at Sahiberne vil blive vrede og anstille Undersøgelser og indgive Beretning til Rajahen. Og saa er der Babuen, som er med dem. Skriverkarle har lange Tunger."

„Er det alt, hvad der gør dig bekymret?"

Kim havde i samme Nu lagt en fuldstændig Plan, og han smilede et henrivende Smil.

„Nej, ikke alt," svarede Kvinden og strakte en haard, brun Haand frem, helt bedækket med turkisbesatte Sølvringe.

„Den Bekymring kan jeg i det mindste forjage med faa Ord," vedblev han hurtigt. „Babuen er netop den Hakim (du har sikkert hørt tale om ham) som flakkede om blandt Bjærgene ved Ziglaur. Jeg kender ham."

„Bliver der tilbudt ham en Belønning, vil han

røbe det hele. Sahiber kan ikke skælne den ene Bjærgboer fra den anden, men Babuer har et skarpt Blik for Mænd — og for Kvinder med."

„Bring ham et Budskab fra mig."

„Der er intet, jeg ikke vilde gøre, naar du beder mig om det."

Kim optog denne Kompliment temmelig tørt, som Mænd er nødte til i et Land, hvor det er Kvinderne, der gør Kur. Han rev et Blad ud af en Lommebog, og med en patenteret Blækstift skrev han med store Bogstaver — saadanne som uartige Drenge bruger, naar de skriver skidne Bemærkninger paa Murene:

„Jeg har alt, hvad de har skrevet, deres Tegninger af Landet og en Mængde Breve. Ganske særligt *murasla*'en. Sig mig, hvad jeg skal gøre. Jeg er i Shamlegh-under-Sneen. Den gamle Mand er syg."

„Bring ham dette; det vil fuldstændig stoppe Munden paa ham. Han kan ikke være kommen langt bort."

„Det er han ikke. De er endnu i Skoven paa den anden Side af Bjærget. Vore Børn gik derover for at holde Øje med dem, da det blev lyst, og da de satte sig i Bevægelse, raabte Børnene det til os."

Kim studsede; men fra Randen af Græsgangen lød der i det samme et skingrende Skrig, ligesom en Glentes. Et Barn, som vogtede Kvæg, havde faaet Signalet fra en Broder eller Søster paa den anden Side af Skrænten ud mod Chini-Dalen og lod det nu gaa videre.

„Mine Mænd er ogsaa derovre for at sanke Brænde."

Hun tog en Haandfuld Valnødder frem fra sit Bryst, kløvede en af dem og gav sig til at spise Kærnen. Kim lod, som om han aldeles ikke forstod Meningen dermed.

„Véd du ikke, hvad Valnødden betyder — Præst?" sagde hun undseligt og rakte ham Skallerne.

„Vel betænkt."

Han stak hurtigt Papiret ind imellem dem.

„Har du en Smule Voks til at klæbe dem sammen med over dette Brev?"

Kvinden sukkede dybt, og Kim formildedes.

„Betalingen kommer først, naar Tjenesten er gjort. Bring dette til Babuen og sig, at det sendes ham af Trolddommens Søn."

„*Ai!* Sandt! Sandt! Af en Heksemester — som ligner en Sahib."

„Nej; af Trolddommens Søn. Og spørg, om der er noget Svar."

„Men hvis han nu er uartig imod mig? Jeg — jeg er bange."

Kim lo.

„Du kan være sikker paa, at han er meget forfrossen og meget sulten. Bjærgene er kolde Sovekammerater. Ak, min" — han var lige ved at sige „Moder", men fik det rettet til „Søster" — „du er en klog og vittig Kvinde. Nu maa jo alle Landsbyerne her omkring have faaet at vide, hvad der er hændt Sahiberne — ikke sandt?"

„Vist saa. Nyheden naaede Ziglaur ved Midnats-

tid, og i Morgen maa den være kommen saa langt som til Kotgarh. Folkene i Landsbyerne er baade bange og harmfulde."

„Det behøver de ikke at være. Lad dem vide, at de skal give Sahiberne Mad og lade dem drage videre i Fred. Vi maa se at faa dem ganske stilfærdigt bort fra vore Dale. At stjæle er een Ting — at dræbe noget andet. Det vil Babuen forstaa, og der vil ikke senere blive nogen Klage. Men skynd dig nu. Jeg maa sørge for min Herre, naar han vaagner."

„Som du vil. Naar Tjenesten er udført — siger du jo — kommer Lønnen. Jeg er Shamleghs Kvinde og staar ikke under andre end Rajahen. Jeg er ikke nogen almindelig Barneføderske. Shamlegh er dit, med Hov og Horn og Hud, med Mælk og med Smør. Tag det eller lad det ligge."

Hun drejede sig bort og begyndte resolut at stige op ad Skrænten, mens Sølvhalsbaandene raslede paa hendes brede Bryst, for at møde Morgensolen femten hundrede Fod højere oppe. Denne Gang tænkte Kim i de Indfødtes Sprog, mens han bestrøg sine Pakkers Voksdugskanter med Voks.

„Hvordan i al Verden skal man kunne følge Vejen til det gode eller deltage i det store Spil, naar man evigt og altid bliver generet af Fruentimmer? Der var nu det Pigebarn i Akrola; og saa var der Kokkens Hustru bag Dueslaget — for slet ikke at regne alle de andre med — og nu kommer hun her! Saa længe jeg var Barn, kunde det endda gaa an, men nu er jeg Mand, og de vil dog ikke betragte mig som

Mand. Valnødder! Hoho! Nede i Slettelandet er det Mandler!"

Han begav sig ud for at beskatte Byen — ikke med en Tiggerskaal, hvad der kan gaa an i Lavlandet, men ikke i Bjærgene — men med en Fyrstes Holdning. Shamleghs Sommerbefolkning bestaar kun af tre Familier — fire Kvinder og otte eller ni Mænd. De var alle stopmætte af Konserver og fulde af forskellige Drikkevarer — ligefra Febermikstur til russisk Brændevin — thi de havde faaet deres fulde Del af Gaarsaftenens Bytte. De pæne Telte var blevne skaarne i Stykker og delte for længe siden, og hist og her traf man paa Patent-Kasseroller af Aluminium. Men de betragtede Lamaens Nærværelse som en fuldstændig Beskyttelse mod alle Konsekvenser, og uden at vise mindste Tegn til Anger bragte de Kim det bedste, de havde — endogsaa *chang*, det af Byg bryggede Øl, som kommer fra Omegnen af Ladakh.

Saa flyttede de ud i Solen for at varme sig og sad med Benene hængende ud over bundløse Afgrunde, passiarende, leende og rygende. De bedømte Indien og dets Regering udelukkende ud fra deres Erfaringer med Hensyn til omflakkende Sahiber, der havde benyttet dem eller deres Venner som *shikarri*'er. Kim hørte Fortællinger om Fejlskud af Sahiber, der nu allerede havde ligget en Snes Aar i deres Grave — og hver Detaille blev belyst bagfra, ligesom Kviste i en Trætop sete imod et Lyn. De fortalte ham om deres Sygdomme og — hvad der var vigtigere — deres smaa, støtfodede Køers Sygdomme. De berettede om Rejser til Kotgarh, hvor

de fremmede Missionærer bor, og endogsaa længere bort, til Vidunderbyen Simla, hvor Gaderne er brolagte med Sølv og enhversomhelst kan faa Tjeneste hos Sahiberne, der kører omkring i tohjulede Vogne og øser Penge ud med en Spade.

Snart efter kom Lamaen, alvorlig og aandsfraværende, humpende med Besvær for at slutte sig til de passiarende udenfor Hytten, og de gav ærbødigt Plads for ham. Den tynde Luft forfriskede ham; han sad paa Randen af Afgrunde ligesaa svimmelfri som nogen af dem og kastede Smaasten ud i det tomme Rum, naar Samtalen døde hen. Tredive engelske Mil borte i lige Linie laa den nærmeste Bjærgkæde med sine Kamme og Kløfter og smaa Pletter af Kratskov, af hvilke hver var en Dagsmarsch lang. Bagved Landsbyen skjulte selve Shamlegh-Bjærget hele Udsigten mod Syd. Det var, som om man sad i en Svalerede under Tagskægget af hele Verdens Tag.

Fra Tid til anden strakte Lamaen Haanden ud, og med en Smule hviskende Suffleren fra de andre udpegede han Vejen til Spiti og videre nordpaa tværs over Parungla.

„Derovre, hvor Bjærgtoppene staar tættest sammen, ligger De-ch'en" (han mente Hanle) „det store Kloster. Det blev bygget af s'Tag-stan-ras-ch'en, og om ham gaar der denne Fortælling."

Hvorefter han fortalte den: et fantastisk overlæset Sagn om Forhekselse og Mirakler, som fik hele Shamlegh til at lytte med aabne Munde. Saa vendte han sig en Smule mod Vest, spejdede efter Kulus grønne Bjærge og søgte efter Kailung under Bræerne.

„Derhen kom jeg en Gang i gamle, gamle Dage. Jeg kom fra Leh over Baralachi."

„Javel, javel; vi kender Vejen," sagde Shamleghs vidtberejste Mænd.

„Og jeg sov to Nætter hos Kailungs Præster. Dette er min Fryds Bjærge! Skygger velsignede fremfor alle andre Skygger! Dér aabnedes mine Øjne for denne Verden; dér fandt jeg Oplysning; dér omgjordede jeg mine Lænder for at drage ud paa min Søgen. Bort fra Bjærgene drog jeg — fra de høje Bjærge og den friske Blæst. Retfærdigt er Hjulet!"

Han velsignede dem alle, hver eneste en — de store Bræer, de nøgne Klipper, de opdyngede Moræner og lerede Skrænter; det tørre Højland, de skjulte Saltsøer, de ældgamle Skove og frugtbare, vandrige Dale — den ene efter den anden, ligesom en døende velsigner sin Slægt, og Kim undrede sig over hans Lidenskabelighed.

„Javel — javel. Der er ikke det Sted i Verden, som kan maale sig med vore Bjærge," sagde Shamleghs Folk. Og de gav sig til at snakke om, hvordan et Menneske dog kunde udholde at leve nede paa det frygtelige, hede Sletteland, hvor Okserne var saa store som Elefanter og slet ikke duede til at trække Ploven paa en Skrænt; hvor, efter hvad de havde hørt, Landsby laa ved Siden af Landsby i en Række paa hundrede Mile; hvor Tyvebander flakkede om, og hvor Politiet tog de Smuler, som Røverne skaanede.

Saaledes gik Formiddagen stille og fredeligt, og da den var omme, kom Kims Bud ned ad den stejle

Græsgang, ikke mere aandeløs, end da hun gik ud.

„Jeg sendte Bud til Hakimen," forklarede Kim, mens hun hilste.

„Har han da sluttet sig til Afgudsdyrkerne? Nej, nu husker jeg det: han havde helbredet en af dem. Han har erhvervet sig Fortjeneste, skønt den helbredte brugte sin Styrke til det onde. Retfærdigt er Hjulet! Hvad siger Hakimen?"

„Jeg frygtede for, at du var bleven slemt forslaaet, og — og jeg vidste, at han var klog."

Kim aabnede de med Voks sammenklæbede Valnøddeskaller og læste, hvad der stod skrevet paa Engelsk paa Bagsiden af hans Brev:

> „Har modtaget Deres ærede. Kan for Øjeblikket ikke slippe bort fra mit nuværende Selskab, men vil føre dem til Simla. Hvorefter jeg haaber atter at slutte mig til Dem. Det vilde ikke være klogt at følge efter de vrede Herrer. Vend tilbage ad den Vej, De kom, saa skal jeg indhente Dem. Glæder mig højligt, at Papirerne svarede til Forventningen."

„Han siger, hellige Mand, at han vil løbe bort fra Afgudsdyrkerne og vende tilbage til os. Skal vi vente saa længe i Shamlegh?"

Lamaen kastede et langt og kærligt Blik ud over Bjærgene og rystede paa Hovedet.

„Det lader sig ikke gøre, *chela*. Af mit inderste Hjærte ønsker jeg det, men det er forbudt. Jeg har indset Tingenes Aarsag."

„Men hvorfor dog? Har ikke Bjærgene Dag for

Dag givet dig din Styrke tilbage? Husk paa, hvor svage og matte vi var dernede i Doon."

„Jeg blev stærk for at gøre det onde og glemme. En Slagsbroder og en Storpraler paa Bjærgskrænterne var jeg."

Kim bed et Smil i sig.

„Retfærdigt og fuldendt er Hjulet, det lader sig ikke rokke en Haarsbredde. Den Gang jeg var en Mand — for lang Tid siden — foretog jeg en Pilegrimsvandring til Guru Ch'wan blandt Poplerne" (han pegede ad Bhotan til) „hvor den hellige Hest findes."

„Stille! Vær stille!" sagde hele Shamlegh paa Rad. „Han taler om Jam-lin-nin-k'or — Hesten som kan løbe Verden rundt i et Døgn."

„Jeg taler kun til min *chela*." sagde Lamaen med mild Dadel, og de forsvandt som Rimfrost paa Sydsiden af et Tag om Morgenen. „I hine Dage søgte jeg ikke Sandhed, men Samtaler om Lærdommen. Altsammen Illusioner! Jeg drak Guru Ch'wans Øl og spiste Guru Ch'wans Brød. Den næste Dag sagde en til mig: ‚Vi gaar ud for at kæmpe med Sangor Gutok længere nede i Dalen, for at faa at se (læg nu atter Mærke til, hvorledes verdslig Lyst og Harme altid følges ad!) hvilken Abbed der skal herske her i Dalen, og for at drage Nytte af de Bønner, som de trykker nede i Sangor Gutok.' Jeg gik med, og vi kæmpede hele Dagen."

„Hvorledes det, hellige Mand?"

„Med vore lange Pennefoderaler, saaledes som jeg har vist dig — — Som sagt, vi kæmpede under

Poplerne, baade Abbederne og alle Munkene, og en af dem kløvede min Pande helt ind til Benet. Se her!"

Han skød sin Hue tilbage og fremviste et rynket, sølvhvidt Ar.

„Retfærdigt og fuldendt er Hjulet! I Gaar kløede Arret, og jeg mindedes efter de halvhundrede Aars Forløb, hvordan jeg fik det, og Mandens Ansigt, som gav mig det; jeg dvælede altsaa en Stund i Illusionerne. Hvad der paafulgte, har du set — Kiv og Taabelighed. Retfærdigt er Hjulet! Afgudsdyrkerens Slag ramte Arret. Da rystedes jeg i min Sjæl; min Aand formørkedes og min Sjæls Baad gyngede paa Illusionens Vande. Først da jeg naaede Shamlegh, kunde jeg gruble over Tingenes Aarsag og spore det ondes lange Rødder. Jeg kæmpede hele den lange Nat."

„Men hellige Mand, du er uskyldig i alt ondt. Gid jeg maa blive ofret i dit Sted!"

Kim var helt betaget af den gamle Mands Sorg og benyttede uden at vide af det et af Mahbub Alis Yndlingsudtryk.

„Med Daggryet," vedblev Lamaen alvorligere, mens Rosenkransens stadige Raslen lød mellem de langsomme Sætninger, „kom der ogsaa Lys i mit Sind. Nemlig saaledes — — jeg er en gammel Mand — — født og opfostret blandt Bjærgene og skal nu aldrig mere sætte mig til Hvile blandt mine Bjærge. I tre Aar gennemvandrede jeg Hind, men — kan et Menneske være stærkere end Moder Jord? Mit taabelige Legeme længtes dernede mod Bjærgene og mod Bjærgenes Sne. Jeg sagde, og det er sandt: min

Søgen er sikker nok. Og derfor vendte jeg mig fra hin Kvindes Hus mod Bjærgene, overtalt af mig selv. Jeg dadler ikke Hakimen. Han følger sin Attraa, og han forudsagde, at Bjærgene vilde gøre mig stærk. De styrkede mig, men kun til at gøre det onde, til at glemme min Søgen. Jeg frydede mig ved Livet og ved Livets Lyst. Jeg ønskede mig stejle Skrænter til at bestige. Jeg vandrede om for at finde dem. Jeg maalte mit Legemes Styrke, som er af det onde, med de høje Bjærge. Jeg spottede dig, den Gang du snappede efter Vejret under Jamnotri. Jeg spøgte, da du ikke turde trodse Passets Sne."

„Men hvad ondt var der i det? Jeg var virkelig bange, saa du havde fuldstændig Ret. Jeg er ikke nogen Bjærgboer; og jeg elskede dig for din nye Styrkes Skyld."

„Mere end een Gang, husker jeg," han støttede sørgmodigt Kinden i Haanden, „søgte jeg din og Hakimens Ros for mine Bens Styrke. Saaledes fulgte ondt efter ondt, indtil Bægeret var fuldt. Retfærdigt er Hjulet! I tre Aar viste hele Hind mig al mulig Ære. Lige fra Visdommens Kilde i Vidunderhuset og til" — han smilede — „en lille Dreng, som legede ved Siden af en stor Kanon — al Verden jævnede Vejen for mig. Og hvorfor?"

„Fordi vi elskede dig. Dette er kun den Feber, der kommer af Slaget. Jeg er selv endnu mat og rystet."

„Nej! Det var fordi jeg fulgte den rette Vej — fordi jeg var stemt, ligesom man stemmer *si-nen* (Cymbler), efter Lovens Formaal. Men jeg afveg fra

Forskrifterne; Melodien blev afbrudt — og Straffen paafulgte. Blandt mine egne Bjærge, paa Grænsen af mit eget Land, netop paa det Sted, hvorhen min onde Attraa har ført mig, rammer Slaget mig — her!" (Han berørte sin Pande.) „Som en Novice bliver slaaet, naar han stiller Bægrene galt, saaledes blev jeg slaaet, jeg, som har været Abbed i Suchzen. Ikke et Ord, forstaar du, men et Slag, *chela*."

„Men Sahiberne kendte dig ikke, hellige Mand."

„Vi passede godt sammen. Uvidenhed og Attraa mødte Uvidenhed og Attraa paa Vejen, og de avlede Harme. Slaget var et Tegn til mig, der ikke er bedre end en vildfaren Okse, om at mit Sted ikke er her. Den, som kan gennemskue Aarsagen til en Handling, er naaet Halvvejen til Frihed! ‚Tilbage til Vejen!' siger Slaget. ‚Bjærgene er ikke for dig. Du kan ikke vælge Frihed og paa samme Tid gaa som Livsglædens Træl.' "

„Gid vi dog aldrig havde mødt den tredobbelt forbandede Russer!"

„Selve Herren kan ikke faa Hjulet til at svinge tilbage. Men paa Grund af den Fortjeneste, jeg havde erhvervet mig, har jeg faaet endnu et Tegn."

Han stak Haanden ind paa Brystet og trak Livets Hjul frem.

„Se her! Jeg betragtede dette, efter at jeg havde grublet. Det Stykke, som Afgudsdyrkeren ikke søn-derrev, er ikke bredere end Neglen paa min Finger."

„Jeg ser det."

„Netop saa stort er altsaa det Spand af Liv, som jeg har tilbage i denne Inkarnation. Jeg har tjent

Hjulet i alle mine Dage; nu tjener Hjulet mig. Hvis jeg ikke havde erhvervet mig Fortjeneste ved at lede dig paa den rette Vej, havde jeg maattet leve endnu et Liv, inden jeg fandt min Flod. Er det ikke tydeligt, *chela?*"

Kim stirrede paa det sørgeligt medhandlede Billede. Tværs over det fra venstre til højre løb Flængen, fra det ellevte Hus, hvor Attraa føder sit Barn (saaledes som Tibetanerne tegner Billedet), tværs over Menneske- og Dyreverdenerne til det femte Hus, Sansernes tomme Hus. Lamaens Logik var uimodsigelig.

„Førend Herren vandt Klarhed," sagde Lamaen og rullede ærbødigt Billedet sammen, „blev Han fristet. Jeg er ogsaa bleven fristet, men nu er det forbi. Pilen faldt paa Sletterne, ikke mellem Bjærgene. Hvad har vi da at gøre her?"

„Skal vi ikke i det mindste vente paa Hakimen?"

„Jeg véd, hvor længe jeg har at leve i denne Inkarnation. Hvad kan en Hakim udrette?"

„Men du er mat og medtaget. Du kan ikke gaa."

„Hvor kan jeg være mat, naar jeg søger Frihed?"

Og han rejste sig vaklende.

„Saa maa jeg i det mindste skaffe os Føde fra Landsbyen her. Aa, den trættende Vej!"

Kim havde en Følelse af, at ogsaa han trængte til Hvile.

„Det er tilladeligt. Lad os spise og saa gaa. Pilen faldt paa Sletterne — — men jeg gav efter for min Atraa. Gør dig rede, *chela.*"

Kim vendte sig til Kvinden med det turkisbesatte

Hovedtøj. Hun havde staaet ligegyldigt og kastet Smaasten ud over Klipperanden. Nu smilede hun særdeles elskværdigt til ham.

„Jeg fandt ham som en vildfarende Bøffel i en Kornmark — Babuen mener jeg — snøftende og nysende af Kulde. Han var saa sulten, at han forglemte sin Værdighed og gav mig gode Ord. Sahiberne har intet.“ Hun strakte sin tomme flade Haand frem. „Den ene af dem er meget syg; er det dit Værk?“

Kim nikkede med straalende Øjne.

„Jeg talte først med Bengaleren og derefter med Folkene i en Landsby tæt ved. De vil give Sahiberne Mad, naar de trænger dertil, og ikke forlange Penge derfor. Byttet er allerede delt. Den Babu lyver for Sahiberne. Hvorfor forlader han dem ikke?“

„Paa Grund af sit Hjærtes Storhed.“

„Der har endnu aldrig levet en Bengaler, som havde et Hjærte større end en tørret Valnød. Men det kan være det samme — — Siden vi taler om Valnødder: efter Tjenesten kommer Lønnen. Jeg har sagt, at Landsbyen tilhører dig.“

„Det bliver et Tab for mig,“ begyndte Kim. „Jeg havde netop lagt de herligste Planer i mit Hjærte, som“ — vi behøver ikke at opramse alle de Komplimenter, der passer ved en Lejlighed som denne. Han sukkede dybt — — „Men min Herre har haft et Syn —“

„Hæ! Hvad kan gamle Øjne se andet end en fuld Tiggerskaal?“

„— og vil derfor atter drage bort fra denne Landsby og ned paa Sletterne."

„Byd ham blive."

Kim rystede paa Hovedet.

„Jeg kender min hellige Mand og hans Raseri, naar han ikke faar sin Villie," svarede han betydningsfuldt. „Hans Forbandelser ryster selve Bjærgene."

„Saa er det Skade, at de ikke kunde redde ham fra at faa Hovedet slaaet i Stykker! Jeg har hørt sige, at det var dig, du Tigerhjærte, som slog Sahiben. Lad din hellige Mand drømme lidt endnu. Bliv her!"

„Kvinde." sagde Kim med en Strenghed, som dog ikke kunde gøre Omridsene af hans unge, ovale Ansigt haarde, „disse Ting er for ophøjede for dig."

„Guderne være os naadige! Naar er det hændt, at Mænd og Kvinder er blevne til andet end Mænd og Kvinder?"

„En Præst er en Præst. Han siger, at han vil gaa endnu i denne Time. Jeg er hans *chela*, og jeg følger med ham. Vi trænger til noget at leve af paa Vejen. Han er en højtæret Gæst i alle Landsbyer, men" — der kom et ægte Drengegrin i hans Ansigt — „Maden her er god. Giv mig noget."

„Og om jeg nu ikke giver dig noget? Jeg er denne Landsbys Kvinde."

„Saa forbander jeg dig — en lille Smule — ikke meget, men nok til, at du kan huske det."

Han kunde ikke bare sig for at smile.

„Du har allerede forbandet mig med dine sænkede Øjenlaag og din løftede Hage. Forbandelser? Hvad tror du jeg bryder mig om blotte Ord?" Hun

knyttede Hænderne paa sit Bryst — — „Men jeg ønsker ikke, at du skal gaa bort i Vrede og tænke ilde om mig — vel samler jeg Kogødning og Græs i Shamlegh, men dog er jeg en rig Kvinde."

„Jeg tænker slet ingenting," sagde Kim, „undtagen at jeg er ked af at skulle gaa, thi jeg er meget træt, og at vi trænger til Mad. Her er Posen."

Kvinden rev den vredt fra ham.

„Jeg var en Taabe," sagde hun. „Hvem er din Kvinde nede paa Sletterne? Er hun lys eller mørk? Jeg var ogsaa lys og smuk en Gang. Ler du? En Gang for længe siden, hvis du vil tro det, har jeg funden Naade for en Sahibs Øjne. En Gang for længe siden bar jeg europæiske Klæder i Missionshuset derovre." Hun pegede i Retning af Kotgarh. „En Gang for længe siden var jeg *Ker-lis-ti-an* (Kristen) og talte Engelsk, ligesom Sahiberne taler det. Ja netop. Min Sahib sagde, at han vilde komme tilbage og gifte sig med mig — ja netop, gifte sig med mig. Han drog bort — jeg havde plejet ham, mens han var syg — men han kom aldrig tilbage. Da forstod jeg, at de Kristnes Guder løj, og jeg vendte tilbage til mit eget Folk — — Jeg har aldrig siden set en Sahib. (Le ikke ad mig; nu er mit Anfald gaaet over, lille Præstemand). Dit Ansigt og din Gang og din Maade at tale paa mindede mig om min Sahib, skønt du kun er omflakkende Tigger, hvem jeg giver en Almisse. Forbande mig? Du kan hverken forbande eller velsigne!" Hun satte Hænderne i Siden og lo bittert. „Dine Guder er Løgne; dine Handlinger er Løgne; dine Ord er Løgne. Der gives

ingen Guder under alle Himlene. Jeg véd det — — Men en Stund syntes jeg, at min Sahib var kommen tilbage til mig, og han var min Gud. Ja — en Gang spillede jeg paa Klaver i Missionshuset i Kotgarh. Nu giver jeg Almisse til Præster, som er Hedninge."

Hun sagde det sidste Ord paa Engelsk, mens hun bandt til for den propfulde Pose.

„Jeg venter paa dig, *chela*," sagde Lamaen, som lænede sig til Dørstolpen.

Kvinden lod sine Øjne glide henover den høje Skikkelse.

„Han — gaa! Han kan ikke gaa en halv Mil. Hvorhen vil han slæbe sine gamle Knokler?"

Kim, der allerede var forfærdet over Lamaens Sammensynken og urolig ved Tanken om Madposens Vægt, tabte ved disse Ord Selvbeherskelsen fuldstændigt.

„Hvad vedkommer det dig, hvor han gaar hen, du uheldvarslende Kvinde?"

„Aa nej — men det vedkommer dig, du Præst med en Sahibs Ansigt. Vil du maaske bære ham paa dine Skuldre?"

„Jeg vandrer tilbage til Sletterne. Ingen maa lægge mig Hindringer i Vejen. Jeg har kæmpet med min Sjæl, indtil min Styrke udtømtes. Det taabelige Legeme er udmattet, og vi er langt borte fra Sletterne."

„Se!" sagde hun roligt og traadte til Side for at lade Kim se sin egen fuldstændige Hjælpeløshed. „Forband mig; maaske det vil give ham Styrke. Lav

et Tryllemiddel! Anraab din mægtige Gud! Du er jo Præst."

Hun vendte sig bort.

Lamaen var sunken til Jorden med slappe Lemmer, men stadig holdende sig ved Dørstolpen. Man kan ikke slaa en gammel Mand og vente, at han er lige frisk den næste Dag ligesom en Dreng. Matheden knugede ham ned, men hans Blik, der hang ved Kim, var klart og bønfaldende.

„Der er ingenting i Vejen," sagde Kim. „Det er den tynde Luft, der gør dig mat. Om en kort Stund vil vi gaa. Det er Bjærgsygen. Jeg er ogsaa en Smule utilpas i min Mave," — — og han knælede ned og trøstede Lamaen med de fattige Ord, der faldt ham ind.

Saa kom Kvinden tilbage, rankere end nogensinde.

„Er dine Guder unyttige, hvad? Prøv mine. Jeg er Shamleghs Kvinde."

Hun kaldte med hæs Stemme, og ud af en Kostald kom hendes to Ægtefæller og tre andre Mænd med en *dooli* — den klodsede Bærestol, som Bjærgboerne bruger, naar de skal transportere Syge eller aflægge højtidelige Besøg.

„Dette Kvæg" — hun nedlod sig ikke en Gang til at se paa dem — „er dit, saa længe du har Brug for dem."

„Men vi vil ikke gaa til Simla. Ikke i Nærheden af Sahiberne!" raabte hendes første Ægtefælle.

„De vil ikke løbe væk, som de andre gjorde, ikke heller vil de stjæle Bagage. To af dem, véd jeg, er

Svæklinge. Stil jer ved den bageste Bærestang, Sonoo og Taree." De adlød skyndsomt. „Sænk saa Bærestolen og løft den hellige Mand ind. Jeg skal have et Øje med Landsbyen og eders dydige Hustruer, indtil I vender tilbage."

„Hvornaar bliver det?"

„Spørg Præsterne og plag ikke mig. Læg Madposen nede ved Fodenden, saa kommer der bedre Ligevægt i det hele."

„Aa, hellige Mand, dine Bjærge er venligere end vore Sletter!" udbrød Kim lettet, mens Lamaen vaklede hen til Bærestolen. „Det er et helt kongeligt Leje — ligesaa ærefuldt som mageligt. Og det kan vi takke —"

„En uheldvarslende Kvinde for. Jeg trænger ligesaa lidt til dine Velsignelser som til dine Forbandelser. Det er m i n Befaling og ikke din. Løft saa Bærestolen og gaa! — Kom her, du! Har du Penge til Rejsen?"

Hun vinkede Kim ind i sin Hytte og bøjede sig over en bulet engelsk Pengekasse, som hun havde under sit Leje.

„Jeg behøver intet," svarede Kim — vred hvor han burde have været taknemmelig. „Du har allerede overvældet mig med Velgærninger paa en tilstrækkelig uforskammet Maade."

Hun saa op med et sælsomt Smil og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Du skulde i det mindste sige Tak. Jeg er grim af Ansigt og en Bjærgboerske, men efter hvad du siger har jeg erhvervet mig Fortjeneste. Skal jeg vise

dig, hvorledes Sahiberne takker?" og hendes haarde Øjne blev mildere.

„Jeg er kun en omflakkende Præst," sagde Kim, i hvis Øjne det lysnede til Svar. „Du behøver hverken mine Velsignelser eller mine Forbandelser."

„Nej. Men vent et lille Øjeblik — du kan indhente *dooli*'en i ti Skridt — dersom du var en Sahib, skal jeg vise dig, hvad du saa vilde gøre?"

„Sæt nu, at jeg kan gætte det," svarede Kim, lagde sin Arm om hendes Liv og kyssede hende paa Kinden, hvorefter han tilføjede paa Engelsk: „Du skal have mange Tak, kære."

Kys er ukendte blandt Asiatere, og dette var maaske Grunden til, at hun lænede sig bagover med opspilede Øjne og forfærdet Ansigt.

„Næste Gang du træffer en hedensk Præst," vedblev Kim, „skal du ikke være saa sikker. Og nu siger jeg Farvel."

Han rakte hende Haanden paa europæisk Manér. Hun tog den mekanisk.

„Farvel, kære," sagde han paa Engelsk.

„Farvel, og — og" — de engelske Ord dukkede et for et frem i hendes Erindring — „du kommer jo nok tilbage igen? Farvel, og — Gud velsigne dig."

En halv Time efter, mens den knirkende Bærestol kravlede op ad Bjærgstien, som fører mod Sydost fra Shamlegh, saa Kim en lillebitte Skikkelse, der stod i Hyttens Dør og viftede med en hvid Klud.

„Hun har erhvervet sig saare megen Fortjeneste," sagde Lamaen. „Thi at hjælpe et Menneske paa Vej til Friheden er halvt saa godt som selv at finde den."

„Hm," sagde Kim tankefuldt og grublende over, hvad der var hændt. „Maaske jeg ogsaa har erhvervet Fortjeneste — — I det mindste behandlede hun mig ikke som et Barn."

Han hæftede sin Kjortel sammen over Brystet, hvor han havde Brevene og Kortene, følte efter, om den kostbare Madpose laa godt ved Lamaens Fødder, lagde Haanden paa Bærestolens Rand og søgte at afpasse sine Skridt efter de brummende Mænds langsomme Gang.

„De erhverver sig ogsaa Fortjeneste," sagde Lamaen, da de havde gaaet tre Mil.

„Og de skal oven i Købet faa Betaling i Sølvpenge," tilføjede Kim. De Penge havde Shamleghs Kvinde givet ham, og han syntes, at det var ikke mere end billigt, om hendes Mænd fortjente dem tilbage.

SYVENDE KAPITEL.

To hundrede engelske Mile nord for Chini, paa Ladakhs blaa Skiferklipper, ligger Yankling Sahib, den muntre Herre, og spejder harmfuld gennem sin Kikkert henover Klippekammene efter et Glimt af sin Yndlings-Sporsøger — en Mand fra Ao-chung. Men denne troløse Person vandrer om paa ganske andre Steder med en ny Mannlicher-Riffel og to hundrede Patroner og skyder Moskushjorte; og næste Aar vil han fortælle Yankling Sahib, hvor forfærdeligt syg han var.

Op gennem Bushahrs Dale — Himalayas fjærntskuende Ørne svinger sig i Kredse ved Synet af den blaa og hvide Parasol — iler en Bengaler, fordum fed og velnæret, nu mager og vejrbidt. Han har modtaget Taksigelser af to højtstaaende Udlændinge, hvem han med stor Duelighed har vist Vej til Mashobra-Tunnelen, der fører til Indiens store og glade Hovedstad. Det var ikke hans Skyld, at han i Skjul af fugtige Taager førte dem forbi Telegrafstationen og den europæiske Koloni i Kotgarh. Det var ikke hans Skyld, men Gudernes, om hvem han talte saa interessant, at han førte dem ind over Nahans Græn-

ser, hvor denne Stats Rajah ved en Misforstaaelse antog dem for deserterede engelske Soldater. Hurree Babu forklarede, hvilke store og berømmelige Mænd hans Ledsagere var i deres eget Land, indtil den sløve Fyrste smilede. Han fortalte det til enhver, der spurgte — mange Gange — med høj Røst — med bestandig Variation i Udtrykkene. Han tiggede Mad, han sørgede for Bekvemmeligheder, han viste sig som en duelig Læge ved Behandlingen af en Skade i Lysken — en saadan Kvæstelse, som man kunde faa ved at trille ned ad en stenet Bjærgskrænt i Mørke — og han var kort sagt uundværlig i alle Henseender. Grunden til hans Elskværdighed gjorde ham Ære. Ligesom Millioner af hans Medtrælle havde han lært at betragte Rusland som den store Befrier fra Norden. Han var en ængstelig Mand. Han havde været bange for, at han ikke vilde kunne redde sine berømmelige Principaler fra den ophidsede Landbefolknings Harme. Han for sit personlige Vedkommende var lige glad, enten man slog en hellig Mand eller ej, men — — Han var inderligt taknemmelig og oprigtigt glad over, at han havde gjort „den Smule, der stod i hans Magt" for at tilvejebringe et heldigt Udfald af deres Vovestykke — bortset fra Tabet af Bagagen. Pryglene havde han glemt; han benægtede, at han overhovedet havde faaet Prygl den sørgelige første Nat under Fyrretræerne. Han forlangte hverken Løn eller Honorar, men hvis de ansaa ham for værdig dertil, vilde de saa ikke nok skrive ham et Skudsmaal? Det kunde maaske blive ham til Nytte, dersom andre Herrer, Venner af dem, kom ned

over Passerne. Han bad dem om at mindes ham i deres fremtidige Højhed, thi han „var af den afgjorte Anskuelse", at han, endogsaa han, Mohendro Lal Dutt, *magister artium* fra Universitetet i Kalkutta, havde „vist Staten en Tjeneste".

De gav ham et Skudsmaal, hvori de lovpriste hans Høflighed, Hjælpsomhed og ufejlbare Dygtighed som Fører. Han gemte det i sit Livbælte og hulkede af Rørelse; de havde jo døjet saa mange Farer sammen. Han førte dem ved højlys Dag ad Simlas menneskefyldte Hovedgade til Alliance-Banken i Simla, hvor de ønskede at godtgøre deres Identitet. Og derefter forsvandt han som Morgentaagen paa Jakkobjærget.

Og se ham nu, mens han kravler op ad Shamleghs Skrænt, som en retfærdig og god Mand, altfor afmagret til at svede, altfor travl til at reklamere for Lægemidlerne i den lille messingbeslaaede Kasse. Betragt ham, mens han sidder ved Middagstide paa en Seng og ryger, uden Spor af sine sædvanlige Babu-Manérer. Foran ham staar en Kvinde med turkisbesat Hovedpynt og peger mod Sydøst henover de magre Græsmarker. En Bærestol kommer ikke saa hurtigt af Sted som en Fodgænger, men Fuglene er fløjne og maa nu allerede være naaede ned paa Slettelandet. Den hellige Mand vilde ikke blive, skønt Lispeth*) bad ham indstændigt derom. Babuen sukker dybt, omgjorder sine brede Lænder, og begiver

*) Hvis Læseren interesserer sig for Lispeths tidligere Historie, vil han kunne finde den fortalt i Forfatterens Bog »Engelskmænd i Indien.« O. A.

sig paa Tilbagevejen. Han holder ikke af at vandre, efter at Tusmørket er faldet paa; men hans Dagsmarscher — der er ingen til at notere, hvor lange de er — vilde forbavse Folk, som plejer at gøre Nar ad hans langsomme Gang. Venlige Landsbyfolk, som husker Lægen fra for to Maaneder siden, giver ham Ly imod Skovens onde Aander. Han drømmer om bengalske Guder, Universitetslærebøger og det kongelige Videnskabernes Selskab i London. Og ved Daggry hopper den blaa og hvide Parasol videre.

I Udkanten af Doon, et godt Stykke forbi Massoorie og med Sletterne udbredte foran dem som gyldent Støv, holder en gammel, slidt Bærestol Hvil, og i den ligger — det véd alle Mennesker i Bjærgene — en syg Lama, som søger en Helbredelsens Flod. Landsbyernes Beboere har været nær ved at komme op at slaas om at have den Ære at bære den, thi ikke blot har Lamaen velsignet dem, men hans Discipel har givet dem mange Penge — en hel Trediedel af, hvad en Sahib vilde betale. *Dooli*'en er bleven baaren med en Fart af tolv engelske Mil om Dagen, som Bærestængernes fedtede, blankslidte Ender beviser, og det ad Veje, som kun faa Sahiber kender. Over Nilang-Passet i en Snestorm, hvor de støvfine, hvirvlende Snefnug fyldte hver Fold i den ubevægelige Lamas Kjortel; mellem Raiengs sorte Tinder, hvor de hørte de vilde Geders Brægen oppe i Skyerne; gyngende og svajende over Skiferbjærgene længere nede; fastholdt med Besvær mellem Skulder og Kæveben, mens de drejede om de uhyggelige Krumninger paa den udhuggede Sti under Bhagirati; svingende

og knirkende efter Bærernes jævne Trav, mens de steg ned i Vandenes Dal; hurtigt baaret henover denne snævre Kløfts sumpede Bund; op og op og atter op, hvor de larmende Vindstød fra Kedarnath fejede dem i Møde; sat til Hvile midt paa Dagen i de gæstfri Egeskoves brunlige Tusmørke; ført fra Landsby til Landsby i det kolde Daggry, da selv fromme Mennesker kan give sig til at bande en utaalmodig hellig Mand; eller i Fakkelskær, saa at selv den mindst frygtsomme kommer til at tænke paa Spøgelser. Og nu har *dooli*'en naaet sit sidste Holdeplads. De smaa Bjærgboere sveder i de lave Sewalikbjærges tempererede Klima og samler sig omkring Præsterne for at modtage Velsignelser og Lønning.

„I har erhvervet Fortjeneste," siger Lamaen. „Større Fortjeneste, end I véd af. Og I vil vende tilbage til Bjærgene," tilføjer han med et Suk.

„Javist. Til de høje Bjærge, og det snarest muligt."

Bæreren gnider sin Skulder, drikker en Slurk Vand, spytter den ud igen, og binder sin Halmsandal fastere. Kim, hvis Ansigt har et forpint og udmattet Udtryk, tager nogle faa Sølvmønter frem fra sit Bælte og giver ham dem, løfter Madposen ud af Bærestolen, putter en Voksdugspakke — den indeholder hellige Skrifter, siger han — ind paa sit Bryst, og hjælper Lamaen med at komme paa Benene. Der er atter kommen Fred i den gamle Mands Blik, og han venter ikke, at Bjærgene skal styrte sammen og knuse ham, saadan som han gjorde den uhyggelige Nat, da den opsvulmede Flod spærrede Vejen for dem.

Mændene løfter *dooli*'en og forsvinder snart med den bag de adspredte Grupper af Buskads.

Lamaen løfter Haanden mod Himalayas høje Mur:

„Ikke blandt eder, I højst velsignede af alle Bjærge, faldt Vor Herres Pil! Og aldrig mere skal jeg indaande eders Luft!"

„Men du har ti Gange saa megen Styrke i denne gode Luft," siger Kim, thi hans trætte Sjæl finder Lise i Synet af de kornrige, smilende Sletter. „Her, eller her i Nærheden, faldt Pilen. Ganske rigtigt. Vi vil gaa meget langsomt, maaske kun en *kos* om Dagen, thi vor Søgen er sikker. Men Posen er tung."

„Ja, vor Søgen er sikker. Jeg har modstaaet en stor Fristelse."

* * *

De gik nu aldrig mere end et Par engelske Mil om Dagen, og paa Kims Skuldre hvilede hele Byrden — Vægten af en gammel Mand, Vægten af den tunge Madpose med Bøgerne i, Brevene paa hans Bryst og alle det daglige Livs vanemæssige Smaating. Ved Daggry tiggede han, ordnede saa Tæpperne til et Sæde for Lamaen, naar denne vilde gruble, holdt hans trætte Hoved i sit Skød i Middagsstundens Hede, viftede Fluerne bort, indtil han fik ondt i Haandleddet, tiggede atter om Aftenen, og gned Lamaens Fødder, mens denne lønnede ham med Løfter om Frihed fra Hjulet — i Dag, i Morgen, eller senest i Overmorgen.

„Aldrig har der været Mage til *chela*. Til Tider tænker jeg endogsaa, at Ananda næppe kan have plejet Vor Herre mere trofast. Og du er en Sahib? Den Gang jeg var en Mand — for længe siden — glemte jeg det. Nu ser jeg ofte paa dig, og hver Gang mindes jeg, at du er en Sahib. Det er sælsomt."

„Du har selv sagt, at der hverken gives sort eller hvid. Hvorfor da plage mig med slige Ord, hellige Mand? — Lad mig gnide den anden Fod med. — Det ærgrer mig. Jeg er ikke nogen Sahib. Jeg er din *chela*, og mit Hoved er tungt paa mine Skuldre."

„Vær taalmodig en kort Stund! Saa opnaar vi Friheden sammen. Og saa vil du og jeg paa Flodens anden Bred skue tilbage paa vore Liv, ligesom da vi i Bjærgene saa vore Dagsmarscher ligge bagved os. Maaske har jeg en Gang været en Sahib."

„Der har aldrig været Mage til Sahib som dig, det tør jeg sværge paa."

„Jeg er sikker paa, at Billedernes Vogter i Vidunderhuset i et fordums Liv har været en saare vis Abbed. Men selv hans Briller kan ikke længere hjælpe mine Øjne til at se. Der falder Skygger, naar jeg ønsker at se vist paa noget. Naa, lige meget — vi kender det stakkels taabelige Legemes Paahit — hvorledes Skygger veksler og bliver til andre Skygger. Jeg er bunden af den Illusion, vi kalder Tid og Rum. Hvor langt har vi vandret i Dag i Køddet?"

„Omtrent en halv *kos*."

Det vil sige tre Fjerdedele af en engelsk Mil, og det havde været en drøj Marsch.

„En halv *kos*. Ha! I Aanden har jeg vandret ti tusind Gange tusind. Hvor er vi dog alle indpakkede og indhyllede og indviklede i dette meningsløse Legeme!“

Han betragtede sin magre, blaaaarede Haand, der fandt Rosenkransens Perler saa tunge.

„*Chela*, har du aldrig Lyst til at forlade mig?“

Kim tænkte paa Voksdugspakken og Bøgerne i Madposen. Hvis blot en dertil berettiget Person vilde paatage sig at aflevere dem paa hans Vegne, vilde han blæse det store Spil et langt Stykke. Han var træt og hed i Hovedet og plagedes af en Hoste, der kom langt nede fra.

„Nej,“ svarede han næsten barsk. „Jeg er hverken en Hund eller en Slange, at jeg skulde bide den, hvem jeg har lært at elske.“

„Du er altfor øm over mig.“

„Heller ikke det. Der er noget, jeg har gjort uden at spørge dig til Raads. Jeg har sendt den Kone, som gav os Gedemælk i Morges, til Kvinden fra Kulu med Budskab om, at du var lidt svag og trængte til en Bærestol. Jeg bebrejdede mig selv stærkt, at jeg ikke havde gjort det, saa snart vi naaede Doon. Nu bliver vi her, indtil Bærestolen kommer.“

„Jeg er tilfreds dermed. Hun er en Kvinde med et Hjærte af Guld, som du siger, men hun snakker — hun snakker temmelig meget.“

„Hun skal ikke faa Lov at trætte dig; det har jeg ogsaa tænkt paa. Hellige Mand, mit Hjærte er saare tungt for mine mange Forsømmelser overfor

dig." Der kom en hysterisk Klump i hans Hals. „Jeg har faaet dig til at vandre for langt; jeg har ikke altid indsamlet god Mad til dig; jeg har ikke taget Heden i Betænkning; jeg har passiaret med Folk paa Vejen og ladet dig være alene — — jeg har — jeg har — — *Hai mai!* Men jeg elsker dig — — og nu er det altsammen for sent — — Jeg var et Barn — — Aa, hvorfor var jeg ikke en Mand! — —"

Og overvældet af en Nervespænding, Træthed og Udmattelse, der var større, end hans Alder kunde bære, sank Kim sammen og laa hulkende for Lamaens Fødder.

„Hvad er alt dette for Snak?" sagde den gamle Mand blidt. „Du har aldrig afveget saa meget som en Haarsbredde fra Lydighedens Vej. Forsømme mig? Barn, jeg har levet af din Styrke, som et gammelt Træ lever af en ny Murs Kalk. Dag for Dag, lige siden vi drog ned fra Shamlegh, har jeg stjaalet Styrke fra dig. D e r f o r, og ikke paa Grund af nogen Synd fra din Side, er du bleven svækket. Det er Legemet — det tossede, taabelige Legeme — der taler nu. Ikke Sjælen, som er sikker i sin Sag. Vær trøstig! Kend i det mindste de Djævle, som du bekæmper. De er jordfødte — Børn af Illusioner. Vi vil gaa til Kvinden fra Kulu. Hun skal faa Lov til at erhverve sig Fortjeneste ved at huse os og især ved at pleje mig. Du skal have din Frihed, indtil din Styrke vender tilbage. Jeg havde glemt det taabelige Legeme. Hvis der er nogen Grund til Dadel, saa lad den ramme mig. Men vi er for tæt ved Befrielsens Porte til at lægge Vægt paa Dadel. Jeg

kunde lovprise dig, men hvortil behøves det? Om en kort Stund — om en meget kort Stund vil vi være hævede over ethvert Behov."

Og saaledes kælede han for Kim og trøstede ham med vise Ord og dybsindige Lærdomme om det kun lidet forstaaede Væsen, vort Legeme, som, skønt det kun er en Illusion, alligevel vil spille Sjæl, hvad der gør Vejen vanskelig at finde og bevirker en umaadelig Mangfoldiggørelse af unødvendige Djævle.

„*Hai! hai!* Lad os tale om Kvinden fra Kulu. Tror du, at hun vil forlange nok et Tryllemiddel til sin Dattersøn? — Den Gang jeg var en ung Mand, for meget længe siden, plagedes jeg af de samme Griller som du, og af andre med, og derfor gik jeg til en Abbed — en saare hellig Mand og en Sandhedssøger, skønt det vidste jeg ikke den Gang. Sæt dig over Ende og lyt til mine Ord, du min Sjæls Barn! Jeg fortalte ham min Historie, og han sagde til mig: ‚*Chela*, du maa vide dette: der er mange Løgne i Verden, og ikke faa Løgnere, men der gives ingen værre Løgnere end vore Legemer, undtagen maaske vore Legemers Følelser.' Jeg tænkte over disse Ord og fandt Trøst, og i sin store Godhed og Nedladenhed gav han mig The og lod mig drikke den i hans Nærværelse. Giv du mig nu ogsaa The, thi jeg er tørstig."

Leende midt under Taarerne kyssede Kim Lamaens Fødder og gav sig til at lave The.

„Du støtter dig, legemlig talt, til mig, hellige Mand, men jeg støtter mig til dig i visse andre Henseender. Véd du det?"

„Maaske jeg har gættet det," sagde Lamaen med en Skælm i Øjet. „Men det maa vi se at bringe Orden i."

Da derfor nogle Mænd med et meget vigtigt og ivrigt Udseende kom sjokkende og traskende med Sahibaens bedste Palankin, anførte af den velkendte hvidhaarede gamle Urya, og da de ikke længe efter naaede de ujævne Rækker af lange, hvide, faldefærdige Huse paa den anden Side af Saharanpur, tog Lamaen sine Forholdsregler.

Efter Udvekslingen af de sædvanlige Komplimenter sagde den gemytlige Sahiba fra et Vindue:

„Hvad nytter det til, at en gammel Kone giver en gammel Mand et Raad? Jeg sagde dig — jeg sagde dig jo, hellige Mand, at du skulde holde et vaagent Øje med din *chela*. Men hvordan har du gjort det? Ja, du behøver ikke at svare mig! Jeg véd det. Han har løbet paa egen Haand blandt Kvindfolkene. Se paa hans Øjne, hvor hule og indsunkne de er! Og den forræderiske Linie fra Næsen og nedefter! Han er bleven helt udsuget! Føj! Føj! Og saa er han oven i Købet Præst!"

Kim saa op, altfor træt til at smile, og rystede benægtende paa Hovedet.

„Du skal ikke spøge," sagde Lamaen. „Tiden til Spøg er omme. Det er vigtige Sager, der fører os hid. I Bjærgene blev jeg greben af en Sygdom paa Sjælen og han af en Sygdom paa Legemet. Siden den Tid har jeg levet af hans Styrke — jeg har ædt ham op."

„Børn er i begge to — baade den unge og den

gamle," svarede hun med en haanlig Fnysen, men afholdt sig dog fra flere Vittigheder. „Gid min Gæstfrihed maa gøre jer raske igen. Vent et Øjeblik, saa skal jeg komme ned til jer for at passiare om de høje, dejlige Bjærge."

Om Aftenen — hendes Svigersøn var kommen hjem igen, saa hun behøvede ikke at foretage sin Inspektionsrunde paa Gaarden — forklarede Lamaen hende med sagte Stemme Sagens Kærnepunkt. De to gamle Hoveder nikkede kløgtigt ad hinanden. Kim var vaklet af Sted til et Værelse med en Seng i og sov tungt. Lamaen havde forbudt ham at lægge Tæpperne tilrette eller hente Mad.

„Jeg forstaar det — jeg forstaar det. Hvem skulde kunne forstaa det bedre end jeg?" kvækkede hun. „Vi, som er paa Vejen ned til Ligbrændingspladserne, klynger os til Hænderne af dem, som kommer op fra Livets Flod med fulde Vandkrukker — med bredfulde Vandkrukker. Jeg gjorde Drengen Uret. Saa han laante dig sin Styrke? Sandt er det, at de gamle hver eneste Dag opæder de unge. Men nu maa vi gøre ham frisk igen."

„Du har mange Gange erhvervet dig Fortjeneste—"

„M i n Fortjeneste! Hvad er den værd? En gammel Kælling, som koger Karri til Mænd, der ikke en Gang spørger: Hvem har lavet denne Ret Mad? — Nej, hvis jeg endda kunde gemme min Fortjeneste og lade den gaa i Arv til min Dattersøn —"

„Ham med Mavepinen?"

„At tænke sig, at den hellige Mand husker d e t!

Det maa jeg fortælle Drengens Moder. Det er en aldeles enestaaende Ære! ‚Ham med Mavepinen' — den hellige Mand huskede det straks. Hun vil blive stolt."

„Min *chela* er for mig, hvad et Barn er for den uoplyste."

„Sig hellere Barnebarn. Mødre har ikke vor Alders Visdom. Naar et Barn skraaler, tror de, at Himlen er ved at styrte ned. Men en Bedstemoder er tilstrækkelig langt borte fra Fødselens Smærte og Diegivningens Glæde til at kunne betænke, om Skraalet har sin Grund i slet og ret Ondskab eller i Vinde. Og siden vi igen taler om Vinde, saa maa jeg tilstaa, at da du sidste Gang var her, hellige Mand, var jeg maaske for paatrængende med at bede dig om Tryllemidler."

„Søster," sagde Lamaen — hvilket er en Tiltaleform, som en buddhistisk Munk undertiden kan anvende overfor en Nonne — „hvis du finder Trøst i Tryllemidler —"

„De er bedre end ti tusind Læger."

„Jeg siger, hvis du finder Trøst i dem, saa vil jeg, som har været Abbed i Suchzen, lave dig saa mange, som du ønsker. Jeg har aldrig set dit Ansigt —"

„D e t er selv Aberne, som stjæler vor Frugt, glade over. Hihi!"

„Men, som han, der sover derovre, har sagt," — han nikkede over mod Gæsteværelsets lukkede Dør paa den anden Side af Gaarden — „du har et Hjærte af Guld — — Og han er i Aanden mit Barnebarn."

„Godt! Jeg er den hellige Mands Ko.“ Dette var et ægte Hinduudtryk, men Lamaen brød sig ikke derom. „Jeg er gammel. Jeg har født Sønner. Der var en Tid, da Mændene fandt Behag i mig! Nu kan jeg helbrede dem.“

Han hørte hendes Armbaand klirre, som om hun smøgede Ærmerne op.

„Jeg skal tage mig af Drengen og tylle Medicin i ham og proppe Mad i ham og gøre ham sund og frisk. *Hai! hai!* Vi gamle Folk véd dog noget endnu.“

Saaledes gik det til, at da Kim, med Smærter i alle Lemmer, slog Øjnene op og vilde gaa til Køkkenet for at hente Mad til sin Herre, fandt han sig under stærk Tvang og saa den hvidhaarede Tjener staa i Døren ved Siden af en tilsløret Skikkelse, som bestemt og tydeligt fortalte ham, hvad han paa ingen Maade maatte gøre.

„Nej, du faar ikke — du faar ingenting. Hvilket? En Kasse som kan laases, til at gemme hellige Bøger i? Ja, det er en anden Sag. Himlen forbyde, at jeg skulde stille mig mellem en Præst og hans Bønner! Den skal blive bragt, og du skal faa Nøglen.“

De satte Kassen ind under hans Seng, og med et Lettelsens Suk gemte Kim Mahbubs Pistol, Voksdugspakken med Brevene, Bøgerne og Dagbøgerne. Af en eller anden meningsløs Grund var deres Vægt paa hans Skuldre intet i Sammenligning med deres Vægt paa hans arme Sind. Om Natten plejede hans Nakke at smærte under dette Tryk.

„Du lider af en Sygdom, som ikke er almindelig

hos Ungdommen i vore Dage — siden unge Mennesker har opgivet at pleje de ældre. Det, som skal helbrede dig, er Søvn og visse Lægemidler," sagde Sahibaen. Og Kim lod sig villig synke hen i en Tomhed, der forekom ham halvt truende og halvt beroligende.

Hun bryggede Drikke i et eller andet mystisk asiatisk Laboratorium — Drikke, som lugtede pestilentialsk og smagte endnu værre. Hun blev staaende ved Kims Leje og passede paa, indtil han havde faaet dem ned, og hun undersøgte dem nøje, naar de kom op igen. Hun afspærrede Gaarden for alle og enhver og gennemførte Afspærringen ved Hjælp af en væbnet Mand. Ganske vist var han nogle og halvfjerds, og hans Sværd bestod kun af et Hæfte og en tom Skede; men han repræsenterede Sahibaens Autoritet, og belæssede Vogne, passiarende Tjenere, Kalve, Hunde, Høns og sligt gjorde en stor Omvej udenom ham. Og hvad der var det bedste af det altsammen: da alle Uvedkommende var jagede væk, udvalgte hun blandt den Mængde fattige Slægtninge, der flokkedes ved Husenes Bagside — „Husholdningshundene", som de kaldtes — en Fætters Enke, der var dygtig i, hvad Europæerne, som slet ikke forstaar sig derpaa, kalder Massage. Og de to lagde ham saa i en Linie fra Øst til Vest, for at de hemmelighedsfulde Strømninger i Jorden, som sætter vore Legemers Ler i Svingninger, skulde hjælpe og ikke hindre, og saa masserede de ham i Smadder en hel lang Eftermiddag igennem — Knokkel for Knokkel, Muskel for Muskel, Sene for Sene, og tilsidst Nerve for Nerve.

Æltet til en uansvarlig Grød og halvt hypnotiseret af deres Slørs uafladelige Flagren hid og did gled Kim ti tusind Mile dybt ned i Slummer. Det var en Søvn, der varede seks og tredive Timer, og som gennemtrængte hele hans Væsen, ligesom Regn gennembløder Jorden efter Tørke.

Saa skulde han have Mad, og hun satte hele Huset paa den anden Ende med sine Ordrer. Hun lod Kyllinger slagte; hun sendte Bud efter Grøntsager, og den alvorlige, langsomt tænkende Gartner, der var næsten ligesaa gammel som hun selv, svedte i sin Iver for at skaffe dem til Veje; hun tog Krydderier og Mælk og Løg og Smaafisk fra Aaen — for ikke at tale om Citroner til Sorbet, og Vagtler, og Kyllingelevere stukne paa en Pind med Skiver af Ingefær imellem.

„Jeg har set noget til denne Verden," sagde hun, da hun kom med de bugnende Bakker, „og der gives kun to Slags Kvinder i den — de, som berøver en Mand hans Styrke, og de, som gengiver ham den. En Gang var jeg af den første Slags, nu er jeg af den anden. Nej — du skal ikke spille Præst overfor mig. Det var kun mit Spøg. Passer det ikke nu, saa vil det nok komme til at passe, naar du atter begiver dig paa Vandring. Kusine" — henvendte hun sig til den fattige Slægtning, der aldrig blev træt af at lovprise sin Beskytterindes Godgørenhed — „kan du se, hvor hans Hud er bleven frisk og blomstrende, ligesom en nystriglet Hests? Vort Arbejde er ligesom at slibe Ædelstene, der skal kastes hen til en Danserinde, ikke sandt?"

Kim satte sig overende og smilte. Den forfærdelige Mathed var fuldstændigt forsvunden. Han længtes efter at passiare løs igen, og for kun en Uge siden havde det været ham en Anstrængelse at skulle sige det korteste Ord. Smærten i Nakken (han maatte formodentlig være bleven smittet af Lamaen) var forsvunden ligesaa vel som de pinlige rheumatiske Anfald og den daarlige Smag i Munden. De to gamle Kvinder — som nu var en Smule, men ikke meget omhyggeligere for deres Slør — kaglede ligesaa muntert som Hønsene, der var komne ind gennem den aabne Dør for at se, om der var noget at pikke op.

„Hvor er min hellige Mand?“ spurgte han.

„Nej, hør bare! Din hellige Mand har det godt,“ snærrede hun kort for Hovedet. „Skønt det er ikke h a n s Skyld. Kendte jeg et Tryllemiddel, som kunde gøre ham klog, saa vilde jeg sælge mine Ædelstene og købe det. At afslaa god Mad, som jeg selv har lavet — og flakke omkring paa Markerne i to Nætter med tom Mave — og saa til syvende og sidste falde i en Bæk — kalder du d e t Hellighed? Og efter saadan at have ængstet mig og næsten knust den Smule af mit Hjærte, som du havde ladet blive tilbage, kommer han og fortæller mig, at han har erhvervet sig Fortjeneste. Aa, hvor alle Mænd dog ligner hinanden! Nej, det var ikke det Udtryk han brugte — han sagde, at han var bleven befriet for al Synd. Det kunde j e g have sagt ham, førend han gjorde sig saa pjaskvaad. Nu har han det godt — det hændte for en Uge siden — men Pokker skulde tage den Slags Hellighed! Et Barn paa tre Aar vilde bære sig

fornuftigere ad. Du skal ikke være urolig for den hellige Mand. Han tænker kun paa dig — naar han da ikke netop vader rundt i vore Bække."

„Jeg mindes ikke at have set ham. Jeg husker kun, at Dagene og Nætterne gled forbi som hvide og sorte Striber, der aabnede og lukkede sig. Jeg var ikke syg — jeg var kun træt."

„Det er en Træthed, der egentlig kun bør kendes af Folk, der er nogle Snese Aar ældre end du. Men nu er det altsammen overstaaet."

„Maharani (store Dronning)," begyndte Kim, men ved at se Udtrykket i hendes Blik forandrede han denne Tiltale til et ligefremt og kærligt Ord — „Moder, jeg skylder dig mit Liv. Hvordan skal jeg takke dig? Ti tusind Velsignelser over dit Hus og —"

„Blæse være med Huset!" (Det sagde den gamle Dame nu egentlig ikke, men det er umuligt at gengive ordret det Udtryk, som hun brugte.) „Tak Guderne paa Præstemanér, om du vil, men tak mig som en Søn, om du lyster. Har jeg maaske puslet dig og nuslet dig og dasket dig og vendt og drejet dine ti Tæer, for at du skal smide Skriftsprog i Hovedet paa mig? Du maa være bleven født for at knuse dit Moders Hjærte. Hvordan plejede du at være mod hende — Søn?"

„Jeg har aldrig haft nogen Moder," sagde Kim. „Hun døde, har jeg hørt sige, da jeg var lille."

„*Hai mai!* Saa kan da ingen sige, at jeg har røvet, hvad der tilkom hende, dersom — naar du igen begiver dig paa Vandring, og dette Hus kun er eet af tusind, hvor du har fundet Ly og som du efter en

ligegyldigt henkastet Velsignelse har glemt. Lige meget. Jeg trænger ikke til Velsignelser, men — men —" Hun stampede med Foden ad den fattige Slægtning: „Tag de Bakker og bær dem over i Huset. Hvad nytter Mad til, naar den har staaet og er bleven kold her i Værelset, du uheldsvarslende Kvinde?"

„Jeg har — har ogsaa en Gang født en Søn, men han døde," klynkede den krumbøjede Skikkelse bag Sløret. „Du véd, at han døde. Jeg ventede kun paa din Befaling til at bære Bakken bort."

„Det er mig, som er en uheldsvarslende Kvinde," udbrød den gamle Dame angergiven. „Vi, som er paa Vej ned til *chattri*'erne (de store Parasoller ved Ligbrændingspladserne, hvor Præsterne indkræver deres sidste Honorar) klynger os til dem, som bærer *chatti*'er (Vandkrukker — unge Mennesker fulde af Livsmod, mente hun, men det er for Resten et tarveligt Ordspil*). Naar man ikke kan danse ved Gildet, maa man lade sig nøje med at se til fra et Vindue, og at være Bedstemoder optager hele ens Tid. Din Herre giver mig nu alle de Tryllemidler, som jeg ønsker til min Datters ældste Søn, formodentlig fordi han nu er fuldstændig syndefri. Hakimen er meget ilde tilpas i denne Tid. Han gaar rundt og forgiver mine Tjenestefolk af Mangel paa bedre."

„Hvilken Hakim, Moder?"

„Den selvsamme Mand fra Dacca, som gav mig den Pille, der splittede mig ad i tre Stykker. Han kom drivende som en vildfarende Kamel for en Uges Tid siden, svor paa, at han og du havde været Fost-

*) Dette er Forfatterens Ord og ikke mine. O. A.

brødre sammen oppe ad Kulu til, og foregav at være meget ængstelig for dit Helbred. Han var meget mager og forsulten, og derfor gav jeg Befaling til, at han skulde faa noget at proppe i sig — med samt sin Ængstelighed!"

„Jeg vilde gærne se ham, hvis han er her."

„Han æder fem Gange om Dagen og stikker Hul paa mine Tjeneres Bylder for at redde sig selv fra Apopleksi. Han er saa fuld af Ængstelse for dit Helbred, at han stadig opholder sig udenfor Køkkendøren og tager til Takke med, hvad der falder af. Han bliver her saamænd nok en Stund endnu. Jeg tror, rent ud sagt, at vi aldrig bliver af med ham."

„Send ham herhen, Moder," — der kom et Øjeblik det gamle Glimt i Kims Øjne — „saa vil jeg prøve."

„Jeg skal sende ham til dig; men at jage ham bort vilde ikke være rigtigt. Han havde i det mindste Fornuft nok til at fiske den hellige Mand op af Bækken, hvorved han — som den hellige Mand ikke sagde — erhvervede sig Fortjeneste."

„Han er en saare klog Hakim. Send ham herhen, Moder."

„En Præst roser en anden Præst? Hvilket Vidunder! Hvis han er en Ven af dig (I passiarede jo sammen ved jert sidste Møde) vil jeg slæbe ham herhen med Reb og — og bagefter give ham en Middag, som sømmer sig for hans Kaste, min Søn — — Men staa nu op og se dig om i Verden! Denne Liggen i Sengen fostrer halvfjerdsindstyve Djævle — — min Søn! min Søn!"

Hun traskede af Sted for at rejse en Storm udenfor Køkkenet, og umiddelbart efter kom Babuen trillende, i folderig Toga som en romersk Kejser, pluskævet som Titus, barhovedet, med nye lakerede Sko, i den smækfedeste Tilstand og udsvedende Henrykkelse og Hilsener.

„Død og Plage, Hr. O'Hara, jeg er sgu glad ved at se Dem. Jeg vil være saa venlig at lukke Døren. Det gør mig ondt, at De er syg. Er De meget syg?"

„Papirerne — Papirerne fra *kilta*'en — Kortene og *murasla*'en!"

Kim rakte utaalmodigt Nøglen frem; hans Sjæls Trang for Øjeblikket var at blive af med Byttet.

„De har fuldstændig Ret. Det er at se Tingene fra et korrekt embedsmæssigt Synspunkt. De har det vel altsammen?"

„Alt, hvad der var af skrevne Sager i *kilta*'en tog jeg. Resten kastede jeg ned i Bjærgkløften."

Han hørte Nøglens Klirren i Laasen, Voksdugens Skratten, mens den blev revet op, og en hurtig Raslen af Papirer. Bevidstheden om, at de laa under ham som en Byrde, han ikke kunde bringe videre, havde i de lange Sygdomsdage næsten pint ham fra Vid og Sans. Og af den Grund strømmede Blodet raskere gennem hans Aarer, da Hurree gav sig til at danse som en Elefant og atter trykkede hans Haand.

„Dette er prægtigt! Dette er mere end prægtigt, Hr. O'Hara! De har — haha! — faaet Fingre i hele Klatten — hele Molevitten! Herrerne sagde, at det var otte Maaneders Arbejde, der var røget i Lyset.

Og fy for Fanden, hvor de pryglede mig! — — Se her har vi Brevet fra Hilás!"

Han oplæste et Par Linier paa persisk Kancellisprog, der er baade det officielle og det uavtoriserede Diplomatis Tungemaal.

„Dér har den søde Rajah sgu gjort i Nælderne. Nu kommer han til at give en officiel Forklaring paa, hvordan Fanden i hede Helvede han kommer til at skrive Kærlighedsbreve til Czaren. Og det er nogle meget snedige Kort, disse her — — og der er en tre fire Premierministre fra disse Stater, som har deltaget i Korrespondancen. Død og Plage, højstærede! De skal faa at se, at den engelske Regering vil ændre Arvefølgen i Hilás' og Bunárs Stater og udnævne nye Tronarvinger. ‚Et skændigt Højforræderi' — —men De forstaar mig vist ikke rigtigt? Vel?"

„Er det altsammen i dine Hænder?" spurgte Kim. Det var det hele, han brød sig om.

„Ja, det kan De tage Forgift paa, at det er!"

Hurree gemte hele Skatten paa sin Person, som kun en Østerlænding kan gøre det.

„Og nu skal de afleveres til Departementet," vedblev han. „Den gamle Dame tror, at jeg er bleven et nagelfast Appertinens til hendes Hus, men nu, da jeg har faaet disse Papirer, gaar jeg min Vej straks — øjeblikkelig. Lurgan vil blive stolt. Officielt set er De min Underordnede, men jeg vil inkorporere Deres Navn i min mundtlige Rapport. Det er Skade, at det ikke er os tilladt at indgive skriftlige Rapporter. Vi Bengalere har vor Force i den eksakte Videnskabelighed."

Han rakte Kim Nøglen og viste ham, at Kassen var tom.

„Godt. Det er godt. Jeg har været meget træt. Og min hellige Mand har ogsaa været syg. Faldt han virkelig i —"

„Ja vist saa. Jeg har været ham en god Ven, kan jeg sige Dem. Han opførte sig meget underligt, den Gang jeg kom hertil efter Dem, og jeg tænkte, at han maaske havde Papirerne. Jeg indlod mig paa hans Spekulationer, ogsaa for at drøfte ethnologiske Spørgsmaal med ham. Forstaar De, jeg er en meget ubetydelig Personlighed her nu til Dags i Sammenligning med alle hans Tryllemidler. Men véd De vel, O'Hara, at han lider af Anfald? Kataleptiske, om ikke ogsaa epileptiske. Jeg fandt ham i en saadan Tilstand under et Træ *in articulo mortem*, og han sprang op og spadserede lige ud i en Bæk og var nær druknet, hvis jeg ikke havde været til Stede. Jeg trak ham op."

„Fordi jeg ikke var der," sagde Kim. „Han kunde jo have mistet Livet."

„Det kunde han, men nu er han helt tør igen og forsikrer, at han er undergaaet en Transfiguration."

Babuen bankede sig paa Panden med betydningsfuld Mine.

„Jeg gjorde Optegnelser om, hvad han sagde, til Brug for det kongelige Videnskabernes Selskab — *in posse*. Men nu maa De skynde Dem at blive helt rask og vende tilbage til Simla, saa skal jeg fortælle Dem hele min Historie, naar vi træffes hos Lurgan. Det var storartet. Deres Buksebage var h e l t itu, og

gamle Nahan Rajah, han troede, at de var deserterede europæiske Soldater."

„Naa Russerne? Hvor længe var du sammen med dem?"

„Den ene var en Franskmand. Aa, i mange Dage! Nu tror alle Bjærgboerne, at alle Russere allesammen er Tiggere! De havde sgu ikke een eneste Ting, som jeg ikke havde skaffet dem. Og de Historier og Anekdoter, som jeg fortalte Folkene i Omegnen — naada! Dem skal jeg fortælle Dem, naar vi træffes hos Lurgan. Og saa vil vi gøre os en glad Aften! For den Historie har været til Ære for os begge to! Ja, og saa gav de mig et Skudsmaal. Det er det grinagtigste af det hele. De skulde bare have set dem bevise deres Identitet i Alliance-Banken! Den almægtige Gud være takket, at De fik fat i alle deres Papirer! Jeg synes ikke, De ler ret meget, men naar De bliver rask, vil De nok le. Nu gaar jeg lige til Banegaarden og tager bort. De skal have al mulig Ære for Deres Deltagelse i Spillet. Hvornaar følger De efter? Vi er meget stolte af Dem, skønt De forskrækkede os en hel Del. Navnlig Mahbub."

„Ja, Mahbub. Hvor er han henne?"

„Naturligvis her i Nærheden for at sælge Heste."

„Her! Hvorfor? Tal langsomt; mit Hoved er endnu uklart."

Babuen slog frygtsomt Øjnene ned.

„Ja — ser De — jeg er en ængstelig Mand og holder ikke af Ansvarlighed. De var jo syg, forstaar De, og jeg vidste ikke, hvor Fanden i hede Helvede Papirerne var eller hvor mange der var af dem. Da

jeg var kommen hertil, sendte jeg derfor et privat Telegram til Mahbub — han var i Meerut for Væddeløbenes Skyld — og lod ham vide, hvordan Sagerne stod. Han kommer hertil med sine Folk, og han snakker med Lamaen, og saa kalder han mig for et Fæ og er meget uhøflig —"

„Men hvorfor — hvorfor?"

„Det er netop det, j e g spørger om. Jeg har kun sagt, at hvis nogen havde stjaalet Papirerne, vilde jeg gærne have nogle stærke og tapre Mænd til at stjæle dem tilbage igen. De indser jo nok, at Papirerne var af største Vigtighed, og Mahbub Ali vidste ikke, hvor De var."

„Mahbub Ali skulde stjæle i Sahibaens Hus? Du er jo gal, Babu," sagde Kim indigneret.

„Jeg vilde have Papirerne. Sæt nu, at hun havde stjaalet dem? Det var den eneste praktiske Forholdsregel, forekommer det mig. Men De synes nok ikke om det?"

Et Ordsprog, som aldeles ikke lader sig gengive, viste, hvor oprigtigt Kim misbilligede det.

„Naa ja" — Hurree trak paa Skuldrene — „Smag og Behag er forskellig. Mahbub blev ogsaa vred. Han har solgt Heste i hele Omegnen her, og han siger, at den gamle Dame er en *pukka* (brillant) gammel Dame, som ikke vilde nedlade sig til den Slags Uanstændigheder. Naa, j e g er lige glad. Jeg har faaet Papirerne, og det var mig en stor Behagelighed at faa Mahbubs moralske Støtte. Jeg er, som jeg har sagt Dem, en ængstelig Mand, men hvordan det nu gaar til, jo mere ængstelig jeg er, desto værre

Kniber kommer jeg i. Derfor var jeg glad ved, at De drog med mig til Chini, og derfor er jeg glad ved, at Mahbub var tæt herved. Den gamle Dame er undertiden meget uhøflig mod mig og mine fortræffelige Piller."

„Allah være os naadig," sagde Kim, der støttede sig paa Albuen og var kommen i ypperligt Humør. „Hvilket vidunderligt Væsen en Babu dog er! Og denne Mand vandrede alene sammen med udplyndrede og vrede Udlændinge!"

„Aa, det var saamænd ikke noget at tale om, da først de havde hørt op med at prygle mig; men hvis jeg gik glip af Papirerne, var det en temmelig alvorlig Historie. Mahbub var ogsaa nær ved at prygle mig, og saa gik han hen og blev meget fine Venner med Lamaen. For Fremtiden vil jeg holde mig til ethnologiske Undersøgelser. Naa, nu vil jeg sige Dem Farvel, Hr. O'Hara. Jeg kan naa Toget 4,25 til Amballa, hvis jeg skynder mig. Det vil blive en glad Stund, naar vi begge fortæller vor Historie hos Hr. Lurgan. Jeg skal officielt meddele ham, at De har det bedre. Farvel, kære Ven, og naar De næste Gang kommer i Sindsbevægelse, saa brug ikke et mohammedansk Udtryk, naar De er i tibetansk Dragt."

Han trykkede Kims Haand to Gange — Babu fra Top til Taa — og aabnede Døren. Da Solens Straaler faldt paa hans endnu triumferende Ansigt, forvandledes han til den ydmyge Kvaksalver fra Dacca.

„Han plyndrede dem," tænkte Kim, der glemte den Del, han selv havde taget i Spillet. „Han nar-

rede dem. Han løj for dem som en Bengaler. Og de giver ham et *chit* (Skudsmaal). Han gør dem til Nar med Fare for sit eget Liv — jeg turde aldrig være gaaet ned til dem efter Pistolskuddene — og saa kalder han sig en ængstelig Mand. Jeg maa se at komme ud i Verden igen."

I Begyndelsen bøjede Benene sig under ham som daarlige Piberør, og den solglitrende Luft blændede ham med sin Fylde og Kraft. Han satte sig ved den hvidkalkede Mur og lod Tankerne vandre, som de vilde, blandt den sidste lange Rejses Hændelser, Lamaens Skrøbeligheder og — nu da han ikke længer var under Samtalens stimulerende Indflydelse — hans egen Medynk med sig selv, af hvilken han ligesom alle Patienter havde en hel Del. Den slappede Hjærne drejede sig bort fra hele Yderverdenen, ligesom en utilreden Hest, der een Gang har smagt Sporehjulet, drejer sig sidelænds for at undgaa Sporen. Det var nok, mere end nok, at *kilta*'ens Indhold var borte — taget fra ham — gaaet ud af hans Besiddelse. Han prøvede paa at tænke paa Lamaen — paa hvordan det var gaaet til, at han var falden i en Bæk — men Verdens Storhed, saadan som han saa den gennem Gaardporten, forhindrede enhver sammenhængende Tankerække. Han saa paa Træerne og de brede Agre med de straatækte Hytter, der laa halvt skjult i Kornet — saa med et Par underlige Øjne, der ikke kunde opfatte Genstandenes Størrelse og Forhold og Brug — stirrede i Tavshed en halv Time. Og hele Tiden følte han, skønt han ikke kunde klæde denne Følelse i Ord, at hans Sjæl var i Ulave og

ikke passede i Omgivelserne — et Tandhjul, der ikke hørte hjemme i noget Maskineri, ligesom det ubrugelige Tandhjul i en daarlig Sukkerkværn, der er kastet hen i en Krog. Vindens Pust strøg hen over ham. Papegøjen skreg ad ham, Støjen fra det menneskefyldte Hus bagved ham — Sladder, Befalinger og Skældsord — naaede hans Øren, men han hørte den ikke.

„Jeg er Kim. Jeg er Kim. Og hvad er Kim?" Hans Sjæl gentog dette atter og atter.

Det var ikke, fordi han havde Lyst til at græde — han havde aldrig i sit Liv følt sig mindre oplagt til Graad — men paa een Gang kom store tossede Taarer trillende ned ad hans Næse, og han følte sin Tilværelses Hjul med et næsten hørligt Smæk atter falde i Lave med Verden udenfor ham. Ting, hvis Billeder for et Øjeblik siden havde vist sig aldeles uden Betydning paa hans Næthinde, fik nu deres rette Forhold. Det var Meningen med Veje, at man skulde gaa paa dem, Huse skulde man bo i, Kvæg skulde man drive af Sted, Marker skulde man pløje, og Mænd og Kvinder skulde man tale med. Alt dette var virkeligt og ægte — stod sikkert paa sine Fødder — var fuldstændig forstaaeligt — skabt af samme Ler som han selv, hverken mere eller mindre. Han rystede sig som en Hund, der havde faaet en Loppe i Øret, og slentrede ud ad Porten. Og da vagtsomme Øjne meddelte Sahibaen dette, sagde hun: „Lad ham gaa. Jeg har gjort mit. Moder Jord maa gøre Resten. Naar den hellige Mand kommer tilbage fra sin Grublevandring, saa fortæl ham det."

Der stod en tom Studevogn paa en lille Høj en halv engelsk Mil fra Huset, og bagved den et ungt Banantræ. Fra dette Sted havde man Udsigt over de nypløjede, flade Marker; og Kims Øjenlaag, der badedes i den bløde Luft, blev tunge, da han nærmede sig det. Jordbunden var godt, rent Støv — intet Grønsvær, der, siden det lever, allerede er halvvejs paa Vej til Døden, men det haabefulde Støv, der rummer al Livets Sæd. Han følte det mellem sine Tæer, klappede det med sine Hænder, og med et tilfreds Suk lagde han sig langsomt, saa lang han var, i Pindevognens Skygge. Og Moder Jord var ligesaa trofast mod ham som Sahibaen. Hun aandede igennem ham for at gengive ham den Ligevægt, han havde mistet ved saa længe at ligge paa en Seng, afskaaren fra hendes gode Strømninger. Hans Hoved laa kraftesløst paa hendes Bryst, og hans aabne Hænder gav sig hen i hendes Styrke, Det rodstærke Træ over hans Hoved, selv det døde, af Menneskehaand bearbejdede Ved ved hans Side, vidste, hvad han søgte, langt bedre end han selv vidste det. Time efter Time laa han i en Dvale dybere end Søvn.

Henimod Aften, da Støvet, som det hjemvendende Kvæg hvirvlede op, laa som Røgskyer hele Horisonten rundt, kom Lamaen og Mahbub Ali, begge til Fods, vandrende forsigtigt, thi i Huset havde man sagt dem, hvorhen han var gaaet.

„Allah! Hvilken Taabelighed at lægge sig saadan paa aaben Mark," brummede Hestehandleren. „Han kunde jo være bleven skudt hundrede Gange. Men her er vi jo rigtignok ikke paa Grænsen."

„Og," sagde Lamaen, gentagende en Historie, som han havde fortalt mange Gange, „der har aldrig været Mage til *chela*. Maadeholden, venlig, klog, gavmild, en munter Rejsefælle paa Landevejen, aldrig glemsom, lærd, sanddru, høflig. Stor vil hans Belønning blive!"

„Jeg kender Drengen — som jeg har sagt dig."

„Og du véd, at han er alt dette?"

„Noget af det — men jeg har endnu ikke fundet en Rødhues Tryllemiddel til at gøre ham særlig sanddru. Han er unægtelig bleven plejet godt."

„Sahibaen har et Hjærte af Guld," sagde Lamaen alvorligt. „Hun betragter ham som sin Søn."

„Hm! Det gør nok det halve Indien, lader det til. Ja, jeg ønskede kun at se, at Drengen ikke var kommen til Fortræd og havde sin personlige Frihed. Du véd nok, at han og jeg var gamle Venner i eders Pilegrimsvandrings første Dage."

„Det er et Baand mellem os to," svarede Lamaen, idet han satte sig ned. „Nu har vi naaet vor Pilegrimsvandrings Ende."

„Det er ikke din Skyld, at din Pilegrimsvandring ikke blev afbrudt for ramme Alvor for en Uge siden. Jeg hørte, hvad Sahibaen sagde til dig, den Gang vi bar dig op, og lagde dig paa din Seng."

Og Mahbub lo og trak i sit nyfarvede Skæg.

„Jeg grublede over andre Sager den Gang. Det var Hakimen fra Dacca, som afbrød mine Grublerier."

„Havde han ikke gjort det," brummede Mahbub — paa Pashtusproget for ikke at krænke Lamaen — „vilde du have endt dine Grublerier i den lumreste

Del af Helvede, thi du er en Vantro og en Afgudsdyrker, skønt du er saa naiv som et Barn. — Men hvad er der nu at gøre, Rødhue?"

„I Nat," svarede Lamaen langsomt og med en Stemme, der dirrede af Jubel, „i Nat vil han blive ligesaa fri som jeg for enhver Synd og Besmittelse — ligesaa sikker, som jeg er det, paa at opnaa Frihed fra Tingenes Hjul, naar han en Gang forlader dette Legeme. Jeg har faaet et Tegn," han lagde Haanden paa sit Bryst, hvor han gemte det sønderrevne Kort, „som siger mig, at min Tid er kort; men jeg vil have skaffet ham Beskærmelse igennem Aaringer. Husk vel paa, jeg har opnaaet Kundskab, saadan som jeg fortalte dig for tre Nætter siden."

„Det maa være sandt, hvad Tirah-Præsten sagde, den Gang jeg bortførte hans Fætters Kone, at jeg er en *sufi* (Fritænker); thi her sidder jeg ganske rolig," sagde Mahbub ved sig selv, „og lytter til de utroligste Blasfemier — — Ja, jeg husker nok, hvad du fortalte. Efter hvad du sagde, skulde han gaa lige lukt over i *Jannatu l'Adn* (Edens Have). Men hvordan skal det gaa til? — Vil du dræbe ham eller drukne ham i den vidunderlige Flod, som Babuen trak dig op af?"

„Jeg blev ikke trukket op af nogen Flod," sagde Lamaen roligt. „Du har glemt, hvad der skete. Jeg fandt den ved Hjælp af min Kundskab."

„Naa, javel. Det er rigtigt," stammede Mahbub, der ikke vidste, om han skulde være yderst indigneret eller more sig kosteligt. „Jeg havde glemt Begivenhedernes nøjagtige Gang. Du fandt den ved Kundskab."

„Og at sige, at jeg vilde berøve nogen Livet, er — ikke en Synd, men slet og ret Vanvid. Min *chela* har hjulpet mig til at finde Floden. Det er hans Ret at blive renset fra Synd sammen med mig."

„Ja, han trænger unægtelig til en Renselse. Men saa, gamle Mand — hvad saa?"

„Hvad i al Verden har det at sige! Han er sikker paa Nibbana*), naar Lyset har skinnet for ham — ligesom jeg er."

„Vel talt. Jeg var bange for, at han maaske skulde bestige Mohammeds Hest og flyve bort."

„Nej — han skal gaa ud i Verden som Lærer."

„Oho! Nu er jeg med! Det er den rigtige Gangart for Føllet. Naturligvis skal han gaa ud i Verden som Lærer. Der er for Eksempel udmærket Brug for ham som Skriver i Statens Tjeneste."

„Han er bleven opdragen med dette Formaal for Øje. Jeg erhvervede mig Fortjeneste ved at give Almisse for hans Skyld. En god Gærning dør ikke. Han hjalp mig paa min Søgen; jeg hjalp ham paa hans. Retfærdigt er Hjulet, Hestehandler fra Norden. Lad ham blive Lærer; lad ham blive Skriver — hvad har det at sige? Han har dog opnaaet Frihed, naar Enden kommer. Alt det andet er Illusion."

„Hvad det har at sige? Og jeg, som maa have ham med mig paa den anden Side af Balkh om et halvt Aar! Her kommer jeg med ti halte Heste og tre kraftige Mænd — takket være det Kyllingehjærte af en Babu — for med Magt at trække en syg Dreng

*) Dette Paliord er det samme som Sanskritordet Nirvana.
O. A.

ud af en gammel Kællings Hus. Og saa bliver Enden den, at jeg maa staa og se til, mens en ung Sahib ved en gammel Rødhues Hjælp bliver hejset op i Allah maa vide hvad for en Afgudsdyrkerhimmel. Og jeg anses dog for en Mand, der forstaar mig paa at spille Spillet! Men Daarekistelemmet holder af Drengen; og jeg maa selv være et Daarekistelem."

„Hvorom beder du?" spurgte Lamaen, mens Mahbub brummede i sit røde Skæg paa det skurrende Pashtusprog.

„Lige meget; men nu, da jeg har forstaaet, at Drengen, sikker paa Paradiset som han er, godt kan træde ind i Regeringens Tjeneste, er mit Hjærte lettere. Jeg maa tilbage til mine Heste. Det er ved at blive mørkt. Væk ham ikke; jeg har ikke Lyst til at høre ham kalde dig Herre."

„Men han er jo min Discipel. Ikke sandt?"

„Han har sagt mig det." Mahbub slugte sit lille Anfald af Ærgrelse og rejste sig leende. „Jeg er ikke ganske af din Tro, Rødhue — hvis du bryder dig om en saadan Ubetydelighed—"

„Det har intet at sige," svarede Lamaen.

„Nej, jeg tænkte det nok. Derfor vil du — syndefri, renvasket og tre kvart druknet oven i Købet — heller ikke bekymre dig om at høre, at jeg kalder dig en god Mand — en meget god Mand. Vi har nu talt sammen i en fire, fem Aftener, og om end jeg er Hestehandler, kan jeg dog, som Ordsproget siger, se mere end en Hests Ben. Jeg kan endogsaa se, hvordan det gik til, at vor Alverdens Ven fra først af lagde sin Haand i din. Behandl ham godt, og lad

ham vende tilbage til Verden som Lærer, naar du har — badet hans Ben, hvis det er den rette Medicin for Føllet."

„Hvorfor vil du ikke selv vandre ad den rette Vej og saaledes følges med Drengen?"

Mahbub gloede paa ham, aldeles forbløffet over den storslaaede Uforskammethed i denne Opfordring, som han paa den anden Side af Grænsen vilde have betalt med mere end et Slag. Men saa følte hans verdslige Sjæl sig tiltalt af det humoristiske i Situationen.

„Smaa Slag — smaa Slag — eet Ben ad Gangen, ligesom da den halte Vallak krøb over Forhindringerne paa Væddeløbsbanen ved Amballa. Maaske jeg senere kommer i Paradiset — jeg har en vis Tilbøjelighed i den Retning — en stærk Længsel — og den har jeg din Naivitet at takke for. Du har vel aldrig løjet?"

„Hvorfor skulde det være nødvendigt?"

„O Allah, hør ham! ‚Hvorfor skulde det være nødvendigt' i denne din Verden! Og heller aldrig gjort et Menneske Fortræd?"

„Een Gang — med et Pennefoderal — førend jeg erhvervede mig Visdom."

„Naa, dog? Saa meget desto bedre tænker jeg om dig. Dine Lærdomme er godt. Du har i det mindste faaet een Mand, som jeg kender, til at vende sig bort fra Kampens Vej." Han brast i Skoggerlatter. „Han kom hertil med det faste Forsæt at begaa *dacoity* (Indbrudstyveri forbundet med Vold).

Ja, for at hugge, røve, dræbe, og bortføre det, som han ønskede."

„En stor Taabelighed!"

„Ja, og en nederdrægtig Skam oven i Købet! Det sagde han ogsaa, da han havde set dig — og et Par andre Mænd og Kvinder. Derfor opgav han det; og nu gaar han hen for at prygle en stor og tyk Babu."

„Jeg forstaar dig ikke."

„Nej, Allah forbyde det! Somme Mænd er stærke ved deres Kundskaber, Rødhue. Din Styrke er endnu stærkere. Bevar den vel — jeg tror nok, at du vil. Og hvis Drengen ikke er dig en god Tjener, saa riv Ørene af ham."

Og med et Tag i sit brede Bokhariot-Bælte slentrede Afghaneren bort i Tusmørket. Lamaen kom ned fra Skyerne saa vidt, at han kunde se efter den brede Ryg.

„Den Mand mangler Høflighed og er hildet i Yderverdenens Skygger. Men han talte godt om min *chela*, der nu skal til at modtage sin Belønning. Jeg vil bede — — Vaagn op, du lykkeligste af alle dem, der er fødte af en Kvinde! Vaagn op! Det er fundet!"

Kim kom op fra den dybe Brønd, og Lamaen betragtede ham, mens han gabede veltilfreds, og knipsede med Fingrene for at holde onde Aander borte.

„Aa, jeg har sovet i hundrede Aar. Hvor —? Hellige Mand, har du siddet her længe? Jeg gik ud for at lede efter dig, men" — han lo søvnigt — „saa faldt jeg i Søvn paa Vejen. Nu har jeg det helt godt. Har du spist? Lad os gaa tilbage til Huset. Det er

mange Dage siden jeg plejede dig. Og har Sahibaen givet dig god Mad? Hvem har gnedet dine Ben? Og hvordan gaar det med dine Skrøbeligheder — i Maven og i Nakken og den Hamren for Ørene?"

„Borte — altsammen borte. Véd du det ikke?"

„Jeg véd ikke andet, end at jeg ikke har set dig i en umaadelig lang Tid. Hvad er det, jeg ikke véd?"

„Sælsomt, at min Viden ikke naaede dig, skønt alle mine Tanker var rettede mod dig."

„Jeg kan ikke se dit Ansigt, men din Stemme runger som en Gongong. Har Sahibaen gjort dig til en ung Mand med sin Kogekunst?"

Han kiggede op til Skikkelsen, der sad med korslagte Ben og tegnede sig med sorte Konturer mod Aftenhimlens gule Lysstribe. Saaledes sidder den Sten-Buddha, der skuer ned paa de patenterede, selvregistrerende Tælleapparater ved Indgangen til Musæet i Lahore.

Lamaen tav. Kun Rosenkransens Raslen og en svag Lyd af Mahbubs forsvindende Fodtrin lød i den indiske Aftens bløde, taagede Stilhed, der lagde sig tæt om dem.

„Hør mig! Jeg har nyt at melde."

„Men lad os—"

Frem foer den lange, gule Haand og paabød Stilhed. Kim trak lydigt Fødderne ind under sin Kjortelsøm.

„Hør mig! Jeg har nyt at melde! Vor Søgen er endt. Nu kommer Belønningen — — Paa følgende Maade. Da vi var oppe blandt Bjærgene, levede jeg af din Styrke, indtil den unge Gren bøjede sig og

nær var knækket. Da vi kom ned fra Bjærgene, var jeg bekymret for dig og for visse andre Sager, som laa mig paa Hjærte. Min Sjæls Baad kunde ikke styres; jeg kunde ikke faa Øje paa Tingenes Aarsag. Derfor overgav jeg dig fuldstændig i den dydige Kvindes Hænder. Jeg nød ingen Føde. Jeg drak intet Vand. Men alligevel kunde jeg ikke faa Øje paa Vejen. De vilde paatvinge mig Føde og raabte udenfor min lukkede Dør. Derfor gik jeg bort og satte mig under et Træ. Jeg nød ingen Føde. Jeg nød intet Vand. Jeg sad i Grublerier i to Dage og to Nætter og fjærnede mit Sind fra denne Verden, mens jeg trak Vejret og atter aandede det ud paa den foreskrevne Maade — — Den anden Nat — saa stor blev min Belønning — frigjorde den vise Sjæl sig fra det taabelige Legeme og svang sig bort. Dette har jeg aldrig før opnaaet, skønt jeg har staaet paa Tærskelen dertil. Tænk vel derover, thi det er et Under!"

„Ja sandelig, et Under. To Dage og to Nætter uden Føde! Hvor var Sahibaen henne?" hviskede Kim.

„Ja, min Sjæl frigjorde sig, svang sig til Vejrs i store Kredse som en Ørn, og saa, at der ikke gaves nogen Teshoo Lama og heller ikke nogen anden Sjæl. Som en Draabe flyder ud i det store Vand, saaledes gik min Sjæl op i den store Sjæl, som er over alle Ting. Paa dette Punkt opløftedes jeg i Betragtning, og jeg saa hele Hind, lige fra Ceylon i Havet til Bjærgene og mine egne brogede Klipper ved Suchzen; jeg saa hver eneste Lejrplads og Landsby, hvor

vi nogensinde har hvilet, selv den allermindste. Jeg saa dem paa een Gang og paa eet Sted, thi de var indeni min Sjæl. Deraf vidste jeg, at Sjælen havde hævet sig udover den Illusion, vi kalder Tid og Rum, udover Tingenes Illusion. Deraf vidste jeg, at jeg var fri. Jeg saa dig ligge paa dit Leje, og saa dig falde ned ad Skrænten sammen med hin Vantro — paa samme Tid, paa samme Sted, i min Sjæl, der, som jeg siger, var gaaet op i den store Sjæl. Jeg saa ogsaa Teshoo Lamas taabelige Legeme ligge paa Jorden og Hakimen fra Dacca knæle ved Siden af det og raabe ind i dets Øre. Saa blev min Sjæl ganske alene og jeg saa intet, thi jeg var alt, fordi jeg havde naaet den store Sjæl. Og jeg grublede tusind Gange tusind Aar, fri for enhver Lidenskab og fuldstændig paa det rene med alle Tings Aarsag. Da raabte en Stemme: ‚Hvad skal der blive af Drengen, naar du er død?' Og jeg blev rystet frem og tilbage i mig selv af Medynk med dig; og jeg sagde: ‚Jeg vil vende tilbage til min *chela*, for at han ikke skal tage fejl af Vejen.' Derpaa rev min Sjæl, som er Teshoo Lamas Sjæl, sig løs fra den store Sjæl under usigelig Kamp og Stræben og Brydning og Kval. Som Ægget fra Fisken, som Fisken fra Vandet, som Vandet fra Skyen, som Skyen fra den tunge Luft, saaledes løsnede Teshoo Lamas Sjæl sig fra den store Sjæl, saaledes sprang den bort, saaledes gled den af Sted, saaledes fortættede den sig. Da raabte en Røst: ‚Floden! Pas vel paa Floden!" Og jeg skuede ned paa hele Verden, der laa, som jeg havde set den før — paa een

Gang, paa eet Sted — og jeg saa klarlig Pilens Flod for mine Fødder. I den Stund belemredes min Sjæl af noget Ondt, som jeg ikke var fuldstændig renset for, og det lagde sig paa mine Arme og snoede sig om mit Liv; men jeg skubbede det fra mig og skød som en Ørn lige løs paa Floden. Verden efter Verden skubbede jeg bort for din Skyld. Jeg saa Floden under mig — Pilens Flod — og jeg sank ned i den, og dens Vande lukkede sig over mig; og se, jeg var atter i Teshoo Lamas Legeme, men fri for Synd, og Hakimen fra Dacca løftede mit Hoved op over Flodens Vande. Den er her! Den flyder bag Mangolunden her — ja, her!"

„Allah Kerim! Godt var det, at Babuen var i Nærheden! Blev du meget vaad?"

„Hvorfor skulde jeg tænke paa det? Jeg mindes, at Hakimen var urolig for Teshoo Lamas Legeme. Han trak det op af det hellige Vand med sine Hænder, og saa kom din Hestehandler fra Norden med sine Folk og en Bærebør, og de lagde Legemet paa Bærebøren og bar det op til Sahibaens Hus."

„Hvad sagde Sahibaen?"

„Jeg grublede indeni det Legeme og hørte ikke, hvad hun sagde. Og saaledes er vor Søgen altsaa endt. Paa Grund af den Fortjeneste, som jeg har erhvervet, er Pilens Flod her. Den vældede frem for vore Fødder, som jeg har sagt, at den vilde. Jeg har fundet den. Du min Sjæls Søn, jeg har vristet min Sjæl tilbage fra Frihedens Tærskel for at befri dig for al Synd — ligesom jeg er befriet og synde-

fri. Retfærdigt er Hjulet! Vor Frigørelse er sikker. Kom!"

Han lagde Hænderne over Kors i sit Skød og smilede, som den Mand smiler, der har vundet Frelse for sig selv og for den, han elsker.

J.V. RO
EFTF
J. SKR
S
No 3
BROLACCEN